
ORKUN UÇAR
ASİ
KARA GEZGİN

DERZULYA
Cihang
Kursaha
Somrani
Runik
Kons
Kruebes
Hyramir
Zul-Sungur
Vennasim
Narvegrad
Zang.bar
Lû-Zeng
Lû-Mejê
Zul-Helma
K
B
D
G

"iyi bir hikâye

doğumla veya ölümle başlar.

Asi,

her ikisiyle de başlar..."

Kayıp Heronit Kehanet Defteri

Mesel I - Meleğe Ağıt

Büyük Kargaşa nın nasıl başladığı tam olarak bilinmiyor. Belki gökten inen ateş topu, belki derinliklerdeki sıcak nehrin üzerinde yüzen büyük kıtanın aniden yer değiştirmesi, belki eski insanların ellerindeki korkunç silahlarla yaptıkları bir savaş... Belki hepsi...

Elimizde kalan az sayıdaki yazılı belge, nesilden nesile anlatılan Büyük Kargaşa efsaneleri veya lanetlenmiş batıdaki, geceleri parıldayan bölge gibi kanıtlar bize bu açıdan karışık bilgiler veriyor... Kimi gökyüzünden inen bir ateş topunun denize düştüğünü, büyük dalgaların kıyı kentlerini yok ettiğini, ardı ardına depremlerin yaşandığını; kimi Dünya'nın dengesinin bozulduğunu, kadim yeryüzü yasalarının bozulduğunu; kimi de bizim hayal bile edemeyeceğimiz, yok edici silahların ölüm kustuğunu söylüyor.

Daha önce de belirttiğim gibi bunların belki biri Büyük Kargaşa'nın asıl sorumlusu veya hepsi... Ama bildiğimiz şu ki günler boyu süren karanlığın, yakıcı sislerin, deri eriten hastalıkların, eski uygarlığı yiyen yangınların, sellerin, insanın insana yaptığı katliamların yaşandığı bu dönemden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı... Derzulya, eski Dünya'mızın; efsanelerdeki ismiyle Arz'ın karanlık tohumuydu ve onu büyük ihtimalle atalarımız dölledi!...

...Ve şimdi, Büyük Kargaşa'dan tam 497 yıl sonra, Derzulya'da Janus ve Sürgündeki'nin tartışılmaz iktidarını sarsacak gelişmeler olmak üzereydi!"

"Büyük Kargaşa"

ABSERZAHİL'İN DERZULYA TARİHÇESİ

I. KISIM

Örümcek Damgası

1

...Yaşam ellerinin arasındaydı.

Tek başına yaptığı doğumun tüm yorgunluğunu ve acısını taşırken, küçük yavrusuna baktı.

"Bir kız..." diye mırıldandı. Biraz önce içindeydi, şimdi dışında. O kadar korumasız ve zayıf görünüyordu ki.

Kanlar içindeki bebeği, göğsünün üzerine bırakarak biraz soluklandı. Acele etmeliydi, gücünün tükendiğini hissediyordu. Göbek bağını koparabilmek için antik kent Baghra Kharmin'in kırılmış sütunlarından bir mermer parçasını kullandı. Bu bile şanstı; Kursaha'nın sonsuz kum denizinde yoluna çıkan eskilerin harabeleri doğum için biraz gölge sağlamıştı.

Bağı birkaç darbeyle koparabildiğinde artık duygularını kontrol edemiyordu. Sevdiği adam için gözyaşını Kursaha'ya akıtmaya başladı. "Lokan'ın intikamını... babasının intikamını bu kız mı alacak?!" İsyanı göğüs kafesini yırtacak bir yırtıcı hayvandı sanki. Lokan tek sevdiği, "seçilmiş" adam, Fula'yı kurtarabilmek için hayatını feda etmişti. Peşlerinden gelen Örümcek Tanrıça Zünâyin'in askerlerini üzerine çekebilmek için bir gece önce çölün içlerine doğru, erzaksız ve susuz yol almıştı. Eğer bir kervana rastlamazsa veya bir su kaynağı bulamazsa onun sonu da pek uzak değildi.

Doğum konusunda pek bilgisi yoktu, yine de bir şeylerin ters gittiğini biliyordu. İçinde dinmeyen bir acı vardı ve kanaması kesilmemişti. Birkaç dakika sonra güneş tüm acımasızlığıyla çölün yüzeyini kavuracaktı ama dayanamadı. Karanlıklar içine minnetle kaydı. Bayılmıştı.

Küçük bebeğin çığlıkları boş yere acımasız Kursaha'da yankılandı. Sonra suratı morardı, nefes alışı kesildi, minik kalbi durdu. Genç kadının anneliği kısa sürmüştü. Çölün leş yiyicileri çok geçmeden bu ganimetin farkına vardı. Küçük bir çöl faresi, av arayan bir çakal, kan ve etin kokusunu alıyordu. Ama havada hissettikleri bir şey onları durdurdu.

Yağmur habercisi olmayan gök gürültüsü etrafı sarstı. Isıyla yükselen hava nedeniyle bir tül gibi dalgalanan güneşe rağmen ortalık kararmış gibiydi. Gökyüzünün maviliğinin ortasında siyah bir girdap oluştu; şeffaf, su damlasına benzeyen büyük bir şey açılan delikten yeryüzüne doğru fırladı. Girdap sanki oluşmakta zorlanmışçasına, o şeyin çıkışıyla hızla kapandı ve yok oluverdi.

Şeffaf kabuğun içinde güçlü bir ışık çakıyordu. Sanki gökyüzünden bir yıldızı içine hapsetmiş gibi...

Düşüş giderek hızlandı ve harabelerin birkaç kilometre uzağına, en az beş metre çaplı bir çukur oluşturarak çarptı. Darbenin şiddeti dindiğinde bir an çölün yaşam ritmi beklentiyle sustu.

Sessizlik derinlerden gelen tok bir sesle sona erdi. Bir boşluğa hava doluyormuşçasına tıslamanın ardından yeni bir hareketlenme başladı. Çölün üzerinde garip bir hava akımı kumlan havalandırdı. Sanki görünmeyen dev bir hayalet bebeğe doğru ilerliyordu, kumulda ani kaymalar oluyordu. Yüzlerce yıl, zamana ve çölün yıpratıcı etkisine karşı ayakta duran kırık heykellerin ve sütunların bir kısmı bu güçle yıkıldı. Ölü bebek aniden yerden bir metre kadar yükseldi. Şimdi uzaklardan dehşet verici bir davul sesi duyuluyordu. Önce bir parmak titredi. Davul sesi artık kalp atışını andırıyordu, kuvveti yavaş yavaş duyulamayacak kadar azaldı.

...Ve ölü bebeğin gözleri açıldı! Kıpkırmızıydı gözbebekleri, dumanlar çıkıyordu. Büyüleyici bir değişimle gökyüzünün rengini aldı. Artık ağlamıyordu.

Zul-Valknor uzun zamandır çevresine zehrini salıyordu. Sürgündeki'nin müritleri tapınaklarını kurduklarından beri ne dağda, ne de etrafında ot, çiçek bitmez olmuştu. Çıyanlar, yılanlar ve örümceklerden başka bu zehirli soluğa ne bitkiler, ne hayvanlar dayanabiliyordu.

Ormanın kenarında birdenbire griye dönüşmüş toprağın rengi ölüm uyarısı gibiydi. Buna rağmen bazen yollarım kaybeden küçük hayvanlar bedelini ödüyordu. Bir kurttan kaçan ceylan yavrusu Zul-Valknor'un gölgesi üzerine düştüğünde tuzağa yakalanmışçasına çırpınmaya başladı.

Soluduğu hava sanki içinde sıkışmış, boşluk arıyordu. Birkaç saniye içinde ufacık kemikleri tek tek kırıldı. Kısa bir süre sonra ceylandan geriye hiçbir iz kalmayacaktı.

Sürgündeki'nin Zul-Valknor Başrahibi Edolav, hükmü tüm dağ ve çevresinde etkili olduğu halde bir huzursuzluk hissediyordu. Çemberdekileri kontrol ettikten sonra Janus'la bağlantı kurmayı düşünüyordu. Ama bunu yapamayacaktı.

Tapınağın ortasındaki çember, lanetli ateşin etrafındaki on üç rahip ile kuruluyordu. Her ayın ilk günü, güneşin doğusuyla insan kurban edilirdi ateşe. O da yeşil renkli garip dumanını rahiplere güç versin, masumlara zehir olsun diye salardı.

Genelde çemberin bulunduğu büyük mağarada uğursuz bir sessizlik olurdu. Ama Edolav kapıdan geçtiğinde panik içindeki insanları gördü. Lanetli ateş hiç olmadığı kadar küçülmüştü, alevi kararmaya başlamıştı. Üstelik çemberin on üç rahibi de yerden birkaç metre havalanmış, acı çektikleri her hallerinden belli, gerilip bükülüyorlardı.

Başrahip etrafta koşuşturmakta olan ayakçılara, lanetli ateşi beslemelerini emretti. Ateş sadece odunla beslenmezdi, küçük rahip adaylarından birisini yakaladığı gibi çemberin içine girdi. Çocuğun derisi kararıp dökülmeye başladı. Edolav ateşe mümkün olduğu kadar yaklaşıp, çoktan ölmeye başlamış kurbanının boğazını boydan boya kesti. Kan alevlerin biraz olsun canlanmasını sağlamıştı.

Bir görüntü belirdi...

Yan yıkık bir taş duvarın önünde yatan kanlar içindeki kadın ile küçük bebek... Başrahip bu görüntüye bir anlam veremedi, tanıdık değildi, bir şeyler çağrıştırmıyordu. Bebek cansız yatıyordu.

Birden havadaki değişimi hissetti. Bebeğe doğru bir şey ilerliyordu.

Başrahip olanları merakla izlerken acı dolu bir çığlıkla irkildi; çemberin rahipleri havada biraz daha yükselip, kendi eksenlerinde dönmeye başlamışlardı. Ölü bebek de onlarla birlikte havalandı ve gözlerini açtığında görüntü hızla ilerleyip kızıl gözlerin karanlığında yok oldu. Alev iyice sönmeye başlamıştı. Edolav, çaresizlik içinde kaçmaya çalıştıysa da başarılı olamadı. Önce havada hızla dönen rahipler kan ve et parçacıkları halinde patladı. Ardından tüm Zul-Valknor!

3

Jusa binlerce yıllık bir geleneği takip ederek koyunlara çobanlık yaparken kaval çalıyordu.

Köyün birkaç kilometre güneyinde kalan Sûk yaylasında, öğlen güneşi doğanın üzerinde tatlı tatlı ışıldarken olabildiğince mutluydu. Henüz on üç yaşında olmasına rağmen ailesi erken geliştiğini düşünüyor, köyün koyunlarını tek başına ona emanet ediyorlardı.

Güzel bir yaz geçmişti. İyi beslenmiş hayvanlar ağıllarında rahat bir kış geçireceklerdi.

İlkbaharla birlikte sürüye katılan kuzular hâlâ annelerinin yanından ayrılmıyordu.

Uzun otlar rüzgârın etkisiyle bir oraya, bir buraya sallanıyordu; sanki dalgalı yeşil bir deniz gibi... Bunu ona babası Redvord söylemişti. Sorduğunda, "Bak deniz nasıl bir şey biliyor musun," demişti. "Sûk yaylasındaki otların rüzgârla salınmasını gözünün önüne getir işte onun mavi ve sudan oluşanı."

Jusa bu cevaptan kendine göre çok zekice bir sonuç çıkarmıştı. "Öyleyse," demişti. "Sûk yaylasının otlan yeşil deniz, Kursaha'nın kumları sarı deniz, Mentazamor'un suları mavi deniz."

Babası bu sözlerine karşılık, gülümseyerek annesi gibi kızıl renkli saçlarını karıştırmıştı.

Jusa, ona hayrandı. Redvord çok şey bilirdi, henüz otuz iki yaşında olduğu halde köyün yaşlılar meclisine alınmıştı. Gençken, komşu Curumey Krallığı'nın yeni başkenti Bur-celep'e kadar gidip limanı ve Mentazamor'u görmüştü.

Amcası Hektor'un hep söylediği gibi eğer Jusa'nın annesi Lizbet'e âşık olduğu için köyüne dönmese Derzulya'nın tamamını dolaşabilirdi.

Jusa çaldığı kavalı bırakıp, oturduğu kayanın üzerinden yaylanın ötesine baktı. Orada çok zorunlu olmadıkça hiçbir köylünün girmediği Kehanet ormanı vardı. Sık ağaçların arasında şimdi harabe haline gelmiş Heronitlerin tapınak mağarası olduğu söylenirdi. Heronitler, Janus'un yenilmez savaşçıları Rebonlar tarafından çoktan katledilmiş dinsel bir klandı.

Yaşlılar, bu katliamı Ölümsüz Vaiz'in az sayıdaki hayırlı işlerinden biri olarak anardı. Jusa, Heronitlerin tam olarak ne yaptığını hiçbir zaman öğrenebilmiş değildi. Katliamı yaşayacak kadar yaşlı olanların çoğu ormandan tarafa kemgöz işareti yapar ve susardı. Bir tek Titrek Kenfadir gözlerini koca koca açıp, "Kötü, çok kötü şeyler," diye tekrarlardı. "Onlar zamana tapardı. Ve zaman doymak bilmeyen, aç bir değirmendir!" Tabi Jusa'nın bu açıklamadan bir şey anlayabilmesi imkânsızdı. Şimdi orman Rahpalt Beyliği sınırları içinde kalsa bile, Şifacı Hanım Vey dışında kimsenin yerleşmeye cesaret edemediği, Heronitlerin huzursuz ruhlarının hapsedildiği bir yerdi.

Jusa hep çoban olmak veya babası gibi toprakla uğraşmak istemiyordu. Büyüdüğünde onu burada tutacak bir sevgilisi de olmayacaktı. Buna kararlıydı. Her yıl köylerine uğrayan Tüccar Leng Humbar'dan Derzulya hakkında çok şey öğrenmişti. Köy halkının, ürünlere verdiği az para nedeniyle Karga diye andığı bu cimri adamı, anlattıkları nedeniyle seven bir

tek oydu. Humbar, babasının gördüğü Mentazamor'un bir içdeniz olduğunu söylemişti. Derzulya üzerinde insanların yaşadığı büyük bir kıtaydı ve bunu Magnazebrun adlı uçsuz bucaksız okyanus çevreliyordu. Denizcilere göre Magnazebrun'da başka kıtalar da vardı ama bunlar sisli, geceleri tıpkı Lanetli Batı topraklan gibi ışıldayan, çoğunlukla ürkütücü ve garip seslerin duyulduğu tehlikeli, yabancı yerlerdi.

Ona sorarsanız zenginlik ve ihtişam Mentazamor'un kıyılarında kurulmuş kentlerdeydi.

Gerisi; gittiğine, gördüğüne değmezdi. Derzulya'nın kalbi ise köle ticaretinin de merkezi olan Kurâf ta atardı. Janus'un oturduğu, Sürgündeki mabedinin avlusu bile bu sefil köyü içine alırdı.

Jusa bir gün gezgin olmayı, bu efsanevi kenti kendi gözleriyle görmeyi umuyordu. Ama hayalleri beklenmedik bir gelişme ile kesildi...

Kehanet ormanından çıkan, silahlı atlıları görünce gözlerine inanamadı. Bir an ağaçların hareketlendiğini sanmıştı. Askerlerin iyi niyetli olduğunu bir an bile düşünmedi, yine de o tekinsiz ormandan çıkıvermeleri onu şaşırtmıştı. Onlar düşmanı olmayan küçük bir topluluktu.

Köy kurulduğundan bu yana Rahpalt Beyliği'nin korumasını kabul etmişti. Birden içini korku kapladı. Artık koyunları düşünmüyordu, köye koşup herkesi uyarmalıydı. Ama aniden zaman durdu.

Elinde asasıyla, yaşlı ve sol gözü kör bir adam Jusa'ya arkasından yaklaşıyordu. Yaşı, yılların ağırlığıyla çıkmış kamburu, kırış kırış yüzü, uzun ve gri sakallarıyla insanlarda saygı veya acıma duygusu yaratması gereken bir görüntüsü vardı ama nedense kötülük yayıyor gibiydi.

Jusa'nın etrafında dolaşıp, donmuş gözlerine doğru asasını salladı. Tam önünde durarak, sert parmaklarıyla yanağını okşadı. "Demek seçtiği sensin," dedi. "Pek etkileyici değil, bana ihtiyaç duymasına şaşmamak lazım..." Bunları söyledikten sonra ortadan kayboldu.

Jusa için zaman tekrar akmaya başlamıştı ama köyüne haber vermekte geç kaldı.

Çok geç kaldı!

4

Lokan damarlarındaki kanı kaynatan sıcağın altında, sadece bir sonraki adımını atmayı düşünüyordu. Fula'dan ayrılalı günler geçmiş gibi geliyordu. Sessiz bir anlaşmaya varmışlardı.

Kursaha'dan ikisinin de sağ çıkmasına imkân yoktu, üstelik takipçileri de varken... Genç adam sevdiği kadının alnına veda öpücüğü koyup, yola tek başına devam etmişti. Yanına zaten az olan erzak ve sularından almadan.

Kursaha'da yürümenin bu kadar zor olabileceğini hiçbir zaman düşünmemişti. Çölün kaygan kumları, ayaklarını hemen içlerine alıyordu. Küçükken yaşadığı dağlık Monteza bölgesine bol kar yağardı ve çocuklar kaymayı neredeyse içgüdüleriyle öğrenirdi. Lokan şimdi bir kayak takımının, çölde de çok işine yarayacağını keşfetmişti.

Arada bir bilinçsizce göğsünü kaşıyordu, örümcek Tanrıça'ya kurban edileceklerin kalbinin çıkarılacağı törenden önce, hep o iğrenç sekiz ayaklının dövmesi yapılırdı. Bu dövme asla çıkmazdı.

Lokan'ın bilmediği ise zehir yedirilmiş mürekkebin, Kursaha onu öldürmese bile yavaş yavaş etlerini çürütecek olduğuydu. Takipçileri, zehir veya çöl onu öldürmeden yakalamaya çalışacaklardı.

Daha en baştan kazanmanın imkânsız olduğu bir kaçıştı onlarınki...

Lokan, avcı ayininde Örümcek Tanrıça için seçilmişti. On dokuz yaşındaydı o zaman ve bu rahiplik eğitimi için çok geç bir yaştı. Monteza, E-zmaraf ın idaresine yeni girmişti. Ailesi yedi çocuk sahibiydi ve verilen hediyeler karşısında bir tanesinden vazgeçmeyi kolay kabul etmişlerdi. Gerçi Lokan'ın rahip değil de kurban olacağını bilseler, karşı koyarlardı.

Lokan, başka köylerden seçilmiş rahip adaylarıyla yola koyulmuştu. O zamanlar ailesinden ayrıldığı için üzüntü duyduğu söylenemezdi; Zünâyin'in E-zmaraf ı giderek büyüyen bir alana hükmediyor ve rahipleri

gereken saygıyı görüyordu. Hayatının aşkı Fula'ya işte bu yolculukta rastlamıştı.

Fula'nın kabilesi eğlence ve müziğe tutkularıyla tanınan Rovlardı. Kabilenin kadınları çamaşır yıkadıkları dereden geçen, kahverengi cübbeleri içinde kaşınan, kafaları kazınmış çocuklara gülüşerek bakmışlardı. Fula hepsinin içinde en çok dikkat çekendi; bal sarısı kıvırcık saçları, diğer kızlarla şakalaşmaları sırasında biraz ıslanmıştı ve su tanecikleri güneşle pırıl pırıl parlayarak güzel yüzünün etrafında bir hale yaratıyordu. Sanki saçının her tanesine bir mücevher takılmıştı. Gülerken görünen dişleri inci beyazı, neşe ve zekâyla ışıldayan gözleri gök mavişiydi.

Lokan küçük bir çöl tavşanı görünce, mutlu anılarından sıyrıldı. Eğer yakalayabilirse etini çiğ de olsa yiyebilir, en önemlisi kanıyla biraz sıvı ihtiyacını giderebilirdi. Bu fikir birkaç gün önce onu iğrendirirdi ama şimdi tek düşüncesi mümkün olduğunca çok ilerleyip takipçilerini Fula ve belki de doğmuş olan bebeğinden uzaklaştırmaktı. Örümcek Tanrıça kurbanlarının elinden kaçmasından hoşlanmazdı, intikamı korkunç olacaktı. Bu intikam büyük bir ihtimalle sadece Lokan'ı değil, tüm yakınlarını kapsayacaktı. Şimdiden askerlerin köyüne gidip akrabalarını öldürmüş olmasından korkuyordu.

Tavşana doğru bir adım daha atarken, keşke yanımda bir sapan olsaydı, diye düşünüyordu Lokan. Ama tavşan nedense kaçmıyordu, hareketlerini izliyordu. Genç adam, belki de ilk defa bir insan görüyordur, diye düşündü. Aralarında iki üç metre kalmıştı, atlayıp yakalayabileceği mesafeyi iyi hesapladı.

Ve hamlesini yaptı...

5

Zul-Valknor'un patlayışı Kurâf'taki merkez mabette hemen duyulmuştu, daha doğrusu güçteki bu parçalanma, çöküş hissedilmişti. Artık Kuzey Gri Tapınağı yoktu. Beşgenin bir ucu yoktu. Janus lanetli ateşe, bir tutam krem rengi toz atarak, patlamadan önce olanları bir kez daha izledi.

Ölü bebeğin havalanışı, gözlerini açışı içinde yüzyıllardır duymadığı korku duygusunu uyandırmıştı. Sürgündeki'nin bahsettiği bu olabilir miydi? Düşmanın son hamlesi...

Merdivenlere yöneldi, Yok-oda'ya emrettiği köle zincirlenmiş olmalıydı. Yerin birkaç kat altına sabırlı ve yavaş adımlarla indi. Yok-oda, Sürgündeki'yle temas için kurulmuştu.

Köle zincirlerle ayaklarından ve kollarından gerilmişti. Gözlerinde panik ve hayvani bir korku

okunuyordu. Belki de atıldığı hücredeki uzun yılların sessizliğinden çıldırmış olmalıydı. Janus, Sürgündeki'nin işaretiyle damgalanmış bir kovayı eline aldı, özel bir sıvı vardı içinde; Toht kanı... Büyük Kargaşa sonrası bizzat Janus'un, Sürgündeki sayesinde ürettiği bir yaratık. Lanetli ateşe attığı krem rengi toz da, Toht kemiğinin ufalanmasıyla elde ediliyordu.

Janus elini kovadaki kana sokarak, kölenin vücuduna çağrı işaretini çizmeye başladı. İşaret çizildiğinde kandan dumanlar çıkmaya başlamıştı. Janus geriye çekilip yüzlerce kez tanık olduğu değişimi izledi. Kölenin çığlıkları kesildi ve başı öne düştü. Sanki vücudunun içindeki bütün kemikleri yer değiştirmeye karar vermiş gibi sesler çıkıyor, daha önceden kullanılan yüzlerce masum kurbanın yüzleri bir gölge oyunu perdesi gibi tenin üzerinde belirip kayboluyordu. Janus, Sürgündeki'nin sonsuz acıyı tadan bu ruhları nasıl kullandığını merak etti ama bunu ona soracak değildi. Son bir kasılmayla efendisinin geldiğini anladı. Geliş süresi giderek kısalıyordu. Kölenin artık kutsal olan başı kalktı ve gözlerinden gri, soğuk bir ışık yayıldı. Kölenin ağzı açıldığında, gri ışık Janus'un yüzüne çarptı.

Sürgündeki az konuşurdu. Niye rahatsız edildiğini sordu. Janus kısaca Zul-Valknor'un patlayışını anlattı. Sürgündeki'nin ışığı titreşti. "Bu bebeği bul ve yok et."

Janus, Sürgündeki'nin öfkesini çekme pahasına sordu. "Efendim siz onu görebiliyor musunuz?

Nerde olduğunu? Yardımcı olabilir misiniz?..."

Griışık yelpazesi soluk alıyor gibi genişledi ve daraldı, sanki artık daha da soğuktu. "Hayır Janus.

Ölü-yürüyen o! Ama yine de sana yardımcı olabilirim. Ben gittikten sonra kölenin artıklarını Toht kanıyla karıştır, güçlü ve sağlam erkek insanlara yedir. Özel bir ordun olacak o zaman. Merak etme bir bebek için yeter de artar yetenekleri." Cümlenin sonunu odanın kuru taş duvarlarında yeni çatlaklar oluşturan bir kahkaha izledi.

Sürgündeki'nin gülüşüne hiçbir zaman hazır olamıyordu Janus. Sesi her zaman onlarca insan konuşuyormuş gibi yankılı geliyordu. Kaydedilmiş birçok kahkaha üst üste bindirilmiş gibi bir izlenim bırakıyordu. Ama bu kayıtların hepsi hastalıklı gülüşlerdi. İnsanın dilinde deliliğin paslı tadını bırakıyorlardı.

Büyük Kargaşa'dan önce yaşayanlar onu Şeytan sanabilirdi, oysa Sürgündeki'nin Şeytan'la ilgisi yoktu. Ondan çok daha eski bir varlıktı ama belki de Janus sevdiği için Şeytan'a yakışacak imajlar kullanıyordu. Zaten Janus henüz eski Dünya'nın İngiltere'sinde basit bir muhasebeci John Rush Barrow'ken, Şeytan çağırma ayini sırasında tanışmıştı onunla. Kendisiyle temasa geçen bu soğuk, ürperten gücü karanlıkların efendisi sanmıştı önce. "Satan!... Lucifer!... Mephisto!... Baelmeoth!..."

diye çığlıklar atmıştı sevinçle. Ama o çok daha değişik bir şeydi; kötülüğün ve karanlığın ötesinde Eski, İsimsiz ve Yok'tu. Kendisine sadece "Sürgündeki" diye hitap etmesini istemişti. "Daha ismimle doğmama hazır değil Dünya..." Esasında Sürgün edilmiş filan da değildi. Bu yaratık evrenin yaratılmasından önce vardı. Uzun zaman ilgisiz davranmıştı bu kozmik yumurtaya; ama o genişlemeye devam etmiş ve sonunda o şey için iştah açıcı bir yiyecek haline gelmişti. Sürgündeki basit olarak her varlık gibi; özümsemek, kapsamak, tatmin olmak ve üremek gibi ilkel güdülerle hareket ediyordu.

Janus'a evreni ele geçirmek istediğini söylemişti, onun içindeki sürekli kendini dönüştüren enerji ile beslenecekti. Bu doğruydu; evren onun için lezzetli bir yiyecekti. Ama Sürgündeki'nin amacı için araç olarak kullandığı bu basit canlı parçasına açıklamaya gerek duymadığı, onun soğuk ve ölü varlığını bile haz diye adlandırılabilecek şekilde titreştiren büyük bir hedefi

vardı. Ve o hedef yanında evren büyük bir ateşin yanındaki kıvılcım bile sayılamazdı. Sabırsız bir şekilde en çiğ kötülükten oluşan yapısının kurduğu plana göre ilerliyordu.

İlk adım Dünya'ya varmaktı. Sürgündeki Dünya'ya gelecekti, ama öncelikle yolculuk boyunca kendisi için hazır edilmesini istiyordu. Dünya'ya vardığında beslenecek ve gerçek hedefi için dönüşümü tamamlanacaktı. Evreni yaratan "O" kendisini engelleyemeyecekti.

Janus için evrenin dışındakileri ve Sürgündeki'nin hedeflerini kavrayabilmek güçtü ama yeni efendisine hizmet etmeyi, onun hediye ettiği güçleri ve iktidar duygusunu seviyordu. Beş yüzyıldır Dünya'yı onun gelişi için hazırlıyordu. Birlikte kıtaları birleştirmiş, teknolojik uygarlığı yok etmiş, büyüyü geri getirip birçok küçük ve acımasız ilah yaratmışlardı.

İlk tanışmanın üzerinden yüzyıllar geçmiş olsa da Janus yine onunla temas etmiş olmanın garip zevkini yaşıyordu. Sürgündeki'nin aracı bedenden çekilişi çabuk olmadı. Köle beyninin bir kenarında sağ kalabilmiş bilincinin çektiği azap nedeniyle çığlıklar attı. Gerilmeler nedeniyle üç boğayı tutabilecek zincirler koptu. Deri içe çöktü ve et eridi. Janus ayağa kalktığında köleden geriye bir tür siyah bulamaç kalmıştı. Janus bir kürek yardımıyla bulamacı Toht kanıyla karıştırmaya başladı.

Ölümsüz Vaiz boş zamanlarında aşçılık yeteneğini geliştirmeyi severdi. Bu bulamaçla çok özel bir tat yakalayacaktı. Zoraki davetliler tabaklarım bitirdiklerinde ilk kez sahibini yiyen bir yemekle tanışacaklardı.

6

Fula ayıldığında gözlerini sert güneş ışığı yüzünden kırpıştırdı. Kendini yokladı; acı ve ağrı garip bir şekilde yok olmuştu. Bebeğini hatırladı, telaşla yattığı yerden doğruluverdi. Bir metre kadar ötesinde sessizce yatıyordu. Önce ölmüş olmasından korktu ama minik eli havayı avuçlamaya çalışınca rahatladı. Tombul parmakları vardı ve pembe avucunu annesine doğru uzatıyordu. Fula gülümsedi... Her şeye rağmen.

Etrafına baktı. Göz alabildiğine kum uzanıyordu her tarafta. Sarı, açık sarı, koyu sarı kum...

Yakıcı ışınlardan saklanabilecek tek imkânı Baghra Kharmin'in eski ihtişamlı günlerinden kalan harabeleri sağlıyordu. Uzun zamandır yemek yemediği halde bebeğini kucaklayıp, göğsünden süt vermeye çalıştı. Bebeğin doğduğunda kanlı ve pis bir görüntüsü vardı ama şimdi tertemizdi. Buna dikkat bile etmedi. Fula henüz on beş yaşındaydı ve şimdiye kadar gördüğü tüm bebekler yıkanmış, temizlenmiş, bembeyaz kundaklarına sarılmıştı.

Bebek süt emmeye başladığında kendini garip hissetti; sanki içi çekiliyormuş, gıdıklanıyormuş gibi hoş bir duygu içini kapladı. "Elem..." diye mırıldandı. "Elem... Senin adın bu olsun." Elem, Rovların güzel kokulu, mor taç yapraklan olan bir çiçeğe verdikleri isimdi.

Anneannesinin ismi de Elem'di ve yaşlı kadının bir cadı olduğu herkes tarafından sessiz bir şekilde kabul edilirdi. İsmini aldığı çiçekle aşk iksirleri hazırlardı.

Fula'nın anne kanadında şamanlar ve cadılar yetişmişti, fakat ne annesinde, ne de onda böyle bir güç görülmüştü. Bir yaz önce Lokan'ın da bulunduğu Örümcek Tanrıça kafilesi köylerine geldiğinde hiçbir şeyi dert etmeden genç kızlığa geçişini kutluyordu. Köyün en güzel kızlarından biriydi.

Hatta ünlü köle tüccarlarından birisi, onu Kurâf'a götürüp satmak için bin Runik dokası teklif ettiğinde herkes şaşırmış ama adamı pataklayıp köy dışına atmayı ihmal etmemişlerdi. Bazı Rov kabilelerinin kızlarını sattığı söyleniyordu ama Fula'nın kabilesi onlardan değildi.

Lokan'la ilk karşılaşmasını çok iyi hatırlıyordu. Fula derede çamaşır yıkayan annesinin yanında eğlenirken kafile orman içine kaybolan yoldan çıkıvermişti. Kalın ve kaşındıran siyah rahip cübbesi giydirilmiş çocuklar ile yanlarında silahlı birlikler vardı. Kafaları pırıl pırıl parlayan çocukların hepsi birbirinin aynı gibi gözükmüştü Fula'ya, ama ardından Lokan dikkatini çekmişti.

Çok ciddi bir surat ifadesi vardı Lokan'ın; büyümüş de küçülmüş gibi. Çıkık elmacık kemikleri, hep çatıkmış gibi duran kaşları bu ifadeyi güçlendiriyordu. Yaşına göre uzundu, simsiyah gözleri vardı. İlk Fula konuşmuştu onunla:

"Rahip olman yazık, senden iyi bir savaşçı olurdu."

Lokan çekinerek bakmıştı etrafına, böyle güzel bir kızın onunla bu kadar rahat konuşmasına şaşırmıştı. Onun geldiği Monteza kabilesinde çok çekingen davranırdı kızlar.

"Rahip olmak da iyi... Gerçi dediğin doğru, üç yıldır savaşçı eğitimi alıyordum."

Rovlar çocukların yetişmesinde güven ve açık sözlülüğü önde tutarlardı. Fula'da da bunlar ön plandaydı, bu dazlak kafalı genci biraz iğnelemek istedi.

"İyi ama savaşçı olsan birçok macera yaşar, güzel prenseslerle birlikte olurdun. Oysa Örümcek Tanrıça'nın rahibi olunca..."

Lokan'ın rahiplik konusunda pek belirgin fikirleri yoktu. Sadece kara cübbeler giyip, ellerini kavuşturarak ortalıkta dolaştıklarını biliyordu. Kızın tavırlarından tedirgin olmuştu. "Rahip olunca... Ee?..." diye meraklı bakışlarım, alayla gülümseyen yüze dikti.

"Onu kesiyorlar, hiçbir kızla birlikte olamıyorsun tabi."

Lokan gayri ihtiyari ellerini kasığına götürdü. "Kesiyorlar mı?" Elleriyle korumaya çalıştığı şeyi çocukluğunda su çubuğu diye bilirdi, ama birkaç yıl önce başka işlere katkısını öğrenmişti.

"Hadım yani, duymadın mı?"

Lokan, "Ha... hayır!" dedi titreyerek. Öte yandan artık gülümsemeyen kızın güzelliğini daha da fark ediyordu. Başına geleceklerden dolayı, olduğu yerde büzülmüş, ufalmış gibiydi. Kız birden kahkahalar attı. "Şaka, şaka!... Amma da kandırdım seni. Çok safmışsın ama..."

Lokan kızamamıştı bile, kız teklifsizce kolundan çekiştirip Lokan'a köyü gezdirmeye başlamıştı.

Kafile başkanının gece köyde konaklayacaklarını haber vermesi şüphesiz çok sevindiriciydi. Fula, Lokan'ın el falına bakmak istedi. O elde aşkı gördü, aşkını gördü.

O gece Lokan ile Fula birbirlerinin olmuştu. İkisi de Lokan kurban olarak seçildiği için bunun ölümcül bir hata olduğunu bilmiyorlardı. Lokan sabah ayrılırken Fula'ya ümit veriyordu. "Öyle kötü bir rahip çömezi olacağım ki, kısa zamanda beni atarlar. O zaman senin yanına döneceğim."

Oysa hiç de düşündükleri gibi olmamıştı. Lokan dik başlı ve uslanmaz bir rahip adayı olduğu halde kovulmamıştı. Kurban olarak seçildiğini öğrendiğinde Fula sekiz aylık hamileydi. Çok uzağa kaçmaya karar vermişlerdi. Şimdi kurdukları hayallerin çocuksuluğunu daha iyi anlıyordu. Belki katırlarını yılan sokmamış olsaydı bir şansları olabilirdi ama Kursaha'nın hükmünden taşıyabildikleri kadar su ve erzakla kurtulabilmeleri imkânsızdı.

Bebek birkaç dakika sonra emmeyi kesti. Sessiz bir bebekti bu, hiç ağlamıyordu. Ama Fula bunu dert etmedi çünkü çok sağlıklı görünüyordu. Şimdi oturup beklemenin sırası değildi. Doğum sırasında ve baygınken çok zaman yitirmişti. Takipçilerin Lokan'ın peşinden gittiklerini umabilirdi ama bir tanesi bile peşindeyse tehlike büyüktü.

Elem'i kucaklayıp yürümeye başladı. Kaynağını bilmediği bir güçle doluydu içi, sağlam yürüyor, sıcaktan rahatsız olmuyordu. Ve kasıklarından ayaklarına kadar inip çöl kumlarına karışan kanı fark etmiyordu!

7

Poriganis izlerin ayrıldığı noktada elini kaldırarak savaşçılarını durdurdu. Üzerindeki on iki kiloluk zırha rağmen çöl koşullarında en rahat davranan oydu. "İkiye ayrılmışlar," diye seslendi izleri süren Tuuslu Morak. Deneyimli gözler hangi izin erkeğe, hangisinin kıza ait olduğunu

zorlanmadan anlıyordu. Komutan üç haftaya yaklaşan takibin sonuna geldiklerini düşündü.

Kaçakların izini sürmek kolay olmuştu. Kısa bir sorgulamadan sonra, "Seçilmiş"in bir Rov kabilesindeki aşkını öğrenmişti. Lokan, bu kızla rahip eğitimi süresi boyunca da görüşmüştü. Âşıklar, büyük ihtimalle kızın hamile olduğu öğrenilince kaçış planı hazırlamışlardı. Üstelik Lokan'ın kurban edileceği törene bir ay kala.

Kırk kişilik birlikle kabileye bir baskın düzenlemişlerdi. Poriganis köy meydanına topladığı herkesi öldürmekle tehdit edince her zamanki gibi bir hain çıkıp, kaçak ve sevgilisinin köyden bir katır alarak Kursaha yönüne kaçtıklarını söylemişti. Poriganis vicdanı olmayan bir katildi; istediği bilgiyi aldığı halde, hain de dahil olmak üzere kabilenin tüm erkeklerini ve yaşlı kadınlarını öldürtüp, diğerlerinin köle tüccarlarına satılmasını emretmişti.

Poriganis liderliğindeki birliğin büyük kısmı ile kaçakların peşinden giderken, Kraliçe Zünâyin'e rapor vermek üzere iki askerini görevlendirmişti. Kısa zamanda kaçağın kafasıyla geri döneceğini umuyordu ama iki haftadır çölün içinde yol alıyorlardı. Katırdan geri kalanı bulduklarında hedefe az kaldığını düşünüp sevinmişti.

Tulumundaki suyla dudaklarını ıslatırken kararını vermişti bile. "Hoşa, Yozaki, E-skja, Lamates.

Buraya gelin!" Çağırdıkları her biri vicdansızlık konusunda kendini kanıtlamış askerlerinin en tehlikelileriydi. Örümcek Tanrıça'nın paralı askerleri arasına girmeden önce korsanlık, tecavüz, hırsızlık ve cinayet sıradan işleriydi. "Fahişenin peşinden siz gideceksiniz. Yakalayınca ne yapacağız beni ilgilendirmez, yeter ki kellesini kesin ve karnını yarıp piçin leşini E-zmaraf'a getirin. Kraliçe en azından buna memnun olacaktır."

Acımasız katiller, kime saygı duyup, kimden korkmaları gerektiğini iyi biliyordu, Kraliçe'nin zehirli dokunaçları çok uzaklara uzanırdı, Sürgündeki'nin Vaizi Janus'un bile ondan çekindiği söylenirdi. Ekibin en yaşlısı Hoşa, "Emredersiniz Poriganis, Kraliçemiz bizden emin olsun,"

diyerek diğerleri adına da konuştu. Dört asker Fula'nın izlerinin peşinden hızla yola koyuldu.

Poriganis, Lokan'ın peşinden giderken Kraliçe Zünâyin'i düşünüyordu, ama korkuyla değil çok farklı duygularla. Ona âşıktı. Ve zalim güzelin, yakında ona çok ihtiyacı olacaktı; Rahipler Meclisi'ni oluşturan o ihtiyar mumyalardan kurtulma zamanı gelmek üzereydi.

8

Siyah, kalın pelerini içinde bir atlı Örümcek Tanrıça mabedinin çevresine kurulmuş E-zmaraf'in meydanından hızla geçti. Kurtdişi Hanı'ndan çıkmak üzere olan birkaç sarhoş kabadayı, üzerlerine gelmekte olan atlıdan kıl payı kurtulunca yumruklarını sallayarak küfrettiler. Bumu eski bir savaş meydanında yarılmış olanı, atlıyı takip edip öldürmeyi teklif etti. Oysa pazuları, sıradan bir köylünün üç katı kadar geniş olanı neredeyse ayık bir sesle karşı çıktı. "Çıldırdın mı? Eyerdeki işareti tanımadın galiba?... O atlı Kurâf'tan geliyor, Janus'un özel ulağı!"

Birçok tehlikenin üzerine korkusuzca atılan adamlar bu sözler üzerine korkuyla inlediler. Bir an atlıya saldırdıklarını hayal etmişlerdi belki... Ve de sonra olacakları!

Sağlıklarını korumanın en iyi yolunun gidip uyumak olduğuna karar verdiler.

Atlı gerisinde bıraktığı sarhoşlarla ilgilenmemişti bile. Derzulya'nın en korkusuz ulakları Kurâf'tan yola çıkardı. Yolculuğunun hedefine varmak üzereydi, Örümcek Tanrıça mabedinin büyük kapısı yerine, daha gölgelerde kalan küçük ahşap bir kapının önünde durup çanı çaldı.

Kapı açıldı ve yüzlerce kez yaşanan bir değiş-tokuş merasimi tekrar etti; yürüyen bir iskelete benzeyen, suratındaki zamanın çizgileri kötü gölgelerle dolu bir ihtiyar, atlının getirdiği iki küçük şişeyi karşılığında küçük bir torba vererek aldı.

Şişelerde iki farklı iş için iksir özü vardı. E-zmaraflılar, Janus ile Örümcek Tanrıça'nın Rahipler Meclisi'yle arasındaki bu alışverişi bilmezdi. Birinci şişedeki öz, genç rahip adaylarından alınan kanla çoğaltılırdı. Bunu Rahipler Meclisi'nin dokuz üyesi kullanır ve yaşamları uzardı. Bakire kanıyla karıştırılarak çoğaltılan ikinci şişedeki öz ise Örümcek Kraliçe'ye, gençliğini koruması için verilirdi.

Gençlik korunmasının, uzun yaşam ile ilgisi yoktu. Bu nedenle Örümcek Tanrıça'ya tapanlar bilmese de, Zünâyinler belli süreler içinde değiştirilirdi. Gençlik ve güzelliklerini koruma pahasına yaşamlarını hızla tüketen genç kızlar gizlilikle seçilirdi. Genellikle hepsi ilk başlarda büyüler ve iksirlerle kraliçe olmaktan çok hoşlanır, zaman geçip iktidarın gücünü tattıkça, eski Zünâyinlere ne olduğunu merak etmeye başlarlardı. Dört yüz on yıldır başrahip olan Balasahir bunu deneyimleriyle çok iyi bilirdi.

Gençlik iksirini uzun süre kullanan insanların cesetleri Janus için önemliydi. Rahipler acımasızca öldürdükleri eski kraliçelerinin parçalarını, iksir karşılığı Kurâf a gönderirdi. Bu parçalar Toht zehiri ve kanıyla karıştırılıp bir iksir hazırlanırdı. Bu karışım Rebon yaratmakta kullanılırdı.

Gençlik iksirinin kısa süreli ve tüketici sonuçlan irfan sahibi olanlar arasında iyi bilindiğinden, hücreleri uzun zaman bu iksiri özümsemiş ceset bulmak o kadar kolay olmazdı.

Siyah atlı görevini tamamlayarak, dinlenmeden Kurâf a doğru at sürerken, otuz yedinci Zünâyin yatağında yeni uyanıyordu. Yaşamını, vücudunu satarak kazanan eski Çakara kızı Rahaya'ya göre çok iyi durumdaydı ve mutluydu. Boy aynasının karşısına geçerken, geceliğinden sıyrıldı. Hizmetkârlar sabah banyosu öncesi sürülecek özel kremlerini şimdiden getirmişlerdi.

Yedi yıl önce E-zmaraf'ın yirmi kilometre dışındaki bir tapınaktan gece yansı getirilip Zünâyin'in yerine geçirilmişti. Ondan önceki iki yılı da hazırlıklarla geçmişti, rahipler hem büyülerle fiziksel benzerliğini sağlamış, hem de görevleriyle ilgili eğitim vermişlerdi. Törenlerde ne yapacağı, söyleyeceği sözler, dualar ezberletilmişti. Rahaya pek zeki bir kız olmasa da bir Kraliçe olacağı için öğrenmeye büyük gayret göstermişti.

O zamanlar Zünâyinlerin Çakara kızlarından seçildiğini bilmiyordu. Çakaralar, başka kabileler tarafından sevilmeyen, kentlere sokulmayan gezici bir gruptu. Genellikle kendi kabilelerinden dışlanan kişilerin birleşmesiyle kurulurlardı.

Rahaya doğduğunda babası çok sevinmişti, çünkü Çakaraların gelirlerinin büyük kısmı yanlarından geçtikleri köy ve kasabadaki erkeklere verdikleri cinsel hizmetlerle elde edilirdi. Erkek çocuk doğduğu zaman ya köle tüccarlarına satılmaya çalışılır ya da hırsız olarak yetiştirilirdi.

Rahaya'nın ailesi sadece kız olduğu için şanslı değildi; aynı zamanda o bu işten çok da zevk alıyordu. Deneyimli ihtiyar bir fahişenin dediği gibi, "Bu kızın ruhu sürtük"tü. Bazen fakir köylülerle birkaç yumurta veya yiyecek için bile beraber oluyordu. Rahipler bu nedenle "sevgili kızlarını" alabilmek için ailesine küçük bir servet ödemek zorunda kalmışlardı.

Rahaya, rahiplerinin eğitimi altında en çok arzularına gem vurulmasından rahatsız olmuştu.

Kendini tatmin ederken bile yakalanınca acımasızca cezalandırılmış, azarlanmıştı. O zaman çok korkmuştu. Komşu hücrelerde hazırlanan diğer iki Zünâyin adayı vardı ve Rahaya'ya açık açık söylenmişti; seçilmezse öldürülecekti. Dig Rabin adlı rahibin haber verdiği değişim zamanı yaklaştıkça hücresinin kapısı her açıldığında korkuyla sıçramıştı; bu kez gelen boğazını kesecek olan sağır cellat olabilir diye.

Ama cellat diğer iki hücreye girmişti. Rahaya, konuşma çağrılarına hiç yanıt vermediği kızların yalvarmalarını ve çığlıklarını duymamak için kulaklarını kapatmıştı. Hâlâ kâbuslarında o hücre ve kızların çığlıkları vardı. O günleri hatırlayınca aynadaki suretinde acı bir gülümseme belirdi.

"Şansın üçte birdi Rahaya," diye mırıldandı.

Hizmetkârların dokunuşları hâlâ cinsel isteklerini uyandırıyor ama buna cesaret edemeyeceklerini iyi biliyordu. Rahiplerin kesin bir dille aktardıkları gibi sadece yılda bir kez törendeki kurbanla birleşebiliyordu. Birleşme sonrası da keskin bir hançerle erkeğin kalbini çıkarmak ve yemek zorundaydı. İlk töreninde, bu olay ona çok tiksindirici gözükmüştü ve

yapamayacağından korkmuştu. Ama korkusu boşunaydı, genç adamla sevişirken vücudu başka bir şey tarafından ele geçirilmiş, hiç acımadan erkeğin göğsünü yarıp, kalbini çıkararak yemişti. Rahiplere göre vücudunu ele geçiren Örümcek Tanrıça'ydı.

Zaman içinde Örümcek Tanrıça'dan geriye bir şeyler kalmıştı hep, Rahaya daha acımasız, daha kansever olmuştu. Cinsel isteklerin tatmin edilmeyişi onu şiddete ve acı çektirmeye yönlendirmişti.

Onlarca insanı kendi eliyle öldürmüş, çok daha fazlasının işkencelerle öldürülmesini emretmişti.

Savaşlar açmış ve ülkesini genişletmişti. Rahipler kendi iktidarlarıyla çatışmadığı sürece onun zalimliğinden hoşnut gözüküyorlardı. Belki de bu nedenle Poriganis'le yakınlaşmasına göz yummuşlardı.

Eğer ikilinin planları gerçekleşirse, bu onlar için ölümcül bir hata olacaktı.

Banyosunu yaparken Poriganis'i düşündü; güçlü, yakışıklı ve savaşçı Poriganis. Onun sayesinde yerine geçmesi için hazırlanan Çakara kızlarının yerini öğrenmişti. Rahiplerin hareketlerini sürekli gözetletiyordu. Çok zahmetli yollardan Zünâyinlerin on ile otuz yıl içinde değiştirildiklerini öğrenmişti. Bu süreye nasıl karar verildiğini bilmiyordu ama her ay düzenli olarak yapılan fiziksel incelemenin bir etkisi olmalıydı. Zünâyinler hep genç ve güzel olmalı, en ufak yaşlanma belirtisi göstermemeliydi.

Janus'la bağlantıya geçmeyi de Poriganis sayesinde akıl etmişti; öyle ya iksir özü Kurâf'tan geliyordu ve Rahaya darbeden sonra hızla onu tüketen gençlik iksirini kullanamasa bile uzun yaşama muhtaç olacaktı. Lokan kaçarak bir kargaşa yaratmadan önce iyi haber gelmişti; Derzulya’nın en büyük gücü, E-zmaraf'daki iktidar mücadeleleriyle ilgilenmediğini söylüyordu, yeter ki yükümlülükler unutulmasın... Zünâyin'in darbesi sonrası da Sürgündeki'ne vergisi verilecek, ulaklar sürecekti. Öncelikle yerine hazırlanan Zünâyinleri gönderecekti Kurâf'a, ardından gençlik iksiri kullanacak başka kurbanlar bulmak zor değildi. Et istiyorsa, bunu alacaktı Janus.

Rahaya hâlâ Poriganis'in yola çıkmadan önce söylediklerini düşünüyordu: Kurbanın kaçışı iyi bir işaret. Böylelikle rahipleri suçlayabiliriz, kaçışın suçunu onlara atarız. Böylece halkın öfkesini dindirir, hem de yeni düzenin kurallarını hızlı koyarız. Rahipleri tepeledikten sonra yaşlanmaya başlamanı da Balasahir'in Örümcek Tarıça'ya yaptığı ihanetin bir cezası olduğunu söyleriz.

Çok akıllıydı Poriganis... Kraliçesinin iktidarı ele geçirmesindeki rolünü hiç unutmayacaktı.

Unutturmayacaktı. Belki eşit konum bile isteyecekti. Rahaya, dişi örümcekler eşlerini öldürüp yer Poriganis, diye düşündü. Her şeyi sırayla halledecekti; önce Balasahir ve rahipleri, ardından...

9

Çöl seraplar ülkesiydi; Lokan birkaç kere bir vaha gördüğünü sanıp koşmuş ve hayal kırıklığına uğramıştı. Tavşanın verdiği güç saatler önce tükenmişti. Güneş sanki başının üstünde yapışmış gibiydi, yüzünde yaralar çıkmış, dudakları şişmişti.

Fula'nın iyi olduğunu umuyordu, daha doğrusu aksini düşünmek istemiyordu. Bunca yaşananın sonu bu olmamalıydı. Anılar yol arkadaşıydı; adımlarını bilinçsiz atıyor, gözleri geçmişin güzel günlerine bakıyordu.

Fula... Öyle güzel, zeki ve neşeliydi ki. Hayat doluydu. Gevezeydi. Derzulya’nın en ünlü gezginleri Rovlardan çıkardı. Bu gezginler köylerine döndüğünde anlatacak çok öyküleri oluyordu. Fula saatlerce onlardan dinlediklerini anlatmıştı; Güney'in kara topraklan, büyük bataklık Delasmur'u...

Doğu'nun çöllerini, çekik gözlü güzellerini, sihirli halılarını... İçdeniz Mentazamor'un korsanlarını, canavarlarını... Kuzey'in efsanelerini, buz saraylarını, cadılarını... Batı'nın savaşlarını, katliamlarını, geceleri ışıldayan topraklarını...

İki genç kısa sürede hayal dünyasının içlerinde yitip gitmiş, birisi büyük bir savaşçı, diğeri kurtardığı bir prenses oluvermişti. Birbirlerini deneyimden çok içgüdüleriyle keşfetmişlerdi.

Daha o an bir rahip olamayacağını anlamıştı Lokan. Diğer rahip adaylarıyla eğitim görürken kovulmak için elinden geleni yapmıştı. İsyan etmiş, kavga çıkarmış, dualarını ezberlememiş ve fırsatını buldukça kaçmıştı. Her seferinde cezalandırılmış ama kovulmamıştı. Ama cezaların bir yararı olmuştu; zaten yaşma göre yapılıydı ama cezalar nedeniyle daha güçlü ve dayanıklı olmuştu.

Tapmakta sadece, dövüş tekniklerinin öğretildiği dersleri seviyordu. İyi bir savaşçı olacağı ortadaydı ama nedense rahipler ondan vazgeçmiyordu. Başını iyice derde soktuğu bir olay sırasında bunu iyice anlamıştı. Rahiplerin vergi topladığı bir kafileye katılmıştı, yanlarında Poriganis'in askerleri de vardı.

Lokan, Örümcek Tanrıça'nın kullarını nasıl sömürdüğünü görünce nefreti bir kat daha artmıştı; fakirlik, hastalık veya açlık vergi rahiplerini hiç etkilemiyordu. Üstelik istediklerini elde ettikleri halde zulüm yapmaktan geri kalmıyorlardı. Köylülerin paralarına, eşyalarına, hayvanlarına, hatta çocuklarına el koyuyorlardı.

Lokan sakat bir adama yapılanlar karşısında dayanamamıştı...

Adamcağızın tek varlığı bir keçi ve yeni doğmuş yavrusuydu. Rahipler dalga geçmek için keçiyi almak istiyorlardı. Oysa yavrusunun, annesi olmadan çok yaşamayacağı belliydi. Sakat adam ne kadar yalvarsa, ağlasa engel olamıyordu. Rahip sonunda pis pis sırıtarak, "Tamam öyleyse yavrusunu da alalım," dedi. Askerler rahibin cübbesine yapışan adamın koltuk değneğini kırıp, yere devirdiler.

Adamcağız hâlâ mücadele ediyordu, bir askerin bacağına sarılıp yalvarmayı sürdürdü. Rahip sıkılmıştı, işaretini verince kılıçlar çekildi. Lokan zaten kendini zor tutuyordu, ölümcül darbe için kılıç çekilince dayanamadı. İriyan paralı askeri tek bir darbeyle yere yıktı. Diğerlerinin şaşkınlığından yararlanıp keçinin ipini kesti ve yavrusuyla ormanın içlerine kaçmalarını sağladı.

Sakat adama da kaçmasını söyleyip devirdiği askerden aldığı kılıçla rahibin önüne dikildi.

Diğer askerler çok kızmıştı, kafile başkanının engellemek istemesine rağmen Lokan'a saldırdılar. Belki ondan çok daha deneyimli ve güçlüydüler ama zırhlan nedeniyle yavaştılar. Lokan rahat hareket edebildiği için yakalanmadan iki askeri yaralayıp birini öldürmüştü.

Diz çöktürüldüğünde kaderine razıydı; vergi alınmasını engellemiş, askerlere saldırmış, üstelik birisini öldürmüştü. Tek tek hepsi ölümcül suçlardı ama rahip onu kurtarmış, "Sakın onu öldürmeyin," diye panik içinde bağırmıştı. O zamanlar buna anlam verememişti, şimdi kurban olarak seçildiği için öldürülmediğini biliyordu.

Poriganis olayı duyduğunda küplere binmişti. Bir rahip adayının askerlerine kafa tutması inanılacak şey değildi. Öldüremese bile cezasını verebilmek için Lokan'la güreş tutmuştu. Güreş iki saate yakın sürmüş ve ancak Lokan'ın kolu çıkınca sona ermişti. Lokan'ın bilmediği; o revirde tedavi edilirken komutanın cesaretine ve gücüne hayran olduğu bu genci yanına almak için Balasahir'e gittiğiydi. Tabi kurban olarak seçildiği için bu istek reddedilmişti.

Lokan peşindeki adamların komutasında bizzat Poriganis'in olduğunu öğrenseydi belki gurur duyardı. Gerçi Kursaha'da yürüyen açması yaratıkla, askerlere saldıran, Poriganis'e kafa tutan gencin bir olduğuna inanmak çok zordu. Kumlara gömülen ayağını çıkartmakta, adım atmakta bile zorluk çekiyordu. Sonunda dengesini kaybedince kumulun tepesinden aşağı doğru döne döne yuvarlandı.

Yattığı yerde biraz dinlenmek istiyordu ama arkasından duyduğu hırıltıyla sıcaktan başka dertlerinin de olduğunu anladı. Başını çevirince önce şaşırdı, sonra çıldırmış gibi kahkahalar atmaya başladı.

Bir Toht ona saldırmaya hazırlanıyordu!...

10

Yürüyen bir kabuk gibiydi Fula. Çoktan tükenmişti kanı. Gündüzün yakan ısısı, gecenin donduran soğuğu yürüyüşünü durduramamıştı. Çölün acımasız leş yiyicileri bile mümkün olduğunca yolundan kaçıyordu. Gözlerinde bilinmezliğin dehşeti okunuyordu; yaşamasını ve ilerlemesini neyin sağladığını anlamıyordu. Birkaç saat önce, belki de gece çoktan ölmesi gerekirdi.

Nihayet bir vaha gözüktü ufukta. Suyun kokusunu alır gibiydi. Bebeğini daha sıkı kavrayarak hızlandı. İçinden bir ses, oranın yolun sonu olduğunu söylüyordu. Bebeğim... Elem'im ne olacak, diye düşündü. Nasıl sağ kalacaktı ufacık şey?

Kısa sürede vahaya gelmişti. Minnetle ağaçların gölgesine girdi. Serin bir esinti vardı etrafında.

Suyun kenarına çökerek yüzünü ve çocuğunu yıkadı. Avuç içiyle aldığı soğuk suyu, dudaklarının arasından döktü.

Kendisi içmek istemiyordu. Sırtüstü yatıp ölümü, ruhunun uçacağı anı bekleyecekti.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu, yüzünde sıcak bir dokunuş hissetti. Bir keçi yanağını yalıyordu. Ve daha da önemlisi yanında bir erkek vardı.

Fula, ilk anda göğsüne kadar inen uzun sakallan nedeniyle onu epey yaşlı sandı. Ama elleri gençliğini ele veriyordu. Siyah saçları, kemerli burnu ve şüpheyle bakan gözleri vardı. Üzerine beyaz, bol bir harmani sarmıştı. Bir münzevi?...

"Bir konuk... hatta iki konuğumuz mu var Hatita? Uzun zamandır gördüğümüz ilk insanlar onlar değil mi?... On üç yıl mı diyorsun? Sen de pek yaşlanmışsın o zaman dostum."

Fula, adamın kendisine değil keçiye seslendiğini anlamıştı ama lisanı tanıdık gelmemişti. Yanına oturup kolunu tutmasına engel olamadı.

Çok bilgili ve güngörmüş biri olmalıydı, kısa süreli kontrolünden sonra gözlerinde genç anne için çaresizlik okunuyordu. Fula ilk kez konuştu;

"Biliyorum, az zamanım kaldı."

"Bir Rov kızı, tahmin etmiştim." Batı Rov dilini kolayca konuşuyordu adam. "Bebek senin sanırım. Yoksa kardeşin mi?"

"Ben doğurdum onu. Kursaha'da... Kanamam kesilmedi bir türlü. Ne yazık ki annesiz büyüyecek."

"Doğurdun mu?! En az iki günlük olmalı bu bebek... Kendi başına mı doğurdun?" İlk defa şaşkınlık ifadesi gelmişti yüzüne. Biraz da hayranlık...

Fula öksürdü. "İki gün... veya üç gün önce... yürürken zaman kavramımı yitirdim. Biz eşimle... Lokan'la Kraliçe Zünâyin'in askerlerinden kaçıyorduk, katırımızı yılan sokunca fazla dayanamadık. O askerleri üzerine çekmek için başka bir yöne gitti. Ben de çocuğumu doğurduktan sonra Baghra Kharmin harabelerinden buraya kadar gelebildim."

"İyi gelmişsin doğrusu," diye takdirle başını salladı adam. Kraliçe Zünâyin'in isminden korkmuşa benzemiyordu. "Niye kaçıyordunuz diye sormak istemem, o iğrenç tarikatın insan öldürmek için uydurabileceği çok bahane var ama çocuk için önemli olabilir."

Fula ölüm döşeğinde bir şey saklamak için nedeni olmadığını biliyordu. Güvenilir veya değil, Elem için bu adamdan başkası yoktu ki çevrede. "Lokan kurban töreni için seçilmişti, dövmesi yapıldığının ertesi gün kaçtık."

Adam gülümsedi. "Balasahir hiddetinden köpürmüştür herhalde, tabi hâlâ Rahipler

Meclisi'nin başı oysa... İlk defa bir kurban kaçırıyorlar değil mi?"

Fula ani bir acıyla iki büklüm olunca adam endişeyle sarıldı. "Sanki içimden iskeletimi çekiyorlar. Ahhh... Lütfen efendim kızıma iyi bakın, ismini Elem koydum. Annesi Fula, babası Lokan.

Mutlaka bilsin bunu."

Ve acısı, son bir kasılmayla bitti. Uzun yaşamı boyunca çok acı görmüş adam, küçük bedene ağlayarak sarıldı. "Ben de siz Rovlar için Sarnav. Merak etme cesur anne, kızına iyi bakacağım."

Yüzlerce yıldır çok ismi olmuş, çok acıyla yoğrulmuştu Sarp. Birçok ismi etrafında efsaneler yaratılmıştı. Rovların Sarnav'ı bunlardan biriydi. Beş yüzyıl kadar önce binin üzerinde insanı, liderliği altında ölüm mangaların katliamından kurtarmak için doğuya yürütmüştü. Rovlar isimlerinin, eski Dünya'da kentin varoşlarındaki gezgin insanları ifade eden bir kelimeden geldiğini hatırlamıyorlardı şimdi. Onlar kabile değil sadece terörden kaçmaya çalışan kent insanlarıydı. Sarnav olarak, bir anlamda Fula'yı kızı gibi görüyordu. Bu kızın atası belki de çok iyi tanıdığı yoldaşlarından biriydi.

Zihninde, onlarca yüz bir anılar dehlizi yarattı bir anda.

Bebeğin sesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Aç olmalıydı... küçük kız. İsmini hatırladı: "Elem."

Bu sorun değildi. Süt için, Hatita'nın eşlerinden birisini sağması yeterli olacaktı, ama kaynatması gerekecekti.

Birkaç saat sonra bebek mışıl mışıl uyuyorken, Sarp, Fula'yı gömdü. Gömmeden önce boynundaki kolyeyi, büyüyünce bebeğe vermek için almıştı; düz, siyah bir nehir taşına ip için bir delik açılmıştı. Maddi olarak değerli bir şeye benzemiyordu. Ama üzerine, "Fula ima kone... Lokan." diye bir yazı kazınmıştı. Sarnav bu dili bilmiyordu ama bir sevgi mesajı olabileceğini tahmin etmek güç değildi.

Öğle uykusuna yatmadan önce yapması gereken bir şey daha vardı, kulübenin tavan arasından bir süre arayarak iplerle sıkıca sarılmış uzun kını çıkardı. Bu katana sınıfı uzun Samuray kılıcını öldürdüğü bir düşmanından almıştı, mavi çeliğin üzerinde damar gibi kırmızı çizgiler vardı. En az kendisi kadar ünlüydü bu kılıç; Sandokan!... Büyük Kargaşa'dan önce bile vardı o, bildiği kadarıyla dokuz yüzyıl önce ünlü kılıç ustası Nagoki Tenda'nın ustalık çağı eserlerinden biriydi.

"Ben senin dünyanı bıraksam da eski dostum John, o gelip beni buluyor," diye mırıldandı Sarp, yaklaşık yirmi yıldır bu vahada saklanmıştı. Pasını gidermek için biraz çalıştı. Kılıç havayı yararken, tadacağı kanın kokusunu sezmiş, hazla titriyordu.

11

Her ne kadar Örümcek Tanrıça dinsel hiyerarşisinin en tepesinde yer alsa da, bu inanışın sahteliğini en iyi bilenlerden biriydi Balasahir. Giderek günlük seremonilerden, saçma sapan duaları tekrarlamaktan daha fazla sıkılıyordu. Beş yüzyıl öncesinden, Belçikalı müzisyen Lorien De Librec'ten görünüş olarak çok farklı değildi ama düşüncelerinde yaşlılığı hissediyordu, bir de sırtında...

Sırtı yine ağrıyordu. John'u aramalıyım, yaşam iksirinde bir bozukluk mu var acaba? diye düşündü. Özel görüşmelerinde veya düşüncelerinde onu Janus olarak anmak zor geliyordu.

Hâlâ, Sürgündeki'nin onca temas edebileceği insan arasından o silik muhasebeciyi tercih edişine şaşardı. Tabi Janus'un, özellikle görünüş itibariyle çipil gözlü, saçı dökülmüş, hafif göbekli, kızların tiksinti ile yaklaştıkları yağlı ciltli, çilli herifle alakası kalmamıştı.

İngiltere'de, gizli bir şeytana tapma toplantısında şöyle bir selamlaşmış, biraz da sohbet etmişlerdi. Kedi, keçi kesişini anlatırken elleri titremiş, çipil gözlerini hızla kırpıp durmuştu, bir kızı öldürmek istediğini söylerken kekelemişti. Lorien bırakın arkadaş olmayı, bir an önce kaçmaya çalışmıştı yanından. Ama aylar sonra bir telefon almış ve şaşırtıcı gelişmeler başlamıştı.

"O çekingen, salak herif" piyangoyu vurmuştu. Bir şeyle temas ettiğini söylüyordu. "Hangisi?" diye sormuştu Lorien, küçük-büyük onca şeytan arasında hangisiydi acaba?... "Şeytan değil, Sürgündeki diyor kendisine..." Lorien gülmüştü o zaman. John'a pek inanmasa da aklına cinler ve Lovecraft'ın uydurduğu Chtulhu mitosu gelmişti.

Sürgündeki'nin tam olarak ne olduğunu hâlâ bilmiyordu. Çok güçlü ve gösterişe meraklı olduğu kesindi. Tanık olduğu ilk ayinde gri ışığını görmüş, sesini duymuştu. John'un iki katlı evinin bodrumunda ilk Toht deneyleri vardı. Ve o yaratık John'dan başka kimseyi muhatap almamıştı. "Grihavariler" diye adlandırdığı diğerlerinin çabalarına yanıt bile vermemişti. Librec gücün varlığını tam olarak görmüşse de bir yapaylık hissetmişti; sanki kendine Sürgündeki diyen bu yaratık fantezi kitaplarından bir rol biçmişti kendine. Balasahir yüzyıllar sonra bile gücün kaynağının dışarıdan mı, yoksa John'un ta kendisi mi olduğunu hâlâ merak ederdi.

Sırtının ağrısına küfrederek şömineye ilerledi, Janus'la konuşmak istiyordu. Kimsenin gözlemediğine emin olduktan sonra hep boynunda taşıdığı şişedeki tozdan birazını ateşe attı.

Derzulya; Sürgündeki ve John'un ortak hayal gücünden şekillenmiş bir dünyaydı, elektrikli aletler çalışmıyordu. Balasahir'e kalsa bir telefonu, ateş vasıtasıyla konuşmaya tercih ederdi.

Biraz bekledikten sonra alevlerin içinde Janus'un kalın boynu ve etkileyici yüzü belirdi. Bazen gülümserdi, Lorien keyfinin yerinde olduğunu anlardı o zamanlar. Şimdi kaşları çatıktı. "Ben de seninle bağlantı kuracaktım Balasahir. Ama önce sen söyle niye konuşmak istedin?"

Lorien ürkmüştü, çok uzun süredir John'un ilgi sahasından uzaktaydı, o beş tapınaktan birinin başında değildi ve gücü kontrol etmiyordu. Örümcek Tanrıça Başrahibi olarak neredeyse unutulmuş

gibiydi. Kurâf tan sadece iksir özü ve bazen de sahte dini güzel idare ettiği için tebrik mesajı yolluyordu. Şimdi, durup dururken niçin onunla bağlantı kuracaktı ki?!

"Sırtım ağrıyor," diyebildi. Şimdi, o kadar önemsiz görünüyordu ki bu dert!

Ama Janus beklediği gibi, "Bunun için mi rahatsız ettin beni!" diye köpürmedi, aksine ilgiyle ateşe eğildi, kızıl alevlerin içinde simsiyah dumanlar yayıldı. "Ne zaman başladı?"

"İki veya üç gün... yavaş yavaş arttı. Belki de önemsiz bir şeydir ama..."

"Yo... yo önemli... Gücümüzü şimdiden etkilemeye, bozmaya başladı. Sandığımdan tehlikeli."

"Kim John?"

İşte bu hataydı. "Bana o isimle hitap etme geri zekâlı!" Milyonlarca insanın kanı eline bulaşmış, ismi bile dehşet salan Balasahir korkuyla büzüldü. Janus umursamadı. "Sürgündeki'nin uyardığı doğdu. Kuzey Gri Tapınak Zul-Valknor patladı, Edolav'ı da kaybettik. Şimdi sen sırtının ağrıdığını söylüyorsun. Gücümüzü, griışığı etkiliyor."

Balasahir, Edolav'ın ölüm haberiyle sarsılmıştı, seslendirmeye cesaret edemeyerek, demek Aleksei öldü, diye düşündü. Beş yüzyıl içinde yitirdikleri dokuzuncu arkadaşlarıydı. Bir de nerede olduğu bilinmeyen hain Sarp'ı çıkartırsan griışığı ilk soludukları toplantıdan geriye yirmi üç kişi kalmışlardı.

Hain bazen Sarnav, Köjkapa, Shiyan gibi isimlerle ortaya çıkıp, Janus'un titizlikle kurduğu dehşet ve zulüm dinlerini, krallıklarını yok etmeye çalışırdı. Uzun süredir haber yoktu ama ondan. Lorien ölmüş olduğunu ümit ediyordu. Arpaciyan, o Türkü havariler arasına katma hatasını sürekli Janus'a hatırlatıp kızdırırdı. Bu nedenle şimdi büyük bataklıktaki bir yamyam kabilenin samanıydı.

Janus, onun düşüncelerini okumuş gibi, "Yeni Kuzey tapınağını kurması için Arpaciyan'ı gönderdim," dedi. Balasahir'in sessizliğine aldırmadan devam etti. "Sana burada ihtiyacım olabilir.

Ordaki işlerini birisine devret, Kurâf a yola çık. Gölgeler içinde hareket et."

Kurâf ismi bile heyecan vericiydi. E-zmaraf taşra ise, o en büyük kentti. Yine de her istediğinin yapıldığı bir hiyerarşiden ayrılmak, Janus'un emirler vereceği kadar yakınında olmak kötüydü.

"Sanırım Vonab Pensa'ya devredebilirim," diye sesli düşünerek Janus'un onayını almak istedi.

Janus ilk defa güldü. Haince ve kötücül bir gülüştü. "Kimi seçtiğin önemli değil, sanırım çok yaşamaz; otuz yedinci Zünâyin'in pek hırslı. Birkaç hafta önce bana E-zmaraf'da bazı şeyleri değiştirmek istediğini bildirdi. Bence sakıncası yok dedim. Sen de sakın kimseyi uyarayım deme.

Bırak ne olacaksa olsun!"

Balasahir hemen denklemi kurmuştu, Valknor'un patlayışı yeni bir olaydı, oysa... "Ama ben de öldürülebilirdim."

Janus bağlantıyı keserken gülüyordu. "Eğer bir yeni yetmenin entrikalarına kurban gidecek kadar aptalsan, kaybın fazla sorun yaratmazdı Lorien!"

12

Çöl Tohtları nadir yakalanırdı; hem Kursaha'ya zaten az insan girmeye cesaret ettiği için, hem de çok tehlikeli oldukları için. Temelde diğer Tohtlardan farklı gibi gözükmüyorlardı; onlar gibi zehir topaklarına ve dikenlerine, kırbaç gibi kullandıkları keskin kuyruklarına ve sivri dişlerine sahiptiler ama belki de sıcak havanın kanlarını kaynatmasından dolayı çok hızlıydılar.

Büyük kargaşadan sonra gizemli bir şekilde ortaya çıkmıştı Tohtlar. İri bir fareye benziyorlardı ama ölümcüldüler. Silahsız mücadele etmek imkânsızdı. Çünkü tutulacak yerleri yoktu. Boyunlan etrafı yumurta benzeri beyaz topaklarla kaplıydı. Bu topakların gözeneklerinden, temas edeni felç eden bir sıvı çıkardı.

Boyundan kuyruğa yine zehirli dikenlerle kaplı iri bir gövde vardı. Bu açıdan biraz kirpiyi andırıyordu. Kuyruğu ise üzeri deri kaplı olmayan kıkırdak kemik zincirinden oluşuyordu. İşte bu kuyruk, kırbaç gibi kullanılır ve kılıç gibi keserdi.

Lokan bu ayaklı ölüme çaresizce bu nedenle bakıyordu. Ne kaçmaya çalıştı, ne de mücadeleye... Toht biraz sonra üzerine atlayacak ve ölecekti. Acısız olmasını umdu. Olduğu yerde dikilip, ölümü cesurca karşılamaya çalıştı.

Çok küçükken ormanda avcıların öldürdüğü bir Toht'un cesedini görmüştü. Kendisini öldürenlerin yarısını da beraberinde götürmüştü. Yaşlılar, epey iri olduğunu fısıldıyordu kulaklara... Hatırladığı kadarıyla o hayvanın iki metre olduğunu söylemişlerdi, oysa Lokan'ın karşısındaki iki buçuk, üç metre kadar vardı.

Avcıların öldürdüğü Toht'un cesedi bile, kafes içinde silahlı adamlarca korunuyordu. Bir Toht yüzücü bekleniyordu, çünkü bu ceset servet değerindeydi. Boşa harcanan tek bir parçası bile yoktu...

Topaklarındaki felç edici sıvı, ameliyat, büyü, yaralamadan hayvan ve köle yakalama işinde kullanılırdı. Dikenlerindeki zehir ise saray suikastlarında baş aktördü, çünkü geride bir iz bırakmadığı gibi kokusuz ve renksiz olduğu için kurbanın şüphelenmesi zordu. Kuyruk kıkırdakları muska olarak kullanılır, kemikleri toz hale getirilince sayısız işe yarardı.

Toht kanı, büyü ve iksir işlerindeki ana malzemeydi. Yenilebilecek eti azdı ve gençleştirici, iyileştirici, güçlendirici etkisi olduğu için çok pahalıydı. Bağırsakları ve dışkısı bile değerliydi. Dili ve beyni çok zengin davetlerin baş yemeğiydi. Hatta, "Öyle bir sofraydı ki bir Toht dili ve beyni bile vardı," derlerdi. Kısaca Derzulya dünyasının sisteminin temelinde Toht vardı. Ve insandan başka doğal düşmanı da yoktu.

Çöl Toht'u avına atlamak için gerinirken, Lokan gülümsüyordu. Örümcek Tanrıça’nın kurbanının, o kadar yol kaçtıktan sonra böyle bir hayvana yem olması komiğine gitmişti. Fakat beklediği gibi olmadı...

Önce havayı yaran okların ıslık sesi duyuldu. İki ok öylesine ustaca atılmıştı ki, Toht'u en zayıf bölgesi olan alnından vurularak anında öldürmüştü. Lokan gözlerine inanamıyordu. Kurtarıcıları dayandığı kum tepesinin üstündeydi.

Bir an takipçilerinin olmasından korksa da merakla boynunu uzattı. Kıyafetleri Kursaha'nın güneyinde, çöl ile Mentazamor arasında kalan küçük bir bölgede yaşayan Tuus savaşçılarına benziyorlardı. Tuuslar küçük yaştan itibaren kiralık asker olmak üzere yetiştirilirlerdi.

Hiç Lokan'la ilgilenmeden Toht'un yanına varıp çöl sıcağı değerli parçalan bozmadan parçalama işine giriştiler. Göbekli bir Curumeyli iki adamıyla Lokan'ın yanına geldi. Biraz su verip, hemen zincirlerini taktılar. Tuuslar anlaşılan bir köle kervanını korumak için tutulmuşlardı.

Curumeyli Kursaha'dan geçip yolu kısaltma kararını almasından dolayı çok memnun olmalıydı; böylelikle hem bir köle daha elde etmişti, hem de Toht'un parça parça satılışından pay alacaktı.

"Senin adın ne?" diye sordu. Tombul yanakları, kıvırcık sarı saçları ve mavi, küçük gözleri sevimli bir insan izlenimi uyandırsa da işini acımasızca yaptığı ortadaydı. Konuştuğu dil, Kurâf m sınırları içinde olduğu Runik Krallığı'nda kullanılan genel lisandı. Lokan, Derzulya'nın tümünde ticaret için kullanılan bu lisanı tanırdı. Temkinli davranarak, "Vartok Dammiz," diye tanıttı kendini. Dammizler, Monteza'nın en geniş ailesiydi. Zaten ırksal özelliklerinden Monteza olduğu anlaşılacağına göre, bu ismi vermesi en akıllıca olandı.

Gözlerini kısıp baktı köle tüccarı. "Ben de Curumey'den Fozib... Hayatını kurtardık ve buna karşılık köle olarak alıyorum seni. Kursaha'nın kanunlarına uygun bu. Kurâf a gidiyoruz. Orda satılacaksın. Kaçmaya çalışmaz, isyankâr olmazsan kölelerime çok iyi davrandığımı görürsün."

Lokan, Curumeyli Fozib ismini duymuştu. En ünlü köle tüccarından biriydi. Zincirlediği zavallıları ve kanunları umursadığı elbette yalandı. Kursaha'nın çevresinden dolaşmak yerine, kölelerinin çoğunun öleceği bu yolu seçmesinden bu belli oluyordu zaten. Üstelik çoğu malını çiftçilere, göçebelere yaptığı baskınlarla elde ederdi.

Develer, zincirli köleler ve Tuuslu korumalardan oluşan kafile kısa sürede yola devam etmeye hazırdı. Lokan'ın yüzündeki yaralara merhem sürüp bir süre deve sırtında gitmesine izin vermişlerdi.

Ertesi günün sabahı köle grubunun yanına götürülerek tek gözü sağlam bir ihtiyara zincirlendi.

Lokan bu ihtiyarın nasıl olup da köleler arasında yer aldığına çok şaşırmıştı. Oysa yürüyüşte kendisinden çok daha dinç olduğu ortaya çıktı. Verilen ilk molada sohbet etme imkânı buldular.

Genç adam yemek diye verilen bulamacı atıştırırken, bilinçsizce örümcek dövmesini açmış ve kaşımaya başlamıştı. İhtiyar atik davranarak örtüsüyle kapatıverdi.

"Dikkatsiz çocuk!"

Lokan konuşamamıştı.

İhtiyar devam etti. "Fozib, bir köle olarak satılmaktan çok daha değerli olduğunu hemen anlar o dövmeyle. Eminim Zünâyin veya Balasahir kaçak bir kurban için epey para verirdi."

Lokan biraz kendine gelmişti, korkmuş görünmeden bulamacı kaşıkladı ve, "Ben kurban değilim, sadece rahip adayıydım," diye cevap verdi. "Doğu'daki Esâri Krallığı'na gönderilen bir kafiledeydim.

Baskına uğradık... Yolumu kaybedip çölün içlerine girmişim."

İhtiyar güldü. "Külahıma anlat onu." Garip ve çok eskilerde kalmış bir deyimdi. "O dövme sadece seçilmişe yapılır. Üstelik seni birkaç gün içinde acılar içinde öldürecek kadar da zehirlidir... Neyse bana yalan söylemene gerek yok zaten, ben senin tarafındanım. Hatta sana bir iyilik bile yapabilirim."

Lokan merakla baktı yol arkadaşına, bu ihtiyarda görüntüsünün ötesinde şeyler gizliydi.

Dövmenin zehirli olması fikri onu şaşırtmamıştı.

"Ne gibi?"

"Basit. Onu yok edebilirim."

"Bu imkânsız değil mi?!"

"Öyle olsa teklif etmem değil mi!"

"Sen irfan sahibi misin ihtiyar?"

"Biraz... Çok olsa elbette zincirlenmiş olmazdım."

"Peki. Ne yapacaksın? Veya benim ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece kör gözüme bak yeter."

Lokan, ihtiyar iyice başını çevirince sol taraftaki kör göze baktı. Gözkapağı açılınca mide bulandırıcı bir çukur belirdi ama içi bir sıvıyla doluyor gibiydi. Siyah bir sıvı oyuğu doldurdu ve bir bilye gibi katılaştı, içinde yeşil kıvılcımlar çakıyordu. Lokan kendini kaybetti.

İhtiyar, pelerinin içindeki buruşmuş elini çıkardı. El, dövmenin üzerinde gezinirken bir pençeye dönüştü. Dövmenin işlendiği zehirli mürekkep küçük örümcekler halinde bu pençeye geçiyorlardı.

Kısa sürede dövmeden iz kalmadı, ihtiyarın pençesi siyah, sürekli kımıldayan bir örtüyle kaplıydı. Acıyla dudaklarını ısırıyordu, ama bir yandan da zevk alır gibiydi. Pençeyi kuma sokup çıkardığında, buruşuk ihtiyar eli tekrar belirdi. Lokan'a baktı. "Bir iyilik, bir kötülük... Bir iyilik, bir kötülük... Sarkaç böyle çalışır. Dövmeni dert etmeyeceksin artık, beni de tekrar karşılaşana kadar hatırlayacaksın. Biraz uyu, gözlerini açtığında güçlü ve sağlıklı olacaksın," diyerek gitmeye hazırlandı.

Zincirler gidişine engel olamayacak gibiydi, asasının yardımıyla adımını atarken kendiliğinden açılıp yere düştüler. Nöbetçilerin görmeyen gözlerinin önünde çölün içlerine ilerledi. "Tekrar görüşeceğiz," diye bağırırken, kahkahalar atıyordu. Tüm kervan uzaktan gelen kurt ılumalarıyla birbirine sokuldu.

Geride ihtiyarı hatırlayan kalmamıştı. Tekrar yola koyulduklarında Lokan'ın yanına ufak bir çocuk bağlamışlardı. Pek konuşmuyordu, Tuuslara

büyük bir kin ve öfke duyuyordu. Lokan, Kurâf'a kadar sadece adının Jusa olduğunu ve ailesinin katledildiğini öğrenebildi.

"Öyle bir yer olacak ki; adaleti bile kötülerin en iyisi sağlayacak.

Ve orda zaman Derzulya diye akacak..."

Kâhinin Kayıp Defteri

Mesel II - Düş Kabir

"Birçok küçük tanrı ve tanrıça, üstün güçlerle donanmış canavarlar veya kötülükte birbirleriyle yarış içindeki krallar Derzulya'nın dehşet dolu tarihçesine damgalarını vurabilmek için zalimlikte yarıştılar. Tuğlası insan kafatası, harcı masumların gözyaşı ve kanı olan kâbus hiyerarşisinin en üstünde elbette niteliği belirsiz ama işareti her yerde görülen Sürgündeki ve onun yeryüzündeki gölgesi, ölümsüz vaiz Janus vardı. Janus'un görünmez elleri kitlelerin kaderiyle oynuyordu.

Ve Kurâf m köle pazarı efendisi belli bu oyunun kulisi gibiydi. Kaderler orda birleşir, kaderler oradan kıtanın dört bir yanına akardı. Kurâf!... Derzulya'nın unvansız başkenti, Janus'un eviydi."

"Janus ve Kurâf"

ABSERZAHİL'İN DERZULYA TARİHÇESİ

II. Kısım

Kurâfin Köleleri

13

Fula'nın peşinden gönderilen ekibin liderliğini, iz sürmedeki ustalığından dolayı Hoşa yapıyordu. Çok zorlandığı söylenemezdi; kadının tek başına doğum yaptığı yerden beri kum üzerinde gölgesi kalmış kan izleri vardı. En ufak bir esinti bile olmadığı dondurulmuş bir manzara üzerinde ilerliyor gibiydiler.

Sekiz saatin sonunda sessizliğiyle tanınan Yozaki bile şaşkınlığını belli etme gereği duymuştu. "Bu ne biçim kadın böyle?!"

E-skja, "Yiyeceği ve suyu yok," diye hepsinin bildiği bir gerçeği dile getirdi.

Lamates çöldeki tehlikeler kadar, yol arkadaşlarına karşı da tetikte duruyordu. "Yanılıyorsam düzeltin ama... bu kadar kan... Ölmesi gerekmez miydi?"

Hoşa eliyle henüz kurumuş kana dokunup, kadının ne kadar gerilerinde olduklarını tahmin etmeye çalıştı. "Ölmese bile yürüyecek durumda olmaması lazımdı. Ama hâlâ yürüyorsa şimdiki hızımızla üç saat sonra görüş menziline girmesi gerekir."

Dördü de, ölümün insanın omzunda beklediği bu dünyada onlarca tehlike atlatmış, artık sezgileri keskinleşmişti. Basit gibi görünen avda bir gariplik olduğu belliydi, üstelik Kursaha içine bu kadar giren insanlara pek insaflı davranmazdı. Bir de aralarındaki düşmanlıklar vardı. Hoşa ile Yozaki, Doğu'da ezeli düşman olan iki kabileden geliyordu. Öyle eski bir düşmanlıktı ki, büyük kargaşadan bile yüzyıllarca eskiye gidiyordu. E-skja; öldürdükleri insanların güçlerini aldıklarına inanan bir cinayet klanının üyesiydi. Lamates ise ince yapılı ve korkaktı. Bütün korkaklar gibi her an

arkadan vurabilecek, yol arkadaşlarını terk edebilecek bir karakterdeydi. Üstelik herhangi birinin atı ölecek olsa, Lamates'inkini almaya çalışacağı kesindi.

Birkaç saat sonra Fula'yla karşılaşmayı beklerken vahayı gördüler. Takip sona ermiş gibiydi ama içleri rahat etmedi. Silahlarını çıkarıp üçer metre aralıkla ağaçların arasında ilerlemeye başladılar. Arayışları kulübesinin önünde dikilmiş adamı görünceye kadar devam etti.

14

Yıllar, Sarp için vahayı vücudunun bir parçası gibi yapmıştı. Yabancıların ağaçların arasındaki varlığını hemen hissetti. Kundaktaki bebeğe baktı. Yeni yemişti yemeğini ve uyuyordu.

Daha önce çocuk yetiştirme deneyimi olmamıştı ama bu çocuk anladığı kadarıyla çok sağlıklıydı. Hiç ağladığını duymamıştı.

İki saatte bir altını kontrol ediyor, eski bir matarasından dönüştürdüğü biberonla besliyordu.

Sandokan'ı kuşağına kınsız geçirdikten sonra askerleri karşılamak için dışarı çıktı. Bir an aklına yayını da almak geldi ama sonra vazgeçti. Zannettiği kadar kalabalık değillerdi. Saldırı hamlesi İçin yakınına gelmeleri lazımdı.

İlk olarak dostça bir yaklaşım benimsemişlerdi. Sarp'ı görür görmez atlarından indiler, kılıçlarını belirgin bir şekilde kınlarına soktular, üçü atlarıyla suya yönelirken, dördüncüsü Sarnav'a gülümsedi.

"Selam Kursaha'nın dostu!... Ben Hoşa... Arkadaşlarım E-skja, Yozaki ve Lamates... Niyetimiz size düşmanlık değil, Zünâyin'e bağlı askerleriz, bir suçlunun izleri bizi buraya kadar getirdi.

Umarım size ait bu yerde konukseverlik buluruz."

Sarp kendini tanıtma gereği duymadı. "Konukseverliğim davranışlarınıza bağlı. Aradığınız suçlu bir kadınsa buraya geldi. Suçunu sormuyorum, zira

öldü ve gömüldü. Tanrısı suçunu affetsin..."

Hoşa, buraya kadar gelmesi bile mucizeydi zaten, diye düşündü. Sarp'ı bir kere daha bakışlarıyla ölçtü, çok sağlam duruyordu adam, zannettiği kadar yaşlı değildi, uzun sakalı yanıltmıştı onu. Üstelik gözlerinde korkunun zerresi yoktu. Arkadaşları yanlarına gelmek üzereydi.

"Size inanmamak aklımızdan bile geçmez ama biz de başkalarının emir kuluyuz. Mezarını gösterebilir misiniz?"

Sarp sorun değil gibisinden dudak bükerek mezarı kazdığı yeri işaret etti. Bebeğin uyanıp ses çıkarabileceğini düşünerek kulübeden uzaklaştığına sevinmişti.

Mezarın başında beklediği gibi dizilmişti adamlar, üçü karşısında durup dikkatini çekerken, ince ve sinsi tavırlı olanı sürekli arkasında durmaya çalışıyordu.

Savaşçıların en yaşlısı, "Görmemiz lazım," dedi. Saldırı anı yaklaşıyordu. Hoşa gülümserken, ellerini kavuşturmuş, mümkün olduğunca silahından uzak tutuyordu.

"Sanırım bizi anlıyorsunuzdur. Geriye bir kanıt götürmemiz lazım. Ayrıca biz takip ederken kaçak hamileydi. Bazı izlerden doğurmuş olduğunu sanıyoruz."

Sarp, Lamates'i kollayarak sağma bir adım attı. "Evet hazin bir öykü. Buraya geldiğinde çoktan ölmüş bebeğini de kucağında taşıyordu. Belki kazıp görebilirsiniz ama ölüleri rahat bırakmak doğru olandır. Geriye ne götürmeniz gerekiyor?"

Lamates için için gülüyordu. "Aptal herif sağa attığı adımıyla onun tam önüne geçmişti, hançerini çıkardı, kürek kemiklerinin ortasına gömmesi an meselesiydi.

Hoşa bakışlarından Lamates'in hareketi anlaşılmasın diye başını eğip gülümsedi. "Doğru olan ölüleri rahatsız etmemektir ama cesedin..." Cümlesini tamamlayamamıştı, her şey bir anda oldu.

Sarp eğildi ve kuşağındaki kınsız kılıcı kabzasından tutarak yere paralel hale getirdikten sonra geriye hızla bir adım attı, Lamates hareket bile edemedi. Sarp yarayı açması için Sandokan'ı bir kere döndürdükten sonra hızla çekti ve Hosa'nın solunda duran E-skja'nın boynunu tek darbede biçti. Başsız gövde yıkılırken gerisinde duran Yozaki'nin müdahale etmesini engellemişti.

Eski savaşçının oyunları bitmemişti, kendini hızla toplayan Hosa'nın kılıç hamlesini eğilerek savuşturdu. Eğildiği anda elleriyle güç alarak, ayağıyla rakibine çelmeyi taktı. Hamlesi nedeniyle dengesi azalan Hoşa çelmeyle geriye devrildi. Son gördüğü vücudunu biçen keskin çelikti.

Yozaki birkaç saniye içinde arkadaşlarını öldüren bu adamla başa çıkamayacağım anlamıştı.

Kaçmaya çalıştı ama Sarp, Sandokan'ı bir mızrak gibi atarak sırtından vurdu.

Hatita yanına gelip melerken kılıcı temizliyordu, uzun yılların yalnızlığını paylaştığı keçinin başım okşadı. "Evet yaşlı dostum bende iş bitmemiş. Hiç de fena değildi, değil mi?"

Keçi bir kez meledi, Sarp yüksek sesle güldü. "İltifatın için sağol. Umarım devamı gelmez. Yok, yok... Başa çıkamayacağımdan değil dostum. Fazla dikkat çeker, söylentiler doğar ve duymaması gerekenlerin kulağına gidebilir. Buraları terk etmek zorunda kalırız o zaman."

Cesetlere sıkıntıyla baktı, eskiden öldürdüklerini gömmek için uğraşmazdı!

15

Sorunlarını dövüşerek çözmeye alışmış bu savaşçıları idare etmek Poriganis için bile bazen zor olabiliyordu. Sıcaklar gerginlik yaratmış, hakları olan suyu çoktan tüketen iki adamını, diğerlerine saldırdıkları için öldürmek zorunda kalmıştı.

Başka bir koşulda kavgaya karışmaz, daha iyi adamlara sahip olabilmek için güçlü olanın ayakta kalmasını bekleyebilirdi ama acelesi vardı, bu nedenle sert ve acımasız bir çözüm yaratmıştı.

Hızlı ilerlemişler ve nihayet Lokan'ın Toht'la karşılaştığı yere gelmişlerdi. İzler tek başına çözemeyeceği kadar karmaşıktı, fikirlerine güvendiği Tuuslu Morak'ı yanına çağırarak danışmak istemişti.

"Bir köle kafilesine benziyor. Zincirli yürüyenler, deveye binenler ve silahlı adamların atları var. Hatta atlılar senin kabilenden olabilir."

"Şuradakiler de Toht artığı," dedi Tuuslu. Kastettiği toynaklardan bir parça ile biraz kan iziydi. Geri kalan hepsi parçalanmış ve korunmaya alınmıştı.

"Peki ama bizimkine ne oldu?"

Tuuslu omuz silkti. "Köle tüccarları ya Toht onu öldürdükten sonra geldi ya da öldürmeden. Her iki durumda da karar size ait efendim."

Poriganis kararını çoktan vermişti, E-zmaraf'daki nazik durumu daha çok önemsiyordu şimdi.

Kurbanın kaçmasının yarattığı heyecan yatışmadan darbeyi yapmanın zamanıydı. Zünâyin'in adamları, halk arasında Rahipler Meclisi'nin ihaneti yönünde söylentiler yaymaya başlamış olmalıydı.

Zaten, Lokan'ı yakalasa bile kendi entrikaları için kullanacaklardı.

Adamlarına sevindirici haberi verdi. "Kaçağımız ya öldü ya da köle tüccarlarının elinde... Öldüyse yapabileceğimiz bir şey yok. Ama köle olması ihtimaline karşı peşinden birkaç adam yollayacağım.

Kafilenin izini takip etmek kolay, zaten Kurâf yönünde ilerliyor gibiler. Seçtiğim adamlar örümcek damgalı bir köle arayacak. Eğer zehre rağmen sağ bulursanız, Kurâf'taki E-zmaraf elçisine başvurun ve bedelini ödetin. Almaya çalışın, zora başvurmayın sakın. Ülkeler arası bir gerilim yaratmaya gerek yok. Bulamazsanız geri gelin."

Çoğu para için Örümcek Tanrıça'nın ordusuna katılmış adamlar, sonucu belirsiz arayıştan kurtuldukları için mutluydular. Birkaçı Kurâf'ta başka işleri olduğunu da söyleyerek, kafilenin peşinden silmek istediğini söyledi. Bunlar içinde Poriganis'in çok güvendiği Morak da vardı. Yol hazırlığı yapılırken onu yanına çağırıp özel bir görev verdi.

"Limana inip Korash adlı gemiyi ara. Geminin kaptanı hâlâ Dromak ise benim selamımı ve E-zmaraf da bulunduğumu söyle. O ne yapacağını bilir."

Tuuslu, görevini iyi anlamıştı. E-zmaraf da, Poriganis tarafında esen rüzgârları hissetmek için çok zeki olmaya gerek yoktu. "Bana ihtiyacınız olacaksa mümkün olduğu kadar çabuk dönmeye çalışırım efendim," dedi. "Hatta isterseniz güvenebileceğiniz birkaç Tuuslu akrabamla."

Poriganis gülümseyerek başıyla onayladı. "İyi olur." Hırslan E-zmaraf sarayı ile sınırlı değildi. Mentazamor'da yitip giden fakir bir balıkçının oğlu, yakında tüm Derzulya'ya ismini duyuracaktı.

16

Kurâf, yaşamlarını en çok yirmi hanelik köylerde geçiren köleleri önce büyüklüğüyle etkiledi.

Boydan boya elli, altmış köyün alanını kaplıyordu. Dış mahalleler kırık dökük kulübelerle kaplıydı, merkeze ve limana doğru tapınaklar, zenginlerin evleri ve idarecilerin sarayları bulunuyordu.

Şehrin batısında gri taştan Sürgündeki'nin mabedi gökyüzüne yükseliyordu. Şimdi Kurâf valisinin oturduğu eski Runik kraliyet sarayı bu mabedin yanında pek sönük kalıyordu.

Köle tüccarı Fozib'in, babasından duyduğu kadarıyla, Runik kralının başkentini daha kuzeydeki Runikday'a taşımasının nedeni bu mabetti. Şimdiki Runik Kralı Edmas'ın dedesi IV. Justin iktidar gücünün üstünde, Ölümsüz Vaiz Janus'un baskısını hissetmişti.

Sürgündeki'nin üstün yaratıkları Rebonlar Kurâf içinde, onları herhangi bir kural ve kanun kısıtlamadan istedikleri gibi davranıyorlardı. İnsanlar geride hiçbir iz bırakmadan bir gece içinde yok oluyor, kralın emri dışında haraç toplanıyordu. IV. Justin, Kurâf'ta kaldığı müddetçe gerçek gücün Janus olacağını anlamıştı. Bu nedenle iki tarafı da memnun eden taşınma gerçekleşmişti.

Harita üzerinde Kurâf hâlâ Runik Krallığı'nın parçasıydı, oysa yönetim kesin olarak Janus'un iki dudağı arasındaydı.

Lokan ve Jusa'da insanın içinde korku uyandıran mabetten etkilenmişti ama şehir içine girdiklerinde pazar yerinin kalabalığı, zenginliği ve kokusu bunu unutturdu. Bu pazar yeri tüm Derzulya kıtasının en canlı alışveriş merkeziydi.

Demircadı çeşmesi etrafındaki meydana kurulmuştu esas pazar. Satıcılar binbir türlü tuhaflık, garabet ve baharat kadar insan ruhu da satar gibiydiler. Kölelerin çoğu üzerlerine düşen kem bakışlardan ürkmüştü. Para sesi kadar kılıç sesi de yankılanırdı burada... Kim bilir hangi kara meyvenin tohumundan öğütülmüş zevk tozlarıyla insanlıkları yitirmiş serseriler, yan karabasan yan gerçek dünyada ölümü bekleyerek yatarlardı duvar diplerinde... Her satılan malın ardında masumların acı dolu öyküleri fısıldanırdı.

Taşradan, kahramanlık hevesiyle gelen gençlere hazine haritalarını satmaya çalışan güvenilir görünüşlü, koca göbekli insanlar vardı. "Ey oğul görüyorsun halimi, böyle bir hazinenin peşinde gidecek hal kalmadı bende. Gençliğimi tükettim ben bu haritanın peşinde. Biraz para ver, sana vereyim. Eğer insaflı bir yiğitsen, zengin olarak dönünce beni bulur hakkımı verirsin," derlerdi acındırmak için. Gidip de, geri dönenin olmadığı haritaları satmaya çalışırlardı ilk. Çünkü kandırılanların intikam almaya kalkışmalarını istemezlerdi.

Öyle hanlar vardı ki yemeklerdeki etin kaynağını sorgulamak bile ölüm sebebi sayılırdı. Ancak tavşan uykusuna güvenenler, bir elleri hançerlerinde gecelerdi oralarda.

Baharat ve garabet dükkânları saatlerini geçirtirdi insana. Derzulya'nın her köşesinden gelen şubu'lar müşteri beklerdi. Satıcılar için en zoru her mala isim uydurmaktı. "Köpek suratlı, yılan gövdeliyi mi söylüyorsunuz beyim?... Hoyfo'dur adı, avcısının anlattığına göre zevk verici bir süt salgılarmış ama sadece kadınlar için. Beğendiğiniz kadınla yalnız kalıp da içkisine bir damla koysanız yeter beyim. Ah beyim, o teklif ettiğinizin iki katını ben ödedim zaten. Şu ışık saçan kocaman tırtıl mı?

Delasmur'dan geldi o, adı üstünde Işıldar diyoruz beyim. Türü üç, dört yıl kadar yaşıyor. Biraz üzüm yaprağı verin gündüzleri, gecelerinizi böyle aydınlatıyor. Gaz kokusu, yağ kokusu çekmenize gerek kalmıyor. O kutu mu efendim? İçine koyduğunuz nesneyi değiştiriyor efendim. Ama uyarayım ne vereceği belli olmuyor. Bir keresinde çok güzel bir mücevher verdi, diğerinde bu tezgâhın eski sahibini boğan siyah bir duman! Evet efendim bizim işimiz çok risklidir, o nedenle kâr marjımızı yüksek tutuyoruz. Alacaksanız alın beyim, yoksa tezgâhın önünü çok meşgul ettiniz."

Çarşının ara sokakları da az kalabalık değildi, sihirli kıyafet dükkânları, Toht malzemeleri satan dükkânlar, özel silahlar üreten bir demirci, pahalı kunduralar satan bir ayakkabıcı. Pazarlanan her zaman mal olmazdı; Derzulya'nın en namlı katilleri, hırsızları, gözükara savaşçıları, korkusuz denizcileri de "Peçe" adlı tavernada yeni elendi beklerdi.

Fozib kafilesini yıllık kirasını verdiği bir alana gönderdikten sonra köle loncasına gitti. Kâhyası Demris kısa zamanda çadırlarını kurduracak, köleleri yıkayıp yağlayacak, güzel yemekler verecekti. Satış öncesi malı güzel paketlemenin her zaman yararı olurdu.

Lonca mevsimsel satış zamanı için kafile getiren şişman köle tüccarlarıyla doluydu. Fozib'i samimi bir coşkuyla karşıladılar. Kurâf dışında birbirlerini boğazlamaktan çekinmeyecek bu insanlar, yazılı olmayan bir kurala göre, şehir içinde tam bir dayanışma gösterirdi.

Mac İntoh adlı kızıl sakallı tüccar, hemen koluna girip Peçe'ye götürdü Fozib'i. Tavernanın sahibi Rai Gonzo zengin müşterileri için en iyi masasında oturan iki serseriyi tekmeledi hemen. Kısa sürede masanın üzeri yiyecek ve içecekle donatıldı. Gizli bir parmak işareti kimsenin onları

rahatsız etmemesini sağladı. Kızlar bir süre bekleyebilirdi. İntoh, Fozib'in kadehini doldurduktan sonra, "Rahpalt'tan birkaç asker dolanıyor ortalıkta. Korumaları altında bulunan bir köye saldırılmış," diye fısıldadı kulağına.

Fozib, "Niye beni ilgilendirsin bu haber kardeşim İntoh?" diyerek gülümsedi. Yine de bu heriflerin bu kadar çabuk harekete geçip Kurâf'a gelmesinden canı sıkılmıştı.

Mac İntoh çoğunlukla karaderililerin bulunduğu güney bölgelerinde çalışırdı. Kurâf'a girmeden önce ilk olarak Sürgündeki'nin mabedine uğradığı için diğer köle tüccarları arasında çıyanın teki olarak anılırdı. Güya, getirdiği kölelerden birkaçını Janus'a hediye ettiğini söylüyordu. Sanki Janus istediğini zaten almıyormuş gibi... "Senin işin olduğunu söylemiyorum dostum. Ama yanlış kişiler, yanlış şeyler fısıldayabilir kulaklarına. Ben seni uyarayım dedim. Eğer başına bela olacaklarını hissedersen, yardıma hazırım. Rah-palt buraya çok uzak ve o askerlerin talihsizce ölümü pek dert çıkarmaz bence."

Mac İntoh'un mantığı kendine göre doğruydu, ama Kuzeydoğu'da iş gören de o değildi. Fozib o beylikten veya sınırlarından çok sık geçmek zorunda kalıyordu. Üstelik Rah-palt, Curumey'e de komşuydu. Askerleri öldürmeden önce satın almayı deneyecekti. "Hele bir yanlış kişiler, yanlış bilgileri fısıldasın o zaman düşünürüz İntoh. Ben her zaman konuşarak uzlaşmayı tercih ederim. Ama uyarın ve teklifin için teşekkürler. Şimdi bırak onları da durumdan haber ver, Sackzo geldi mi?"

Sackzo buzlu bölgelere kadar gidip, nadide güzellikteki beyaz tenli, san saçlı kadınları getirmesiyle tanınırdı. Az köle getirirdi ama en yüksek fiyatlar onlara verilirdi. Fozib bile bir keresinde çok beğendiği bir köle için açık arttırmaya katılmıştı. Üstelik bir tüccarın, başka bir köle tüccarının malına fiyat sunması alay sebebi olurken, "Taslapohain kralı istemişti benden böyle bir kız. Alırsam ona götüreceğim," diye yüksek sesle konuşarak bahane yaratmaya çalışmıştı. Etraftan alay dolu laf atmalar olmuştu. "Var mı öyle bir krallık be Fozib", "Bizim Fozib kral olmuş harem kuruyor galiba",

"Aman götürürken yolda tadına bakma, öldürür bu seni"...

Rezil olduğu bir yana alamamıştı kızı. O güzel köleye, kendi kafilesinin toplam satış değerinin yarısı kadar fiyat verilmişti. İntoh'un bakışlarından o utanç verici olayı hatırladığı belli oluyordu.

"Daha gelmedi buraya. Buz barbarlarının veya bir cadının elinde ölmüştür belki. Onunla yola çıkan savaşçıların en az yarısı telef olduğu için giderek daha az adam buluyordu. Üstelik de kalitesizlerini...

Öte yandan Tınpacha iki yüz elli kişilik bir grup getirdi, onun için rekor olmalı. Rven yüz otuz kadar mal getirmiş, ama bu kez ayağını kaybetmiş. Luiso yetmiş beş kişilik bir grupla gelmiş ama dört tane çok güzel köle kızı var. Bukof, Yprael, David ve diğer ufaklıklar yirmi, otuz kişilik köle getirmişler her zamanki gibi..."

Fozib duyduklarına memnun olmuştu, Rven'in ayağını kaybetmesine özellikle... Aynı bölgelerde iş görür, bu nedenle hiç sevmezdi onu. "O zaman esas haber bende," dedi. "Koş Jinka'yı çekik-gözlüler tepelemiş."

İntoh'un ağzı açık kalmıştı. "Deme be! Nerden duydun?!" Kos, en güçlü ve namlı isimlerden biriydi.

"Adamlarından biri geldi bana," dedi Fozib. "Çekikgözlüler Si-hanyuha kayalıklarının orda kazığa bağlayıp yengeçlere bırakmışlar onu. İşini ya o dev yengeçler ya da yükselen deniz bitirmiştir."

Kızıl sakallı tüccar çok başarılı bir şekilde şaşkınlık rolünü canlandırıyordu. Zira Kos Jinka nasılsa yengeçlerden kurtulmuş ama Uzakdoğu ile Doğu krallıklarını ayıran yüksek Zul-Mamun sıradağındaki İfritgözü geçidinde İntoh'un adamları tarafından yakalanmıştı. Demir bir kafesin içinde Kurâf'a getirilip, Janus'a hediye edilmişti bile. Büyük bir ihtimalle bir Rebon'a dönüştürülürdü.

Öyle ya da böyle Kos Jinka gibi bir rakip ayak altından çekilmişti işte. İkisi içinde bu haber bir zaferdi, kadehlerini tokuşturdular.

Yaşamın giderek zorlaştığı bu dünyada rakiplerinin birinden kurtulmak iyiydi. Kos Jinka gibi bir adama gücü yerindeyken kiralık katil

gönderemezlerdi. Eğer basan sağlanamazsa iki tarafı da yıpratıcı bir savaş başlardı, İntoh fırsatı iyi değerlendirmişti.

Fozib içkiyi ve yemeği severdi, gizli bir başka parmak işaretiyle masaları kalabalıklaşmış ve neşeli sohbetler edilmeye başlanmıştı. Bütün köle tüccarları kendilerini büyük kahramanlar olarak gösteren öyküler anlatıyorlar ve dünyanın dört bir yanını gezdikleri için duydukları havadisleri paylaşıyorlardı. Sınırlar sık sık değişir, yeni krallıklar kurulup eskileri yıkılırdı, serseriler hızlı yükselir ve hızlı tepelenirdi. En güncel gelişmelerden haberli olmak en iyisiydi. Yeni ve hırslı bir kral, kurulacak bir saray, doldurulacak bir halem demekti.

En ilginç haber Batı'nın vahşi topraklarında doğan yeni bir din üzerineydi. Kendine Derviş Mikael diye biri çıkmış, "Kadim" adını verdiği bir tanrı adına yerel kabileleri birleştirerek güçlenmeye başlamıştı. Büyük kargaşa öncesindeki gibi tek tanrı olduğunu söyleyen bir inanışı vardı. Şimdi ordusuyla Salayar nehri sınırına dayanmıştı. İntoh kadehini yeniden doldururken kahkahalar atıyordu. "Merak etmeyin yakında eski haber olur o! Janus, Permonark Krallığı'na Ru-nik, Kurgul ve E-zmaraf dan destek birlikleri gönderdi. Janus hiçbir şeyi hafife almaz, her yerde gözü ve kulağı vardır onun."

Fozib lezzetli yemek yüzünden geğirirken, haklısın, diye düşündü. "Biri de sensin." Oysa Mac İntoh hakkında bilmediği çok daha önemli bir sır vardı: O bir grihavariydi!

17

Örümcek Tanrıça'nın başrahibi öğle üstü güneşinin tatlı ışığında kendini uyumaya zorluyordu.

Akşam çetin bir toplantı ve Kurâf'a uzun bir yolculuk vardı.

Önce sessizce, aniden ortalıktan kaybolmayı düşünmüştü, ama ardından Zünâyin'e güzel bir ders vermesi gerektiğine karar vermişti. Gerçekleri açık edemese de, işini biraz zorlaştırmanın bir zararı olmazdı. Aksine bayağı zevkli olacaktı. Toplantı sırasında o güzel yüzün alacağı şekli düşünerek

yatağında kıkırdadı. Bu düşünceler belki onu uyutmazdı ama gün boyu kendini yorduğu için tatlı bir uykuya daldı.

Balasahir için ayrılık günü yoğun geçmişti. Kalkar kalkmaz haraya gitmiş ve kendine güzel bir at seçmişti. Kahvaltı için zengin bir sofra hazırlatmış ve yiyebileceği kadar yemişti. Sonra da eğitim sahasına giderek kılıç kullanmaktaki ustalığıyla savaşçıları şaşırtmıştı. Yüzlerce yıllık bir yaşam insanın yeteneklerini keskinleştiriyordu.

Öğleye kadar kalan zamanını da özel hizmetkârına veda mesajını yazdırarak geçirmişti.

Adamcağız yüce efendisinin gideceğini öğrenince gözyaşlarını tutamamış, çığlıklar atmaya başlamıştı.

Balasahir bunu beklemediği için susturmakta zorlanmış, Örümcek Tanrıça'nın emri, hac, kutsal olanı arayış gibi saçmalıklar sıralamıştı. Ve sıkı sıkı tembihlemeyi unutmamıştı: "Bu metinden kimsenin haberi olmasın, hemen çoğalt. Güvenilir adamlara ver, tüm mabetlerimize ulaştırılsın. Meydanlara asılsın. Halkın okuması, duyması sağlansın."

Uykudan, emrettiği gibi Vonab Pensa'nın güzel sesiyle kaldırıldı. Pensa bir süredir Rahipler Meclisi'nin yazmanıydı. Çok güzel bir yüzü vardı. Balasahir çok küçükken keşfetmişti onu. Kafileyle gelir gelmez vurulmuş, oda hizmetçisi yapılmasını istemişti. Belki bir daha bu meleksi yüzü göremeyeceğinin hüznüyle yanağını okşadı. En azından yerini bıraktığı zaman iksir kullanmaya hak kazanacaktı ve Derzulya çok büyük bir kıta değildi. Pensa efendisindeki garip ruh halinin farkındaydı:

"Efendim canınızı sıkan bir şey mi var? Bu toplantı..."

Elini kaldırıp kesti konuşmasını. "Bu akşam bir yolculuğa çıkacağım."

Pensa yanında diz çöküp sağ elini avuçlarının içine alıp öptü. "Kısadır umarım efendim."

"Belki kısa güzel Pensa'm, belki uzun... Seni bu nedenle toplantı öncesi görmek istedim. Yerimi sana bırakacağım."

Pensa'nın siyah gözlerinde hâlâ o küçük çocuğu hatırlatan Şeyler vardı. "Lütfen efendim, izin verin ben de sizinle geleyim."

"Olmaz Pensa. Geride, kurduğum bu yapıyı ayakta tutacak güvendiğim biri olmalı. Anlayacaksın. Şimdi koluma gir ve çetin bir savaşa gidelim."

Taştan sarayın koridorları kötü gölgelerle kaplıydı. Balasahir onu bekleyen meclisteki gerilimi daha salona girdiğinde hissetti. Sekiz rahipten kim çoktan saf değiştirmişti bilemiyordu; belki Marnlan, belki El-pate... Candu olabilir miydi? Hayır, cinsel tercihi açısından bakılırsa kadınlardan tiksinirdi, Zünâyin'den emir alabileceğini düşünmek zordu.

Zünâyin tahtına kurulmuş sinirli bir şekilde tırnaklarını kemiriyordu, yanında Poriganis'in görevlendirdiği iki koruma vardı. Balasahir, bundan başlamalı, diye düşündü.

"Kraliçe Zünâyin Rahipler Meclisi'ne güvenmiyor mu? Adamlarınızı çıkartın lütfen!"

Fahişenin elbette onlara güvenmemesi doğaldı, Janus'un uyarısı olmasa o güzel boynunu kendi elleriyle kırardı Balasahir. Zünâyin'in emre uymadan önce kısa bir tereddüt geçirdiği, Komho ve El-pate'ye kaçamak bakışlar attığı gözünden kaçmadı.

Eski bir deyimle; artık spotları üzerinde toplamasının zamanıydı.

"Çoğunuz bu vakitsiz toplantının nedenini merak ediyor olabilirsiniz. Sorun varsa, toplantı da vardır. Uzun zamandır E-zmaraf hiç bu kadar güçlü olmamıştı. İdaremiz altındaki topraklar kısa sürede iki kat arttı. Üstelik komşularımız Kurgul, Ostrange ve Kruebes etki sahamız içinde... Ama sorarım size: Gücümüzün simgesi ne? Ne?!!!"

Balasahir artık kendini kaptırmış kızgın bir şekilde bağırıyor, şok edici darbeyi indirmeden önce gerginliği arttırmaya çalışıyordu.

"Ben söyleyeyim: kılıç!... Örümcek Tanrıça’nın tapınakları kurulmuyor yeni topraklarımızda, insanlar onun kolyesini taşımıyor, ona dua etmiyor. Eski inançlarına devam ediyorlar. Vergilerini verdikleri sürece. Yani E-

zmaraf in Örümcek Tanrıça temelinde kurduğu yapı güçlenmiyor, aksine yozlaşıyor. Bunun doruk noktası seçilmiş kurbanın kaçmasıyla yaşandı."

Kurban konusu açılınca bir uğultu duyuldu salonda. Balasahir hepsinin söylentileri duymuş olduğuna emindi, cübbesinin içinden uzun kollarını çıkardı, şöminedeki ateşin korkutucu gölgelendirmesini kullanıyor, sanki daha da büyümüş gibi duruyordu.

"Anlıyorum ki siz de duymuşsunuz söylentileri... Halk arasında kimi yılanlar kurbanın kaçmasını Rahipler Meclisi'nin üzerine atıyor. Öyle alçakça bir suçlama ki bu... Ve saçma! Bundan amaçlananın ne olduğu bile sorgulanmıyor. Halk bunu sorgulamadan inanıyor. Rahipler Meclisi'nin... daha açık sorayım; kurbanın kaçmasıyla benim kazanacağım ne olabilir ki?!..."

Balasahir bu oyundan giderek daha çok zevk alıyordu. Brüksel'in küçük barlarındaki sahne deneyimi, yıllardır kalabalık önünde yaptığı törenlerde hitap etme yeteneğine yardımcı olmuştu...

Bunu seviyordu.

"Evet yanıt yok. Ama halk, bir sürü... Halk aptal! İnanıyor söylentiye. Vaktiyle bilge biri sistem bozulmasın diye zehir içmeyi kabul etmişti. Ben de seçim yaptım; inancımı, iktidarıma tercih etlim.

Bu gece burdan gideceğim!"

Açıklaması salonun ortasına bomba gibi düşmüştü, rahiplerin çoğu ayağa fırlamıştı, Zünâyin zayıf, genç bir kız olduğunu hatırlamış, koltuğunda korkuyla büzülmüştü. Balasahir kollarını kaldırarak seslerin kesilmesini sağladı.

"Sorun vardı, cevap açıktı arkadaşlarım. Kurbanın kaçışı için bir günah keçisi bulunmalıydı.

Yoksa inanç sistemimiz çökecek. Sizinle aldığım karan tartışmak isterdim ama zamanım yok. Şu anda bütün mabetlerimizde, kent ve köy meydanlarında bu günahın kefareti için Başrahip Balasahir'in hac

yolculuğuna çıkışı anlatılıyor. Dev Örümcek Tanrıça'nın geldiği kara topraklara. Yerime yardımcım Pensa'yı bırakıyorum. Düzen olduğu gibi sürecektir."

Hitap yeteneği kadar ikna kabiliyeti de güçlüydü Balasahir'in. Son cümlesinde Zünâyin'in gözlerinin içine bakmıştı, senin de sonun geldi gibisinden. Pensa birkaç gün içinde bunu otuz sekizinci Zünâyin'le değiştirirdi. Bir tek Poriganis onu kurtarabilirdi, eğer çok geç kalmazsa... Ve yarattığı şaşkınlık sona ermeden, hızlı adımlarla salonu terk etti.

Pensa bile takip edemedi onu. Hemen mabet dışında kendisini bekleyen ata koştu.

Dört yüz yirmi yıl önce, at sırtında, yanında Janus'un verdiği bin kişilik bir silahlı birlik ve büyülerle devleştirilmiş bir tarantulayla gelmişti buraya. Bir din, bir ülke kurmuştu ve şimdi de yalnız başına, at sırtında terk ediyordu onları. En çok da genç rahip adaylarını özleyecekti.

18

Hizmetkârlar ortalıkta dolaşıp birkaç gün içinde açık arttırmayla satılacak kölelerle ilgileniyorlardı. Fozib'in kâhyası Demris, "Hadi midenizi ağzınıza kadar doldurun! Yiyin de, kemiğiniz ete burunsun," diye bağırıp duruyordu.

Lokan kendini oldukça iyi hissediyordu; karnı toktu, yıkanmış, özel yağlarla masaj yapılmıştı.

Bunu iyiliklerinden yapmadıklarını biliyordu; gelen şifacı, kölelerden birinin bulaşıcı bir hastalığı olduğunu söyleyince, zavallı adam tereddüt edilmeden öldürülmüş ve cesedi yakılmıştı.

Jusa da iyi görünüyordu, her zamanki gibi sessizdi ama giderek daha çok güvendiğini hissediyordu ona. Kurâf ta geceledikleri ilk gece sarsılarak ağlamaya başlamıştı Lokan. Çocuk o zaman çok şaşırmış, teselli etmeye çalışmıştı. Fula ile çölde nasıl ayrıldıklarını anlatmıştı ona. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama sevgilisinin öldüğünü kalbinde biliyordu. Bu nedenle bu kadar zaman dayandığı halde, üzüntüsünü zapt edememişti.

Jusa meraklı ve zeki bir çocuktu. Dünyayı öğrenmek istiyordu, Lokan'ın memleketi Monteza ve E-zmaraf a ait anlattığı her şeyi dinlemişti. Öyküsü basitti; kendisi çobanlık yaparken köyü baskına uğramış, ailesi ve tüm akrabaları öldürülmüştü. Hastayken başında duran, ona gözü gibi bakan annesi Lizbet, ilk tahta oyuncak atını yontan, Büyük Kargaşa'da katliam birliklerine karşı duran kahramanların maceralarını anlatan babası Redvord, hep bez bebeğini giydirirken hatırlayacağı kız kardeşi Sedin baskıncıların acımasızlığının hedefi olmuşlardı. Eğer kafasına aldığı bir darbeyle bayılmasaydı belki o da öldürülecekti. Ayıldığında kendini kafilede zincirli bulmuştu. Köyünden sadece değirmencinin kardeşini görmüştü. O da çok korkmuş görünüyordu, Jusa'nın konuşma çabalan sonuçsuz kalmıştı.

Belki de baskıncılar Rah-palt Beyliği'nin düşmanlarıydı, eğer I'ozib'in adamları olsaydı bu kadar çok cana kıyarlar mıydı?... Jusa bilemiyordu cevabı, yine de bu köle tüccarları intikamında ilk sırayı alacaklardı.

Lokan'la açık açık konuşmuştu çocuk, konuştukça ona daha çok güvenmişti. Yine de sakladığı bir sırrı vardı. Bir mağara...

İki ay önce sürüdeki koyunlardan biri uçurum kıyısındaki bir çıkıntıya düşmüştü. Jusa arkadaşı Ratu'yu yardıma çağırmış, bir ağaca ip bağladıktan sonra çıkıntıya inip koyunu çıkartmışlardı.

Jusa o çıkıntıda, eğim nedeniyle yukarıdan asla görülemeyecek küçük bir delik bulmuştu. Birkaç gün sonra yalnız başına dönüp oraya tek başına inmişti. Merakı korkusunu yenmişti.

Delik ancak bir çocuğun sığabileceği kadar küçüktü, bu şekilde iki yüz metre kadar ilerliyordu ve bir dirsek yaparak sola dönüyordu. Esas sürpriz dirsekten dönünce göstermişti kendini, çok büyük bir yeraltı mağarası vardı.

Yeraltı mağarasında bazısı yarı yıkılmış, bazısı sağlam yapılar gözüküyordu. O yapılara gitmesi için dibi gözükmeyen bir uçurumu aşması lazımdı. O zaman cesaret edememiş, daha sonraya bırakmıştı hazinesini keşfetmeyi. Ama yağışların etkisiyle kayganlaşan toprağa güvenememiş, ardından da baskınla esir düşmüştü. îşte en büyük sırrı buydu Jusa'nın, kimseye söylememişti.

Lokan'a da söylemeye niyeti yoktu.

Bir gün gelecek, büyük bir savaşçı olacak, intikamını aldıktan sonra o kente dönecekti.

19

Alandaki köleler için açık arttırma günü yaklaştıkça heyecan artıyordu. Bazen Fozib, bazen kâhyasının gezdirdiği alıcılar geliyordu. Arttırma öncesi satış yasaktı ama alıcılar almaya niyetlendikleri köleleri belirtiyorlardı.

Köleler arasında çeşit çeşit insan vardı; çiftçiler, marangozluk, balıkçılık gibi zanaatı olanlar, gözden düşmüş askerler, çaresizlikten satılmış kadınlar, çocuklar, savaşlarda esir düşen asiller...

Lokan da dahil çoğu üzücü bir olaya kadar köleliğin ne demek olduğunu tam olarak anlayamıyordu. Ama genç bir çiftin başına gelen bunu herkese gösterdi.

Çölde birbirlerine destek olmuş âşık bir çift vardı; kız çok güzel, erkek yakışıklı ve güçlüydü.

Birbirlerine çok yakışıyorlardı. Ama Fozib'in gezdirdiği çok çirkin, güneyli bir tüccar kıza göz koymuştu. Delikanlının kime satılacağı belli değildi ama âşıkların ayrılacağı kesindi.

Böyle bir ihtimalde ölümü tercih edecekleri endişesiyle kâhya ikisini ayırıp, kendilerine zarar veremeyecek bir şekilde bağlatmıştı. Fozib köleler elinden çıkmadan zarara uğramak istemiyordu.

Satıldıktan sonra ne yapacakları onu ilgilendirmezdi.

Lokan'ı korkutan olay ise iki gece önce gerçekleşmişti. Örümcek Tanrıça'nın ordusunun kıyafetiyle dört kişi meydanı gezmişler, erkek kölelerin göğüslerinde örümcek damgası olup olmadığını kontrol etmişlerdi. Her ne kadar örümcek dövmesi garip bir şekilde yok olmuşsa da, içlerinden birisinin kendisini tanımasından korkmuştu. Ama askerler

arasında onu eskiden görmüş olan yoktu, anlaşılan takipçileri örümcek dövmesinin asla çıkmayacağına güveniyor olmalıydılar. Lokan'a da şöyle bir göz attıktan sonra, çekip gitmişlerdi.

Oysa askerler Fozib'le konuşmuş, çölde buldukları adamın aradıkları kaçak kurban olduğunun anlaşılması durumunda satış sözü almışlardı. Tüccar, Lokan'ı nasıl bulduklarını bütün gerçekliğiyle anlatmıştı. Örümcek damgasının olmaması burada da işine yaramıştı genç adamın.

Morak damga olmadığı için, tüccarın kendilerini kazıklamaya çalıştığını düşünmüştü; üstelik zehir şimdiye kadar etkisini göstermiş olmalıydı, gösterilen köle fazla sağlıklı duruyordu. Fozib durup dururken zarara uğramış gibi hissediyordu şimdi.

20

Eski kıtaların birleşmesiyle, tek ve büyük Derzulya'nın ortaya çıkışı her açıdan sancılı ve korkunç bir dönemdi. İnsanoğlunun üzerinde sağlam duracağı tek bir toprak parçası, altında korkusuzca uyuyacağı tek bir çatı altı kalmamıştı. Seller, yangınlar, depremler, hastalıklar...

Nerede, ne zaman patlayacağı belli olmayan volkanlar ve tabi ki Sürgündeki'nin Ölüm Mangaları...

Bütün bu felaketler sekiz milyara yaklaşan insan nüfusunu bir milyara kadar düşürmüştü.

...Ve kargaşanın ardından kan, kılıç ve sihirle dokunan Derzulya düzeni kurulmuştu. Eskiye ait teknoloji, bilgi ve tarih ancak efsane olarak bilinir hale gelmişti.

Uygarlığın sıfır noktasının üzerinden, tam olarak dört yüz yetmiş sekiz yıl geçmişti ki, harabeler arasında büyüyen öksüz bir çocuk bir kitap bulmuş ve kimsenin koymadığı ismine kavuşmuştu: Mikael.

Batı'da doğmuş ve tek başına sağ kalma becerisini göstermişti. Her tarafında korkunun kol gezdiği, dehşet iktidarlarının kurulduğu Derzulya

ölçülerine göre bile Batı felaketti.

Mikael sayısız kere yamyam kabilelerden kaçmış, canavarlarla mücadele etmiş, çeşit çeşit ölümcül hastalıktan kurtulmuştu.

Sayısız kaçışlarının birinde sığındığı eskilere ait bir binada kitabı bulmuştu. Elbette okuma yazması yoktu. O tuzağa düşmüş yaşlı adamı bulana dek de olmadı.

Yaşlı adam kim bilir hangi çılgın düşünceyle, düşmanlarından saklanmak için Batı'nın ölümcül ve zehirli topraklarını tercih etmişti. Mikael o zamanlar pek inanmamıştı ama kendisinin eskiden bir kral olduğunu söylüyordu. Janus adlı daha büyük bir kralla savaşmış ve canı dışında her şeyi kaybederek kaçmıştı.

Mikael, onu yamyam Unollann bir tuzağında buldu. Üzeri ince dallarla örtülü üç metrelik derin bir kuyuydu tuzak. Düşünce ayağını incitmişti ve çok gevezeydi adam. Ona görünmeden, bir saat kadar gözlemiş ve bu sırada sürekli kendi kendine konuşmasını dinlemişti. Elbetteki yaşlı adamın dilini anlamıyordu.

Çok küçükken, şimdi yüzünü bile hatırlamadığı bir kadının onunla konuştuğunu hatırlıyordu.

Belki annesiydi o... Ama yalnız kalınca konuşacak kimse olmamıştı etrafta.

Batı'nın, hayatta kalma kurallarından biri başkasının işine karışmamaktı. Üstelik yaşlı bir adama göz kulak olmak aklına bile gelmiyordu Mikael'in. Ama o sırada onun için çok önemli bir şey yapmıştı yaşlı adam. Çantasından, kendisininkine benzeyen bir kitap çıkarmış ve açıp okumaya başlamıştı.

Mikael için yanında gezdirdiği, siyah-beyaz resimler ve anlamadığı şekiller bulunan kitap bir tür kutsal eşyaydı, kimsede olmayan bir hazineydi; ama yaşlı adam o şekilleri anlıyormuş göründüğü için şaşırmış kalmıştı.

Düşünceleri tuzağı kontrol etmeye gelen üç yamyam ile kesildi. Biraz sonra kendini de şaşırtan bir şey yaptı.

Üç yamyam, tuzaklarına düşmüş yaşlı adamı görünce pek heyecanlanmışlardı. Genç adam sevinerek, adamı çukurdan öldürmeden çıkarmaya karar verdiklerini anladı. Üstelik yöntem olarak, Mikael'in en çok işine yarayanını seçtiler; biri aşağı inip yaşlı adamı iple bağladı, diğer ikisi onu çekmeye başladı. Adam incinmiş ayağı yüzünden arada sırada bağırsa da, yamyamları kurtarıcısı zannetmiş, teşekkür edip duruyordu.

Tam yaşlı adamı çıkardıklarında Mikael harekete geçti. Yamyamlardan birisi hâlâ çukurdaydı.

Mikael ani bir saldırıyla birisini daha çukura düşürmeyi başardı, üçüncüsü mızrağıyla biraz mücadele etti. Ama Mikael ondan çok daha iyi bir savaşçıydı. Kendi mızrağıyla hamlesini boşa çıkardıktan sonra, sol elindeki bıçağını karnına sokup yararak içindekilerin dışarıya dökülmesini sağladı.

Kuyudakiler bağırarak kabileden yardım istiyorlar, yaşlı adam bir saldırganın kurtarıcılarını öldürdüğünü sanarak ona karşı koyuyordu. Sonunda kitabını çıkardı. Kendi kitabının sayfalarını açarak, işaretlerle onun çantasındaki kitabı gösteriyordu. Hâlâ iyi olan tarafta olduğunu anlatamayınca ölü yamyamı çekerek, çenesini açtı. Sivriltilmiş dişleri görünce yaşlı adam gerçeği nihayet anladı.

Kaçmak için önce Mikael'e dayandı, ardından destek için büyükçe bir ağaç dalı buldu.

Bu olay, yıllar yıllar önceydi. Kaçak kral, Mikael'in öğretmeni Gerndun çoktan ölmüştü, ama hâlâ mezarı başında dua ederdi. Artık o koca bir adamdı, artık o bir liderdi. Unollar bile yamyamlıktım vazgeçmiş, emri altında savaşıyorlardı. Hepsi bir kitap sayesinde olmuştu: Tek Tanrılı Dinlerin Temel Özellikleri Okuma yazma öğrendikten sonra bile kitabın ne anlattığını uzun zaman anlamamıştı. Raul B. Spienza adlı bir yazarın imzasıyla basılan eserin üzerinde "Akademik Ders Kitabı" ibaresi vardı! Genç vahşi okumayı öğrendikten sonra da ilk kavradığı bölüm ahlaki özellikler olmuştu. Çok daha iyi bir toplum için öğretiler vardı.

Öldürmeyeceksin, diyordu, komşunu doyuracaksın, çalmayacaksın, diyordu. Bazı Tanrı sözleri aktarılıyordu. Gerndun, geldiği Orta Derzulya'daki hayatı anlattıkça biraz daha anlaşılır olmuştu kitap. O kitaptan beğendiği sözcüğü isim olarak seçmişti; Mikael!..

Gerndun yaşamını, Janus'un sapkın dinini, onunla savaşlarını ve olağanüstü bir insan olan arkadaşı Sarnav'ı anlatmıştı ona. Sarnav'ın bambaşka oluşunu, farklılığı için mücadele verişini; bilgisini ve erdemini... Birçok din ve Tann vardı yeni dünyada, ama bütün düzenin tepesinde Sürgündeki ve onun yeryüzündeki gölgesi, vaizi Janus oturuyordu.

Janus bir efsaneydi, gerçek olmayacak kadar olağanüstü bir yaratıktı; ölümsüzdü, sihirli yaratıkları vardı ve uzaktaydı.

...Ama artık değil!

Mikael sabah duasını yaptıktan sonra üzerinde sadece belden kuşakla sıkılmış bir beyaz cübbe olduğu halde çadırından çıktı. Batı'daki Zul-Galin'in zirvesindeki kar çoktan, biraz sonra doğacak güneşin ışığıyla parlamaya başlamıştı. Kuzeydeki Zul-Sumgar'ın tepesinde ise yağmur yüklü gri bulutlar vardı. Rüzgârın ne taraftan estiğine baktı; kuzeye... Demek ki gün güneşli olacaktı.

Ordusunun kurulduğu alanda gece boyu yanmış ateşlerin közleri görülüyordu. Derzulya'nın orta krallıkları ile Batı'nın vahşi topraklarını ayıran doğal sınır Salayar nehri bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Bugün savaşacak iki ordu nehrin karşı kıyılarına kamp kurmuştu. Ellerinde, siyah zemin üzerinde beyaz hilal bulunan bayrağını taşıyan birkaç nöbetçi liderlerinin önünde saygıyla eğildiler. Bu bayrağı yine kitaptaki siyah-beyaz resimlerin birinden seçmişti. Yardımcısı koşarak geldi, elinde kenarları beyaz altından hilallerle süslenmiş bir miğfer vardı. "Yol göstericim, Derviş Mikael..."

Mikael, onun böyle saldırıya açık, zırhsız gezmesinden ne kadar endişelendiğini biliyordu. En azından askerlerine heyecan vermesi için miğferi alıp başına taktı. Herkes ölüm veya zaferin bugün olacağını

anlamalıydı. Kuzeyden yağmur bulutlan geliyordu. "Sağ ol Eremin... Savaş için güzel bir gün. Gece boyunca bizi terk eden oldu mu?"

"Hayır efendim, askerleriniz zaten emriniz altında ölüme razı. İttifakı oluşturan sekiz kabile mevzilerinde duruyor."

"Düşman ne durumda?"

"Permonark, Runik, Kurgul, E-zmaraf ve Sürgündeki'nin bayrakları gözüküyor, ama casuslarınızın getirdikleri bilgilerle Janus'un komutasında olmadıkları kesinleşti. Runik'ten bir general var başlarında."

Mikael sevincini gizledi, henüz Janus'un kendisiyle başa çıkamayacak kadar güçsüz olduklarını biliyordu. "Bu iyi... çok iyi," diyerek düşman mevkilerdeki yanan büyük ateşlere baktı. Gerndun sadece okuma yazma değil başka şeyler de öğretmişti ona. Söylediğine göre Janus'un Rebon süvarileriyle desteklenen bir orduya yenilinceye kadar büyük bir savaşçı ve taktisyendi.

"Planımız uygulanıyor mu?"

Eremin güldü. "Evet efendim. Sol kanadımızda yer alan ve hâkim tepeyi koruyan üç kabile düşmana temsilci gönderdi. Eğer bazı çıkarlar sağlanırsa savaş esnasında saf değiştirebileceklerini söylediler. Generalin buna inandığı söyleniyor, casuslarımız gece boyunca düşmanın sağ kanadındaki askerlerin orta ve sol kanada kaydırıldığını gözlemlemiş."

Mikael tüm askerlerinin yüzlerinde zafere dair kesin bir inanç okuyordu. "O zaman Eremin en iyi okçularımızı sağdaki tepeye koy. Hemen saldırmasınlar, beklesinler, yerlerini terk etmesinler. Taktiğimiz gereği sağ kanat direnecek. Ortadan geriye çekilmeye başlayacağız. Onlar bizim kaçtığımızı sanıp birliklerinin yarısı nehri geçtiği zaman sol kanattakiler ok yağmurunu başlatacaklar. Ardından ortadan çekilen birliklerimiz birden dönerek hücuma geçecek. Sanırım hemen dağılacaklar. Gerçi bizden iki kat kalabalıklar ama panik hızla büyüyen bir canavardır."

"Umarım her zamanki gibi haklı çıkarsınız efendim."

"Gerndun, 'Düşmanını küçümseyen komutan kaybetmeye mahkûmdur,' derdi Eremin. Bu Runikli generalin ordusunu yerleştirme düzeni bunu gösteriyor. Bakar mısın okçularını savaş alanına ne kadar uzak konumlandırmış. Bizi birkaç atlı birlikle kovalayacağı, konuşmayı bilmeyen ilkeller sanıyor olmalı. Onların ordusunu birleştiren sadece korku ve çıkar. Zafer; savaşmak için daha iyi bir nedeni olanın, ölümden korkmayanın olacak!"

Eremin'in yüzünde o hayranlık dolu bakış yine belirmişti. Mikael, "Şimdi bana izin verirsen, askerlerle birlikte kahvaltı etmek istiyorum. Savaş öncesi konuşabildiğim kadarıyla konuşacağım," diyerek yeni uyanmaya başlayan ordusunun arasına yürüdü.

Askerlerin arasında yoksul biri gibi dolaşıyordu. Üzerinde tek bir silah bile yoktu. Ama inanç en büyük güçtü. Bu genç insanlar ona dokunmaya çalışıyorlar, onun için ölmeye hazır olduklarını söylüyorlardı.

"Kadim Tanrı ve Derviş Mikael için ölürüm!"

İsmini ve anlamını düşündü...

Mikael... Bu isim tek tanrının emirlerini yerine getiren melekler arasında geçiyordu. Büyük Kargaşa'dan sonra ne olmuştu? Kadim Tanrı artık Derzulya ile ilgilenmiyor muydu? Mikael kitabı okurken ona da peygamberlere olduğu gibi bir meleğin gönderilmelini her şeyden çok istemişti.

Böylece, adına konuştuğu, savaştığı ve Derzulya'da tekrar hâkimiyetini kurmaya çalıştığı Tanrı'nın hâki var olduğuna inanacaktı. Ama hiçbir melek gelmemişti. Öyleyse o ne bir peygamberdi, ne de Mesih.

Düşmanı Janus tüm somutluğuyla, hatta insan bedeninde oralarda bir yerdeydi. Yüzyıllardır Kurâf daki Sürgündeki mabedinde oturuyor, yaşıyor, konuşuyor ve masumları ezen düzenini sürdürüyordu.

Mikael ise Kadim adındaki tek bir Tanrı'ya inanıyor, emri altındakilere o akademik kitaptan öğretileri aktarıyordu. Sözlerin ılındığı, kutsal kitapları

bir türlü bulamamış, bulduramamıştı. Janus'un bu konuda parmağı olduğundan kuşkulanıyordu.

O ölümsüz vaize karşı nereye kadar savaşabileceğini bilmiyordu. O bir peygamber değildi. Üstün güçleri olmadığı gibi Derzulya'nın en yeteneksiz büyücüsü kadar bile sihri yoktu. Yine de hancıyla Batı'nın vahşi topraklarında bir düzen kurmayı başarmış, kabileleri bayrağı altına toplayabilmişti.

İnancının kanıtı sadece kalbindeki iyilik ve doğruluk adına sesti.

Yine de Kadim tanrı onunla konuşmasını, kitapta resimlerini gördüğü kadar güzel bir meleğin onu aydınlatmak veya elçi ilan etmek için gelmesini isterdi.

Dualarına karşı birkaç yıl önce bir şey gelmişti esasında. Tek gözlü, insanda tiksinti uyandıranbir ihtiyar! Güzellikle en ufak bir ilgisi olmayan bir ucube. Gerndun öldükten sonra yoktan çıkıvermişti adam, Mikael'i koruyan onca nöbetçinin arasından görünmeden geçip, çadırında bitivermişti.

"Artık ülkeni kurma zamanı Derviş," demişti. "Tüm kabilelere sana katılmaları için ulak gönder.

Reddedenlere acıma. Birleşmelerine meydan verme, tek tek hepsinin üzerine saldır. Tanrı'nın gücü arkanda olacak."

Mikael, onun ne olduğunu bilmiyordu, kendisine niye "Derviş" diye seslendiğini de... Kitaptan öğrendiği kadarıyla bir tek ihtimal vardı ve o da sormuştu. "Sen melek misin?"

Yaratık çılgınlık kokan kahkahalar atmıştı. "Ha ha ha, melek mi?!!!... Şey... Evet. Ben bir meleğim. Gerçi sen ötekilere melek demeyi tercih ederdin ama onlar gelemiyor artık Derzulya'ya... Benimle idare edeceksin Derviş."

"Benim adım Mikael," demişti o zaman. "Bana niye Derviş diye sesleniyorsun?"

"Çünkü ne peygambersin, ne aziz. Kendi çabanla Tanrı'ya ulaşmış bir dervişten başka bir şey değilsin," diye cevap vermişti ihtiyar.

Bunun üzerine başka bir soru sormamıştı Mikael, alacağı cevaptan korkmuştu. Garip yol göstericisi daha sonra geleceğini söyleyerek geldiği gibi kimseye görünmeden gitmişti.

Yıllar içinde birkaç kere silahlı adamlar getirmişti Mikael'e, son derece sert ve zalim yaradılışlı insanlar. O ihtiyardan korktuklarını söyleyerek Mikael'e sadık kalmışlardı hep. Ve bazen de, tek tanrının ordusuna katılmayı kabul etmeyen kabile şeflerinin vakitsiz ölümlerinde onun parmağı olduğundan kuşkulanmıştı Mikael.

O garip ihtiyarın bir şekilde özel yetenekleri vardı ama Mikael, onu daha çok bir şekilde çıkarları kesişen bir müttefik olarak kabul ediyordu. Ona yardım etmekte kendi hırsları ve arzuları olan Janus'un düşmanı bir büyücü olabilirdi. Ölümsüz Vaiz çok güçlü olduğu için doğrudan karşısına çıkmak yerine Mikael'i kullanıyor olmalıydı. Eğer Kadim tanrı gerçekten bu kötülük kokan yaratık aracılığıyla konuşuyorsa Mikael'in inancını tekrar gözden geçirmesi gerekirdi.

Yine de farklı bir saygı duyuyordu bu müttefike, isminin başına belki de bu nedenle fazla da üzerinde düşünmeden "Derviş"i ekleyivermişti.

İhtiyar birkaç aydır ortalıkta yoktu. Mikael her ne kadar kör gezginden hoşlanmasa da, korksa da bu savaş sırasında yanında gülebilmeyi çok istediğini kendine itiraf etti. Şimdi sıra onun askerlerine cesaret vermesindeydi, savaş boruları çalıncaya dek birlikleri gezdi.

Savaşın başlayacağı sabah gri bulutlar yüklerini Salayar nehrinin kaynağının olduğu Zul-Sumgar dağına bırakıyordu. Kabaran sular Mikael'in doğal müttefiki olacaktı, zira nehri geçmesi gereken onun ordusu değildi.

...Ve kara cübbesi içindeki ihtiyar, kaynağa yakın mağarasında sağlam tek gözüyle sağanak şekilde yağan yağmuru seyrediyordu. Çok güzel bir manzaraydı bu, gerçi ortalığı kaplayan ıslak toprağın kokusu hoşuna gitmemişti ama yine de sırıtıyordu; bu yağmur İçin az uğraşmamıştı.

21

Poriganis E-zmaraf in sınırlarından içeriye girdiği andan itibaren, aldığı haberler yüzünden kızgın bir boğa gibiydi. İnanılmazdı doğrusu; Balasahir'in görevini ve ülkeyi terk edişine dair ilanlar her yerde asılıydı, üstelik Lokan'ın kaçışındaki hatayı üstlenerek gitmişti.

Başka bir haber ise Poriganis'in komutanlık makamına yapılan büyük bir saygısızlıktı. Kaçağın peşinden gittiği gün Janus; onu, Zünâyin'i ve Balasahir'i hiçe sayarak, doğrudan emirle E-zmaraf in Permonark sınırındaki birliklerini bir savaşa göndermişti. Tam ayrıntılarını bilmiyordu ama Batı'daki büyüyen askeri bir tehlikeye karşı Runik generali Usukani komutanlığında bir ordu toplanmıştı.

İçinden lanet okuyarak adamlarıyla E-zmaraf'a ulaşmaya çalışmıştı. Bu önemli zamanda, kaçağın takipçilerine liderlik karan aldığı için kendine kızıyordu. Bazı askerlerinin atlan çatlamış, hiç tereddüt etmeden onları geride bırakmıştı. Bu nasıl bir iştir, diye düşündü. Daha iki gün önce E-zmaraf in hâkimi sanıyordum kendimi. Oysa bugün... Sınırdaki birliklerimin benden habersiz savaşa gönderildiğini, Balasahir'in elimizdeki kozu yok ederek kaçtığını öğreniyorum.

Durumu o kadar belirsizdi ki, tavırlarını bilmediği için yolu üzerindeki garnizonlara bile uğrayamamıştı. Belki de tutuklanması veya öldürülmesi emredilmiş olabilirdi. Şimdi E-zmaraf'ın sırt verdiği tepedeki ormanda saklanmış geceyi bekliyor, şehre bir kaçak gibi gizlice girmenin yolunu düşünüyordu.

Gölgeler içinde hareketlenme oldu, kente casus olarak gönderdiği adamları dönmüş olmalıydı.

Bir süre hararetli konuşmalar olduktan sonra iki adamı yanma getirdiler. "Evet, nedir durum?"

"Komutanım Poriganis, Balasahir'in kendisini sürgün ettiği doğruymuş. Yerine, yardımcısı Vonab Pensa'ya bıraktığı söyleniyor. Ama Rahipler

Meclisi'nde gruplaşmalar artmış. Zünâyin sarayına kapanmış, kimseyle görüşmüyormuş."

"Peki benim hakkımda ne duydunuz?"

"Sizinle ilgili farklı bir haber duymadık komutanım. Öldürülmeniz veya tutuklanmanız emredilmemiş. Ayrıca halk sınırdaki birliklerin gittiği savaşla ilgilenmiyor. Şehir garnizonunun başına bıraktığınız Nod'u bulduk. Bir saat içinde buraya gelecek."

"Tamam, çok iyi bir iş başardınız. Biraz dinlenin ve yemek yiyin. Reyki, adamlara söyle kimse içki içmesin. Bu gece harekete geçeceğiz. Benim biraz düşünmem gerekiyor."

Böylece Nod gelene dek taktiğini belirledi Poriganis. Bekle-gör politikası uygulamayacaktı; hızlı ve bitirici bir darbe yapacaktı. Fakat başarılı olsa bile, uğraşacağı çok daha büyük bir rakibin varlığını iyice anlamıştı: Janus! O vaiz her türlü gücün üzerinde oturuyordu. Kuracağı krallığı istediği an altından alabilecekti. Sonra Balasahir gizemi vardı. Neden sürgünü seçmiş, nereye gitmişti?

Gece, Nod güvendiği birkaç adamıyla geldi. İki gün önce Pensa'nın onunla bir görüşme yaptığını ve desteğini istediğini söyledi. Ama yeni başrahip, Komutan Poriganis'ten önce Rahipler Meclisi'ndeki rakiplerini dert ediniyordu. Nod'dan, El-pate, Komim ve Candu'nun odalarında gözlem altında tutulmasını istemişti. Sevindirici bir haberdi bu. Candu'nun hangi hırsın peşinde olduğunu bilmiyordu ama Komho ve El-pate, Poriganis ve Zünâyin'in tarafındaydı. Ve Pensa, onlara güvenmiyorsa hâlâ sadıktılar.

Tüm adamlarını etrafında toplayarak planını anlattı: "Arkadaşlar bir süredir iki başlı bir iktidarın sancısını iyice hissediyoruz; bir yanda Zünâyin, bir yanda Rahipler Meclisi... Oysa ülkeyi koruyan, vergileri toplayan, sınırlan genişleten biz askerler ancak üçüncü sırada geliyoruz. Kurbanın kaçışı ve nihayet Balasahir'in sürgünü seçmesiyle yeni bir dönem başlamalı. Ben terazideki dengede ağırlığımızı Zünâyin'den tarafa koyarak gücümüzü arttırmaya karar verdim."

Adamlarının çoğu konuşmadaki gerçeği çok iyi anlıyordu. "Nod, Komho ve El-pate bizim adamımız, bu ikisi sayesinde rahipleri ve dini kontrol altında tutacağız. Senin adamların onları Zünâyin'in sarayına getirecek, ben orda olacağım. Rahipler Meclisi'nin diğer üyelerini yakalayın.

Direnenlerin öldürülmesi umurumda değil. Ama Pensa'yı mutlaka sağ yakalayın. Onu yargılayacağız!"

Nod, komutanının kararlarını hiç sorgulamazdı, yıllardır hep yanında, sadık adamı olmuştu.

Mentazamor'da korsanlık günlerinden beri... E-zmaraf'a gelme kararını, mantıklı bulmasa da - bir korsan denizden fazla uzaklaşırsa kuruyup ölürdü ona göre ve kurumamak için son zamanlarda oldukça çok içiyordu - şu anda amaçladığı hedefe doğru gittiğini görüyordu. "Peki komutan suçlamamız ne olacak?"

Poriganis neşeyle güldü.

"İhanet! İhanet elbette... E-zmaraf, Örümcek Tanrıça ve Zünâyin'e..."

Herkesi süzdü.

"...Ve Balasahir'e! Kurbanın kaçmasına neden olarak, Balasahir'in arkasından entrikalar çevirmek... Bunu tüm adamlarınıza ve halka söyleyin. Madem başrahip hatayı üstlenerek bizi zor duruma düşürmek istiyor, o zaman biz de onun sürgüne gidişini amacımız için kullanırız. Biz Balasahir'in intikamını alıyoruz!"

Askerler kalkarak zafer andı içtiler, darbe kolay olacaktı. Karşılarında silahlı bir güç yoktu.

Sadece rahipler karşı koyabilirdi ama onlar da gruplara bölünmüştü.

22

Koran Felat henüz on dört yaşındaydı. Fozib'in peşinden gönderilen dört Rah-palt askerinin en küçüğüydü. Daha doğrusu ağabeyi Ternal, Kurâf'ı

görmesi için onlarla gelmesine izin vermişti. Peçe'ye diğerleriyle birlikte girebildiği için gurur duyuyordu. Ama önündeki teneke kupanın içi sadece süt doluydu.

Büyüklerinin konuşmasına kulak kabartmışken gözü, masaya hançerle çizilmiş şekillere takılmıştı. Tüm masa kafatası, ucundan kan damlayan hançer, canavarların önündeki kahramanlar, büyük göğüslü kadınlar, hazineler ve kayıp kent çizimleriyle doluydu.

Kızgındı Ternal. "Kesesine lanet Fozib'in, bakmayın suçsuzum «İçmesine, duymadınız mı kulaklarınızla; resmen para teklif etti gözümüzü, kulağımızı kapatmamız için," diyordu elini zincirli bir çıplak kadın resminin üzerine vurarak.

Şişman Kongul'un yanakları, çoktan namlı Kurâf birası Sistin yüzünden al al olmuştu. "Ternal çok çabuk karar vermemek lazım. Unutma o ünlü bir köle tüccarı, suçsuz olsa bile isminin kötüye çıkınlısını istemez. Belki de o nedenle sunmak istedi parayı." Dirseği kılıcı çekmiş koca omuzlu bir kahramanın ayaklarını kapatıyordu.

Büyük eğri burnu nedeniyle Gaga diye anılan Yılavi, Ternal gibi düşünüyordu. "Öyleyse köle alanına girmemize, Rah-palt köylüsü olup olmadığına bakmamıza neden izin vermedi?" Bira ile dolu kupasını kanatlı bir canavarın üzerine koydu.

Koran sütünü içmek için kaldırdığında kupasının sakladığı her şeyi ayrıntılı çizilmiş çıplak kadın resmini görünce konuşmanın içeriğini iyice kaçırdı.

Kongul diğerlerini sakinleştirmeye çalışıyordu; ne de olsa görmüş geçirmiş bir adamdı. "Siz gençsiniz, bilmezsiniz şimdi gizli gizli müşteri kızıştırıyordur onlar. Alanı gezen, bir sürü zengin adamın temsilcisi vardır. Bunlar eskilerin deyimiyle osuruktan nem kapar. Bir soruşturma olduğunu duyarlarsa, ya almaktan vazgeçerler ya da fiyatı düşürürler. Bekleyin biraz, yarın nasıl olsa platforma çıkmayacak mı köleler? Nasıl olsa görmeyecek miyiz? Nasıl olsa konuşmayacak mıyız? Kurâf in köle pazarı kuralları asla çiğnenmez, biz Rah-paltlı bulursak Lonca hızlı ve sert kararlar alacaktır."

Sahnenin gölgelerinde hareketlenme olunca Koran'in gözü oraya kaydı. Müzisyenler yerlerini alıyordu. Kıvrak bir ritim tavernayı doldurunca, siyah pelerini içinde çok güzel vücut hatlarına sahip bir kadın önlerinde beliriverdi. Sanki olduğu yerde bitivermişti. Ternal tartışma zamanı kadar eğlence zamanını da bilirdi, göz kırparak Yılavi'yi dirsekledi. "Tamamdır Gaga, Kongul'un dediğine yoralım durumu, yarını bekleyelim, şimdi Ohrana'nın dansıyla sarhoş olma zamanı."

Hepsi gülüştüler. Kongul diğerlerine göre zengin sayılırdı, masalarına üç fahişenin gelmesini sağladı. Kısa sürede şen kahkahalar atılıyor, kupalarla Sistin boşalıyordu. Fakat dört çift göz onları hiç de iyi olmayan niyetlerle süzüyordu.

Ohrana dansına başladığında Tuuslu Morak yerinden kalkarak sessizce yan sokaktaki gölgelerin arasına kaydı. Fozib, onu bekliyordu.

"Bunlar mıydı Fozib? Kendin gelmene gerek yoktu, Demris'i gönderebilirdin."

"Morak ne kadar çok bilen olursa, o kadar çok dil olur. Anlaştığımız gibi bir sokak kavgası gibi görünsün."

"Bana yapacağım işi öğretme, senin gibi bir pislikle iş yaptığıma göre annem Kursaha yılanlarıyla yatmış olmalı. Şimdi git uyu, rahat ol. Paramızı da hazır et. Öğleden sonra limanda bir işim var, ondan sonra E-zmaraf a geri döneceğim."

Fozib yine gölgeler arasında yok oldu. "Hanor'un şansına lanet olsun, ne diye sanki sus parasını alıp çekip gitmediler ki," diye söyleniyordu. Bu Rah-palt askerlerinin ölümü başına büyük işler açabilirdi. Birkaç köylü parçası için çektiği sıkıntı baş ağrısını azdırmıştı.

Morak yerine otururken, "Her şey yolunda. Fazla içmeyin," diye uyardı adamlarını. Fozib'le Lokan'ı ararken tanışmışlar, durup dururken bir iş teklifi almışlardı. Köle tüccarı, kendisine sıkıntı veren bazı kişilerden kurtulmak istiyordu. İyi para verecekti. Ortak kararla teklifi kabul etmişlerdi.

Aramaya geldikleri "seçilmiş" ise çoktan öldü sayıyorlardı. Başka bir şey önce davranmamışsa dövmenin zehri çoktan işini bitirmiş olmalıydı.

Kuzeyli Zanson, "Poriganis'in kızmayacağından emin misin Morak? Eğer yanlış bir şey yapıyorsak onun öfkesinden Del-as-mur'a kaçsak bile kurtulamayız."

"Dert etme, Rah-palt ile E-zmaraf arasında koca Kursaha var. Üstelik Poriganis, Runiklilerle karışıklık çıkarmayın, dedi. Kolay para kazanma şansını tepmemeliyiz. Şu aptallara baksanıza, Peçe'de bu kadar tedbirsizce eğlenmek için mezarını önceden kazmış olman lazım."

Kasangar, "Bilir misiniz Kruebes'te ne derler; 'Peçe'de insan ya parayı bulur ya da ölümünü!'

Ama senin sözün daha güzeldi Morak. Demek mezarını önceden kazmış olması lazımmış ha," diyerek güldü. Ama Morak'm bakışları karşısında kahkahası boğazına takıldı. Tüm kabilesi gibi Morak da gülmenin insana iyi şans getirmediğine inanırdı. Tuus'da sadece aklı ermeyen çocukların gülmesine izin vardı ve onlar da kısa zamanda yedikleri dayaklarla bundan vazgeçerlerdi.

O gece farklı bir atmosfer vardı Derzulya'nın en ünlü tavernasında. Ohrana gizliliğin tahriğini çok iyi kullanıyordu, içinde çırılçıplak olsa bile siyah tül hiçbir güzelliği tam açık etmiyordu. Müziğin ritimlerine göre teninin çok küçük parçalarını tülden sıyırıyor, gerisini hayal gücüne bırakıyordu.

Koran, Rah-palt'taki arkadaşlarını kıskandıracak bir eğlence yaşadığını düşünürken duvar diplerinde binlerce insanın kaderlerini etkileyecek anlaşmalar sessiz sedasız yapılıyordu. Çoğu kişinin gözü Ohrana'da, kulağı el değiştirilen paralardaydı. Ohrana kariyerinin başındaydı henüz. Peçe'nin sahnesinden ünlü saraylara, koca kralların yataklarına terfi etmesine çok az kalmıştı. Çok uzun yıllar sonra bu dansöz, Doğu denizlerine kıyısı olan bir ülkenin iyiliksever kraliçesi Ohrana olduğunda, bu gece orada olanlardan çok azı nefes alıyor olacaktı.

Ternal çoktan sarhoş olmasına rağmen annesine verdiği bir sözü iyi anımsıyordu. Koran'ın kulağına eğilip artık yatağa gitmesinin zamanı geldiğini hatırlattı. Serzenişlere kulak asmadı, yerinde otoritesini konuşturmayı bilirdi. İşte Morak orada yaptı hatayı; tavernadan küs küs ayrılan Koran'ın önce tuvalete gittiğini sanıyordu, sonra da unuttu veya önemli olmadığını düşündü.

Sabaha yakın adaletsiz bir tartışma çıktı, tam kapının önünde... Alkolle sulanmış beyinler şuna şahit oldular: Silahlı dört Örümcek Tanrıça askeri, basit bir yol verme meselesini büyütüp bir Rah-palt askerini kızdırdı. Şişman olanı, genç arkadaşını zapt edemedi bir türlü. Öyle göründü ki, ilk saldıran Sistin'i çok kaçıran Rah-paltlı genç askerdi. Ama ötekiler son derece ayıktı. Acımasızdılar. Birkaç dakika içinde Peçe'nin sokağı çoğu kez olduğu gibi kanla yıkandı.

Ternal, Kongul ve Yılavi'nin parçalanmış cesetleri, el arabasına yüklenip Kurâf limanından denize atıldı.

Böyle olaylar çok görülürdü ve insanlar fazla konuşmak istemezdi, yine de Koran ertesi gün olanları öğrenme şansını buldu. Ohrana öldürülen zavallıları, özellikle de o genç askeri çok sevmişti; dans ederken takdir, beğeni ve saygı dolu gözlerle bakmışlardı ona. Bir dansöz değil de prensesmiş gibi davranmışlardı. Bir yardımcısını gönderip olanı biteni anlattırdı. Koran; Morak, Zanson, Kasangar, Horna adlarını ezberledi. Koşup onları bulmak, intikam almak için yanıp tutuştu, ama Kurâf in insanları çok şey bilir ve iyi tavsiyeler verirdi. Hizmetçi delikanlıyı sıkı tuttu.

"Sen deli misin çocuk? Onlarla başa çıkabilir misin? Arkadaşlarının ölüm antları burada mı içildi sanıyorsun?! Çok başka güçler var bu işte... Konuşamam başka, kendin düşün. Ama seni de kaybetmesin ailen, dön memleketine anlat olanları. Elbette bir gün alırsın intikamını!"

23

Çölün ortasındaki cennette hayat tüm olağanlığıyla sürüyordu. Bebek, Sarp'ın huzurlu günlerine değişik bir heyecan katmıştı. Arkadan askılı bir

heybe yapmış, uyurken, çalışırken sürekli yanında tutuyordu onu.

Keçileri sağıyor, sebze bahçesinin bakımını bitiriyor ve ardından depodan çıkardığı marangozluk aletleriyle yapmaya başladığı sallanan beşikle uğraşıyordu. Tahta oyuncaklar da yapacaktı. Uzun yaşamı boyunca tanıdığı en sakin bebekti Elem; ağlamıyor, hastalanmıyor ve sanki gördüklerini algılıyor gibi bakıyordu etrafına... Sarp da çok iyi bir baba olmaya çalışıyordu ona. Mütevazı kulübesindeki her şeyi bebek için kullanmaya çalışıyordu. Uzun zamandır daldığı uykudan uyanmış gibiydi; zihni, bedeni canlanıyordu.

Her zaman böyle değildi Sarp; yani iyi değildi. Hatta o önemli kararı vermeden önce, büyük kargaşadan önce, uygar dünyada bir avcıydı o. Masumların canını alırdı. Kriminal anlamda bir seri katildi.

Utanmıyordu o günlerinden, yalnızca bilincindeydi yaptıklarının. Doğuştan katildi, zaten bu yönüyle etkilemişti John-Janus'u. Grihavarilerden biri olmasını bu nedenle istemişti.

Sürgündeki'nin yardımıyla gerçekleştirilen büyük kargaşadan önceki İngiltere'de Türk baba ve İngiliz anneden doğmuştu. Patrick Sarp Gray olarak. Çok küçükken şiddetli bir kültür çatışmasının ortasında kalmıştı. Boşanma sonrası annesinin yanında büyürken, giderek hastalıklı bir hal alan Hıristiyan bağnazlığıyla tanışmıştı.

Annesi Emily, küçük Patrick'e acımasızca davranırken, bazen babası İzzet'ten nefret ettirmeye çalışmış, bazen bizzat nefretini çocuğa yöneltmişti.

Patrick, annesinin işkencelerinden ve psikolojik rahatsızlığından ancak ergenlik çağının sonunda kurtulabilmişti. Bir kavgaları sırasında kızgınlıkla kadını iki katlı evlerinin merdiveninden itmiş ve ölümüne sebep olmuştu. Suçlanmamıştı. Kaza sonucu ölüm diye rapor edilmişti.

Annesinin kaybı inanılmaz bir özgürlük duygusu yaratmıştı; reşit olunca kullanabileceği bir servete sahip olmuştu. Velayetinin altında olduğu büyükannesini razı ederek sanat okuluna devam etmiş, bir heykeltıraş olmaya karar vermişti. Elleriyle anlamsız seramik ve taşlan yontmuş,

hisleriyle onlara ruh kazandırmıştı. Sonrasındaysa yine aynı becerikli elleriyle bedenleri ruhlarından ayıracaktı.

Aidiyet duygusunun eksikliğini, kültürler arasındaki boşlukta yaşamanın sıkıntısını hep çekmişti.

Annesinin yaptıklarından dolayı İngiliz kültüründen, Hıristiyanlıktan, Batı'nın değerlerinden nefret etmiş, ama bu nefretin doğurduğu boşluğu başka bir yönden dolduramamıştı.

Reşit olunca babasını aramıştı. Londra'nın Türk mahallelerinde gezmişti. Hiç bilmediği Türkçeyi öğrenmeye çalışmış ve sonunda izini Türkiye'de bulmuştu.

İstanbul yakınlarında bir kentte yaşıyordu babası; Çanakkale'de... Truvalıların topraklan.

Yemyeşil ve sıcacık bir şehir. Şirin bulmuştu orayı; insanları ve ülkeyi. Ama babasının evinde bu kadar soğuk karşılanmayı beklemiyordu. O evlenmişti. Yeni karısından cocukları vardı. Oğlunu gördüğüne seviniyordu ama yapabilecekleri ne vardı ki? Burada yaşayamazdı Sarp; hiç bilmediği bir kültürün içinde, yeni ailesinin içinde sorunlar yaratacaktı.

...Ve Patrick Sarp Gray bulmayı beklediği sevgiden yoksun nefret ettiği İngiltere'nin soğuk ve sisli yaşantısına geri dönmüştü. Avcılığı ise bir yıl sonra başladı.

Çok kolay geliyordu insan öldürmek, üstelik suç işleyiş biçimleri içerisinde en güç ve en güçlü olan silahla öldürüyordu onları; bıçakla...

Bıçak, tabanca gibi değildi. Kurbanla yakın temas gerekiyordu. Tene girişini, elinizi yalayan sıcak havayı, kırmızı sıvıyı hissediyordunuz. Uygar bir toplumda ancak çok soğukkanlı profesyoneller, en acımasızlar ve ruhsal açıdan sakat suçlular kullanırdı bıçağı. Patrick Sarp için zorluğu yoktu bıçağın.

Bir heykeltıraş olarak ağaç veya taş yontmayla, insan kesme arasında bir zorluk göremiyordu.

İnsanlardan aldıklarını güzel elleri yardımıyla eserlerine ulaştırıyordu belki de. Bunun ne derece farkında olduğu ise meçhuldü. Yoksun kaldığı sevgiyi topluyordu belki de cesetlerinden. Cesetler, sahip olduklarını katıyorlardı Patrick Sarp'in hayatına.

Artık kendini ait sayacağı bir grup da bulmuştu. Seri katiller... Avcılar... Çok da gerek yoktu sevgi duyacağı, sevgi bulacağı birisine... Kendini farklı, herkesten ayrı hissetmeyle ilgili bir görüş geliştirmişti. Ama yine de merak duygusuyla, gözlemci olacağı ortamların içine girip çıkıyordu; gettolarda, gay barlarında, marjinal oluşumların olduğu her yerde geziyordu. Bu gezintilerin birinde, bir şeytana tapma ayinine daveti kabul etmişti.

Ciddiye almamıştı yapılanları. Komik gelmişti ona. Kara cübbeler içinde Druid geleneklerini canlandırmaya çalışıyorlar, bir hayvan kurban ettikten sonra grup sekse başlıyorlardı. Gitmeye karar vermişti ki san saman saçlı, yuvarlak suratlı biri ona yanaşmıştı. Bu John'du. İticiydi; yağlı bir cildi, çipil gözleri, çilli suratı vardı. Ter kokuyordu. Öyle bir yaklaşımı vardı ki, önce eşcinsel sandı adamı, tersleyecekti ama kısa zamanda aseksüel olduğunu anladı. Fakat gariptir, John ondaki gücü, farklılığı anlamıştı. Bu etkiledi Sarp'ı. En büyük ego bile fark edilmeyi, takdir edilmeyi ister. Çok sır vermeden, kısıtlı bir dostluk geliştirmekte sakınca görmedi.

John ikili bir yaşantı sürüyordu. Ailesi ve işyerindeki arkadaşları için silik karakterli, işini iyi yapan, sıradan bir muhasebeciydi. Oysa Patrick'in gözlemlediği gibi giderek dozu artan sosyopat bir yanı vardı. Nihayet Sürgündeki ile tanıştığı zaman yanında ilk görmek istediği insanlardan birisi Sarp olmuştu. Syrus diyordu ona. Bütün Grihavarilere isim verilmişti. Kendisine Janus diyordu. Eski koma'nın iki yüzlü tanrısı. Tapınağı savaş sırasında açık olan tanrı. Ve otuz üç grihavari John'un evinin bodrumunda Sürgündeki'nin griışığını solumuşlardı.

Aracı bedeni Sarp bulmuştu, çekiciliğine kapılan bir bar kızını getirmişti ayine. Sürgündeki'nin bedeni ele geçirmesi, oluşan inanılmaz deformasyonlar herkesi, hatta onu bile etkilemişti. Orada bulunanların çoğu gibi Sürgündeki'ni, John'un bir sanrısı zannediyordu.

"Işığımı soluyun!" diyordu, sanki binlerce boğazdan boşalan .es. Sarp dışında herkes garip, coşkulu duygular içindeydi; ihtişam, dehşet, korku,

hayranlık ve uzun zamandır beklenenin gerçekleşmeni. Şeytan'ı çocuk oyunu gibi gösteren kötülük ötesi. Somut, saf güç...

John sevinçle haykırıyordu. "Bu griışık hepinize nerdeyse ölümsüzlüğe yakın uzun hayat verecek."

Bu ışık hepsinde farklı etkiler yapmıştı. Çoğu hâlâ bedenlerindeki bozulmalar yüzünden arada bir griışığı solumak veya yaşam iksiri kullanmak zorunda kalıyordu ama Sarp ihanetinden sonraki uzun yıllarda sanki başka lanetler yüklenmişçesine hiçbir sıkıntı duymadan yaşamaya devam etmişti.

Sarp, Patrick olduğu zamana ait çok anıyı yitirmişti ama John-Janus'a kararını açıkladığı geceyi çok iyi hatırlıyordu. Sokakta rastladığı bir fahişeyle, bir haftadır yanında kaldığı John'un evine sarhoş bir halde dönmüştü. John günler boyunca Grihavarilere Sürgündeki'nin planlarını, yaratacakları "Derzulya"yı anlatmıştı. Kıtalar hızla kayacak, birleşecek, doğal felaketler, kirlilik, hastalıklar, ölüm mangaları milyarlarca insanı öldürecekti. Teknolojik dünya, elektrik üzerine kurulu uygarlık sona erecekti. Sihir hâkim olacaktı "Derzulya"ya.

Patrick bu planlardan sıkıntı duymuştu. Böyle bir dünya John'un hayaliydi, onun değil. Fahişeyle birlikte John'un tam karşısındaki koltuğa oturmuşlardı o gece... Fahişe sessizce bu garip ikiliyi seyrediyordu; oysa Patrick yanına geldiği zaman bu kadar yakışıklı esmer bir adamla beraber olacağı için heyecanlanmıştı. Şimdi ise eşcinsel tartışması içinde olduğunu sanıyordu.

"Anlamıyorsun John," diyordu Patrick. "Sürgündeki'nin kuracağı dünyayı istemiyorum. Bir farkım olmayacak o düzende!"

John şaşkındı, Patrick içindeki somut, tartışılmaz kötülük ile en güvendiği insanlardan biriydi.

"Syrus sen o dünyanın en önemli insanlarından birisi olacaksın, bir grihavari. Sonsuz yaşam ve kötülüğün krallığı!..."

Patrick güldü, elini yavaşça fahişenin bacaklarına koydu. Okşamaya başladı, John ne yaptığını anlayamamıştı, fahişe mesleğini uygulayacağı anın yaklaştığını zannetmişti, ama keskin bir acı kasıklarından yukarı çıktı. Patrick hiçbir heyecan belirtisi göstermeden parmaklan arasındaki jiletle kadının kasıklarına yakın atardamarını kesmişti.

Bacağından fışkıran kanı gören kadın çığlıklar atıyordu. Patrick sakin bir şekilde ayağa kalkıp parmağını dudağına koydu. "Sus... Atardamarın kesildi. Birazdan öleceksin, sakinleş... Ölümdeki huzuru kabul et yoksa bunu acıyla yavaşlatırım."

Katili o kadar sakindi ki, o kadar olağanüstüydü ki ölüm meleği sandı kadın ve sustu. Kanının tükenişini, karıncalanmayı, ruhunun gidişini hissediyordu.

Orada, koltukta biraz önce sağlıklı olan yaşam yavaş yavaş solarken Patrick, John'a döndü.

"Görüyor musun?"

John hayranlıkla bakıyordu Patrick'e. "Sen muhteşemsin Syrus!"

Kızgınlıkla bağırmıştı o zaman, "Bana Syrus deme!" Ve birden gülümsemişti. "Evet bu kadının ölüm kararı benimdi. Bir avcıyım ben. Herkesten farklı ölüm yeteneği olan biri. Ama senin düzenine geçerken ne olacak bana John?"

"Neden bahsediyorsun?"

Patrick alaylı bir ifadeyle güldü. "Anlamıyorsun değil mi? Milyarlarca insanın ölümünü anlatıyorsun. Öyle bir düzenden bahsediyorsun ki insanların zalim yöneticilere ve korkunç, küçük tamahını taparak yaşayacağı dehşet çağı... Sürgündeki var veya yok, kendi hayal kafandaki çarpık bir fantezi dünyası oluşturuyorsun. İyi ama benim farkım ne olacak o zaman John?... Herkes avcı olacak.

Kötülük sıradan olacak. Oysa biliyor musun belki de ben kötülüğü, avcılığı farklı olmak için seçmişimdir. Çoğunluk olan şey sıradandır John.

Ben şu anda farklıyım, olağanüstüyüm, hâkim olan ahlakın, iyi ve kötü kavramlarının sevmediğiyim, dışındayım. Bu dünyanın kendi yarattığı yaşam stilinin tek türü olan bir insanım. Asiyim...

Asi! Oysa senin düzenin beni sıradan yapacak. Dejenere olmaya, çürümeye ve çürütmeye mahkûm iktidar yapacak. Ben bu olamam. Ben sıradan olamam!"

John kesinlikle bu sözlerdeki mantığı kavrayamıyordu, onun için yaşamdaki iki yüzlülük ne kadar anlaşılır ise, Patrick'in içindeki iç tartışması olmayan büyük ego o kadar yabancıydı.

Sürgündeki belki de John'u kolayca şekillendirilebilir olduğu için seçmişti. Oysa Patrick çok katı bir egoya sahipti.

"Bir karar verdim John... ya da Janus..." diye devam etti Patrick. "Ben sizin Judas'ınız olacağım. Haininiz! Bu gördüğün kadın benim öldürdüğüm son masum olacak. Bundan sonra sizin düşmanınız olacağım. Yapacaklarınızı, yaptıklarınızı bozmak için çalışacağım. Sizin kötü dünyanızın en farklı kişisi, kahramanı, iyisi olacağım. Bundan sonra Patrick öldü. Beni çok farklı isimlerle ordularının karşısında bulacaksın."

Ve bu konuşmadan sonra oradan Sarp olarak çekip gitmişti. John'u o evde öldüremeyeceğini biliyordu. Loş odada griışık bütün gücüyle John'un çevresinde koruyucu bir kalkan gibi ışıldıyordu.

Böylece Sarp, beş yüzyıl içinde aldığı birçok isimle Janus'un ordularıyla, güçleriyle mücadele etmişti. Bazen karşısına eski dost ları Grihavariler de çıkmıştı; Lorien-Balasahir, Aleksei-Edolav, Apaciyan-Kursu, Richard-Mac İntoh, Giovanni-Paskoni, Gustav-Thorozin, Kont Alber-Drajol, Travis-Eskoyola, N'gonu-Zuctsa, Melan havinsky-Mişka, Yorka-Tupin, Christopher-Plantkin, Sergei-Ben jah, Luc-Funerdi... Çeşitli zamanlarda mücadele ettiği, ölümkalım savaşı verdiği Grihavarilerden bazılarıydı. Oysa ona en büyük malubiyeti bir kadın tattırmıştı.

Bundan yirmi beş yıl önce Zefir adlı bir kadın tarafından tuzağa düşürülmüştü. Janus'un bizzat aralarında bulunduğu dört grihavarinin elinden mucizevi bir şekilde kaçabilmişti. Griışığın güç verilimi bedenine

açılan yaraların veya bir kaza sonucu yaralanmaların iyileşmesi yapısına göre, birkaç dakika veya saat sürüyordu. Oysa Grihavariler ile dövüşü sırasında ölüme oldukça yaklaşmıştı.

Mentazamor'un güneyindeki büyük bataklık Del-asmur'a kaçarak saklanmıştı. Leş yiyicilerin bile ilgisini çekmeyecek bir yaratık. Yüzyıllar süren yaşamında âşık olduğu tek kadının ihaneti, Grihavarilerin bedeninde açtığı yaralardan çok daha fazla acı vermişti. Belki bedeni iyileşmişti ama bir tür yenilgi duygusu umarsızlığa dönüşmüş, mücadele etmekten vazgeçmiş, çölün içlerindeki huzuru benimsemesine yol açmıştı. İşte bu nedenle şimdi Kursaha'nın kalbinde saklanıyordu. Del-as-mur'daki nemden sonra Derzulya'daki en kuru yere yerleşmesi şaşırtıcı olmamalıydı. Onu arıyorlar mıydı biliniyordu, belki de öldü sanmışlardı. Ama içinde Sürgündeki'nin griışığı oldukça Janus'un ölümünden haberdar olacağını seziyordu.

O genç annenin gelişi ve öldükten sonra ona emanet ettiği bebeği değiştirmişti Sarp'ı. Artık sorumluluğu altında bir insan vardı. Bu kızı büyütecek, onun mutlu bir yaşam sürmesini sağlayacaktı.

Şimdi eski heykeltıraş sallanan bir beşik yapmaya çalışırken bunları düşünüyordu; eskileri, kararını, yapacaklarını... Heybenin içindeki bebek uykusunda hafif inildeyince yanına gitti. Çok eskilerden bir ninni kalmıştı hafızasında, kısık sesle, bebek gülümseyinceye kadar söylemeye devam etti.

Çok eskilerdeki katil, tanısa, bir bebeğe ninni söyleyen bu adamdan nefret ederdi.

24

Farklı bir canlılık vardı o sabah Kurâf ta... Kışa kadar son köle satış pazarı, bir panayır havası yaratmıştı. İnsanlar evinin önünü temizlemiş, satıcılar dükkânlarını, tezgâhları süslemişti. Ateş yutucular, vücutlarını şekilden sekile sokan akrobatlar, cambazlar, yankesiciler, kumarbazlar, soytarılar, dolandıracak kurban arayan sahtekârlar meydanları doldurmuştu.

Fozib, Rah-palt askerlerinden birisi kaçtıysa bile, saldırıyla kendisi arasında bir bağlantı kurulamayacağını düşündüğünden mutluydu. Bir dertten kurtulmuştu. Henüz gün ışımadan kalkmış, kölelerin hazırlanmasına nezaret etmişti. Kurâf ta uzun süreli bir anlaşmayla kiraladığı deposunda her zaman satış sahnesine çıkaracağı kölelere giydireceği kıyafetler hazır olurdu. Pahalı kumaşlardan hazırlanmış, gösterişli kıyafetler... Tabi satıştan sonra geri alırdı onları. Mal elinden çıktıktan sonra ne giydiği umurunda değildi, yeni sahibinin sorunuydu o...

Lokan'a yeşil kadifeden bir pantolon, üzerine işlemeli mor bir yelek giydirmişlerdi. Bu kıyafet içinde kendini bir soytarı gibi hissediyordu. Jusa'da beyaz renkli bol şalvarı, san tuniği içinde, kafasındaki kavukla küçük bir prens gibi duruyordu. Güzel hizmetkârlar güneşte parlamaları için yağla iyice ovmuşlardı.

Esas özen kafilenin en güzel kızlarına gösteriliyordu. Bazen tek bir kızın satış değeri diğer kölelerin toplam değerine bile ulaşabilirdi. Yeter ki zenginler arasında bir inatlaşma yaratılsın.

Fozib'in kâhyası Demris bu işten de sorumluydu. Bazı adamları kiralar; kral temsilcilerinin, zengin tüccarların kulaklarına asılsız söylentiler fısıldanmasını sağlardı. Yok şu kız bilmem hangi ülkenin prensesiymiş, yok şu kızı tüccar Amanbahi, "Alacağım!" diye yemin etmiş diye... Aradaki rekabetler, düşmanlıklar kullanılırdı elbette. Bazen şaşırtıcı derecede etkili olurdu söylentiler.

Fozib'in mutlu olmasının bir başka nedeni ise Kurâf'a getirdiği köle kızların güzelliğinde rakip tanımayan Sackzo'nun hâlâ kuzeyden dönmemesiydi. Kış öncesi satış pazarı bir hafta sürecekti.

Eğer bu sürede yetişemezse, kölelerine ya bahara kadar bakmak ya da Lo nca'ya çok yüksek pay vererek, açık arttırmasız satmak zorunda kalacaktı.

Çığırtkan işine, bu sene kafilesiyle ilk gelen Yprael'in mallarıyla başlamıştı. Sadece yirmi dört kölesi vardı. Yeşil gözlü, esmer küçük bir kızın dışında çok yüksek fiyatlar sunulmadı. Kızı, Doğu'nun lüks genelevleriyle tanınan Akrasha'nın en büyük patroniçesi Zene almıştı. İntoh, Fozib'in kulağına eğilerek,

"Bu kadın işini bilir, kızın bakire olduğunun garantisi verilmiştir önceden," diye fısıldadı.

Fozib'de aynı fikirdeydi. Kız üzerinde uğraşılırsa, bakımı iyi yapılırsa çok güzel bir afet olacağa benziyordu. Zene sadece bakirelik hakkı arttırmasıyla bile yatırdığı parayı kazanabilirdi.

Yprael'in ardından Bukof ve David'in malları satıldı ama fiyatlar yine düşüktü. Tınpacha ve Rven suratları asılmış bir şekilde İntoh İle Fozib'in yanına geldiler. Rven, "Durum kötü," dedi kaybettiği ayağı yerine takılan tahta bacağı ritmik bir biçimde yere vurarak. "Batı'da kötü şeylerin olduğu söyleniyor. Runik generalinin komutasındaki ordu vahşilere yenilmiş. Herkes tedirginlik içinde..."

Fozib bu söylentiyi ilk defa duyuyordu, kuşkuyla İntoh'a baktı. Renk vermiyordu kızıl sakal.

Tınpacha rekorunu kırdığı bu sezon başına böylesi bir talihsizliğin gelmesine kızgındı. "Salayar nehrinin batısında tam olarak ne olduğunu bilen var mı? Yüzyıllardır orda yamyam kabileler, iğrenç yaratıklar, garabetler, hastalıklar ve gece ışıldayan zehirli topraklar olduğu dışında ne duyduk. Köle tüccarları bile oraya gitmedi. Şimdi Derviş Mikael adlı bir adam çıkıyor ve birleşik orduları yeniyor."

"Endişelenmeyin," dedi İntoh. "General Usukani'nin beceriksizliği sonucu küçük bir güç yenilmiş sadece. Düşman yöreyi tanıyordu, belki de bir tuzağa düşmüşlerdir. Rakibini ciddiye alan bir komutan yönetiminde yenilgi imkânsız. Belki bir daha ki sefere Janus bizzat gider."

Janus ismi ilk defa rahatlatıcı bir etki yaptı köle tüccarları üzerinde. Fozib birçok kez görmüştü onu, ama gariptir insan yüzünü hafızasına yerleştiremiyordu. Gözünün önüne sadece korkunç, karanlık, ölümlüler arasında yürüyen kalın boyunlu bir tanrı geliyordu.

İntoh'un sözleri, öğlen saatlerinde herkes tarafından gerçek bir habermiş gibi duyulmuştu.

"Mikael adlı belayı Janus bizzat yok edecek." Yaşantı kısa sürede normale döndü böylece, keyifleri yerine gelenler, masumların üzerinden geri alacakları paralarını rahatça harcamaya başladılar.

Bu sırada Sürgündeki'nin mabedinin koca demir kapılan gıcırdayarak açıldı. Homurdanan bekçi yaratıklar demir koşumlu, siyah atlarla çekilen arabanın önünde secde ettiler. Kırış kırış suratlı, dişsiz bir mumyaya benzeyen araba sürücüsü acımasızca kırbacını salladı.

Dev araba mabetten şehre uzanan yolu kısa sürede alıp, Kurâf'in dar sokaklarına fırtına gibi daldı. Taşradan gelen bazı zavallılar, Kurâflılar kadar hazır değildi buna. Birkaç kişi afların ve tekerleklerin altında can verdi. Kimsenin şikâyet etmeye niyeti yoktu, çünkü araba Janus'undu.

Sürücü, köle pazarına gelince durdurdu arabayı. Bir tiyatroya benziyordu pazar ve localardan en görkemlisi Janus'a ayrılmıştı, Bazen o locadaki yerine oturur, büyüleri için kullanacağı insanları ve beğendiği kızları alırdı. "Almak" denilince, bunu herhangi bir bedel ödeyerek yapmazdı, çünkü hiçbir köle tüccarı ondan para isleyecek kadar akılsız değildi. Hediye olurdu ancak.

Janus locasına oturduğu zaman, salonda korku olurdu genellik le ama bugün söylentilerden dolayı, varlığı güven ve rahatlama yaratmıştı. Bildikleri tiranı, bilmedikleri belaya tercih ediyorlardı.

Janus'un locasının dibine, kızıl zırhları içinde, yüzlerinin büyük kısmı siyah peçeyle kapanmış iki savaşçı gelmişti, parmağıyla işaret edeceği köleleri teslim alacaklardı. Büyülerle şekillenmiş bu muhafızlar tüm Derzulya'ya korku salan Rebonlardı.

Hava kararıp yağ lambaları yavaş yavaş yakılmaya başladığında Tınpacha ve Rven'in yedi kölesi Janus'un gölgeler içinden çıkan parmağı tarafından işaret edilmişti. Seçilenler arasında bir tek kadın bile yoktu; iriyan, güçlü erkekleri seçmişti hep. Bu da büyüler için seçildikleri anlamına geliyordu.

Bir köle Janus tarafından seçildiğinde üzüntülü bir sessizlik olurdu seyirciler arasında... Çünkü bir insan köle olarak dahi mutlu bir hayat

sürebilir, özgürlüğe giden bir yol çıkabilirdi karşısına. Yani seçenekleri olabilirdi. Ama Sürgündeki'nin mabedinden gittiği gibi geri dönen bir köle hiç olmamıştı.

Seçilen bazı köleler, bunun anlamını bildikleri için her türlü ceza tehdidine rağmen karşı koymaya, kaçmaya veya kendilerini öldürmeye çalışıyorlardı.

Lokan'ın satış için çıkarılmasına az kalmıştı ve olan biteni anlamıyordu. Bir olağanüstülük vardı ortada.

Bir çığırtkan yardımcısı şaşkınlığını yüksek sesle belli etti. "N'oluyor Janus'a?! Hiçbir satışta Sürgündeki için bu kadar çok adam alınmamıştı!"

Fozib de, Tmpacha ile Rven'in başına gelenleri görünce ürkmüştü. Bayağı zarara uğramıştı tüccarlar. Gözleri İntoh'u aradı ama adam ortalıktan kaybolmuştu. Fozib daha önce kölelerinin satışına bir an önce başlamayı dilerken, şimdi gün sona erse de, Janus gitse, diye dua ediyordu. Belli olmaz belki bir işi çıkar bir daha gelmezdi.

Ama satışların bitmesine yarım saat kala, Fozib'in mallarına geldi sıra. Kalan sürede ancak birkaç kölesi satılabilirdi. Ertesi güne kalacaktı gerisi. İlk dakikalar iyi geçti. İki güzel köle ve bir genç erkek iyi fiyatlarla satıldı. Sıra Jusa ve Lokan'a gelmişti.

Jusa güzel kıyafetler içinde sahnenin ortasında Doğulu küçük bir prens gibi duruyordu. Küçük çocuk koca salondaki kalabalığa, üzerinde yoğunlaşan yüzlerce çift göze şaşırmıştı. Çığırtkanın kendisiyle ilgili sıraladığı yalanlan neden sonra fark etti. "Kendi gözlerinizle görün beyler, asil bir soy kendini gösteriyor. Ne yazık ki zor duruma düşen bir soy. Eski şanlı günlerin ardından aile oğullarının mahvolmaması için Fozib'e güvenmişler. Onu hepimiz tanırız; güvenilir, dürüst bir insandır. Para önemli değil, bir oğul gibi sevileceği zengin bir beye satılmasını istiyor..."

Çığırtkan yalanlarına devam etti, güya Jusa fakirleşen, soylu bir ailenin oğluydu. Jusa'nın isimlerini bile duymadığı konularda eğitim aldığını söylüyordu. Nihayet satışa geçildiğinde arttırma uzun sürmedi. Beyaz sakallı, suratında kötülük okunmayan Runikli bir tüccar Jusa'yı aldı.

Etrafındakiler Harzam adlı bu tüccara korkuyla karışık bir saygı duyuyorlardı. Arttırmaya girdiğinde rakipleri hemen pey sürmeyi kesmişlerdi. Jusa'yı, gerekli evrakların tamamlanması ve teslim için arka tarafa aldılar. Şimdi sıra Lokan'a gelmişti.

Çığırtkan Lokan'ı tanıtmaya üzerindeki yeleği çıkartarak başladı. Lambaların san ışığı altında yağlanmış bedeni altın gibi parlıyordu . Pis pis sırıttıktan sonra kadınsı bir ifade ile konuşmaya başladı. "Uzun zamandır sahne bu kadar güçlü, bu kadar yakışıklı bir erkek görmedi galiba beyler."

İmalı bir şekilde göz kırptı ön sırada oturan bazı şişman beylere... Görünüşü ve cinsel çekiciliği dışında övdüğü bir şey yoktu. Geçmişini anlatmıyordu.

Lokan hiç olmazsa çölde bulunmasıyla ilgili konuşmadığı için seviniyordu, içinden fırsatını bulduğu ilk anda kaçma planları yapıyordu.

Çığırtkanın etkili bir şiir ile bitirdiği konuşmanın ardından arttırma başladı. Genç erkeklerin cinsel açıdan kullanılmaları, Derzulya'da kadın cinselliği kadar olmasa da zenginler arasında sık görülüyordu. Lokan için arttırma bu nedenle beş yüz dokadan başladı.

Fozib, çölde bulduklarında bir yaratığa benzeyen gencin bin İki yüz ile bin beş yüz arasında bir para getirmesini bekliyordu. Ama Mentazamor'da ticaret gemileri olan iki tüccar arasında bir inatlaşma başladı.

İki tüccar da uzun yıllardır rakiplerini korsanlıkla, bazı gemilerine saldırmakla suçluyordu. Lokan için birisi pey sürünce diğeri de arttırdı. Böylece salon Lokan için yapılan kavgayı izlemeye başladı. Birkaç dakika içinde fiyat iki bin Runik dokasına çıkmıştı. Fozib neredeyse olduğu yerde keyifle gıdaklamaya başlayacaktı. Olur şey değildi doğrusu. Ama bu sevinci çok sürmedi.

Hızlı rekabetin büyüsüne kapılan salon gölgeler arasındaki hareketi epey geç fark etti. Janus yüzünü karanlıkta bırakan başlığını geri atmıştı. Kızıla çalan iki kahverengi göz, üç yüzyıl önce Usta Vulkan tarafından yakut ve akik kullanarak yapılmış kırmızı bir maskenin ortasında parıldıyordu.

Yılansı bir tıslamayla, "Yeter!" dedi. "Sürgündeki'nin o!" Sesi yüksek değildi ama herkes duydu. Tam bir sessizlik hâkim oldu anında salona. Fozib az daha bayılıyordu. Biraz önce avucunda hissettiği altınlar uçup gitmişti.

Lokan bir anda etrafını saran Rebonlar tarafından sürüklenerek dışarı çıkartıldı. Olaylar öyle hızlı gelişmişti ki, başına ne geldiğini anlayamadı bile. Arttırmaya katılan tüccarlardan biri, çok üzülmüştü. "Yazık delikanlıya," diye tepkisini söyleyiverdi. Dostları hemen susturdu onu. Böyle bir serzenişi Janus'un adamlarına fısıldamaya hazır çok muhbir bulunurdu.

Lokan ikinci kez karanlık bir niyet için seçiliyordu. Örümcek Tanrıça'nın kurbanıyken, o kadar kaçıp, çölden ve Toht'dan kurtulduktan sonra bu kez de Janus'un eline düşmüştü. Atıldığı çelik parmaklıklı kafes içinde, ölmesinin daha iyi bir seçenek olup olmadığını düşünmeye başladı. O mabedin duvarları içine girdikten sonra neye dönüştürüleceğini, hangi kara amaç için kullanılacağını kimse bilemezdi.

"Otuz üç Grihavari vardı,

birini,

en iyisini biz aldık,

gerisini zaman.

Griışığın ölümsüzlüğünü,

kehanetimizden

hızlı mı sandılar!..."

Kayıp Heronit Kehanet Defteri

Mesel III - Soysuzluğa Rağbet

"Janus'un büyülü askerleri Rebonlar Derzulya tarihinde çok önemli bir rol oynamışlardır. Herhangi bir insandan çok daha güçlü ve hızlı olan yaratıklar kendilerini yaratan efendilerine yüzde yüz sadıktılar. Janus, sayıları bin kadar olan Rebonları Gerndun'a karşı olduğu gibi genellikle son çare olarak savaş meydanına sürmüştür.

Yeri gelmişken açıklamak gerekir ki; Ölümsüz Vaiz bir savaş oyunu kurmuş ve ülkelerini büyütmek isteyen krallar, hırslı komutanlar birbirleriyle mücadele ederken geri planda kalan bir kukla ustası gibi davranmayı seviyordu. Bu anlamda Derzulya'nın gerçek yöneticisi olduğunu kanıtlayan zorlanmaları sevmezdi.

Dört yüzyılı biraz aşan Derzulya tarihinde sadece üç olay; zaman bükücü Heronitler, Dokuz Kralın ittifakı ve gizemli Batılı Derviş Mikael onun tahtını ciddi anlamda sarstı. Bunu savaş meydanına sürülen Rebonlardan da anlayabiliyoruz.

Birleşik orduların Mikael'in üzerine gönderildiği ilk savaştan sonraki kısa dönemde Janus'un yarattığı Dejin adlı yaratıklardan da bahsedildiğini söylemeliyiz. Tanıklara göre bu yaratıkların yanında Rebonlar çocuk oyuncağı gibi kalıyordu. Dejinler çok daha tehlikeli ve güçlüydü.

Ama tanıkların azlığı ve ifadeler indeki çelişkiler Dejinlerin tarihi bir metinde bir söylenti olarak anılmalarına neden olmaktadır. Eğer bu kadar güçlü ve tehlikeliyseler neden çok kısa bir süre görünüp yok olmuşlardır?

Bazı tarihçiler Janus'un onları bir görev için yarattığını ve görev sonuçlanınca güçlerinden korkup yok ettiğini söylerken, bazı tarihçiler de Dejinlerin aktarılan özelliklerini barındıran en az iki tarihsel karakterin varlığına dikkat çeker..."

"Rebon ve Dejin"

ABSERZAHİLİN DERZULYA TARİHÇESİ

III. Kısım

Dejin Asal

25

Lokan ve Jusa satış için hazırlanırken Tuuslu Morak, Poriganis'in özel emrini yerine getirmek için limanda dolaşıyordu. Genç Rah-paltlıyı elinden kaçırmasından sonra vakit geçirmeden diğer üç askeri E-zmaraf a yollamıştı. Korash'ı bulduktan sonra, ayarladığı beş Tuuslu kiralık askerle o da Kurâf'tan ayrılacaktı.

Liman her zamanki gibi kendine özgü bir koku içindeydi; uzun süre tuzlu su yiyen tahta, çürümüş yosun ve balık kokulan hoş olmayan bir karışım yaratmıştı. Bu karışıma ara ara Doğu'dan gemilerle getirilen baharatın veya Runik'ten Derzulya'nın dört bir yanına taşınan zeytinyağının kendilerine has kokuları da ekleniyordu.

Korash'ı sorduğu birkaç kişiden bilgi alamamıştı, büyük bir ihtimal gemi limanda bile olmayabilirdi. İçdeniz Mentazamor'un kıyılarında onlarca ve tam ortasındaki ada devlet Istriyak'ta yoğun ticaret yapılan sekiz büyük liman vardı. Bunların dışında da çeşitli amaçlar için kullanılan irili, ufaklı yüzlerce barınak daha... Şu anda gemi, kış hazırlıklarını bu limanlardan herhangi birine demirli olarak yapıyor olabilirdi. Ama Lokan'ı bulamamış olan Morak iyice araştırmadan Poriganis'e dönecek kadar aptal değildi. Balina avcılığında kullanılan mızrağım tamir eden yaşlı Avonriani belki de sorduğu ellinci adamdı ki, kuşkulu bir bakışla karşılaştı. "Niye arıyorsun Korash'ı evlat?"

"Gemiyi değil, daha doğrusu kaptanı Dromak'ı arıyorum. Eski bir tanıdığından mesaj getirdim. Ona bir kötülük yapma niyetim yok."

Avonriani gerçi yaşlı gözüküyordu ama suyla dövülmüş son derece güçlü kaslara sahipti. Ağır, demir mızrağı elinde şöyle bir tartarken güldü. "Evlat, senin dünyadan haberin yok. Böyle tek başına Dromak'ın kılına bile zarar

getiremezsin zaten. Yine de şu eski tanıdığın ismini ver de, beğenirsem yardımcı olayım sana."

Güldüğü halde, Morak'ın gözü nedense adamı tutmuştu; görüntü aldatıcıydı, sadece bir balina mızrakçısı olamazdı. Düşmanlarının boynunu kılı bile kıpırdamadan keseceğinden emindi. "Poriganis o eski isim yaşlı adam. Ama dilerim ki yanlış kulaklara gitmez!"

Yaşlı adamın gözleri kocaman açıldı. "Vay bin korsan hayaleti!... Poriganis ha... Demek sağ," diye mırıldandı ama yine de bilgileri derinleştirmekte yarar vardı. "Şu Poriganis dediğin adamın yanında Nod diye irikıyım biri dolaşıyor mu ha?"

Morak tam da adamını bulmuştu anlaşılan. "Nod garnizon komutanı. Poriganis'in en güvendiği yardımcılarından."

"Garnizon, yardımcı?... Senin kıyafetin yanlış hatırlamıyorsam Örümcek Tanrıça askerlerinin üniforması... Yoksa Poriganis E-zmaraf'da mı?"

"Çok konuştuk galiba! Yardım edecek misin onu söyle?"

"Tamam... tamam haklısın. Benim tanıdığım Poriganis sırf ismini bana söylediğin için bile birkaç kemiğini kırar bilirim. Ama yanlış kulağa söylemedin. Gel benimle. Dromak hâlâ kaptan ama Korash'ın adı değişti."

Böylece iki buçuk millik limanın en ucuna kadar yürüdüler, yaşlı adam görünüşte ticari bir geminin yanında durup, merdivenleri indirmeleri için bağırdı. Bir Tuuslu olarak Morak kara adamıydı, yine de geminin bir yük gemisi olarak küçük, fakat saldın için en ideal boyutlarda olduğunun farkındaydı. Manevra kabiliyeti yüksek Kuete türü bir yelkenli. Geminin küpeştesinde san bir boyayla Raveng yazılıydı. Güverteye çıktıklarında, mürettebat yaşlı adamı muhabbetle karşılamıştı. Morak'ın bilmediği bir dilde hızlı bir bilgi alışverişi ile varlığı ve kimliği de açıklandı. Onlar Morak'ı baştan aşağı süzerken, o da denizcileri inceliyordu. Adamların suratında bela okunuyordu, eğer bunlar balıkçı veya sıradan denizcilerse Morak da çiftçi olmalıydı. Poriganis'in geçmişinde korsanlık olması pek de şaşırtıcı değildi doğrusu.

Denizcilerin birkaçı gelip Morak'ın etrafını sardı, pek beğenmemiş gibiydiler. Kısa boylu, tıknaz ama sağlam görünüşlü birisi tam karşısında durdu. Yüzünün sol tarafında, alnından çenesine kadar inen ve gözünü teğet geçmiş bir kılıç izi vardı.

Kısa bir savaş çığlığı atarak Tuuslunun midesine yumruğunu indirdi. Ne kadar hazırlıklı olsa bile bir anda havasız kalıp iki büklüm oldu Morak. Başındaki miğfer bir başkası tarafından çıkartıldı ve bir el saçlarım kavrayıp geri çekti. Boynuna hançer dayandı.

Morak tüm Tuuslu savaşçılar gibi ölümden korkmazdı. Acı çekse bile korsanların beklediği gibi yalvarıp ağlamadı. Darbelere karşı dişini sıkarak sessiz kaldı. Beklediği gibi hançer boğazını kesmedi ama... Yoksa Poriganis bir kazık mı atmıştı bu adamlara? Nihayet yere ittiler, dayak bitmişti. Bir daire oluşturup iyi giyimli bir adama yol açtılar. Tayfaları nasıl ipten kazıktan kurtulmuş tiplere benzese de kaptan o kadar kibar ve asil görünüyordu.

"Senin adın ne?" diye sordu.

"Morak... Tuuslu Morak. Poriganis'in askerlerindenim."

"Bir sınavdan geçtin Morak. Poriganis'in adamı olduğuna şimdi inanıyorum. Ama... Kurâf in bağırsaklarında dolaşan söylentiler var. Rahpalt askerlerini öldürmek için kiralandığını biliyorum. Acaba dedik, başkaları da bize bir oyun oynamak için mi tuttu seni."

"O başka bir işti Dromak. Biraz kolay para kazanma şansını kaçırmak istememiştim."

"Eh mesele değil, bize ucu dokunmadı. Ama burada insanlar hareket ederken birbirlerinin ayağına basar. Poriganis'in böyle sorgusuz sualsiz iş kabul eden bir adamı olmasına biraz şaşırdık doğrusu. Şimdi bize ileteceğin mesaj nedir onu söyle."

"Komutanım Poriganis E-zmaraf da. Konumu yükseklerde ve iyiye doğru değişmek üzere. Bana iletmem için verdiği mesaj sadece bu. Sizin ne yapacağınızı bildiğinizi söyledi."

Dromak bir süre sessiz kaldı. Tuuslu Poriganis'e sadık görünüyordu. Rah-palt askerlerini öldürmek için tutulması da bir ihanet için değildi. Yine de eski sırları açıklamadı. Poriganis'in, Korsan Tasser ismiyle Mentazamor'da dehşet saçtığı, büyük tüccarların ve kralların nefretini kazandığı günlerde iki yardımcısından biriydi Dromak. Diğerini, yani Nod'u, ortadan kaybolmaya karar verdiğinde yanına almıştı. Tasser'in bu kadar ünlü olmasının nedeni zekâsıydı; tuzaklara düşmez, nerede duracağını bilirdi.

En uygun anda öldüğü söylentisini yayıp çekip gitmişti. Gemisini ve kaptanlığı Dromak'a bırakırken,

"Bir gün benden haber alacaksın. O zavallı, yitik balıkçının koyduğu gerçek ismimle veya Poriganis diye... Gelen ulak gerçek ismimi söylemişse işim bitmiştir, en azından işkenceyle almışlardır ağzımdan o ismi. Ulağı sorgula, düşmanımı öğren ve intikam al," demişti.

Dromak çeşitli defalar hayatını kurtaran Poriganis'i çok seviyordu. "Kaptan, yerinizi Nod'a bıraksanız, beni yanınıza alsanız," diye yalvarmıştı.

"Olmaz... Sen bu gemideki korsana benzemeyen tek kişisin. Asil bir adamın tavırları var sende.

Bir süre ticari bir gemi olarak görünmeniz lazım. Gemiye Korash diyin. Benim kadar kendinizi de unutturun. Nod'un kası ve kuvveti bana lazım olacak. burada işe yaramaz onlar. Şimdi lafımı bölme de dinle... Eğer mesajımı getiren kişi Poriganis derse, sizi bir ziyafet sofrasına çağırıyorum demektir. Güçlenmişim ve iyi bir konumdayım demektir. O zaman mümkün olduğunca hızla yanıma gelin tamam mı?"

Kaptanının emirlerine karşı gelmek gibi bir şey aklından geçmezdi Dromak'ın. İşte yıllardır beklediği mesaj gelmişti. Bir baş işaretiyle adamlarının Morak'ı yerden kaldırmalarını emretti.

"En kısa zamanda Kurâf'tan ayrıl. Poriganis'e mesajın ulaştığını bildir. Kaptan Dromak ne yapacağını biliyor de ona."

Morak gemiden inerken huzursuzdu. Dromak'ın uyarısı doğruydu, Poriganis'in emirleri dışına çıkarak Rah-palt askerlerini öldürme işi için

kiralanması çok büyük bir hataydı. Şimdi anlıyordu. Kiraladığı han odasına gitti aceleyle, toparlandıktan sonra Kurâf ta anlaştığı Tuuslularla yola çıktı.

26

Yenilgiden kaçan Runik askerleri birkaç kişilik gruplar halinde Permonark kırsalında görülüyordu. Her tarafta bu askerlerin köylülere yaptığı işkenceler, tecavüzler anlatılıyordu.

Başını Boraks adlı eski bir eşkıyanın çektiği kiralık askerler birkaç evlik küçük bir köyü gözlüyordu. Bir önceki gece ormanın içinde beş kişinin yaşadığı bir evi basmışlar, erkekleri öldürdükten sonra kadınlara tecavüz etmişler ve hayvanlarını kesip yemişlerdi. Runik'e kadar çapulcu çete gibi hareket etmekte hiç sakınca görmüyorlardı. Sonuçta Edmas'ın parasını alıyorlardı, Permonark Kralı Berial'ın Derviş'le başı dertteyken köylülerini umursadığını sanmıyorlardı.

Gözcü olarak etrafı dolaşan Sigolas, Boraks'in yanına geldi. "Sadece kadınlar var gibi..."

Boraks pis pis sırıttı. "Çok kolay olacak..." Yirmi kişiyle kaçmıştı savaş alanından. İlk kavga kendi içlerinde çıkmış, bir Permonark evine baskın yapmaya karar verdiklerinde karşı çıkan arkadaşlarının yedisini öldürmüşlerdi.

Sigolas, "Patron bence hava kararmadan harekete geçelim. Erkekleri belki de başka gruplara karşı yardım için komşu köylere gitmiştir. Gitmeseler bile bizim gibi silahlı savaşçılara karşı koyamazlar," diye fikrini belirtti. Dün geceden beri yemek yememişti. Öldürdükleri ailenin fazla hayvanı yoktu ve on üç savaşçının payına çok az yemek düşmüştü.

"Haklısın," dedi Boraks. "Diğerlerine söyle üçer metre arayla dizilsinler. Baskına başlayalım."

Ve çapulcu birliği ellerinde kılıç ve baltalar köye yürümeye başladı. Ulu ve yaşlı ağaçlar arasına evlerin dizildiği bir köydü burası. İlk küçük bir kız

gördü onları ve çığlığı bastı. Bu askerleri heyecanlandırmıştı, onlar da savaş çığlıkları atarak köyün içine doğru koştular.

Kadınlar ve çocuklar bir anda köyün meydanında birbirlerine sarılmışlardı. Boraks, köyün içinde aranıp onları tek tek bulmak yerine bir araya geldiklerine çok sevinmişti. Böylece ağaçların kalın dallarında bekleşen köylüleri fark etmedi.

Askerlerin üzerine önce uçlarına ağırlık bağlanmış ağlar atıldı. Ardından ok, taş ve sopa yağmaya başladı. Biraz önce korkuyla bağrışan köylü kadınları şimdi ağların içinde tutsak olmuş askerlere, ellerindeki sivri uçlu tırmıkları acımasızca saplıyorlardı.

Katliam kısa sürdü, köylüler tarlalarında kullandıkları aletlerden oluşan silahlarını havaya kaldırarak hep birlikte bağırmaya başladı: "Mikael! Mikael!"

27

Galibin çabuk belirlendiği bir savaş olmuştu. Mikael savaş meydanını gezerken yaralı askerleriyle bizzat ilgileniyor, esirlerin öldürülmemesini, bir araya toplanmasını istiyordu. Şimdi Derzulya'nın Orta Krallıkları ile Batı arasındaki sınır, Salayar nehri yerine, Permonark içindeki Zul-Bulgas'a kayacaktı.

Batı kabileleri ve Mikael'e sadık askerler zafer sarhoşluğu içindeydi; kendilerinden kat kat güçlü bir düşmanı cesaret ve kurnazlıkla yenmişlerdi. Salayar'ın kabaran sulan o büyük orduyu ikiye ayırmış. Nehri geçen birlikler tam anlamıyla yok edilmişti. Bazı kabile şefleri ve komutanlar kaçmak üzere olan düşmanın izlenmesini, Runik ve E-zmaraf sınırına kadar ilerlenmesini istiyorlardı. Onlara göre Permonark Kralı Berial'in gücü kalmamıştı, tek bir darbe yetecekti.

Mikael kararsızdı. Belki de haklılar, diye düşünüyordu. Belki de buna karar verebilmek için düşmanından yararlanabilirdi. Runikli General Usukani de sağ olarak yakalananlar arasındaydı. Generale kötü davranılmamasını ve çadırına götürülüp yaralarına bakılmasını emretmişti.

Savaş meydanındaki heyecan sona ermeden askerler ne yapacaklarını bilmeliydi. Eremin'e yanına gelmesi için işaret etti. "Kabile şeflerini ve komutanları çadırıma çağır. Usukani'de orda olacak. Şimdi ne yapmamız gerektiğine karar verelim. İlerleyecek miyiz, yoksa mevzilerimizi mi güçlendireceğiz."

Eremin, "Peki efendim bir an önce mesaj iletilecek, yalnız esirlere fazla yaklaşmasanız. Bir çılgınlık yapıp size saldırmaya kalkan olabilir," dedi.

Mikael yardımcısının uyansına çok sevinmişti. "Sen benim duygularımın ötesinde konuşan mantıksın, tedbirsin Eremin. Bu nedenle seni seviyorum ve güveniyorum ama merak etme, Kadim tan-n buna izin vermez. Ayrıca koruyucularım gözlerini dört açacaktır."

Eremin gittikten sonra Salayar'ın karşı kıyısına ilk kez geçtiğini fark etti. Uygarlıkla, barbarlık arasındaki sınır olarak adlandırılmıştı hep bu nehir. Oysa ki Janus'un yönetimi altındaki Orta ve Doğu Krallıkları'nın uygarlıkla ilgisi olmadığım en iyi o biliyordu.

Birden askerlerinin arasında son derece rahat ilerleyen kör adamı gördü. Ölülerin ve kol gezen askerlerinin arasında, sakin bir günde kırda gezintiye çıkmışçasına rahat ilerliyordu. Yalnızca çamurlanmış zeminde kaymamak için asasına dayanıyordu.

Mikael'in yanına gelince durdu, koruyucu askerler onun farkında değilmiş gibiydiler. Ölü veya yaralı düşman askerlerini gözlüyorlardı. "Kutlarım Derviş. En güçlü hamlemiz değilsin, ama en azından bu savaşta başarılı oldun."

Bazen böyle bilmece gibi konuşurdu. "Ne demek istiyorsun?"

"Sen de farkındasındır umarım; Janus ve Sürgündeki'ni böyle orduyla filan yenemezsin. Grihavarilerin birkaçı bile senin gücünü parça parça ederdi. Onlar sadece kılıçla savaşmaz, yüreklere ümitsizlik, korku ve ihanet aşılar."

"Demek o kadar önemli değil burada olanlar."

"Olur mu? Önemli... Gücünü azaltıyor sizin karşı koyusunuz... Kafa karıştırıyor. Basit olanın ötesinde gizli bir tuzak aranacak birden ortaya çıkışında. Gözlerinin, dikkatlerinin Batı'da olmasını sağlıyor. Ama yakında sert bir hamle yapacaklardır."

"Uhmmm... Umarım o zaman da yanımda olursun. Toplantı yapacağız biraz sonra. Ordum ve kabileler ilerlemek istiyor. Belki haklılar, Berial güçsüz..."

"Hayır ilerleme. Sınırını Zul-Bulgas dağına çek. Mevzilerini güçlendir. Ayrıca henüz yönetimin tam olarak güçlü değil. Kabileler hem sana, hem de diğerlerine karşı o kadar bağlı mı? Hayır. Hatta düşmanlıklar bile var. Bunu benim tavsiye etmem komik bir çelişki ama; adaletli, haksızlıkların olmadığı, sıradan insanların mutlu olduğu bir düzen kur. Askerlerini değil, misyonerlerini gönder doğuya. Birkaç sene içinde köleliği kaldırman gerekecek. O zaman çok sorunun olacak emin ol."

"Haklısın. Esas savaş şimdi başlıyor değil mi? Şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Öncelikle esirleri bırak. Bırak serbestçe gitsinler. Bu zaferi anlatsınlar gittikleri yerlere. Bırak yolda çapulculuk yapsınlar. Bu onlara karşı nefreti arttıracak sana bağlı insanları çoğaltacaktır. Dinini yayacak misyonerlerin Permonark'ı gezsin. Berial'e elçi gönder ve barış iste. Ne kadar çaresiz ve güçsüz durumda olduğunu biliyor, kabul edecektir ama artık Runik'in değil senin tampon bölgen olacak. Elçin Permonark'ın gerçek yöneticisi olacaktır. Kuzeyde E-zmaraf, onun altında Kurgul ve güneyde Runik düşmanların olacak artık. Ve tam güneyinde kara toprakların sınırında Batı Gri Tapınağı'nın olduğu Zul-Olkanar var. Başında da bir Grihavari Drajol. Seni küçük bir birlikle arkadan vurabilir ve galip gelir emin ol."

Derviş Mikael, Zul-Galin'den doğuya ilerleyen geceye baktı. Kendini bir boşlukta hissetti ansızın. "Bir gün anlatacak mısın bana neler olduğunu? Sen kimsin, Kadim tanrı ne, Sürgündeki ne? Janus'un kurduğunu söylüyorsun Derzulya'yı; daha önce nasıldı dünya?..." Cevap alamadı sorularına. Kör adam geldiği gibi esrarengiz bir şekilde yok olmuştu.

28

Kuzeyden esen, kışın habercisi sert Azapyeli, gecenin hüküm gösterdiği E-zmaraf in sokaklarından saraya doğru esiyordu. Poriganis sıradan bir tabureyi şöminenin kenarına çekmiş ısınmaya çalışıyordu. Zünâyin endişeyle her an tetikteki adama bakıyordu.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi dizinin dibine otururken.

"Ya tüm dini yıkacağız ya da tüm rahipleri yok edeceğiz. Kim derdi ki silahlı askerlere o kadar direnecekler!"

"Ben açıklama yapsam. Zünâyinlerini dinlerler belki."

"İyi düşünüyorsun ama bu sadece halka yarar. Onlar da yanımızda zaten. Rahipler savaşın politik olduğunu biliyor. El-pate bile ölüm korkusuna rağmen desteğini çekti bizden." Poriganis tüm olayların kontrolü altına girmemesine dayanamıyordu. Kursaha'da kadının peşine gönderdiği askerlerin daha gelmemiş olması bile kafasını rahatsız eden ayrıntılar arasındaydı.

Yatak odasının kapısı çalınınca eli kılıcına gitti birden, Zünâyin erkeğinin gerginliğini çok yakından görüyordu. İçeri Nod girdi.

"Generalim isyanı kırdık, tek tük direnmeler görünüyor sadece... Rahipler silah depolamışlar ama iyi kullandıkları söylenemez."

"Pensa yakalandı mı?"

"Ne yazık ki hayır. Kılık değiştirerek batıya doğru kaçtığını düşünüyoruz."

"Dinle o zaman şimdi, son dirençlerini de yok etmeliyiz. Örümcek Tanrıça için özel olarak alınan vergilerin iptal edildiğini, rahiplerin topraklarının köylülere dağıtılacağını açıkla..."

Zünâyin itiraz edecek gibi oldu. "Ama..."

Poriganis akıllıydı. "Merak etme sevgilim, anlamıyor musun, tüm krallık bizim. Bırak topraklar işlensin, gelir gelsin. İstediğimiz yeri istediğimiz zaman alırız zaten. Yakında yüzde yüz güveneceğim adamlarım gelebilir buraya, o zaman görecek tüm E-zmaraf krallık nasıl olurmuş."

Nod güldü. "Generalim doğru söylüyor Zünâyin," dedi. "Sağlam adamlar gelecek. Korkutucu ve güvenilir... Peki efendim şu iri örümceği ne yapalım?"

Poriganis, Denizcilerin Tanrısı Azomon Tareh'e inanırdı, hiçbir zaman Örümcek Tanrıça safsatasını önemsememişti. Onun gözünde o korkunç yaratık sadece fazlaca büyümüş çirkin bir örümcekti. Belki de hatalı bir karar olsa da içinden gelen sese uydu. "E-zmaraf'in meydanına sürüp oklayarak öldürün. Örümcek sadece bir canavardı. Balasahir'in lanetlenmiş gücüyle yarattığı bir canavar. Artık Balasahir tarafından da konuşmamıza gerek kalmadı, onu da kötüleyebiliriz..." Birden gülümseyerek Zünâyin'e döndü. "Seni Bereket Tanrıçası, toprağın tanrıçası ilan edelim, sonuçta halkımızın çoğu çiftçi..."

Zünâyin şaşırmıştı, daha birkaç sene öncesine kadar fahişeden başka bir şey değildi, şimdi ise bir ilahi konumdan bir başkasına geçiş yapması öneriliyordu. "Toprağın Anası..." diye mırıldandı. "Olabilir, bereket festivalleri yaparız. Herkes dans eder, eğlenir!" Coşmuştu. Nihayet Örümcek Tanrıça'nın o kasvetli seremonilerinden, karanlığından sıyrılacaktı.

Poriganis onun küçük bir kız gibi neşelenmesine sevindi. "Böylece Balasahir dönerse kendine ait bir şey bulamaz burada..."

"Bir de o problem var değil mi efendim. Sizce nereye gitmiş olabilir?" dedi Nod.

Poriganis sadece, "Bilmiyorum," dedi. Dile getirmese de gerçek düşman olarak sadece Janus'u görmeye başlamıştı. Askerlerini kendisinin onayını almadan savaşa göndermesini unutamıyordu. Gerçi savaşın birleşik gücün yenilgisiyle sona ermesi umut vericiydi. Demek ki Janus bile zannedildiği kadar güçlü değildi. Batı'da genişleyen güç ilerisi için bir müttefik olabilirdi.

Haritalara bakıp bir strateji belirlemeliydi. Birden aklına eski bir anı geldi, Balasahir'in özenle sakladığı, saraydaki gizli geçitleri gösteren bir haritası vardı. Giderken haritayı Pensa'ya bırakmış olabilirdi. Nod ve Zünâyin'in şaşkın bakışları altında, "Kahretsin!" diye bağırarak koridora fırladı.

Hazine odasının kapısında kendi askerlerinden ikisi vardı. "Hemen kapıyı açın!" diye bağırdı onları görür görmez. Ve açılır açılmaz içeri daldı. Cübbeli rahipler bazı hazine sandıklarını, gölgeler içindeki bir geçide taşımaya çalışıyorlardı. Geçidin başındaki adamı hemen tanıdı, Vonab Pensa'ydı bu.

Rahiplerden birisi kılıcıyla Poriganis'e saldırdı. Elindeki silah cüssesine göre fazlasıyla ağırdı, o kadar yavaş sallamıştı ki deneyimli savaşçı iki elinin arasında kılıcı kıstırıverdi. Hançeriyle saldırmakta olan bir başka rahibi ayağıyla itti. Kapının dışındaki askerler de içeri girmiş dövüşe katılmıştı. Vonab Pensa gölgeler içinde yok oluverdi. Geçidi arkasından kapatmıştı.

Poriganis yanılmıyorsa bu geçit E-zmaraf 'm çıkışındaki batıya giden bir yola çıkıyordu. Acele fırladı. Yetişme ihtimali çok azdı ama Pensa'nın bir servetle kaçmasını istemiyordu.

On beş kişilik bir grupla geçidin çıkışını aradılar bütün gece, bulduklarında geç kalmışlardı. Sekiz atın koşulduğu büyük bir arabanın izleri batıya yönelmişti.

29

Hamamın mükemmel akustiğinden aldığı cesaretle, neşeli bir balad söylüyordu Lorien De Librec. Balasahir'in o hantal, şişmanlamaya başlamış, sırtı ağrıyan bedeninden kurtarmıştı onu Janus.

Üç hafta olmuştu Kurâf a gizlice geleli. Daha mabede girer girmez çok uzak kaldığı Sürgündeki'nin yoğun gücü sarhoş edercesine çarpmıştı onu. Janus mabetteki insan hizmetkârların şaşkın bakışları altında dostça sarılırken, "Olimpus'a hoş geldin Lorien," diye fısıldamıştı. Ondan sonra da

şöyle bir geri çekilip neredeyse küçülmüş ve kötü bakılmış bedene bakmıştı.

"Zünâyin'in hançerine gerek kalmadan sen kendi işini nerdeyse bitirecekmişsin. Gel benimle, biraz dinlendikten sonra yeni bir beden veririz. Tabi bir de yeni isim. Artık Balasahir'i kullanamazsın."

Geçitlerden yürürken, herkesin gözündeki korkuyu iyice görmüştü Lorien. Acaba çılgınlığının ateşinde yitti mi Janus, diye korkmuştu. Ama boşunaydı endişesi, sadece biraz öfkeliydi batıda gelişen olaylardan. Zevk için işkence alışkanlığından vazgeçip geçmediğini ise bilemiyordu.

Sormuştu tabi; Derzulya'da neler olduğunu, savaşları, kurulan, yıkılan krallıkları... Çoğunu bizzat Janus'un eğlence olsun diye tertiplediğini bilirdi. Ama onun dikkati başka yöndeydi. "Önce değiş. Bu bedende sadece tiksindiğim sıradan insanlardan biri gibi görünüyorsun bana. Biraz işim var, döndüğümde tanka gideriz," dedikten sonra Lorien için hazırlanan odadan içeri itivermişti. Lorien korkuyla titremeye başlamıştı. Yenileme tankına üç kere girmişti ve sonuncusunun üzerinden neredeyse yirmi yıl geçtiği halde hâlâ acısını hatırlıyordu. O zaman Sarp neredeyse öldürecek kadar yaralamıştı onu. Drajol yetişip kurtarmıştı. O üç sefer de sadece boyun altına kadar girmişti tanka, oysa Janus şimdi tam bir değişimden söz ediyordu.

Sarp'dan birçok nedenle nefret ediyordu; tamam onu öldürmeye de çalışmıştı ama hepsinden daha korkunç olanı hainin dört yüzyıldır, ne griışığa, ne iksire, ne de yeni bir bedene ihtiyacı olmadan dolaşabiliyor olmasıydı. Janus'un bile iki kere yenileme tankına girdiğini biliyordu... Nasıl bir güç vardı ki Sarp'ta, o ilk ayinden böyle etkilenmişti.

Janus döndüğünde şafak vaktiydi, tünellerden aşağı inip hiçbir insanın ayak basamayacağı bölümlere gitmişlerdi. Bu bölümler ancak Rebon hizmetkârlara açıktı. Tank oradaydı, o garip sıvı da içinde... Üç metrelik bir bidon, merdivenle çıkıp askılar yardımıyla içine giriveriyordunuz.

Janus her zamanki gibi yanında duruyordu, parmağını kesip kanını damlattı. Sıvı kendine göre canlıydı, kanın kokusunu daha havadayken alıp bir dokungaç çıkarıp yakaladı. Birçok dokungaç istekle bidonun çeperine

tırmanmaya çalışıyordu. Balasahir çok korkuyordu ama Janus'a belli etmedi. Bir kaldıraca bağlı askıyı koltuk altından geçirip tanka indirmesine de karşı koymadı.

Daha ayakları sıvıya değer değmez acı başladı, eti eriyordu sanki, onlarca küçük ağız iştahla yapıştıkları noktayı yiyordu. Çığlıkları geniş mahzende yankılandı. Nihayet sıvıya yarıya kadar battığında bayılmıştı. İki hafta sonra Janus, onu çekene dek ne olduğunu bilemedi. Hemen boy aynasının karşısına geçtiler; aynadaki aksini çok beğenmişti, acıya değiyordu işte bu görüntü; tıpkı Janus gibi iki metreyi aşkın boyuyla kaslı ve yakışıklı bir dev vardı orada. "Bir Adonis'im artık," diye mırıldandı. "Bu olabilir mi ismim Janus?"

"Hayır seçildi bile ismin, artık sen Gajul'sun!"

"Gajul!" diye ismini tekrarlayıp yeni bedenini okşamıştı o zaman. Yeniden doğmuştu, bambaşka heyecanlar içindeydi. Uzun süre E-zmaraf ı, duygusal bağı olan Pensa'yı aklına getirmedi bile. Mabette dolaşan sıradan insanların hayranlık dolu bakışlarından hoşlanıyordu. En çok vaktini de hamamda geçiriyordu.

Janus'la sohbet etme fırsatını o zaman da bulamamıştı. Vaiz, "Şimdi benim Kurâf a gitmem gerek. Sürgündeki'nin yeni bir tür yaratığı için bedenler alacağım. Dönünce vereceğim ilginç haberler var," demişti. Ve Janus, grihavarinin yanından ayrıldıktan sonra gitmişti Lokan'ı ve diğer köleleri almaya.

Gajul baladı bitirdiğinde, heybetli vücuduyla çırılçıplak Janus da geldi yanına. İki dev, yeryüzüne inmiş tanrılar gibiydi hizmetkârların yanında. Onlara yiyecek getiriyorlar, Janus'un çok sevdiği pan flütü ve lir çalıyorlar, içeceklerini tazeliyorlar ve masaj yapıyorlardı.

Gajul, kendisine masaj yapan kızın bakışlarındaki hayranlığı yakalamıştı, aniden doğrulup küçük, biçimli çenesinden tuttu. "Çok mu beğendin küçük hanım?"

Yanakları kızarıp, utangaç bir ifadeyle başını eğdi güzel kız. "Muhteşemsiniz efendim, size hizmet ettiğim için mutluyum," diyebildi. Bir

süre sonra başına gelecekleri bilmiyordu, Janus insan hizmetkârlarının çok yaşamasına izin vermez, kendilerinden sıkılınca mutlaka bir sihir deneyinde kullanırdı.

Janus sessizdi; kızgın değil ama durgun... Mikael konusunu açmaya cesaret etti Gajul.

"Batıdan kötü haber geldiği söyleniyor."

"Evet, aptal Usukani yenilmiş, ona fazla adamımı vermediğim için memnunum."

"Endişeli gözükmüyorsun. Kim bu Derviş Mikael?"

"Kim olduğu önemli değil, kimin maşası olduğu önemli. Raporlara göre öksüz, kendi başına büyümüş bir vahşi. Yenip, krallığını yıktıktan sonra batıya kaçan Gerndun yetiştirmiş diyorlar. Elinde bir kitap var, Kadim adlı tek tanrıyı anlatıyor herkese."

Gajul bunu duyunca ısırdığı şeftali parçası boğazına kaçtı, öksürmeye başladı, hizmetkârlar hemen sırtına vurunca zor topladı kendini. "Tek tanrı mı?!!! Yoksa o mu, bir peygamber mi o?! Mesih!"

Janus güldü. "Hayır değil. Kutsal kitapların hepsini yok ettik, sanırım elindeki onlardan alıntı yapan yarım yamalak bir şey. Ama bazı bilgiler veriyor tabi."

"Peki ama niye yok etmiyoruz o zaman onu? Zul-Olkanar'ın uzağında değil... Drajol'a haber ver, kuzeye çıkıp öldürsün."

"O kadar kolay değil. Daha adını ilk duyduğumda suikast için birkaç adam gönderdim. Esrarengiz bir biçimde başarısız oldular, haber bile alamadım onlardan. Sonra bir öğrendim ki sadık koruyucuları arasına girivermişler."

Gajul duyduklarına inanmakta zorluk çekiyordu. Duyacağı cevaptan korkarak, "Rebon muydu onlar?!" diye sordu.

"Hayır sadece iyi asker, profesyonel suikastçı. Sihirli yaratıklarımın dönüştürülebileceğini hayal bile edemem. Öyle bir durumda burada sakin sakin oturmazdım. Başka bir gariplik daha var..."

Gajul artık çok dikkatle dinliyordu, hâlâ masaj yapmaya çalışan kızı sinek savar gibi itti. "Nedir o Janus?!"

"Usukani'yi kurnazlıkla yendi. Panikle kaçtı Runikliler, E-zmaraflılar... Kaçarken Permonark'ı yakıp yıktılar; çapulculuk yaptılar, yağma ettiler, köylüleri öldürüp tecavüz ettiler. Kısacası Derviş

Mikael'e, ordusundan daha yararlı oldular. Berial'in ilerleyecek bir orduya karşı koymasını imkânsız hale getirdiler. Peki ne oldu dersin?"

"Önünde bir set kalmadığına göre... İlerleyip E-zmaraf, Runik ve Kurgul'a kadar geldi mi?"

"İşte garip olan bu! Tüm ordusu, komutanları, kabile şefleri kaçan düşmanı kovalamak isterken, Berial'in bu zayıf durumundan faydalanmak isterken Mikael sınırını sadece Zul-Bulgas'a kadar çekti. Berial'e elçi gönderip barış antlaşması imzalattı, krallığını tekrar kontrol altına alması için emrine askerlerini yolladı. Elindeki esirleri de serbest bıraktı."

"Hımmm... Haklısın garipten bile öte bu. Kurduğumuz bu dünyadaki sıradan, hırslı bir tiranın yapamayacağı kadar sabırlı bir davranış. Biraz daha ilerleseydi kabile şefleriyle bağlantıya geçip iç mücadele başlatabilirdin."

Janus kahkahalarla gülmeye başladı. "Ne diyorsun!... Temasa geçilecek şeflere mesaj bile hazırlamıştım."

Başladığı gibi birden kesildi gülmesi. "Bu Derviş göründüğü kadar basit bir şey değil. Güçlendi, sının çizdi, bizimle arasına bir tampon koydu ve yılan gibi çöreklendi. Bir tuzağa benziyor. Sanki üzerine Grihavariler'den birisini göndermemi bekler gibi. İşte sırf bu nedenle Drajol'u gönderemiyorum. Eğer Batı Gri Tapınağı Zul-Olkanar da yok olursa güçte büyük bir yara açılır. Zaten Zul-Valknor'un patlamasıyla olanları biliyorsun."

Gajul endişelenmişti. "Mikael senin görüşüne göre ambalajı güzel yapılmış, patlamaya hazır bir hediye paketi. Üzerine şiddetle saldırabileceğin, zevkle ezebileceğin bir düşman... Çok basit görünüyor, bu yüzden de arkasında başka bir tehlike var. Peki ama o zaman ne yapacağız? Durup bekleyecek miyiz?"

"Hayır. Mikael sadece dikkatimi çekmek için ortaya çıkarılmış olmalı. Fazla açıkta... İnsanı çeken, görüntüsü muhteşem bir girdap. Ama girdap değil mücadele etmemiz gereken, onu oluşturan akıntıyı kesmemiz lazım. O akıntı, doğan bebek. İşte güçte kesinti yapan, sadece doğumunu gözledi diye Zul-Valknor'u patlatan, O'nun silahı o. Bebeği yok etmeliyiz... Sürgündeki özel bir et hazırladı. Bu eti yeni kölelerimize yedireceğiz. Ve çok özel bir birliğimiz oluşacak. Bebeği arayacak, onun kokusunu alacak, bulacak ve yok edecek özel yaratıklar. İstersen gel seçtiklerime bakmaya gidelim."

Gajul'da buna razıydı, tam giyinip çıkacaklardı ki, hızla hamama giren bir ulak Janus'un önünde diz çöküp bir mesaj uzattı. Aceleyle geldiği belliydi, üzerinde gece yolculuk için giydiği kalın giysiler bulunuyor, hamamın sıcaklığında nefes nefese eriyordu. "Sürgündeki'nin Yeryüzündeki Gölgesi, Ölümü Yenen Ulu Vaiz Janus ben E-zmaraf'dan geliyorum."

Örümcek Tanrıça’nın eski başrahibi Balasahir'in, yeni Gajul'un aklına ilk kez geldi E-zmaraf'da olanlar... O tanktayken çok şey olmuştu belli ki, Janus'un okuduğu mesaja merakla baktı. Janus ulağın çıkmasını işaret ettikten sonra Gajul'a döndü.

"Artık E-zmaraf'da başka bir yönetim var Gajul. Sen ayrıldıktan bir süre sonra Poriganis dönmüş ve ihtilal başlamıştı. Pensa ve rahipler iyi dayandı doğrusu... Bir isyan çıkardılar, meğer gizli gizli silah depolamışlar. Ama isyanları kırılmış. Bu mesaj ise, Örümcek Tanrıça’nın sonunu söylüyor, o özenle büyüttüğümüz, insanla beslediğimiz tarantulayı E-zmaraf sokaklarına sürüp oklarla delik deşik etmişler. E-zmaraf artık Zünâyin ve Poriganis'in..."

"Demek Rahipler Meclisi'ni kaldırmakla yetinmediler, dini de yok ettiler ha!"

Janus, "Kendi çocuğun ölmüşcesine üzülüyorsun ha Gajul," diye güldü. "Boş versene o komik ikinci sınıf fantezi romanlarında-ki gibi saçma bir dindi o, hatırlamıyor musun eğlenmek için kurmuştuk. Ben şu Poriganis'i çok beğeniyorum, eski zamanda olsaydı Grihavariler için seçeceklerim arasında ilk sıraya alırdım onu."

Gajul ise belli etmese bile kin doluydu, Pensa'yı bir türlü soramıyordu. Janus, sıradan insanlara karşı duygusal bir bağı zayıflık olarak görecekti kesin. Dişini sıkıp duruyordu oturduğu yerde. Sıkıntısı Janus'un gözlerinden kaçmadı. "Senin şu Pensa, becerikli çıkmış ama... Birkaç hazine sandığıyla kaçıvermiş," derken bir yandan da tepkisini gözlüyordu.

Gözleri sevinçle açıldı Gajul'un. "Ya kaçmış demek!"

"İyi de kaçtığı yön ilginç Gajul. Batıya doğru kaçmış. Artık Mikael'in sözünün geçtiği topraklara. Sanırım Balasahir'ken sadece Zünâyin değil, yardımcın da bir şeyler saklıyormuş senden."

Ve hışımla ayağa kalktığı gibi hamamdan çıkıverdi Janus. Geride şaşkınlık içinde, omuzları çökmüş bir Gajul bırakmıştı. Böylece Sürgündeki'nin yeni yaratıklarının oluşturulacağı kölelere bakmaya gitmediler. Bu Lokan için şans veya şanssızlıktı, çünkü yeni ismiyle Gajul veya eski ismiyle Balasahir, örümcek damgalı veya değil onu çok iyi tanıyordu. Eğer görseydi gelişmeler çok başka türlü olacaktı.

Janus seçtiği elli köleye özel eti o gece yedirdi. Avlunun içindeki demir kafesteki dehşet verici değişimin ilk evresi iki gün ve gece sürdü. Lokan, Kos Jinka ve diğerlerinin çığlıkları Kurâf tan bile duyuldu.

Janus asasıyla önlerine geçip çok tehlikeli bir böceğe benzeyen yaratıkların dikkatini üzerine çekti; gövdeleri boyunca altı çift kollan -veya ayakları- ve bunların ucunda çok keskin kıskaçları vardı... Hiç tekin görünmeyen tüylü birkaç dokungaç kıvrılıp duruyordu, üçgen kafalarının alınlarında altı göz ters piramit oluşturacak şekilde dizilmişti. Çok çirkindiler. Bu görüntüleri geçiciydi. Janus bile ikinci evre sonrası ne ile karşılaşacağını bilmiyordu. "Siz Dejin'siniz!... Böyle anılacaksınız..." diye bağırdı.

Yaratıklar kendi türüne karşı bile saldırgandı. Birisi zayıf bulduğu diğerini öldürmek için atıldı. Kıskaçları açtı, keskin tırnaklar uzayıverdi birden, dokunaçları hedeflerine atıldı, uçlarında ölüm gülleri belirdi. Janus'un şaşkın bakışları altında bir başka Dejin saldırganı engelledi. Bu ikisi diğerlerinden farklıydı.

Bir başka saldırgan Dejin en yakındaki et kokusuna, yani Janus'a yöneldi. Kafatasını delip beynini emmek istiyor gibiydi. Atılmaya hazırlanıyordu. Janus asasını uzatıp siyah bir duman bulutu gönderiverdi ona...

Yaratık, siyah duman boynunun etrafında bir şal gibi toplanınca iğrenç bir çığlık atarak yere çöktü. Janus devam etti. "Ben efendinizim, iyice öğreteceğim size bunu..." Boştaki sol elini bir şeyi sıkar gibi yapınca siyah bulutun içinde inleyen yaratığın kafası patlayıverdi.

Yeni doğmuş yaratıklar henüz olabildiğince ilkeldiler ama kimden ve neden korkmaları gerektiğini etkileyici bir gösteriyle anlamışlardı.

Avluda ilk değişimi başarıyla tamamlayan sadece dokuz Dejin vardı. Elli köleden çoğu hemen ölmüş veya açması garabetlere dönüşmüştü. Şimdi dokuz Dejin değişimin ikinci ve son evresine geçeceklerdi. Kendi etraflarına bir koza örmeye başladılar.

Kozadan çıktıktan sonra akıllanacaklar, Sürgündeki'nin kendilerine bahşettiği ölümcül yetenekleri daha iyi kullanmaya başlayacaklardı. Tüm Derzulya'da engellenemez bir güç olarak doğmuş kız bebeği arayacaklardı. O yaratıklardan biri Lokan'dı... Dejin'in kişiliğinin çok derinlerinde insan bilinci hapsolmuştu ve kendi çocuğunu bulup öldürmesi için dönüştürüldüğünü bilmiyordu. Yine de karakteri bu yaratığın ilkel zihnine sızmıştı. Böylece saldırgan Dejin'e karşı zayıf olanı korumuştu.

O artık Dejin-Asal'dı!

Saldırganın ismi ise Dejin-Monk'tu. O da içinde güçlü ama olabildiğince kötü bir insan karakterini barındırıyordu: Kos Jinka!

Beş kişilik bir kafile sanki kırda geziye çıkmışçasına, acele etmeden at sürüyordu. Rahat ve korkusuz görünseler de, herhangi bir saldırıya karşı tetikte oldukları, bir ellerini kılıçlarına yakın tutmalarından belliydi. Atlılardan birisi Jusa'yı arkasına oturtmuştu. Çok iriyarı ama çocuksu tavırla gülümseyen, sevimli bir devdi bu. Mümkün olduğu kadar iyi davranmıştı küçük çocuğa. Onu açık arttırmada alan yaşlı adam ise liderlik ediyordu.

Yeni sahibi Jusa'yı aldıktan sonra onu bu sevimli deve emanet etmişti. Lokan'ın satışını izleyemeden hemen konakladıkları hana gitmişlerdi. Jusa'nın konuşmalardan anlayabildiği kadarıyla hepsi akrabaydı. Kurâf ile Runik'in başkenti Runikday arasında yer alan küçük bir yerleşim birimi Yula'da at yetiştiriciliği ile geçiniyorlardı.

Jusa ağzını bile açmamıştı yanlarında, kendisini Agra olarak tanıtan devin konuşmalarına bakışlarıyla karşılık vermiş, yaşlı adamın uyumadan önce yanma gelip, "Bir rahatsızlığın var mı çocuk?" sorusunu baş hareketiyle hayırlamıştı. Aklı fikri kaçmaktaydı...

Yaşlı adamın planı geceyi handa geçirdikten sonra sabah erken saatlerde yola çıkıp, ertesi akşama çiftliğine varmaktı. Ama sabah uyandıklarında Jusa henüz yola çıkmayacaklarını öğrenmişti. Sahibi son anda çıkan bir iş görüşmesi için gitmek zorunda kalmıştı.

Saatler sonra geldiğinde mutluydu adam, yirmi atlık bir satış antlaşması yapmıştı. Tüccar bir iki hafta içinde Yula'ya gelip alacaktı atlan. Ödemenin yarısını peşin yapmıştı. Jusa’nın yeni sahibi hemen çiftlikteki kadınlara hediyeler almıştı bu parayla. Böylece öğle üstü yola çıktılar.

Hava kararmaya yakın yaşlı adam bir su kenarında atını durdurup geceyi burada geçireceklerini söyledi. Jusa için bulunmaz bir fırsattı bu, çiftlikte kaçmasının çok zor olacağını düşünerek bu mola sırasında şansını denemeye karar verdi.

Adamlar hemen işbölümü yapmışlardı, yaşlı adam piposunu yakıp keyifle tüttürürken birisi atlan bağlıyor, Agra odun topluyor, sonuncusu da ateş yakmaya çalışıyordu. Jusa bir an ayakta kalıp ne yapması gerektiğini düşünüyordu ki, bir yay suratına çarptı.

Canı yanmıştı, yaşlı adam homurdandı. "Ok atabilirsin değil mi çocuk? Sadağı da al yanına ve bulabilirsen tavşan filan avlamaya çalış."

Jusa içinden sevinç çığlığı atıyordu bu sözler karşısında, canı yanmıştı ama şimdi kaçma fırsatı altın tepsi içinde sunulduğu için mutluydu, üstelik de korunması için silah da vermişlerdi. Ama sevincini belli etmedi, sessizce etrafa bakarak en iyi kaçabileceği alanı bulmaya çalıştı. İlerideki düzlüğün ötesinde sık ağaçlar vardı, tereddütsüz oraya yürüdü. Niyetini anlamalarından korktuğu için geriye bile bakmıyordu.

Birkaç dakika avlanacak bir hayvan arıyormuş gibi gezindi, bir yandan da peşinden geliyorlar mı diye göz ucuyla kamp yerine bakıyordu. Nihayet oyalanmaya gerek olmadığını düşünüp ağaçların arasında koşmaya başladı.

İnanamıyordu, çok kolay olmuştu. Tek başına doğanın içinde olmaktan korkmuyordu, çobanlık yaparken avlanmayı, barınacak yerleri, yön bulmayı öğrenmişti. Özgürlüğü yine damarlarında hissederek bir geyik gibi hoplaya zıplaya, ağaçların köklerinden sakınarak kaçmaya devam etti.

Tam ormanın diğer tarafındaki açıklığa erişmiş, oradaki tepeyi aşınca tamamen kurtulacağını düşünüyordu ki, yukarıdan gelen bir darbe ile birkaç metre öteye savruluverdi. Bir ağacın dalından sarkıyordu saldırgan, saçı sakalı karışmış, iğrenç derecede pis ve hastalıklı görünüyordu.

Kafasına bir paçavra sarmıştı, Jusa dehşet içinde kulağının ve burnunun olmadığını gördü. Bir cüzzamlı, diye düşündü. Niyeti belliydi, tecavüz edecek, hatta yiyecekti belki onu. Jusa dehşet içinde bu ihtimalleri düşündü, bırakın tecavüze uğramayı adamın ona dokunduğunu düşünmek bile mide bulandırıcıydı. Çok hızlı toparlandı. Yanma düşmüş yaya oku yerleştirmeyi becerdi.

Daldan atlamış cüzzamlı gözlerini çılgınlar gibi devirerek kıkırdıyor, bir sarhoş gibi sallanarak adım adım yaklaşıyordu. Oku hedefleyip, "Yaklaşma, çok iyi atarım," diye tehdidini savurdu. Ama bu tam olarak doğru değildi, birkaç kere ok atmıştı ama sapanda daha iyiydi, üstelik şimdi bir de korkuyordu. Bu adamın hızlı hareketleri yüzünden isabet ettiremez veya hafif yaralayıp daha da kızmasına neden olabilirdi.

Ama adam üzerine hedeflenmiş öldürücü silahtan korkmadan sağa sola kaymaya devam etti, Jusa tam oku salacaktı ki arkadan demir gibi iki kol sarıverdi onu. Acıyla inledi. Nefes bile alamıyordu. Bir dostu vardı saldırganın. Jusa cüzzamlıların birkaç kişilik gruplar halinde dolaştığını bilmiyordu.

Neredeyse bayılacaktı ki, bir kişinin daha olduğunu fark etti, hepsi cüzzam mikrobundan parmaklarını, burunlarını, kulaklarını kaybetmiş üç ucube... Öldüm, diye düşünürken birden kollar gevşeyiverdi. Jusa'yı tutan bir anda bırakmıştı. Onun yere yıkıldığını hissedebildi Jusa. Diğerlerinin gözleri korkuyla açılmıştı, kaçmaya çalışırken birkaç okun ıslığı duyuldu. Saldırganlar sırtlarına yedikleri oklarla hemen oracıkta öldü.

Jusa yere diz çökmüş halde kurtarıcılarına baktı. Sahibi olan yaşlı adam, Agra ve diğer ikisi atlan üzerinde açıklıkta duruyordu. Ormanın çevresinden dolaşıp gelmişlerdi anlaşılan. Kaçacağını tahmin etmişler, bir ders almasını istemişlerdi belki. Anlıyordu Jusa...

Tam yanlarına gidecekti ki, kendisini arkadan kollarıyla saran cüzzamlının kemerinde bir tavşan ölüsü fark etti. Onu çekip, yaşlı adamın yanına yürüdü. Agra'nın dışında ifade yoktu adamların gözlerinde. O da olacakları görmemek için Jusa'ya bakmadan, atının başını okşuyordu.

Yaşlı adam atından inip yanına geldi, tavşanı aldı ve attı. "Hastalıklı olabilir," dedi. Ardından elinin tersiyle çok şiddetli bir tokat indirdi. Jusa yere düştü, burnu kanamaya başladı. "Bu kaçtığın için... Daha şiddetli cezalandırırdım ama yeterince korktun sanırım."

Kızmıştı Jusa. "Ben işinize yaramam," diye bağırdı. "Çığırtkan yalan söyledi. Ne soyluyum, ne de söylediği o şeyleri biliyorum."

Agra dışında hepsi güldü sözlerine. "Vay canına... Bakın işte dili varmış beyimizin," dedi yaşlı adam. "Biliyoruz bunu küçük aptal. Ancak köylü veya çoban olabilirsin sen. Ama hep böyle olmayacak. Agra al onu ve yemek için bir şeyler avlayıp gelin."

Böylece üçü atlarını sürüp gittiler, Agra yanına gelip mendiliyle kanını sildi. "Çocuk ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun. O Harzam'dır."

Jusa için bu ismin bir özelliği yoktu, ayağa kalkmaya çalışırken, "Eee ne var bunda?" dedi.

Agra şaşırmıştı. "Sen nerden geliyorsun ki böyle, Harzam'ın namının bilinmediği?!"

Jusa kızmıştı. "Rah-palt Beyliği'nden... Sen söyle kimmiş o?"

"Harzam gelmiş geçmiş en büyük kılıç ustasıdır, yirmi savaşın kahramanı derler ona. Üç Rebonla yaptığı düellodan sağ çıkmıştır. Kralların, ünlü silahşörlerin yetiştiricisidir. Şimdi nice adamlar gelir de çiftliğine, kendilerine ders versin diye yalvar yakar olurlar, servet dökerler önüne, yine de kabul etmez."

İlk defa Jusa'nın dikkatini çekmişti Agra'nın konuştukları, intikamını hatırladı. "Bana öğretir mi yani?" diyebildi.

Agra güldü, çocukla iletişim kurabilmenin bir yolunu bulmuştu. "Onu bilmem. Herhalde önce senin kendini göstermen lazım. Baksana hâlâ bir tavşan bile yakalayamadın ama..."

Jusa hemen okla yayı aldı elinden, bir saat sonra ateş üzerinde iki tavşan kızarıyordu. Jusa piposunu tüttüren yaşlı adamı saygı ve hayranlıkla süzüyordu artık. En kısa zamanda kılıç sanatını öğretmeye ikna etmesi lazımdı. Bu nedenle olabildiğince itaatkâr ve akıllı olmaya çalışacaktı.

31

Hatita, Sarp'ın paçasından çekiştirip duruyordu. Günlerdir vahanın her yerine tuzak ve alanın sistemi hazırlıyordu adam.

"Rahat dur Hatita!" diye eliyle küçük boynuzlarından itmeye çalıştı. Keçi inat ediyordu ama... Sarp derdini anlamak için döndüğünde beşiğinden çıkmış, yürüyen Elem'le karşılaşıverdi.

Küçük kız, Sarp'ın ona baktığını anlayınca dengesini sağlamak için tuttuğu beşiği bırakıp gülerek birkaç adımda kucağına atılıverdi.

Sarnav şaşkınlık içindeydi, yalnızken başına bir şey gelmesin diye nereye gitse beşiği yanında götürüyordu ama küçük bebeğin bu kadar çabuk yürümesine inanamıyordu.

Kollarındaki çocuk en az altı yedi aylık gibi duruyordu, oysa Fula ile vahaya geleli bir ay dolmamıştı. Kumral kıvırcık saçlarıyla oynayan, inci gibi dişleriyle kendisine gülümseyen bu mavi gözlü bebek ne zaman büyümüştü böyle. "Ben mi yanılıyorum, yoksa sen birkaç dakikada, birkaç aylık hale mi geldin böyle?"

Elbette bu soruya cevap verecek kadar büyümemişti Elem, ama yine de şaşırtıcı bir tepki verdi; küçücük parmağını adamın ağzına değdirdikten sonra gülümseyiverdi. Sarp, küçük kızı havaya kaldırıp sesli bir şekilde boynundan öptü. "Ne bu şimdi, beni baban mı sanıyorsun yani?" diyerek güldü.

Ama gülümsemesi anında dondu. Bir an için gerçekten bir baba olarak hissetmişti kendini, griışığı soluduğunda ölümsüzlüğe kavuşurken kısırlıkla lanetlenmişti oysa. Sarp, Sürgündeki'nin bir eliyle verdiğini, diğer eliyle aldığını biliyordu. Uzun yaşam hediye ettiğinde, gelecek soyların yaşamını kullanmıştı. Fula'nın sözlerini anımsadı. "Annesinin Fula, babasının Lokan olduğunu bilsin," demişti. Zor da olsa gülümsedi, elini göğsüne koyup, "Ben, amcanım... Sarp Amca..." diye tekrarladı.

Şimdi sakin bir şekilde sırrı çözümlemeliydi. "Hımm garip bir çocuksun sen... Ama hemen şımarma, uzun yaşamım boyunca ne olaylarla karşılaştım ben, senin böyle hızlı büyümen onların yanında o kadar da inanılmaz kalmıyor."

Yine de emin değildi, hiç çocuk büyütmemişti, griışığı solumadan önce çocuğu da olmamıştı; belki de Elem normalden birazcık daha hızlı gelişiyordu. Bu garip dünyada Janus ve takipçileri durmadan sihir yaparken, anne ve babasının genlerine bir şeyler bulaşmış olabilirdi. Zaten kadın ölürken, Elem'in babasının Örümcek Tanrıça için kurban seçildiğini söylememiş miydi? Belki de ayin öncesi Balasahir birtakım karanlık deneylere kalkışmıştı.

Çocuğu kucaklayıp tekrar beşiğine koyarken, sabahtan beri hazırladığı tuzağa bir daha baktı. Vahanın sık ağaçlıklı bir bölümüydü burası. Dostça yaklaşan bir insanın bu yolu seçmesi imkânsızdı. Eğer gelen kötü niyetli biriyse, iki ağaç arasına gerili bir ipe takıldığı an ucu sivri bir kütüğü boşaltacak mekanizmayı harekete geçirecekti. Aynı zamanda da Sarp'ın tüm vahaya özenle kurduğu alarmı çalacaktı.

Tuzakları ile gurur duyuyordu ama şimdi o kadar emin değildi, çocuğun bu kadar hızlı büyüyeceğini, hemen yürüyebileceğini hiç aklına getirmemişti. Bir beşikte yeni yaptığı çıngıraklı oyuncağını sallayan Elem'e baktı, bir tuzağa... Yok bunu göze alamam, diye düşündü. Ofladı... Şimdi işin yoksa hepsini kaldır. Yapılacak başka bir şey yoktu, alarm sistemini bozmadan tüm tuzakları kaldırmaya girişti. Olabildiğince hızlı davranmalıydı daha Hatita ile bezden yaptığı topla futbol oynayacaktı. Bir keçi olarak, oldukça dişli bir rakipti. Son maçlarında beşe üç yenmişti.

32

"Hatun şu kuşağı sarmama yardım et!"

Çok uzun zamandır ata binemiyordu Rah-palt Beyi Tarbas. Delikanlılıktan çıkış çağlarında etkileyici bir göbeğe sahip olmaya başlamıştı. Şimdi de sıkıntıyla Ekabir Meclisi'ne başkanlık edebilmek için kuşaklı cübbesini giymeye çalışıyordu.

Kocamış karısı Ayju'nun çirkin başı kapıdan bir an uzandı. "Senin o kuşağı ben sıkamıyorum artık. Gelini göndereceğim..."

"Tamam, tamam... söyle acele gelsin!" diye elini salladı Tarbas, bir yandan karısının yaşlandıkça nasıl olup da bu kadar çirkinleşebildiğini düşünüyordu. Çirkefliği, cazgırlığı yüzüne vurmuş olmalı, diye kararını verdi. Özellikle dalkavukları ile çevrelenmiş içki masalarında Ayju'dan, yerel Rah-palt aşiretlerinin inandığı Yeraltı Tanrısı Hirka'nın bir laneti, diye bahsederdi. Bazı ağızların alaylı sözlerini hemen cadıya uçurduğunu bile bile.

Güzel gelini odaya girdiğinde kötü düşünceler bir anda kafasından uçuverdi. Bihaysi...Dağlarda açan bir kar çiçeğinden geliyordu adı. Rah-palt'ın kuzey komşusu Esâri kralının ortanca kızıydı.

Beyliği krallığa dönüştürebilmek için, geleceğe yatırım olarak almıştı bu güzel mücevheri oğluna. Ama oğlu Kavroz tam anlamıyla işe yaramaz bir şeydi. Karısıyla pek ilgilenmediği, genellikle tam olarak serseri diye adlandırılabilecek erkek arkadaşlarıyla takıldığı malikânede dedikodu olarak biliniyordu.

Kavroz genellikle kentin batakhanelerinde iğrenç fahişelerle birlikte olmayı seviyordu. İki hafta önce gizlice konuşmuştu onunla Tarbas. "Oğlum benden sonra Bey olacaksın. Ama istiyorum ki ya sen, ya senin oğlun Kral olarak anılsın. Ben seni bu nedenle Bihaysi ile evlendirdim. İki yıl oldu, bana bir torun vermedin. Erkekliğinde mi sorun var diyorum ama değil, fahişelerle maceraların herkesin dilinde, hatta piçlerinin olduğunu bile söylüyorlar. Sorun ne anlamıyorum, Bihaysi'de güzel bir kız..."

Kavroz insana güven vermeyen küçük ve sürekli oynayan gözbebeklerine sahipti ve ince burnu nedeniyle birbirlerine pek yakındılar. Onlarla bir an babasına bakmış sonunda ondan en beklenmeyecek şekilde utangaç bir tavırla başını öne eğerek, "Dokunamıyorum," diye fısıldamıştı.

Hayret etmişti Tarbas. "Ne demek dokunamıyorum?!"

"Çok temiz baba, çok da güzel kokuyor. Onun yanında heyecanlanamıyorum. Oysa batakhanelerdeki fahişelerin çirkinliği, kirliliği, etraftaki iğrenç kokular arasında kendimi kaybediyorum."

Tarbas hiçbir şey diyememişti o zaman. Hangi tür insan pislikten tahrik olurdu ki!? Bir an ağzından kızgın sözler çıkacakken kendini tutmuş, oğluna eliyle gidebileceğini işaret etmişti. O zamandan beri kendi başına çözüm düşünmeye çalışıyordu. Ama bulamamıştı, en iyisi birilerine danışmaktı. Rah-palt'ta ebelik ve çöpçatanlık yapan Şifacı Hanım Vey'i yakında görecekti. Cadı olduğu söyleniyordu kadının. Kehanet ormanında yaşayan yegâne insandan başka bir şey umulabilir miydi? Üstelik yapayalnız.

Bihaysi, kayınbabasının aklından geçenleri asla tahmin edemezdi ama dişiliğinin tüm güzelliğini sergileyerek kuşağı sıkmasına yardıma çalışıyordu. Rah-palt Beyi'nin evi çok zengin olarak bilinmezdi, belki de çamaşır yıkamak için bol bir entari giymişti, bazı bölümleri ıslanmıştı.

Bihaysi hareket ederken bir an göğüslerinden birinin ucu görününce Tarbas'ı ateş bastı. Böyle bir çiçeği soldurmak günah, diye düşündü. Hirka'ya lanet olsun, belki de krallık için onu ben döllemeliyim. Tabi bu düşüncesini hayata geçirmesi neredeyse imkânsızdı. Bir kere Bihaysi her ne kadar kayınbabasına çok sevgi dolu yaklaşsa da böyle bir şeyi kabul etme ihtimali düşüktü. Tarbas'ın, koca göbeğiyle oturduğu yerden bile kalkmakta zorlanırken, zorla bir kadına sahip olması imkânsızdı. Ayrıca malikânenin içindeki dedikodu kazanında gizli kalması da zordu. Ortaya çıkınca neler olacağını tahmin etmek güç değildi, en azından Ayju kızgın yağa atardı onu.

Şimdilik güzel gelinin dokunuşlarından aldığı zevkle yetinmesi gerekecekti. Belki Hanım Vey'den bu konuda da çok açık olmasa da yardım isteyebilirim, diye düşündü, tam bu sırada nefessiz kaldı. Bihaysi kuşağı sarmış şimdi de sırtına ayağını dayayarak bağlamaya çalışıyordu. Tarbas neredeyse mosmor olmuştu. Sonuçta kuşağı bir turluk açıp düğümü biraz geniş tuttular.

Rah-palt Beyi artık Ekabir Meclisi'ne gitmeye hazırdı. Zor bir toplantı olacaktı. Ternal, Kongul ve Yılavi'nin Kurâf'ta öldürülmesi konuşulacaktı. Belaydı bu iş... Zaten gitmelerine karşı çıkmıştı, şimdi de ölümleri dert yaratacaktı.

Rah-palt içindeki nazik dengeler vardı işin ucunda. Kongul ve Yılavi saygın isimlerdi ama onların kaybı sorun değildi Tarbas için. Ama Ternal... Amca torunuydu o, üstelik Beysoyu...

Ternal'ın dedesi İklas, Rah-palt'ı bugünkü sınırlarına kavuşturan Büyükbey Tiron-lam'ın oğullarının en büyüğü ve beyliğin yasal varisi iken, kardeşi -yani Tarbas'ın babası- Kortak için hakkından feragat etmişti. Ama ne Kortak, ne de Tarbas etkileyici bir beylik gösterememiş, bu nedenle muhaliflerin sohbetlerinde bu feragat hep kullanılır olmuştu. "İklas'ın oğullarına, torunlarına bakın, hepsi yiğit savaşçı, süvari ve avcı... Oysa

beylik koca göbekli, çataldillilere kaldı. İklas'ın soyu hakkı olanı almalı," diyorlardı.

Bu nazik konuda, toplantıdaki tavrı bıçaksırtıydı Tarbas'ın. Karışık bir ölümdü, belki de büyük güçler vardı arkasında. Ölümden kaçan küçük Koran konuşup duruyor, ortalığı karıştırıyordu. Tarbas bu ölümü Ternal'ın kendi suçu, bir delikanlının aptalca hareketi sonucu ölümü gibi göstermek zorundaydı.

33

Rah-palt'ı gerçek anlamda yöneten ve vergileri toplayan Ekabir Meclisi on yedi büyük ailenin temsilcisinden oluşuyordu. Kentlere yerleşmiş, ticaretle uğraşan veya beyliğin idaresinde yer alan sekiz ailenin temsilcisi genellikle Tarbas'la hareket eder; köy sahipleri, büyük at sürüleri sahipleri dokuz ailenin temsilcileri ise muhaliflik ederdi. Bunlardan birisi de İklas'ın oğlu, Ternal ve Koran'ın babası, Tarbas'ın amcaoğlu Tokra'ydı.

Tarbas içeri girdiğinde kendisine sürekli sorun çıkaran, üstelik de saygısızca davranan yaşlı Uhri'nin etrafında toplanan kişilere söyle bir göz ucuyla baktı. Yerine oturduğunda, geleneksel şekilde gonga vurup toplantıyı başlattı.

"Burada hepimizi üzen bir haber nedeniyle toplandık. Akrabam, yiğitliğiyle nam salmış

Ternal, toplumumuzun saygın üyelerinden, asker Kongul ve Yılavi'nin Kurâf'ta ölümlerinden bahsediyorum. Şimdi bir karara varmak için bize bu haberi getiren, genç ve korkusuz Koran'ı içeri çağırarak bilgiyi tam alalım lütfen."

Koran çekingen adımlarla salona girdi. Tarbas, onun babasına baktığını fark etti. Geniş bir aileydi onlar, Ternal'in ortancaları olduğu beşi erkek, yedi çocuğu vardı Tokra'nın. Biraz kaba, düşüncesi neyse onu söyleyen bir adamdı. Asla politik değildi.

Koran, Ekabir Meclisi gelenek sorumlusu Fortal'ın gösterdiği yere oturarak anlatmaya başladı olanları. Sorun Kurâf'a kadar giderken değil, Fozib'le görüşmelerinde başlamıştı. Ternal köylere baskın yapanın onun adamları olduğuna inanıyordu. Curumeyli sessizce gitmeleri için rüşvet teklif etmişti. Kongul tüccarın satış öncesi olumsuz söylentiler çıkmasın diye bunu önerdiğini söylemişti. Böylece Rah-palt köylülerinin köleleri arasında bulunup bulunmadığını anlamak için satış gününü beklemeye karar vermişlerdi.

Sıra, Peçe'ye gitmeye karar verdiklerini söylemeye geldiğinde, olumsuz homurtuları duydu Koran. Bazı meclis üyelerinin hoşuna gitmemişti bu davranış. O tavernanın tehlikeli ününü duyan çoktu. Tepkiyi azaltmak için, "Ternal Peçe'de bazı söylentiler duyabileceğimizi söylemişti. Kurâf ta ne oluyorsa bilinilmiş orda," dedi. Böylece oraya eğlence için gitmediklerini belirtmiş oldu.

Koran bazı bölümleri kısa keserek, Ternal'ın kendisini kaldıkları hana gönderişini, sabah merak içinde onları aradığında Ohrana'nın hizmetçisinin anlattıklarını özetledi. Tuuslu Morak adını, katillerin Örümcek Tanrıça'nın paralı askerleri olduğunu altını çizerek belirtti. Ve tabi hizmetçinin bu işin arkasında başka güçler olduğunu ima eden sözlerini de...

Tarbas içini çekti, şimdi işin zor kısmı başlıyordu. Söyleyeceklerini meclisteki başka bir ağızdan duymayı çok isterdi. Öyle olacağını umuyordu. Gerilim doğuracak tartışmaya az kala sözü Tokra'ya verdi.

"Amcaoğlu Tokra, yiğit Ternal, Kongul ve Yüavi'nin ölümü anlatıldı. Ben tasvip etmediğim halde gittikleri Kurâf ta öldürüldüler. Şimdi seni dinliyoruz..."

Tokra yerinde kımıldandı. "Oğlumun acısı kadar Derzulya'da Rah-palt'ın gururunu da düşünüyorum. İntikam değil, cezadan bahsediyorum. Bu işin cezasını hak edenlere vermezsek, zalimlere ne mesaj vermiş olacağız; Rah-palt köylülerini her isteyen köle yapabilir, Rah-palt yiğitlerinin canına kıyabilir ve bu yanına kalır mı? Meclis karar verirken bunu göz önüne almalı. Burada acılı bir baba kadar Ekabir Meclisi'nin Rah-palt'ın iyiliğini ve geleceğini düşünen bir üyesi de konuşuyor."

Konuşması kısa ve netti. Tarbas'ın tahmin ettiği gibi politik de değildi. İkinci sözü Kurâf la ticaret yapan Unimaz'a verdi. Sağduyunun sesi o olabilirdi.

"Tokra'yı uzun zamandır tanırım. Doğru ve dürüst bir adamdır. Şimdi de oğlunun acısıyla karalar bağlamışken bile öyle. Hem de ne oğul... Küçükken bile becerileriyle kendini yiğit olarak tanıtmış, kızlarımdan birini vermekten gurur duyacağım bir insan. Ama mantıklı düşünmeliyiz. Tamam ceza, ama kime?! Derdimizi Derzulya'ya nasıl anlatacağız? Önemli bir ticaret yolu üzerinde duruyoruz, gelirimizin çoğu da bundan. Kuzey'den ve Doğu'dan gelen kervanlar Kursaha'nın güneyine inip Kurâf a giderken Rahpalt'ta duruyor. Bu nedenle sorumlu davranmalı, öfkeyle ayaklanmak yerine gerçeği tam belirlemeli; suçluyu suçunun kanıtlarıyla, mümkünse itirafıyla ilan etmeliyiz. Koran anlatıyor, çoğu doğruluğu kanıtlanamayacak bilgiler..."

Tokra birden ayaklanmak istedi. "Sen benim oğluma yalancı mı diyorsun?" Çevresindeki yaşlılar onu tuttu. Unimaz korkuyla hemen alttan aldı.

"Sözlerim yanlış anlaşılmasın, ben ne senin, ne de oğlun Kolan'ın sözlerinden kuşku duyarım ama başkalarına ne diyeceğiz? Peçe'ye gidiliyor, ki tüm Derzulya'da belanın kalbi olarak bilinir. İçki içiliyor ve sabaha karşı bir sokak kavgasında öldürülüyorlar. Koran Peçe'de kısa bir süre kalıyor. Kavga sırasında handa... İyi ki handa, çünkü anlattıklarına göre katiller onu da öldürecekmiş. Sabah gidiyor, cesetler yok. Kurâf'ta cesetlere ne yapıldığı bilinmez. Ama gizemli bir hizmetçi çıkıyor, ki Koran ismini bile almamış. Ohrana'nın hizmetçisi deniyor ama bu da kesin değil. Olayı anlatıyor, bazı bilgiler veriyor, uyarıyor. Koran'ın bir an önce buraya gelmesini tavsiye ediyor... Öyle bir uyarı ki birçok suçlu çıkabilir ortaya. Bir düşünelim..."

Unimaz burada sorusunun ağırlığını arttırmak için susup meclis üyelerinin gözlerine baktı tek tek. "Ternal baskına uğrayan köylüler için gittiğinden, köle tüccarı Fozib ilk şüphelimiz. Koran'ın anlattığına göre para teklif ediyor Ternal ve Kongul'a. Bir taraftan doğru olabilir. Askerleri o tutmuş olabilir... Ama tanık yok, belge yok. Fozib Lonca'ya bağlı, Janus'a, Edmas'a yüklü vergi ödeyen bir tüccar. Onun sözü Kurâf ta bizim kadar

geçer. Ve Kongul'un dedikleri de çok mantıklı. Bir tüccar olarak adamın mantığını çok iyi anlıyorum. Tabi eğer öyleyse..."

Tarbas sevinçle Unimaz'ın kafaları karıştırmaya başladığını düşündü, kararsız yüz ifadeleri çoğalmıştı, Tokra bile artık başım öne eğmişti. Unimaz devam etti. "Örümcek Tanrıça'nın kiralık askeri Tuuslu Morak'tan bahsediliyor. E-zmaraf var arkasında. Eğer Tuuslu diye dikkat ederseniz, bizimle Runik arasındaki Kursaha'yı çevreleyen ülkelerden birisi. Tüm Derzulya'da en az bizim kadar savaşçılığıyla tanınan bir halk. Suçlarsak yıpratıcı bir savaşa girebiliriz. Bu da ticaret kervanlarının daha güneye kaymasına yol açar. Temal'ın ölüm emrinin E-zmaraf'dan gelmesi ise daha küçük bir ihtimal... Aramızda koca Kursaha olduğu için, herhangi bir düşmanlık ve çıkar çatışmasının olması imkânsız. Küçük bir ihtimal hizmetçi, Edmas'ı veya Janus'u kastediyor olmalı ki, ben onlara karşı çok önemli belgeler ve tanıklar olmadıktan sonra şüpheyi bile telaffuz etmek istemem. Benim söyleyeceklerim bu kadar."

Tarbas, yaşlı Uhri'nin konuşmak için kendisini beklediğini hissetti. Bir an ayağa kalkmayı düşündü ama o göbekle etkileyici bir görüntüsü olmayacaktı, vazgeçti.

"Unimaz'a çok teşekkür ediyorum, çünkü benim de dile getirmek istediğim şeyleri söyledi. Koran'ın anlattığı kadarıyla bir hainlik, bir alçaklık var. Bir tuzak... Ama dışardan görünen kötü ünü olan Peçe'nin dışında sık sık rastlanan bir sokak kavgası. Üstelik de kılıçların karşılıklı çekildiği. Karşı taraf kolaylıkla, 'Adil bir kavganın sonucu bu, Rah-palt Beyliği, askerlerinin beceriksizliğine mi çirkeflik yapıyor,' diyebilir. Şu anda tek önemsememiz gereken isim Tuuslu Morak. Onun ötesinde şüpheleri sıralamak bile Derzulya'da çok düşman edinmemize yol açar. Ne yapacağız; Tuusluları, Kunik Kralı Edmas'ı, Curumeyli Fozib'i, E-zmaraf'ı veya Janus'u mu suçlayacağız? Düşünürseniz, o hizmetçi güvenilir mi? Belki de bizimle başkalarının arasını bozmak isteyen başka bir gücün casusu da olabilir. Ticaret yolunun güneye kaymasını isteyen ülkeler var."

Tarbas kentli aileleri iyice yanına aldığını biliyordu artık, genç Koran hizmetçinin adını bile veremiyordu. Bir kere gördüğü, ismini bile almadığı bir kadın.

"Mesela yapılacak bir iş var; Tuuslu Morak'ı bulmak. Diyelim ki bulduk. Adam dese ki ben o kavgada yoktum, o gün orda bile değildim. Ne cevap vereceğiz? Tanık kim derse?... Elbette Peçe'nin orda başka tanıklar da vardır ama çoğumuz bilir, konuşmazlar. Orda olağandır bu işler. Diyelim ki Tuuslu Morak'ı bulduk, kabul etti öldürdüğünü. Ama adil bir kavgaydı derse ne olacak?"

Şimdi kurulun çoğu üyesi kafasını onaylar şekilde sallıyordu. Tarbas için için sevindi. Kurulda bu kadar çok insanı fikirlerinin tarafına çektiği nadirdi. Ama Uhri kısa bir sessizlik sonrası söz istemek için elini kaldırdı.

"Ben ne politikadan anlarım, ne de ticaretten," diye söze başladı yaşlı kurt. "Unimaz ve her zamanki gibi Tarbas, kendilerinin mantıklı benim ise korkakça diye adlandırabileceğim bir görüşü güzel bir şekilde ortaya koydular. Ama bilinmezler, sorular gerçeği örtemiyor dostlar. Ortada baskına uğrayan köyler, katledilen ve köle edilen insanlarımız, Kurâf'ta askerlerimize kurulan tuzak var. Suçlu ararken düşman edineceğimizden bahsediliyor, acaba bu saydıklarım dostlarımızın çokluğunu mu gösteriyor? Ben bu olaylarda ne görüyorum biliyor musunuz? Tarbas ve etrafının bir süredir sürdürdüğü Rah-palt'ı para üzerine bir krallık yapma hedeflerini...

Gururumuz kalmadı. Herkes artık diyecek; Rah-palt'ın kazancına dokunmadığın müddetçe her türlü tecavüzü yapabilirsin diye... Tarbas, Rah-palt'ı bir krallık yapınca daha bir asil olacağını düşünüyor. Hatta ondan arta kalanı da bize dağıtacak ama Derzulya'nın her tarafında kokuşmuş, çürümüş krallıklar yok mu? Ben krallık olup, aman şunu bunu yapmayalım kervanları kaçırırız, düşman ediniriz denileceğine küçük ve fakir bir beylik olup gururumuzla yaşamayı tercih ederim."

Ekabir Meclisi'nde bu sözler üzerine buz gibi bir hava esti. Uhri ve Tokra yanlarına yedi aile temsilcisini de alıp dışarı çıktılar. Kalanlar tedirginlikle Tarbas'a baktı. Çok kızgındı adam ama yılan gibi gülümsedi. "Ateşli laflar etmek kolaydır beyler. Merak etmeyin en kızgın boğalar bile bir süre sonra saldıracak yer olmayınca sakinleşir. Onların da intikam için, ceza için belirleyeceği bir isim yok. Sonunda bizim dediğimize gelecekler."

Böylece tebessümler arttı. "Haklısın Tarbas," diye onayladılar. Ama için için hepsi Rah-palt'ta bir yol ayrımına gidildiğini, değişim gerektiğini

biliyordu. Tarbas ve Unimaz meclis dağıldıktan sonra bir odaya çekilip saatler boyu konuştu...

34

Bir kartal kış mevsiminin erken bastırması üzerine çoktan karla örtülmüş vadinin üzerinde süzülüyordu. Keskin gözleri kısa bir süre, uçsuz bucaksız beyazlığın üzerinde yavaşça ilerleyen kahverengi bir yaratığa odaklandı. Avlayacağı bir hayvan olmadığını anladığında ilgisi kayboldu. Kayalıklardaki yuvasına doğru yön değiş-lirdi.

O kahverengi sürüngen, pelerinini sarınmış olan Sackzo'ydu. Fozib'in bir kölesi için fiyat arttırdığı, kuzeydeki barbar ülkelerden getirdiği nadir güzellikteki kızlarla ünlü köle tüccarı...

Birkaç hafta önce tek derdi, kölelerinden mümkün olduğunca azını kaybederek Kurâf'taki sonbahar pazarına yetiştirmekti. Eğer pazara zamanında yetişemezse Lonca'ya satıştan çok büyük bir pay vermek zorunda kalacaktı. Oysa şimdi; organları yavaş yavaş donarken, iki gündür ağzına yiyecek girmemişken tek önemsediği yaşamıydı.

Titreyerek, "Azagrothlara lanet olsun!" diye mırıldanmaya çalıştı. Şu andaki durumu tamamen kendi aptallığının sonucuydu. Yaptıkları arılaşmalara sadakatleriyle bilinen Tuuslular, kuzeye yapılacak seferler için yüksek fiyatlar istediğinden Sackzo bu sene daim kuzeydoğuda yer alan Azagrothlu serserileri tutmuştu. Azagrothlular da buzla kaplı, soğuk bir ülkeden geliyordu, bu nedenle Sackzo'nun gittiği Hyramir ülkesinin soğuk iklimi onlar için sorun değildi. Fakat hiç de iyi bir üne sahip değildiler.

İlk başta her şey yolunda gitmişti. Kuzeye çıkarken birkaç yolunu kaybetmiş gezgini, nüfusu az yerlerdeki köylüleri avlamışlardı. Hyramir'de işleri daha kolaydı, orada alışveriş için izlenebilecek yöntem zorlama değildi. Sackzo, Azagrothluları uyarmıştı bu yüzden. "Eictinias arkadaşlarına söyle Hyramirleri kızdıracak bir şey yapmasınlar sakın. Ben kölelerimi bizzat Kral Olaf'dan alıyorum."

Eictinias anladığını belirterek, merak etmemesini söylemişti. "Sen endişelenme Sackzo Efendi. Azagrothlar artık iyi savaşçı... Tekrar çalışmak, senden iyi söz almak için emir dinler savaşçı," demişti. Ama biraz içki onları sapıttırmaya yetmişti.

Sackzo her zamanki gibi Hyramir Kralı Olaf in saray dediği berbat ahırda iyi karşılaşmıştı. Pis insanlardı bunlar, aylar boyu yıkanmaz, tuvaletlerini evlerinin içine yapar, hayvanlarıyla yaşar ve yiyeceklerini elleriyle yerlerdi. Bu pisliğin istisnası yoktu, Kralları Olaf evinin içinde bile...

Ama gel gör ki kadınları inanılmaz güzeldi; güneyde pek makbul olan san saçlı ve mavi gözlü... İşte Sackzo getirdiği hediyeler ve Olaf'a verdiği paralarla buz-kızlardan satın alıyordu.

Sackzo'nun kafilesi Olaf'in sarayına vardığı zaman, kabile erkeklerinin uzun kış için kileri doldurmak üzere ava çıktığını öğrenmişti. Sarayda sadece kadınlar, küçük çocuklar, yaşlılar ve Olaf vardı. Bu durum Sackzo'nun aklına bir kötülük getirmemişti ama Azagrothlar gittikçe azıtmışlardı. Bazıları kralın kadınlarına sarkıntılık etmiş, Sackzo zamanında müdahale ederek, gözlerini korkutarak ilk başlarda bir tatsızlık çıkmasını engellemişti. Ta ki alkolün testideki gibi durmadığı, Azagrothların kendilerini kaybettikleri geceye kadar...

Jankuinas adlı Azagrothlu masaya yiyecek getiren Olaf'in kızlarından birisini öpmeye çalışmasıyla başlamıştı olaylar. Hyramirlerin kızlarının da çetin ceviz olduğunu unutmuştu serseri... Kız karşı koymuş, canı acıyınca hançerini çektiği gibi adamın kalbine sokuvermişti. Akan kan, beraberinde kızıl bir dehşeti salgın gibi yaymıştı.

Tüm yaşlı erkekler öldürülmüş; çocuk, genç, yaşlı kadınlara ayırt edilmeksizin tecavüz edilmiş, Olaf son anda yaralı olarak kaçabilmeyi becermişti. Sackzo da, Eictinias'ın paraya olan açgözlülüğü sayesinde kurtulmuştu. Ama felaket o gece bitmemişti.

Yaralı Olaf avdan dönmekte olan kabilenin askerlerince bulunmuştu. Sackzo saldırıları başladığında, suçsuzluğunu anlatamayacağını bildiğinden kaçmıştı. Kar üzerinde sadece üzerindeki elbiseleri ile kaçarken Hyramir askerlerinin vahşi çığlıklarını duymuşla. Hyramirler intikamı seven bir ırktı.

Sackzo kurbanlarını hemen öldürmek yerine günler boyu işkence yaptıklarını çok kez görmüştü. Bu nedenle Azagrothlara lanet okurken, onların kaderlerini paylaşmamak için bilmediği topraklara yol almıştı.

İşte böylece tamamen yabancısı olduğu karla örtünmüş bu vadiye kadar gelmişti. Kar yanığı oluşmuştu artık yüzünde. Yiyecek bulabilmek için tek çaresinin kayalıklara varmak olduğunu düşünüyordu. Küçük bir bıçağı vardı ve bununla çaresizlikten kış uykusundan aç uyandığı için daha tehlikeli olan bir ayıya bile saldırabilirdi.

Kayalıklara vardığında üzerinde yükselen ulu dağı tanımaya çalışıyordu. Kıtalar birleşirken, yeryüzü katmanları birbiri üzerine bindiği için kuzeyde çok yüksek platolar oluşmuştu. Belki Zul-Atan-zinok'dur bu, diye düşündü. Hiç kullanmadığı bir yolda Hyramir'in doğusunda kalıyordu bu dağ. Girişi çok zor seçilen bir mağaraya yöneldi. Bu mağara onun son kurtuluş çaresiydi. Temkinli adımlarla içeri yöneldi. Bu bölgede yaşam varsa mağara da olabilirdi; ayı, kurt veya yılan...

İçerideki hava kuruydu, hayal kırıklığı yaratan arayışları sonucu yiyecek bulamadı. Ama derdi sadece açlık değildi. Önce çığlık gibi tiz bir ses geldi, ardından deprem oluyormuşcasına sallantı. Tam mağaranın ağzına koşacaktı ki, çıkışta büyüyen gölgeyi fark etti. Bir anda gece oldu sanki. Bir çığ düşmüş ve çıkışla arasında set oluşturmuştu. "İşte bu beni öldürür herhalde," diye güldü. Burada kısılı kalmıştı.

Sıkıntıyla geçen bir sürenin sonunda mağaranın sıcaklığının arttığını hissetti. Üşümüyordu artık. Karanlıkta el yordamıyla içlere doğru ilerlemeye çalıştı. Bir sıcak hava akımı geliyordu derinlerden. Cesareti arttı.

Tamamen karanlıkta tahminine göre birkaç yüz metre ilerlemişti ki, bir yeraltı su akıntısı içine girdi ayaklan. Ilıktı su. Suyun içinde ilerlemeye devam etti. Yolunu kaybetmekten korkmuyordu, çünkü zaten gerisinde ölümden başka bir şey yoktu.

Mucize körlemesine ilerlediği saatler sonunda geldi, bazen korkuyla daracık geçitlerden sürünmek zorunda kalmıştı. Suyun kendisinin geçemeyeceği bir delikten kaybolacağını, onun da daracık yerde sıkışıp

kalacağından endişelenmişti ama olmamıştı. Kurtulmuştu... Yeraltı suyu bir çıkışa gidiyordu.

Parlayan ve altındaki sisten yansıyan güneş ışığı gözünü acıtmıştı. Su bir cavlan yaratarak sisin altındaki vadiye dökülüyordu. Yoğun beyazlığın altında ne olduğu belirsizdi, yer yer ağaç tepelerinin oluşturduğu yeşil adalar görünüyordu. Sackzo sis tabakasının altına inmek için kayalara tutundu. Fazla zor değildi inmek, sanki basamak gibi dizilmişti kayalar. Yine de ayağı kaymaması için çok yavaş ve sağlam adımlar atıyordu.

Sis tabakası epey kalındı, onun altına inebildiğinde şaşırtıcı manzara nedeniyle gözlerini ovuşturdu.

Yemyeşil bir vadi uzanıyordu önünde!

Ilık bir hava vardı. İnandığı Tanrı Ul-ayek'e dua ederek, bulduğu bir yemiş ağacında açlığını gidermeye başladı. Ta ki omzuna dokunan bir ele kadar...

35

Salayar nehrinin iki kıyısında büyük bir faaliyet gözleniyordu. Mikael hâkim bir tepede büyük bir gururla çalışmaları izliyordu. I Emriyle yeni bir kent inşa edilmekteydi suyun iki kıyısına. Efsanelerde yer alan bir kentin adını ilan etmişti her yere: Kudüs!

Derzulya'nın dört bir yanından elçiler, insanlar geliyordu. Zaferden sonra Janus'un şimşekleri beklenmişti, dehşetiyle Mikael'i ezeceği sanılmıştı. Ama gün geçip Kurâf'ta bir hareket gözlenmeyince, Mikael de Kral Berial'le antlaşma imzalayıp ilerlemeyi sürdürmeyince gerilimli bir denge kurulmuştu.

Mikael, Permonark'ı askerlerin çizmesi altında ezmemesinin yararını kısa sürede görmüştü. Permonark insanları arasında yeni din hızla yayılıyordu, öyle ki Kral Berial bile baskılar doğrultusun-da yakında dinini değiştirebilirdi.

Kentin inşası bittiğinde yapılacak kutlama törenlerine davet edecekti onu Mikael ve Kadim tanrıya inanması için dinine davet edecekti. Görkemli bir gün olacaktı, Kudüs'ün tekrar doğduğu gün...

Tertemiz, insanları mutlu, köleliğin olmadığı bir dinin ve devletin merkezi olacaktı burası. Eskiden barbar Batı'nın sının sayılan Salayar bu kez iyiliğin merkezi olacaktı.

Mikael, tepeye tırmanmakta olan adamı fark etti. Korumaları birbirlerine "onaylı geçiş" işareti veriyordu. Biraz daha yaklaşınca lamdı geleni. Eremin'in yeni adamıydı bu, kentin inşasında inanılmaz bir organize becerisi göstermişti.

Tephen... Tamam Tephen'di adı, diye düşündü. Doğudan büyük siyah bir arabayla ve yanında zenginliğiyle gelmişti. Eskiden tüccar olduğunu, ama Derviş Mikael ve dinini duyunca içindeki arayışın son bulduğunu söylüyordu. Çok zeki ve kültürlü bir adamdı. Yazmanlık yeteneği vardı, ayrıca dini bir teşkilatlanma için inanılmaz önsezileri...

Tırmanmaktan dolayı nefes nefese kalmıştı. Bir an konuşama-dan elindeki proje planlarını yere açtı. "Saygıdeğer Derviş, kentte kurulacak Kadim tanrı mabedinin yeri için bir değişiklik yapmak istiyorum izninizle..."

Gülümsedi Mikael. "Sanırım kentin ortasına yapmayı planlamıştık. Ne değişiklik istiyorsun?"

"Kuzeybatımızdaki eski bir mermer madeni üzerine belgeler bulduğumu söylemiştim. İnceleme için gönderdiğim adamım madenin hâlâ işlenebilecek kaliteli mermere sahip olduğunu tespit etti. Ben diyorum ki, beyaz mermerden sütunlardan inşa edilecek mabeti Zul-Galin'den doğacak günün ilk ışığını alması için Zul-Bulgas dağının eteğine kuralım. Böylece her yeni gün, yeni ışıkla bembeyaz ümitleri işaret eder. İnsanlara mutluluk verir. Batı'dan gelenleri ilk olarak bembeyaz tapınağımız karşılar."

"Hımmm iyi bir düşünce gibi Tephen. Kruebes'te başarılı bir tüccarmışsın galiba ama yeteneklerin arasında başka şeyler de var."

İltifattan dolayı yakışıklı yüzü gülümsemeyle aydınlandı Tephen'in... İzin istedi ve boyun eğerek Mikael'in yanından uzaklaştı. Eremin, ismi Sabır olarak ilan edilen yeni devleti tanıtmak için kuzeydeki kabilelere elçi olarak gönderildiği günlerde kendisini sevdirmeyi başarmıştı. Çadırına girerken, çok şanslısın Pensa, diye düşündü. Bir ülkeyi ve dini kaybetmiş kısa sürede yenisini bulmuştu. Sürgüne gideceği yön olarak Batı'yı seçtiği için memnundu. Derviş Mikael'in ordugâhına geldiğinde, bir anda ortaya çıkan, güçlenen ve genişleyen bu dinin teşkilatındaki boşluğu hemen görmüştü.

Biraz rüşvet Eremin'e kadar gelmesini sağlamış, karşısına çıkan akıllı danışmanı da kültürü ve zekâsıyla etkilemek zor olmamıştı. Hatta önce tevazu gösterip yazmanlık konusunda görevi kabul etmiş ve kısa sürede belgeleri inceleyip Mikael'i ve hükmü altındaki topraklan tanımıştı.

Zaferin gölgelediği çok sorun vardı; bürokrasi kurulamamış, kurumlar oluşturulamamıştı, çok ufak davalarla bile Mikael veya Hremin bizzat ilgilenmek zorunda kalıyordu. Orduya asker veren kabileler birbirlerini sevmiyordu, üstelik sınırları belirlenmemişti. İleriki aşamalarda Sabır içindeki kabilelerin toprakları belirlenirken çok çatışma çıkabilirdi. Pensa tüm bunları bir rapor haline getirerek Kremin'e sununca beklediği tepkiyi almıştı.

Kudüs'ün kuruluşuyla ilgili görevlendirilmiş, ayrıca bir devlet için gerekli olan vergi, adalet, bayındırlık, eğitim gibi kurumların yapılanması için tavsiye istenmişti.

Pensa doğuştan yeteneği olan işler için kendisine bu kadar ihtiyaç duyulan bir yerde olduğundan mutluydu. E-zmaraf'da çok büyük bir fırsatı elinde tutamamıştı. Meclisteki rahipleri kontrol ederken, uzakta olan Poriganis'i gözden kaçırmıştı. Ama bu kez böyle olmayacaktı.

Balasahir'i özlüyordu doğrusu. Kendisine Derviş diyen Mikael'in dinini öğrenmiş ama anlayamamıştı. Zerre kadar umurunda değildi, kurmak istediği mutlu insanlar düzeni... Köleliğin kaldırılması hedeflerini hayalcilik olarak görüyordu. Kendini bildi bileli köle olarak yaşamıştı, Balasahir, ona anca yetki verdiği ve yerini bıraktığı zaman bile. Ruhu özgürlük nedir bilmemişti ki. Ona göre gün gelecek devlet kalacak ama Mikael insanların gülümseyerek dinlediği kaçık, sevimli bir ihtiyardan başka bir şey

olmayacaktı. Ve işte o zaman belki de yeni ismiyle Tephen, sınırlarını genişleteceği Doğu'ya tahtından bakacaktı.

36

E-zmaraf da, kargaşa ortamında en iyi para kazanılan yerlerden biri köprübaşlarıydı. Bu nedenle yönetim değişikliğinden yararlanmaya çalışan küçük bir çapulcu çetesi Runik sınırındaki köprü-başına yerleşmişti. Poriganis'in rahipleri tepelemeye karar vermesinden önce silahlı askerlerin nöbet beklediği sınır kulübelerinde yatıp kalkıyor, talihsiz yolcuları soyuyorlardı.

Birkaç günlük hasılattan çok memnundular. Bir çiftçinin hayvanlarını kızartıp yerken gözcü olarak bıraktıkları Tekdiş'ten sevinçli bir çığlık geldi. Runik tarafındaki yol dönemecinde birkaç atlı belirmişti.

Çapulcu çetesinin kendisini krallar kadar önemli gören lideri Hansvel, daha birkaç gün önce Örümcek Tanrıça mabedinde atların dışkılarını temizleyen bir seyis olduğunu unutmuş sağa sola emir veriyordu. "Siz ikiniz oklarınızla surdaki ve surdaki ağaca çıkın. Kılıçlarına sarılmaya kalkarlarsa vurun. Sizler de elinize sopalarınızı alın. Üzerimize yürürlerse atların böğrüne saplarsınız."

Hansvel, adamlarının yeteneğinden çok sayısına güveniyordu. Ellerine uçları sivriltilmiş sopalar verdiği yirmi köylü dışında, ikisi iyi ok atan, kılıçlı sekiz asker kaçağı vardı. Sadece on kişi olan atlıları karşılamak için korkuluğun üzerine çıktı.

Yüzleri kukuletalarının gölgesinde kalmış atlılar, silahlı adamları uzaktan görebildikleri halde tereddüt etmeden köprüye ilerlemeyi sürdürdüler. Ve sopalar karşısında beklenti içinde durdular. Gerilimli bir sessizlik başlamıştı. Nihayet Hansvel dayanamadı.

"İyi yolculuklar asil beyler!"

Atlıların birisi öne çıkıp başlığını geriye attı. Küçümser bir gülümsemeyle doğrudan ona doğru hitap etti.

"Ne istiyorsun serseri?"

Hansvel hemen ölçüp biçti adamı, gerçekten asil birine benziyordu; elleri biçimli, uçları inceltilmiş bıyıklan ve özenle taranmış saçları bakımlıydı. Asil değilse bile zengin bir tüccar olmalıydı. "Rica ederim efendim, bizler serseri değiliz. E-zmaraf in bu karışık günlerinde yolların güvenliğini karşılıyoruz. Tabi ki bizim de mas-raflarımız var. Küçük bir ücret talep edecektik."

Önce atlıların lideri güldü bu sözlere, ardından diğerleri... Hansvel bu gülmeleri alaycı bulup sinirlense de zoraki katıldı. "Peki," dedi rakibi. Heybesine elini sokup güneş ışığında parlayan üç Runik dokasını Hansvel'in ayaklarının dibine attı. "Al sadakanı ve söyle adamlarına başlarına bir şey gelmeden yolu açsınlar artık. Bizi bekleyen kişi sabırsızdır, öfkesi korkunçtur. Onu üzmektense sizi tepelemeyi tercih ederiz."

Hansvel'i dürten belki de kendisine tıpkı eski günlerde olduğu gibi davranılmasıydı. Tıpkı at dışkılarını temizlediği günlerde olduğu gibi. Oysa bu kadar adamı yönetirken birazcık saygı duyulmayı ve korkulmayı hak ediyor olmalıydı.

"Ah beyim ah, ben sizin kadar iyi konuşamam. Ama bilirim ki tanrılar terbiye edileceklerini çıkarır karşımıza bizim. Sizin terbiyeniz de don-paça koşarken gelir mi bilmem! Bize sadaka olarak attığınız paralar sizin olsun, gerisini bırakın da geçin hemen. Yoksa canınızı almaya karar verdim."

Bu sözleri ederken, adamları çembere almıştı atlıları. Sopaların sivri uçlarından ürken atlar huysuzlanmaya başlamıştı.

Birden çığlıklar duyuldu geriden. Göz ucuyla, ağaçlara yerleşmiş iki okçuyu, vurulmuş yere düşerken gördü Hansvel. Kendini yere atarken bir ok daha ıslık çalarak başını ıskaladı. Köprü altından, nehir kıyısından yapılmıştı saldın. Atlılar çoğu savaş deneyimi olmayan serserilerin şaşkınlığından iyi yararlandı, bir anda kılıçlar çekildi, et ve çeliğin ölümcül birlikteliği başladı.

Birkaç dakika içinde dağılıverdi çete. Sadece yedisi bir yeri kesilmeden kaçmayı başarabilmişti. Hansvel'de ayağından yaralanmış, topallayarak

ağaçların arasına girmeye çalışırken gerisinde nal seslerini korkuyla duydu. Kılıcın yanıyla sırtına sert bir darbe alıp yere yuvarlandı. Başı öne eğikken rakibi atından inip yanına geldi. Bu atlıların lideriydi.

Kılıcı vurmak için kaldırdı, artık yüzünde asil ve kibar bir ifade yoktu. Bir zalim olduğu her halinden belliydi, elini kaldırıp yalvarmaya çalışan adamı dinlemedi; darbesi önce eli bileğinden kopardı, sonra kafayı...

37

Poriganis'in güvenlik için kurduğu haber sistemiyle E-zmaraf a yaklaşmakta olan adamlarının haberini çoktan almıştı. Ülkeyi ele geçirir geçirmez yollara aralıklı kuleler diktirmişti. Bu kuleler gündüzleri güneş ışığını yansıtan aynalarla, geceleri ateş yakarak birbirleriyle haberleşiyordu. Kursaha'dan dönerken, kendi aleyhine de çalışabileceği için bu güzel sistemden çok korkmuştu.

Sarayın merdivenlerinde karşıladı Dromak'ı... Eski korsanların kavuşması görülmeye değer oldu. Nod da koşarak gelmişti.

Poriganis korsanlık günlerinde emir verdiği, canlarını kendisine emanet adamlara tek tek sarıldı.

"Nerde kaldınız böyle? Morak gelip size mesajı ilettiğini söylediğinden beri nerdeyse iki hafta geçti." Gülüyordu.

"Mümkün olduğu kadar çabuk gelmeye çalıştık kapt..." Dromak bir an durdu, etrafına bakındı ve, "Kaptanım sana artık kralım mı demeliyim?" dedi.

Poriganis ellerini beline koyarak bir adımı geriye attı, en gür sesiyle, "Evet Dromak, artık karşında Kral Poriganis duruyor!" diye- bağırdı.

Adamları kılıçları çıkarıp görülmemiş bir coşkuyla bağırdı o zaman. "Kralımız Poriganis için üç kere... Çok yaşa! Çok yaşa! Çok yaşa!"

Ziyafet sofrasına hep birlikte yürürken Dromak devam etti. "Senden haber alınca bir an önce gelmek istedik efendim, ama bandaki yenilgi

haberi yüzünden Kurâf karışıktı. Bir gün Sürgündeki'nin mabedinden tüyler ürpertici çığlıklar duyuldu. İnsanlar korkuyor. Gemiyi satın alacak birisini bulamadık bir türlü. Sonunda kını aldı tahmin edemezsin..."

Poriganis, Kurâf'tan gelen, özellikle Janus'la ilgili haberlere duyarlıydı, aklı Sürgündeki'nin mabedinden yükselen çığlıklarda kalmışken, "Kim?" diye öylesine sordu.

"Fozib!" diye şaşkınlık yaratacak ismi patlattı Dromak. "Koca • domuz Rah-palt'la ilgili bir sorun yüzünden bu sene Mentazamor'un çevresinde çalışmaya karar vermiş. Senin Tuuslu Morak anlatmıştır olanları herhalde."

Elbette anlatmıştı, hem de Kursaha'da ayrıldıklarından itibaren her şeyi. Poriganis hem Lokan'ı bulamadığı için, hem de onu ilgilendirmeyen bir iş için Fozib tarafından kiralandığından cezalandırmıştı. Dört günlüğüne aç susuz hücreye kapattırmıştı. Ama Morak iyi bir askerdi, zaten cezayı hak ettiğini kendisi de düşünüyordu.

"Sonra gelirken Runik köprüsünde çok komik bir şey oldu, bir grup çapulcu bizi soymaya kalktı. Tabi artık bizim olan ülkede, bizden başka birinin hırsızlık yapamayacağını öğrettik onlara!"

"İyi yapmışsınız." Poriganis ziyafet sofrasının olduğu kapıyı açmadan önce, "Dromak bu ülkeyi soymayacağız. Zaten her şey bizim, aksine büyük ve zengin bir ülke yapacağız, anladın mı? Şimdi gelecekteki ziyafetlerimin, eğlencelerimizin küçük bir örneğine buyrun dostlarım!" dedi.

Yemek boyu iki tarafında birbirine anlatacağı çok olay vardı. Poriganis kendisini E-zmaraf'da iktidara kadar getiren olayları, Dromak ise son yıllarda iyice zorlaşan Mentazamor'daki korsanlık maceralarını anlattı. Herkes sarhoş oldu, güzel kızları kucaklarına oturttu. Masanın bir ucunda somurtan Zünâyin olmasa Poriganis de çok eğlenecekti. Zünâyin'i hâlâ seviyor muydu bilmiyordu. Belki de, küçük entrikalara çok meraklı bu dişi örümceği, kendisini zehirlemeye kalkmadan ortadan kaldırsa iyi olacaktı. Ama içinden bir ses, "Dur, bekle," diyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Dromak'ı bir kenara çekip özel sohbete başladı. "E-zmaraf 'da düşmanın çoğunu yok ettik, hâlâ rahip artıkları bir iki

ufak isyan çıkarıyor ama önemsiz. Toprak dağıtıp köylüleri yanımıza çektik. Çok daha büyük bir tehlike var ama Dromak..." diye başladı konuşmasına, birden sadık adamının son derece berrak gözlerle ona baktığını görüp sevindi, demek ki çok içmiş gibi görünmesi tamamen ortam icabıydı. Kontrolünü yitirmemesi onun zekâsı lehinde bir puandı. Nod ise kaslarına, kuvvetine güvenilecek dürüst bir adamdı, çoktan sarhoş olmuş bağıra çağıra Kurâf in fahişeleriyle ilgili açık seçik bir korsan şarkısı söylüyordu. "Görüntüye aldırma Dromak, E-zmaraf dahil, Derzulya'da tek hâkim Janus..." diye başlayıp Kursaha'dan döndüğünde sınırdaki askerlerin nasıl savaşa gönderilmiş olduğunu anlattı.

"Ama o garip Derviş Mikael yeni bir dönem yaratıyor. Janus'un yüzyıllardır yaşadığını biliyoruz, belki onun ölümsüzlüğü de Zünâyinler gibi bir uydurmadır ama öyle bir belirti yok. Herif güçlü ve acımasız. Sürgündeki, Örümcek Tanrıça gibi halkı kandırmak için uydurulmuş bir yaratık değil. Ne olduğunu bilen de yok zaten. Şimdi de ortaya Derviş diye bir şey çıktı. Gerndun dışında ilk defa Janus'a karşı koyan ve bu kadar güçlenen bir insan."

"Evet Kaptan, Kurâf'ta halk bu yüzden kaygılı. Janus'u sevmiyorlardı, korkuyorlardı ama en azından tüm Derzulya'nın kanını emdikleri düzeni koruyan güç o. Şimdi neden hâlâ Rebonların harekete geçirilmediğini merak ediyorlar."

"Belki Derviş denen Mikael sihirde Janus'un dengidir. Önemli olan bunu kullanabilir miyiz? Bu yüzden senin gelmene bu kadar sevindim zaten. Yarın dinlendikten sonra batıya gitmeni istiyorum. Yarı elçi, yarı casus. Bakalım hangi güce yanaşmak bizim geleceğimiz için iyi olur. Mikael'in topraklarıyla aramızda Kurgul ve söylentilere göre onun etkisi altına girmiş Permonark'tan başka bir şey kalmadı . Garip dininin misyonerlerinin sınır tanımadan dolaştığı söyleniyor. Çoktan birkaçı Runik'te yakalanıp idam edilmiş. Eğer bu dinin misyonerleri ölümleri pahasına inançlarını yayıyorlarsa kılıçlı askerlerinden daha fazla korkmak lazım onlardan. E-zmaraf halkının elinden Örümcek Tanrıça'yı yeni aldık. Toprağa, berekete dayanan bir din uydurmayı düşünüyorduk ama Mikael'in misyonerleri de bu boşlukta etkili olabilir. Ne yapmalıyız, bu adamın gücü ne? Ne planlıyor? Senin getireceğin bilgiler bu nedenle çok önemli."

Ve konuşmaları Derzulya üzerine devam etti, Poriganis'in Mentazamor'un güneyinde olanlarla ilgili merak ettikleri vardı. Bir ara Dromak'a, Kursaha'da Lokan ve Fula'yı takibini anlatmayı düşündü ama vazgeçti. Başarısızlıktan başka bir şey değildi o hikâye, ne adamı bulabilmişlerdi, ne de kadının peşinden gönderdiği adamları geri dönmüştü. O konu hâlâ bir sinek vızıltısı gibi beyninin bir kenarında rahatsızlık yaratmayı sürdürüyordu.

"Dağları Zul, bataklığı Del,

çölü Kur, denizi Menta,

okyanusu Manga diye damgaladılar.

Fark etmez!

Defterimizde, hepsinin göbek adı doğrusunu yazar...

Ama Habis'e onlar gibi sesleniriz,

çünkü işimize gelir!"

Kayıp Heronit Kehanet Defteri

Mesel IV - Sonsuzluğa Vaftiz

"Janus'un eskilere ait isimlerin kullanılmasını özellikle yasakladığı ek'te sunulan belge ile kanıtlanmıştır. (Bknz. Runik'te yeni doğmuş bebeklere konulması yasak isimler, değiştirilmesi istenen köy ve kasaba isimleri.) Ölümsüz Vaiz'in Büyük Kargaşa öncesine ait ne varsa 'silme' çabasının en önemli aşaması olarak isim ve dil meselesini gördüğü anlaşılmaktadır.

Eskilerin dilinin unutturulması, Büyük Kargaşa öncesi ile ilişkimizin iyice kesilmesini sağlayacağı gerçektir. Eğer amaç buysa mantıklı bir yöntemdir -tasvip etmesek de-.

Peki ama insan isimlerinin yasaklanmasının anlamı nedir?

Bizce Janus sanki tamamen kendisinin vaftiz ettiği bir Derzulya istemektedir!..."

"Derzulya'da Dil ve İsimler"

ABSERZAHİL'İN DERZULYA TARİHÇESİ

IV. Kısım

Habis

38

Genç bir hizmetçi, Janus'un Dejin Orsu dediği bölüme korkuyla indi. İri ve iğrenç, böceklere benzeyen o garip yaratıklar doğduktan bir süre sonra koza oluşturarak içine girmişti. Janus kozaları buraya taşıttırmıştı. Tavandan iplerle asılı kozalardan iğrenç sümüksü bir sıvı akıyordu.

Korku içindeki hizmetçi bir yandan bu sıvı yerlerde birikirken, temizlik yapması için gönderilmesini bir türlü anlayamamıştı. Yine de bezi, kovadaki suya batırıp odanın kenarlarından işe başladı. Birden koza kabuklarından gelen bir çatırtıyla olduğu yerde sıçradı.

Loş ışıkta ne olduğunu görmeye çalıştı. Bir beyazlık seçiliyordu, biraz daha yaklaşınca çok güzel, beyaz bir kolun çatlamış koza-dan yan çıktığını gördü.

İki gün önce avluda olanları görenler arasındaydı, böceksi iğrenç yaratıkları biliyordu. Ne kadar güçlü ve öldürücü olduklarını da... Ama merakına engel olamadı.

Biraz daha yaklaştığında kozadaki çatlaktan kolun sahibinin de görülebildiğini fark etti. Saydam bir sıvı kaplanmış, tavandaki deliklerden giren mat beyaz ışıkta parlayan çok güzel, meleksi bir erkek yüzü vardı orada... Sarı saçları, ıslak bir şekilde yüzünü çevreliyordu. Kız bu güzelliğe anında vuruldu. Dokunma, seyretme ihtiyacını şiddetli bir şekilde duydu. Kendine engel olamıyordu.

O kendiyle savaşırken yakışıklı yüzün kapalı gözleri açıldı; parlak yeşil gözleri vardı. Yüzü hüzünlü bir ifadeye büründü ve parmaklarıyla kıza ulaşmaya çalıştı. Büyük ihtiyaç akıyordu o parmaklardan.

Kızın bu çağrıya karşı koyacak iradesi kalmamıştı. Kozanın yanına gitti. Yaklaştıkça adamın güzelliği karşısında daha da büyüleniyordu, kozanın içinden inanılmaz hoş kokular yükseliyordu. Tahrik olmuştu.

Onu kucaklamak, sevmek, sevilmek istiyordu. Elini uzatıp erkeğin biçimli elini tuttu. O andan sonra çok çabuk oldu her şey. Meleksi yaratık parmaklan eline değdiği anda görünürde pek de çaba harcamadan etin içine giriverdi. Çığlık atmaya bile vakit bulamamıştı zavallı. Omzundan itibaren eti elinden akmaya başlamıştı. Sanki ondan kaçıp meleğin etine katılıyordu. Acıdan ve üzüntüden şoktayken, diğer kozalardan uzanan elleri fark etti. Her el tuttuğu yerin içine dalıyordu, parçalıyordu. Hizmetçi kızın bedeninden geri kalanlar birkaç dakika içinde cansız bir bulamaç olarak yere yığıldı.

Janus üstteki bir mazgaldan olup biteni gözlemişti. Bu Dejinler şaşırtıcı yaratıklardı. Kozalardan neyin çıkacağını çok merak etmişti. Hizmetçi kızın başına gelenlerden sonra neyle karşılaşacağını hâlâ tam olarak bilmiyorsa da, değişim sonrası da ölümcül oldukları kesindi.

Acaba o parmaklar Janus'un tenine dokunursa ne olurdu? Bu riskli bir soruydu ve merakını ölümcül bir yaralanmayla tatmin etmek istemiyordu.

39

Gajul, Kurâf'daki mabette sıkıntılı bekleyiş süresi içinde öğle üzeri küçük bir şekerleme yapmayı âdet haline getirmişti. Böylece akşam ziyafetlerinden sonra odasına getirdiği köleler için zinde ve güçlü oluyordu.

Kapısına inen sert darbeler yüzünden uykusu bölündü. Kızmıştı. Gelenin Janus olmadığını biliyordu, çünkü o kapıyı çalmaz doğrudan içeri dalardı. Gajul'un ona bir şey söylemeye cesareti olamazdı zaten.

"Kim o?" diye sinirli bir sesle bağırdı. Cevap yerine yine sert darbeler devam etti. Gajul iyice kızmıştı. Eğer kölelerden biri onu basit bir şey yüzünden böyle rahatsız ediyorsa karnını deşmeye karar vererek hançerini alarak kapıya yürüdü. Ve hızla açtı.

Bu misafiri beklemiyordu işte; kızıl sakallı, gülümseyen yüzü sürünce sevinçle bağırdı: "İntoh!"

"Selam Balasahir! Hain domuz!" diye sarıldı İntoh, ona. Sonra geriye çekilip yeni vücuduna baktı. "Gerçi artık şişman bir domuza benzemiyorsun. Janus yeni adının da Gajul olduğunu söylüyor. İyi iş çıkarmış ha!"

"Sana da lazım pislik köle tüccarı, belki o kızıl sakalından kurtulursun bu sefer."

"Yok dostum. Birkaç kere çektim o eziyeti, hatırası bile midemi bulandırıyor. Son ana kadar kaçınmayı tercih edeceğim."

"Sorun değil ben memnunum gördüğün gibi."

"Neyse konuşacağımız çok şey var değil mi? Duyduğuma göre krallığını ve örümceğini kaybetmişsin. Hepsini anlatırsın ama Janus seni aşağıya götürmem için gönderdi beni..."

Gajul endişeyle baktı yoldaşının yüzüne, son zamanlarda sadece seyirci olabildiği çok şey oluyordu etrafta, Dejinler ortaya çıktığından beri tedirgindi. Sanki Janus'un ona artık ihtiyacı yok gibi geliyordu. "Neden? Acil bir sorun mu var?"

"Sorun mu bilmem, Sürgündeki'nin çağrısı diyor. Rebonlar bir aracı bedeni Yok-oda'ya götürdü çoktan. Bizim de temasa gelmemizi istiyor. Hatta Derzulya'nın dört bir yanındaki Grihavariler de lanetli ateş sayesinde orda olacak."

Gajul şaşırmıştı, bir yandan giyinirken bir yandan da sorular soruyordu. "Sence bu olanlar garip değil mi? Derviş Mikael'i duydun sanırım. Acaba Sürgündeki'nin gücü tükeniyor mu? Janus kontrolü mü kaybediyor?"

İntoh zeki bir adamdı, özellikle evindeyken Janus'un aleyhine konuşmaması gerektiğini bilirdi, yerin kulağı olurdu burada. "Zannetmiyorum. Şu haline baksana; seni böyle değiştirebiliyor. Sonra yeni oyuncakları; Dejinleri gördüm. Bence önemli bir aşamaya geldik sadece. Ve

Janus bu nedenle her zamankinden çok korkutuyor beni, acele et de bekleterek kızdırmayalım."

Böylece yeraltına doğru inmeye başladılar. Yıllar içinde tam bir cehennem yaratmıştı Janus kendine... Yeraltına inen koridorun duvarlarında kanlı izler dehşetli bir hükümdarın sanrılarını yansıtıyordu. İğrenç heykeller en masum düşüncelerin bile içeri girmesini engelleyecek kapanlardı.

Birkaç dakika süren iniş sonrası Yok-oda'ya girdiler. Gajul aracı bedenin, dün gece yatağını ziyaret eden kölelerden birisi olduğunu üzüntüyle gördü. Ağzı çığlık atmaması için deri bir kayışla kapatılmıştı. Gözbebekleri çılgınca hareket ediyordu.

Janus, İntoh'un soru dolu bakışlarına karşılık verdi. "Yalvarışları sinirimi bozuyordu."

Gajul lanetli ateşin yakıcı yapraklarında insan yüzlerini fark etti, bunlar yüzyıllar önce kader birliği ettiği Grihavarilerin yüzleriydi. Tabi onlardan sağ kalanların. "Önemli bir gün," diye mırıldandı.

Janus, "Gajul aracının ağzını aç!" diye emretti. "Ayin başlıyor."

Oldukça yavaş hareket etti Gajul. Bir gece önce tensel zevki tattığı köle şimdi ağzındaki kayışı çıkarırken onu ısırmaya çalışıyordu. Bazen de çaresiz şekilde ağlıyor, yalvarıyordu. Dayanamayınca suratına güçlü bir tokat vurdu.

Janus hazırlıklarını bitirmişti. Toht kanı dolu kovasıyla gelip Sürgündeki'nin girişi için bedeni işaretlemeye başladı. Odanın havası nefes almayı zorlaştıracak kadar yoğunlaşmıştı sanki. İntoh'un başı döner gibi oldu. Geliyor, diye düşündü. Sürgündeki'yle temas etmeyeli altmış beş yıl olmuştu.

Lanetli ateşin alev dilleri sanki olacakları kaçırmamak isteyen Grihavariler yüzünden köleye doğru yaklaşmaya çalışıyordu. Aracı beden çığlıklarını kesti ve kasılıp bükülmeye başladı. Zincirleri odayı sarsarcasına çekiliyordu. Sanki o bedenin içine daha büyük bir şey sığmaya çalışıyormuş

gibi anatomik bozukluklar, şişlikler belirip yok oluyordu. Başı bir an balon gibi söndü, sonra eski haline geldi ve gözler açıldığında griışık yayıldı.

Griışık aynı anda Janus'a, Gajul'a, İntoh'a ve ateşe uzanıyordu. Çok kısa bir süre içinde Gajul içinin tarandığını hissetti. Sürgündeki sünger gibi emiyordu düşüncelerini, anılarını...

"Mikael!..." diye yılansı bir tıslama duyuldu, ardından sanki binlerce boğazdan söyleniyormuş gibi tekrar edildi. "Mikael!... Eski bir dinin artığı... Önemsenmeyecek bir toz tanesi. Ama gizemli destekleri de var tabi... İyi yapmışsın Janus kuşkulanmakla... Ama güçlü bir ordunun yenemeyeceği bir düşman değil."

Janus huşu içinde diz çökmüş griışığı soluyordu. "Dejinleriniz doğdu efendim. Düşmanımızı bulup, yok edecek yaratıklar. Beklediğimden de dehşet vericiler efendim."

Bir kahkaha attı Sürgündeki, griışık nabız gibi titreşti. "Öyleler değil mi? Değerlerini bil, iyi koru onları, başka yapamam, özellikle yolculuktayken!"

İşte bu önemli toplantının nedeni anlaşılmıştı. Sürgündeki Derzulya'ya gelmek için ara ara durmak, gücünü toplamak zorunda olduğu yolculuklar yapıyordu. Yedi yıl önce son aşamaya geldiğini söylemişti.

"Evet çocuklarım. Beklediğiniz sonunda oluyor. Derzulya'ya ulaşmam için sizin zamanınızla üç yılım kaldı. Şimdi bazı hazırlıklar istiyorum sizden. Öncelikle isimleneceğim. Artık Derzulya'da benden başka bir tanrı istemiyorum, insanlar beni ismimle bilecek, tapmaklarıma girip dua edecek. Benim için törenler yapılacak, kanlar akacak. Onların inançlarıyla, korkularıyla, duygularıyla doymak istiyorum."

Bu açıklamaları duyan Grihavariler farklı duygular içindeydi, hepsinin içinde garip bir coşku, yüzyıllardır beklenenin gerçekleşeceğine dair haz ve bilinmeze karşı büyük bir korku vardı.

"Janus!... Benim için Kurâf dışında çok büyük bir arena yaptırmanı istiyorum. Yanında da, kurukafalardan oluşan büyük bir heykel olacak. Gökyüzüne olabildiğince uzanan, kurukafalardan çok büyük bir heykel..."

Bir anda hepsinin beyinlerinde istenen yapının görüntüsü belirdi. Sürgündeki, şimdiki mabedin üç katı kadar insana benzeyen bir heykel istiyordu, onun yan boyutunda da arena...

"Kurukafaları Mikael'in krallığından sağlayacaksın. Çok büyük bir ordu topla. Bütün gücünle saldır onlara, Zul-Bulgas'tan ötede kimseyi sağ bırakma!"

Janus'un ağzı heyecandan köpürüyordu. "Peki efendim Derzulya'nın her tarafında kutlanacak isminiz ne olacak?" diye sordu. "İnsanlar size hangi isimle tapacak. Hangi ismi korkuyla anacak? Sizi gücünüzün doruğuna taşıyacak bu isim ne?"

Tek bir kelime duyuldu, binlerce ağız çok net bir şekilde tek bir isim dile getirdi. "Habis!!!"

Bu isimle birlikte zehirli köpükler salgılayan garip bir yaratığın hayali belirdi Grihavarilerin zihninde, dehşetli görüntüsü bile kendilerini kaybetmelerine neden oldu. Gerek mabettekiler, gerek lanetli ateşle olanları izleyenler kısa bir süre bayıldı. Kendilerine çeldiklerinde son görüntüyü hatırlamıyorlardı. Ama aynı anda saygı ile mırıldandılar. "Habis!"

Derzulya'yı beş yüzyıldır gelişine hazırladıkları varlık nihayet geliyordu ve isimlenmişti.

Çok uzakta gecenin ortalarını yaşayan Kursaha'nın derinliklerinde küçük bir kız çocuğu, gördüğü kâbustan çığlıklar atarak uyandı. Sarp kollarına alarak sakinleştirmeye çalıştı onu.

Yeni Kudüs'e yakın bir yerlerde sırtını siyah bir kayaya dayamış yaşlı kör adam da gülümseyerek fısıldadı aynı anda.

"Hoş geldin Habis!"

40

Yılın en karanlık gecelerinden biriydi. Dolunay kalın bulutların arkasına gizlenmişti. Kavroz, en yakın arkadaşı Panza'ya, "Sabaha kalmaz kar yağışı

başlayabilir," dedi. Panza hem üşüyordu, hem de biraz sonra olacaklar yüzünden gergindi. Cevap veremedi.

Ormanda ağaçlar arasına gizlenmiş yüz kadar silahlı adam, pencerelerinden alev ışıkları oynaşan kulübeye bakıyordu.

Biri fısıltıyla, "Ne bekliyoruz?" diye sordu. Kavroz, "Sakin olun, Uhri gelmedi henüz," dedi.

Bu gece Rah-palt Ekabir Meclisi üyesi sekiz büyük ailenin liderleri bu kulübede toplanacaktı. Ama içlerinde bir casus vardı. Toplantıyı haber vermiş, muhalif hareket içinde ne olup bitiyorsa Unimaz'a aktarmıştı.

Jarret'di adı. Rah-palt'ın batısında büyük arazileri vardı. Rah-palt en eski ailelerinden Aks-palt'ın lideriydi ama bunu yetenekleriyle değil doğum hakkı nedeniyle elde etmişti.

Uzun zaman Uhri ve Tokra ile beraber oy kullanmıştı mecliste... Çünkü onlar gibi büyük arazileri, at sürüleri vardı. Üstelik Toprakları Rah-palt'ın batısında, Kursaha'nın komşusuydu, doğusundan geçen kervan ticaretinden de faydalanamıyordu.

Ama Unimaz, onu yüksek borçlan sayesinde avucuna almıştı. Jarret pahalı zevkleri olan bir adamdı. Kötü bir kumarbazdı ve cinsel açıdan sapık zevklere sahipti. Kente indiğinde gizli batakhanelere gider ve ruhunun karanlık yönlerini tatmin etmeye çalışırdı. Sevişirken kendini kaybediyor, fahişelere işkence yapıyordu. Birkaçını öldürmüştü. Yüksek bedeller ödemek zorunda kalmıştı 'bu kazalar' için...

Unimaz'in, onu ihanet için elde etmesine sadece kumar borcu hile yeterdi ama fahişe ölümleri de iknasını kesinleştirmişti. Aks-palt ailesi eski değerlere bağlıydı. Eğer zaafları öğrenilirse anında dışlanır, kendini bir anda sefiller arasında bulabilirdi.

Kavroz'a baskın sırasında Jarret'i öldürmemesi sıkı sıkı tembih edilmişti.

Bir de o yaşlı pislik gelsin şenlik başlayacak, diye düşündü. Sonunda babasının gözüne girebileceği bir iş verilmişti ona. Son günlerde her şey iyi

gidiyordu...

Bihaysi'yle sevişebilmişti. Hem de ilginç bir tuzağa düşerek.

Tarbas'ın sahip olduğu köyün hemen dışında Lavi adında bir dul kadın yaşardı. Çirkin ve yaşlıydı ama yine de erkekliğe adım alan bazı gençler gizlice ona giderdi. Kavroz da birkaç ayda bir uğrardı yanma..

Geçen hafta sarhoş bir halde gitmişti. Yaşlı kadın daha giysilerini çıkarırken sızmış kalmıştı.

Sabah ışığında gözünü açtığında Lavi'yi görememişti. Kadın çirkin paçavralar içinde ahırındaki birkaç sıska hayvanın dışkılarını temizliyordu. Arkadan görünüşü heyecanlandırmıştı onu. Saldırır gibi üzerine atlamıştı. Dışkılarla karışmış samanların üzerinde yuvarlanmışlardı.

Eteğini hemen kaldırıp içine girmişti. Neden sonra altındaki kadında bir gariplik hissetmişti. Sıkıştırdığı, mıncıkladığı et o kadar buruşuk değildi, göğüsleri dik ve diriydi. Yüzünü saklamaya çalışan kollarını indirdiğinde Bihaysi ile karşılaşıvermişti.

Önce şaşkınlıktan dona kalmıştı. Ama heyecanı sönmemişti ve sevişmeye devam etmişti. O günden sonra Bihaysi ile güzel geceler başlamıştı. O ahırdaki ilk sevişmelerinin zevkini hatırladıkça heyecanlanıyordu.

Haberleşme için seçtikleri baykuş ötüşünü duyunca anılarından sıyrılmak zorunda kaldı. Uhri genç bir atlıyla birlikte gelmek üzereydi. Gizli bir toplantı olduğu için liderler genellikle tek tek gelmişlerdi. Soranlara da av için toplandıkları söylenmişti.

Tokra da içerideydi, oğlu Koran'la... Kavroz'un, artık bir ölü olan Temal'ı nasıl kıskandığını, ondan nasıl nefret ettiğini yalnızca yakın arkadaşları bilirdi. Kendisi öldürmek isterdi onu. Çünkü nasıl babası Tarbas, Tokra ile sürekli kıyaslanıyorsa, küçüklüğünden beri o da Ternal'ın yiğitliğinin, basanlarının ve karakterinin gölgesinde kalmıştı. Elleriyle boğmak isterdi onu. Yeraltı Tanrısı Hirka, buna engel olmuş ama Koran'ı yoluna çıkarmıştı işte.

Uhri'nin yanındaki genç, ortanca oğlu Baramond olmalıydı. Kavroz kız kardeşine sarkıntılık yaptığı için dayak yemişti ondan. Atından inip, Kavroz'un şifreli olduğunu anladığı bir şekilde kapıyı çaldı.

Kapı açıldığı anda Kavroz saldırı işaretini verdi. Kendi arkadaşları ve Unimaz'ın parasıyla tutulmuş kiralık askerler vardı yanında. İlk ok yağmuru altında Uhri içeri çekilirken Baramond sırtından iki yara almıştı.

Yüz kadar adam bir anda kulübeyi çevrelediler. Kavroz, dizüstü durmaya çalışan Baramond'un yanına geldi, ayağıyla iterek, "Pislik herif hatırladın mı beni? Ölülerin diyarında şunu bil, aileni mahvedeceğiz ama kız kardeşinle özel olarak ilgileneceğim," dedikten sonra, bıçağını çıkarıp üzerine çullandı. Biraz sonra zafer çığlığı atarak elindeki yumuşak et parçasını havaya kaldırdı. Dilini kesmişti.

İçeriden Tokra'nın bağırdığı duyuldu. "Seni gördüm Kavroz. Nasıl bir alçaklık peşindesin?"

Kavroz hain hain sırıttı. "Senin kim olduğunu bilmiyorum. Bize burada Rah-palt düşmanlarının kötü planlar için toplandığı ihbar edildi."

Önce cevap gelmedi, bir süre konuşmalar duyuldu, sonra Kavroz'un tanıdığı bir ses geldi. "Kavroz ben Jarret. Yanlış bilgi almışsın, burada sadece av için toplanmış meclis üyeleri, saygın ailelerinin liderleri var. Şimdi adamlarını al ve burdan uzaklaş hemen."

Bu konuşmayı haini içeriden kurtarmak için kullanabilirdi Kavroz. "Jarret, senin olduğunu nerden bileyim? Eğer söylediklerin doğruysa dışarı çık ve kendini göster bize."

Jarret hemen Uhri'ye dönüp, "Ben korkmuyorum, dışarı çıkmama izin verin ikna edeyim onu," dedi.

Uhri, Baramond'u kaybetmenin üzüntüsü ve tuzağa düşmenin şaşkınlığı içindeydi ama kendini topluyordu, biraz susması için elini kaldırdı. "Dur Jarret, bu çok tehlikeli. Seni hemen öldürebilirler, önce Tokra ile görüşmem lazım."

Böylece bir kenara çekildiler. Jarret, Kavroz'a bağırıyordu. "Bir dakika müsaade et, çıkacağım!"

Tokra, "Sence dediği doğru olabilir mi bu yılanın?" diye sordu. "Bence babasının izni olmasa kulübeye saldırmaya cesaret edemezdi."

"Elbette değil," dedi yaşlı adam. "Uzun zamandır pusuda olmalılar. Harekete geçmek için benim gelmemi beklemeleri aldıkları istihbaratın güçlü olduğunu gösteriyor. Aramızda bir hain var."

Tokra tam kim olabileceğini soracaktı ki birden anladı. "Onun boğazını keseceğim," diye hançerine davrandı. Uhri elini tuttu.

"Dur. Büyük ihtimalle bu gece burada öleceğiz. İçeri giremezlerse bile yakarlar. Ben ailelerimizi düşünüyorum. Dışarıya en azından bir kişi kaçırmamız lazım. Hain Jarret'in çıkışını kullanalım."

Böylece yanlarına Koran'ı çağırıp gerekli talimatları verdiler. Genç adam da durumun kötülüğünün farkındaydı. Ağlamamak için dudaklarını ısırıyordu.

Jarret'in yanına gittiler. "Jarret dışarı tek başına çıkmana izin veremeyiz. Hemen öldürebilirler. Koran'da yanında olacak."

Jarret itiraz edecek gibi oldu ama tek bir kişinin dışarıdakiler için sorun olmayacağını düşündü. "Tamam," dedi. "Zaten göreceksiniz sadece bir yanlış anlaşılma var."

Kapı açıldığında her şey çok çabuk gelişti. Jarret, Kavroz'a doğru birkaç adım atmıştı ki solundaki hareketlenmeyi hissetti. Uhri ve Baramond'un atları hâlâ kulübeye yakın duruyordu. Yularlarını bir adam tutuyordu. Koran birinin üzerine atladığı gibi, adamın suratına tekmeyi vurdu. Diğeri şahlanırken, o atını topuklayıp çemberi yardı.

Ortalık karışmıştı, Tokra yine de hainin kurtulmasına izin veremezdi, hançerini savurdu. Jarret boğazının yanından giren çelik ile yere yıkıldı.

Saldırganlar kısa sürede kendim topladı, hemen atağa geçip kapıyı zorladılar ama içeridekiler kapatabildiler. Kavroz, "İkinci gamaya geçelim," diye bağırdı. Hemen ateşler yakıldı, gerek ucuna yanan bez sarılmış oklarla, gerek meşalelerle kulübe tutuşturul-maya çalışıldı.

Kulübenin içindekiler birkaç hedefi bulan atışla meşaleliler-den üçünü öldürmeyi başardı ama sonuç değişmeyecekti. Kızıl alevler karanlığı aydınlattı.

Kavroz'un Koran'ın peşinden gönderdiği yedi adam dışında saldırganların sayısı yine de çok fazlaydı. Alevler kulübeyi sardığında içeridekiler bir yarma harekâtı yapmaya çalıştılar. Ama dumandan sulanmış gözleriyle kalabalık düşmanları tarafından hemen çembere alınıyorlardı.

Kısa sürede Tokra dışındakiler öldürülmüştü. Uhri'nin cesedi tanınmayacak haldeydi. Kavroz önünde diz çöktürülmüş beysoyu ve akrabasının karşısında dikildi. "Babamın selamı var. Artık senin devrinin geçtiğini söylememi istedi," dedi.

Tokra'nın cevabı kanlı bir tükürük oldu. Kavroz, onu dakikalarca bıçakladı...

41

Yaşlı bir kadın girdi Sackzo'nun yattığı çadıra. Tülbentleri kaldırıp ayaklarındaki yaralan inceledi. Yerde duran içi merhem dolu kâseyi alıp ovmaya başladı.

Yaralar iyileşmiş sayılırdı ama hâlâ merhemin soğuğu acıtıyordu. Sackzo bu acı nedeniyle uyandı. İki gündür bu vaziyette yatıyordu, ormanda onu bulduklarında yanlışlıkla yediği zehirli bir meyve yüzünden komaya girmişti.

Kadın gözlerinin açıldığını fark edince, "Parmakların kurtulacak," dedi. Runik dilini garip bir aksanla konuşuyordu. Tüm harfleri telaffuz etmeye çalışarak.

Ölümden nasıl kurtardıklarını bilmiyordu ama kendine geldiğinde soğuktan dolayı donmuş ayağında ve yüzünde oluşan yaralara merhem sürülmüş ve midesinde zor tutabildiği, iğrenç tadı olan şuruplar içirilmişti.

Buz çölünün bu kadar yakınında bulunan ılıman iklimli bu vadiye inanamıyordu. Büyük bir ihtimalle çevredeki volkanların sonucuydu. Sıcak su kaynaklan da boldu. Çadıra dışarıdan çekilmiş bir musluk sisteminden soğuk ve kaynar denilebilecek sıcaklıkta su akıyordu.

Yaşlı kadın, onun inlemelerine aldırış etmeden işini bitirmişti. Neden sonra, "Başbuğ seninle görüşecek," dedi.

Köle tüccarı "Başbuğ" kelimesini daha önce hiç duymadığı halde liderlerini kastettiğini düşündü.

"Çok iyi, bütün yaptıklarınız için bir an önce teşekkür etmek istiyorum," dedi hiç gülümsemeyen kadına. Kendisine karşı iyi duygular beslemediğini hissediyordu. Nitekim açık seçik bunu dile getirdi:

"Bana kalırsa yabancılardan ancak dert gelir, bela gelir. Ama Başbuğ dış dünyaya karşı meraklı."

Bakım için kullandığı malzemeleri topladı ve dışarı çıktı.

Bir saat sonra iki genç ellerinde Sackzo'nun yürümesine yardım için koltuk değnekleriyle geldiler.

Dışarı çıktığında yeşil bir alana kurulu, ortalarında en büyüğünün yer aldığı birkaç çadırla karşılaştı Sackzo. Yerleşim birimi ancak bir köy olacak büyüklükteydi. "Küçük ve sevimli bir köy," dedi gençlerden birine.

Genç gülümsedi. "Yanlış sen. Burası değil köy," dedi. "Köy" diyerek gerçek şehirlerini kastettiğini sanmış olmalıydı. "Burası eğlence, toplanma, dinlenme..." diyerek yüksek kayalardaki mağara ağızlarını işaret etti. "Orası köy."

Herhalde dağın içinden bir yol vardı, çünkü Sackzo dışarıdan çıkabilmek için merdiven görememişti.

Derzulya’nın birçok yerini gezmiş köle tüccarı, bilinmeyen bu kabilenin gizemini merak etmeye başlamıştı. En büyük çadırdan nefis yemek kokuları geliyordu. Günlerdir aç dolaşan adam için mutlu bir haberdi bu.

Çadıra girmek için kuzeye bakan kapısına yönelmişlerdi ki Sackzo bir hayvan ağılı görünce ağzı açık kaldı. Ağılın içindeki hayvanlar beyaz kürkle kaplı olsa bile Derzulya’nın her yerinde rastlanan akrabaları kadar tanıdıktı. Yüz kadar Toht kendilerine özgü ince sesleri çıkartarak tahta çitlerin ardında dolaşıyordu. Üstelik bu gizemli halkın çocukları korkusuzca yanlarında oyun oynuyordu.

"Bunlar Toht! Kar Tohtu!...." diyebildi.

Gençler için bunun sasıtılacak bir yanı yoktu. "Evet," dediler. " I (izim kalabalık bir sürü Toht var."

Köle tüccarı büyük kazancın kokusunu almışsa da belli etmemeye çalıştı. "Ama orda çocuklar var. Her yeri zehirlidir, çok tehlikelidir."

Cevap yine gizemliydi, gençlerden birisi elini öylesine salladı. "Biz bağışıklık o zehre. Bizim için kötü dokunmaz."

Sackzo için burada çözülecek çok sır vardı. Dev çadırın içi genellikle tek parça uzun elbiseler giymiş, sağlıklı ve mutlu görünüşlü insanlarla doluydu. Ortalıkta neşeyle yemek tepsileri taşıyan güzel kızlar koşuşturuyordu. At nalı şeklinde uzun bir ziyafet sofrası kurulmuştu.

Tam ortada deri bir başlık takmış, siyahlara bürünmüş iriyarı, gri sakallı bir adam oturuyordu. Sackzo, onun "Başbuğ" olabileceğini tahmin etti. Gençler, onu masanın etrafından yürüterek Başbuğ'un yanma oturttular.

"Ben Ay-han yabancı, yurdumuza, otağımıza hoş geldin."

Köle tüccarı gerektiği zaman diplomatik davranmayı iyi bilirdi, boynunu hafif eğerek konuştu. "Zengin ve mutlu ülkenin kralı Ay-han'a size naçizane kulunuz Sackzo'yu kurtardığınız için teşekkür etmek isterim. Ve eklemek isterim ki tüccar olarak yıllardır Derzulya'yı gezerim böyle güzel bir yurt, mutlu bir halk görmemiştim."

İltifatlar iriyarı adamı neşelendirmişti, hemen yanındaki mindere çekti Sackzo'yu, diğer yanındaki kendisine benzeyen bir genci işaret etti. "Ben kral değilim Sackzo, sadece kabilemin Başbuğ'uyum." Sackzo aradaki farkı merak etse de sormak için erken olduğunu düşündü. "Bu oğlum Yıldız. İnsan Sackzo'dan bilgi almak isteriz. Dışarda neler oluyor?"

Sackzo'nun aklı bir yandan yemeklerdeydi ama yine de kurnazlık etti. "Dışarı?... Yani Derzulya'da anlatılacak çok şey var efendim, siz sorun ben yanıtlayayım ama öncelikle benim tanımadığım bu yurdun neresi olduğunu, bu halkın kimler olduğunu söyleyebilir misiniz? Böyle güzel bir ülke nasıl kuruldu?"

Bilgi vermeden önce almak bazen hayat kurtarırdı, bazen de zengin ederdi.

Ay-han her lider gibi övünmeye çok meraklıydı. "Halkımız kendine Gökkurt der, ülkemizin adı da Ergenekon'dur," diye anlatmaya başladı, bir yandan da kızarmış geyik etinden kocaman parçaları önünde bulunan pilavın üzerine koyuyordu.

Sackzo pilavın yanında verilen beyaz bir yiyeceği çok sevmişti. Garip ve insanı ferahlatan bir tadı vardı. Ay-han onun merakla beyaz şeyi incelediğini fark etmişti. "Sanki ilk defa yoğurt görüyormuş gibi bakıyorsun dostum," dedi omzuna vurarak.

Sackzo bir ona, bir yoğurt denilen yiyeceğe baktı, bir daha ve bir kaşık daha yedi. "Evet," dedi.

"Dışarda yok bu. Neyse ben kesmeyeyim lütfen devam edin Başbuğ."

Ay-han bir an gözünü havaya dikti. "Bakalım daha çocukken bize öğretilen efsaneyi tam olarak hatırlayabilecek miyim?" dedi ve göz kırptı. "Koca nineler bu öyküyü uzun uzun anlatmayı pek sever yaramaz çocuklara ama ben seni fazla sıkmayacağım..."

Sackzo, birden çadırı sessizlik kapladığını fark etti. Anlaşılan öykü o kadar basit bir kocakarı masalı değildi.

"Esasında bu bizim İkinci Ergenekon'umuzmuş. Atalarımız çok eskiden böyle bir vadide yaşarmış. Çok mutlu ve zenginletmiş. Ama bir gün elindekilerle yetinmeyi bilmeyip dışarı çıkmışlar ve Gök Tanrı onları cezalandırmış."

Bu şekilde başlayan bir efsane duymamıştı Sackzo, ama hırslarına kapılıp tanrıların gazabına uğrayanlarla ilgili yüzlercesi vardı.

"Gök Tanrı'nın yüzü kararmış, gözyaşları akmış günlerce. Sel olmuş, kayalar erimiş. Halkımız onu üzdüğü için yok olacakmış az daha... Ama günlerce dua etmişler ve Gök Tanrı’nın gözyaşları dinmiş. Güneşin kendini göstermesine izin vermiş."

Söz buraya geldiğinde tüm çadırdaki insanlar, "Gök Tanrı bağışlayıcıdır," diye bağırınca bir an olduğu yerde zıpladı Sackzo.

"Evet o bağışlayıcıdır ama Ergenekon'un dışı kötülük doluymuş. Atalarımız koca bir halktan kala kala bir avuç kalmış. Bu da onları kıskananlara yaramış. Bir düşman varmış, bizim atalarımızı yok etmeye karar vermiş kötü ve güçlü bir adam. Ona Yanos diyorlarmış."

Bütün çadır halkı bu kez hep bir ağızdan, "Lanet olsun sana Yanos," diye bağırdı. Köle tüccarı ezberlenmiş bir inanışın dile getirildiğini anlıyordu. "Yanos" isminin Janus'a benzerliği elbette dikkatinden kaçmamıştı.

"...Eski halktan, katliamlardan sonra sadece dört aile kalmış. Ve hepsi yok edilecekken Sarp adlı bir kahraman çıkmış. Siyah bir kurtken, Gök Tanrı onlara rehber olması için insana dönüştürmüş..."

Sackzo'nun hafızasında bu isim vardı ama nerede duyduğunu tam hatırlayamadı.

Ay-han devam ediyordu. "Ulu Sarp onları kurtardıktan sonra bu vadiye kadar getirmiş. Onlara unuttukları geçmişlerini anlatmış. Yurtlarına Ergenekon, onlara Gökkurt ismini Toht irfanını vermiş," dedi ve birden dostça konuğunun omzuna vurdu. "İşte bu bizim koca ninelerimizin anlattığı hikâyemiz saygıdeğer Sackzo. Gerçek nedir tam bilinmez ama işte burdayız."

Yıldız sohbete katılmaya çalışıyordu. "Hadi bize dışarıyı anlatın," dedi. "Bazılarımız dışarının o kadar da kötü olduğuna inanmıyor."

Anlaşılan vadinin halkında dışarıya güvensizlik duyanlar kadar, merak edenler de var, diye düşündü Sackzo. Bu daha sonra işine yarayabilirdi. Bilginin bir silah kadar etkili olduğunu bilirdi. Bu vadide büyük zenginlikler vardı. Sadece Janus'un hükmünden kaçan bir halkı ihbar etmesi bile Derzulya'da bir krallık kurmasına yetebilirdi.

Derzulya'yı, vadinin dışını anlatırken özenle Janus'un hâlâ yaşadığını ve gücünü koruduğunu sakladı.

Yemek sonunda sofra kaldırılmış ve orta bölüm boşaltılmıştı. Ay-han neşeyle konuğuna dönerek,

"Özel bir içkimiz vardır, Toht sütünün mayalanmasıyla yapılan... Kamar deriz. Denemek ister misin?"

Sackzo böyle bir içki duymamıştı, zaten Derzulya'da Toht sütü o kadar değerliydi ki bir de ondan içki yapılması düşünülemezdi bile. Yine zehirleneceğinden korktu ama Başbuğ zararsız olduğuna ikna etti.

İçkiler dağıtılırken, uzun kavalları olan müzisyenler yerlerini aldılar. Yıldız bu aletlere "ney" diyordu. "Ruhun müziğini dinleyeceksin şimdi." Söylediğine göre kendisi de en iyi "Neyzen'ler arasındaydı.

Müzisyenler neyi üfledikçe Sackzo ilk defa duyduğu bir sesi dinlemeye başladı, bu müzik eşliğinden ortaya sadece erkeklerden oluşan dansçılar geldi. Üzerlerinde siyah, belden sıkmalı uzun etekli bir giysi, başlarında da silindir şeklinde uzun bir şapka vardı.

"Semazen" denen dansçılar kollarını açarak ortada dönmeye başladı. Bir elleri gökyüzüne, bir elleri toprağa dönüktü.

Kamar adlı içkinin garip bir etkisi oldu Sackzo'nun üzerinde, sanki neylerden müzik renkli görüntüler şeklinde çıkıyordu. Hayal ile gerçeği karıştırmaya başladığını düşündü. Parmağını bile hareket ettiremiyordu.

Dansçılardaki değişim başladığında bile bunun gerçek mi, hayal mi olduğunu anlayamadı.

Semazenlerin giysilerinin üst kısımları yok olmuştu. Sırtlarından beyaz kanatlar çıkıyordu. Bu kanatlar sayesinde dönerken havalandılar.

Bu Tanrısal müzik eşliğinde havada dönen, parıldayan beyaz kanatlı yaratıkları Sackzo ancak masallarda duymuştu. Melek mi deniyordu onlara? Gecenin sonunda ne olduğunu bilemedi, huzurlu bir uyku onu sardı.

42

Siyah kısrak bir iki denemeden sonra Jusa'yı saman yığınının üzerine fırlatıverdi. Neşeli bir kişneme duyuldu ardından. Jusa elini yumruk yapıp bağırdı. "Alacağın olsun Dua! Bir gün beni sırtından atamayacaksın!..."

Zeki ve asil bir kısraktı Dua. Oyun oynamayı seviyordu. Bir süredir aralarında inatlaşma vardı; hayvan bir türlü Jusa'nın sırtına binmesine izin vermiyordu. Agra'da çocuğu kızdırmak için, "Eğer ona efendiliğini kabul ettiremezsen hiçbir zaman iyi bir savaşçı olamazsın," diyordu. Bu da Jusa'nın hırsını arttırıyordu.

Çiftlikte günler yorucu ve güzel geçiyordu. Yapılacak çok iş vardı ama kimse köle olarak satın alındığını hissettirmiyor, fazladan iş yüklemiyordu ona. Hatta Harzam'ın çocuklarından biri gibi davranıyorlardı.

Eski kılıç ustasının üç çocuğu vardı; iki erkek, biri kız. Kız olan büyükleri Aleyna, on sekiz yaşındaydı ve evlilik hazırlıkları yapıyordu.

Bütün ailenin gözbebeği ise en küçük erkek çocuktu. Jusa'yla yaşıttı ve kısa sürede iyi arkadaş olmuşlardı. Adı Mustab'dı. Yalnız bir sorunu vardı onun; küçükken geçirdiği çocuk felci yüzünden belden aşağısı duyarsızdı. Ama çok zekiydi, Jusa'ya fırsat buldukça okuma yazma öğretiyor, çeşitli oyunlarla zekâsını çalıştırıyordu. Elin i de çok becerikliydi. Tahtadan, taştan küçük biblolar oyuyor, bulun kilitleri açabiliyordu.

Harzam, sakat oğlundan utanmıyor aksine gurur duyuyor gibiydi. Yula kasabasına ne zaman inseler omzuna alıp gezdirirdi.

Jusa'nın çiftlikte kötü geçindiği bir insan yoktu ama ikinci arkadaşı şüphesiz Agra'ydı. Zaten Agra'nın sevmediği bir şey yoktu, küçük büyük bütün hayvanlar, kırdaki çiçek, hatta deredeki çakıl tayı bile... Jusa ondan çiftlik işlerini öğreniyordu, bir de demirciliği... Bir süre daha çalışırsa kendine ait bir kılıç yapabilirdi.

Bir hafta önce kaba bir hançer yapmayı becermişti. Harzam ahırda onu hançeri birine saldırır gibi savurduğunu görünce, dövüş sanatları üzerine ilk dersini almıştı belki.

Harzam en baştan beri, çocuğu görmezden gelmese bile çok il-|ilenir gibi değildi, hançerle uğraştığını görünce yanına gelmişti. "Ne yapmaya çalışıyorsun? Peynir kesmediğin belli."

Belki öğrencisi olma ümidi olduğu için Jusa artık çok saygılı davranıyordu. "Bir dövüş sırasında nasıl kullanacağımı öğrenmeye çalışıyorum efendim," dedi.

"Silah insanı güçlü yapmaz evlat. Hatta iyi kullanamıyorsan senin güçsüzlüğün bile olabilir."

"Nasıl yani efendim?"

Harzam bir an kararsız bir ifadeyle durdu, ardından Jusa'nın tam karşısına geçti, ellerini yumruk yaparak beline dayadı. "Mesela ben düşmanınım, silahım yok. Hadi saldır!"

Jusa, ihtiyar adama baktı, ondan iriydi, belki eskiden usta bir savaşçıydı ama yine de çevikliğiyle başa çıkamazdı, eğer adamı yaralarsa kaçmak zorunda kalabilirdi. "Ama efen..." diye itiraz etmeye kalmadan Harzam sus işareti yapıp, "Hadi saldır," diye ısrar etti.

Jusa tek bir hamle yaptı, Harzam sadece soluna kayarak sağına gelen darbeden kurtulduğu gibi çocuğun kamayı tutan bileğini yakalayıp boynuna

sardı. Şimdi hançerin keskin tarafı Jusa'nın boğazına dayanıyordu. "Gördün mü? Hançer hâlâ elinde ama tek kesebileceği kendi boynun."

Jusa sadece, "Uhh!" diye inleyebildi. Harzam kapıdan çıkarken girdiği şoktan kurtulmuştu, arkasından koşup bir savaşçı olarak eğitmesi için yalvardı.

O yalvarışlarının ne ilki, ne sonuncusu oldu. Harzam sürekli reddediyordu.

Jusa, Dua'nın onu attığı saman üzerinde yatarken, Mustab'ın neşeyle çınlayan gülüşünü duydu. Harzam yanında Agra olduğu halde kucağında sakat çocuğuyla Jusa'ya doğru geliyordu. Hepsi gülüyordu.

Agra, kişneyen Dua'nın boynunu okşadı. "Yine mi yendin bizim veledi!" Cebinden çıkardığı bir şekeri ata verdi.

Mustab, "Jusa bence inatlaşmak için güçlü bir rakip seçtin. Dua istemediğini üstünde tutmaz," dedi.

"Mustab'ın dediğine iyi kulak ver Jusa. Bak şimdi," dedi Harzam, kucağındaki çocuk ile Dua'nın yanına gitti. Kısık sesle bir süre konuştu atla. Ve sonra Jusa'nın şaşkın bakışları altında belden aşağısı çalışmayan çocuğu sırtına yerleştiriverdi.

Jusa, Mustab için endişelenmişti. Telaşla kalkmıştı ki, Dua'nın Son derece yumuşak adımlarla yürüdüğünü görüp şaşırdı.

Harzam elini omzuna koydu. "Bazen istediğini güçle elde edersin bazen tatlı dille. Dua zeki bir hayvan. Belki senin binmene i/.in vermesi için inatlaşmak yerine rica etmeyi denemelisin. Şimdi sofraya gidiyoruz. Biraz daha geç kalırsak anneniniz dırdırı yemeği zehir eder."

Jusa çok mutlu olduğunu hissetti. Çiftliğin yanından geçen delenin üzerinde güneş kızıl, yeşil renklerle batıyordu. Birkaç gündür Siki çalışmışlardı. Harzam ertesi gün kasabada iki günlüğüne kurulacak panayıra Mustab'la onu götürmeye söz vermişti. Büyük oğlu Orin, Yula'da bir demirci dükkânı açacaktı. Kızı Aleyna da panayırdan sonra Yula'nın en

büyük çiftlik sahiplerinden birinin oğluyla evlenecekti. Harzam için çok güzel günlerdi.

Agra, Dua'nın yularını tutarak eve kadar birkaç adım geriden onlara eşlik etmeye başladı. Birden durdu. "Yabancılar!" diye kapı tarafını işaret etti. "Silahlı bir birlik..."

Harzam, Jusa'yı arkasına iterek gözlerini kıstı. Rebon birkaçı, diye düşündü. Janus eski bir hesabı kapatmaya mı gönderdi acaba onları? Janus'a boyun eğmeden sağ kalmasını, ölümsüz yaratığın kılıç ustalığına duyduğu saygıya borçluydu. Ama bu onun söylediğiydi.

Yedi silahlı adam atlarını doğrudan Harzam'a sürdüler. Tahmin ettiği gibi üçü Rebon'du, üçü de sıradan kiralık asker, sonuncusunun ise ne olduğunu çıkaramamıştı. Çok güzel bir erkekti. Yaşı belli olmuyordu. Sanki alevler çıkan san kıvırcık saçları, masmavi gözleri vardı. Gözlerini onun üzerinden zor ayırdı. Birliğin geri kalanı ondan birazcık uzak kalmaya çalışır gibiydiler. Korku mu, diye düşündü Harzam. Bu güzel varlığın korkulacak gizi ne?

Rebonlardan biri öne çıktı. "Kılıç ustası Harzam!" diye tısladı.

Bir sorudan çok açıklama gibiydi. Harzam cevap vermedi; Agra, Mustab ve Jusa'nın güzel yaratığı seyretmeye daldığının farkındaydı.

"Janus'tan sana selam getirdik. Ve bir de emir."

"Konuşun, dinliyorum," dedi Harzam.

"Tanrımız Habis için her yıl şenlikler düzenlenecek. Yeryüzündeki gölgesi Janus, onun şerefine Kurâf'ta çok büyük bir arena inşa ettiriyor. Gelecek sene başlayacak dövüşlerde senin yetiştirdiğin savaşçıları da görmek istiyor."

Harzam elbetteki reddetmeyi düşünüyordu; savaşları, kavgaları uzun yılların gerisinde bırakmıştı. Ama önce başka bir şeyi merak ediyordu. "Tanrımız Habis mi?"

Kiralık askerler çok gergin gözüküyorlardı, Derzulya'da ilginç gelişmeler olduğu kuşku götürmezdi. Rebon gülmeye benzer bir ses çıkardı. "Eskiden Sürgündeki diye bilirdiniz onu. Artık isimlendi. Onun adı Habis."

Agra, "Eski Tanrı yeni isim," diye mırıldandı. Harzam kollarını kavuşturdu. "İster Sürgündeki olsun, ister Habis, biz ona tapmıyoruz. Janus'a söyleyin savaşçı yetiştirmeyi bırakalı çok oluyor."

Rebon sesini yükseltti. "Artık başka tanrı yok. Derzulya'nın her yerinde tek tanrı var; o da Habis!

Habis artık başka tanrıcıklara izin vermiyor saygıdeğer Harzam," dedi. "Emre gelince, Efendimiz Janus reddetmek isterseniz size bu mesajı vermemizi istedi."

Rebon cübbesinin yeninden rulo haline getirilmiş bir kâğıdı çıkarıp Harzam'a verdi. O tanıdık harfler Janus'un kendi elinden uğursuz şekillere dönmüştü:

"*Kılıç Ustası Harzam'a*" diye başlıyordu.

"*Yıllar önce bana karsı koydun, büyü işçiliğimin ürünü olan Rebonları öldürdün. Ama ben, yeteneğin nedeniyle sana saygı duydum. Belki de intikamı soğuk yemek istedim. Bir ölümsüzün ne düşündüğünü kim bilebilir!...*

O günlerde yalnız ve gururlu bir savaşçıydın. Alabileceğim bir tek canın vardı. Ve geldik bu günlere... Şimdi ise kaybedebileceğin bir ailen ve çiftliğin var. Bugün sahip olduklarında, huzurlu yaşamında benim görünmez koruyuculuğumun da etkisi olduğunu itiraf etmeliyim. Yoksa Runik kralının ve Sürgündeki'nin herkesten bu katlar az mı vergi aldığını düşünüyordun veya en sıkıntılı dönemlerinde ortaya çıkan müşterilerinin, atlarının kalitesine mi vurulduklarını?...

Şu anda sahip oldukların, gücün kadar güçsüzlüğün. Seni bağlayan prangalar. Artık kaybedebileceğin çok şey var. Şimdi... istediğim an bunları kolayca yok edebileceğimin farkındasın değil mi?

Artık emrimi yerine getireceğine eminim, yine de ceza korkusu kadar bir ödül de sunmak istiyorum sana... Sakat bir oğlun olduğunu biliyorum. Küçük Mustab'ı yani... Görüyorsun Derzulya'da nerede ne olup biter hepsinden haberim var. Onu herkes kadar sağlıklı yapabilmek, cansız ayaklarına güç verebilmek benim için çocuk oyuncağı.

Bundan bir sene sonra Tanrımız Habis adına düzenlenecek imliklerde senin öğrencilerin galip gelsinler, ödülü vereyim. Mustab herkes kadar güçlü ve sağlıklı olsun.

Ama... Hele bir de senin öğrencilerin yenilirse, o zaman kaybedeceğin yalnızca kendi canın değil. Oğulların, kızın, karın ve çiftliğinde yasayan tüm canlılar gazabımdan kurtulamayacaklar. Onların hepsini senin gözlerinin önünde işkenceyle öldürteceğim.

Her iki halde de sözüme güvenebilirsin.

Habis'in Vaizi Janus."

Mesajı okurken Harzam'ın elleri titremeye başlamıştı. Yıllarca gururla, doğru bildiği şeyleri yaparak mutluluğa kavuştuğunu düşünmüştü. Oysa şimdi öğreniyordu ki, bütün bunlar Janus'un kapana sıkıştırmak için kurduğu bir tuzaktan başka bir şey değildi.

Yılan sabırla beklemişti; bir ailesi, çiftliği ve hayatları ona bağlı adamları olmasını... Hepsini tek tek acı çektire çektire ondan alabilmek için... Jusa'ya hançer konusunda verdiği dersi anımsadı, işte kendi silahı boynuna dayanmıştı. İçini çekerek, "Cevabı şimdi mi istiyorsunuz?" diye sordu.

Rebon, "Efendimizin, cevabınızın olumlu olduğu yönünde bir şüphesi yok," dedi.

Janus'un adamlarının uğrayacakları çok yer vardı daha. Onların ayrılmasından uzun süre sonra bile durgunluğunu ve düşünceli halini korudu Harzam. Janus'un ne istediğini herkes öğrenmişti. Kimse onunla konuşmaya cesaret edemiyordu. Ertesi gün çiftlikte-kilerle kasabadaki panayıra inerken neşeli görünmeye çalışıyordu. Herkese hediyeler aldı, Mustab ve Jusa'ya harcamaları için para verdi. Orin'in dükkânının açılması

görkemli oldu, Yula'nın bütün önde gelenleri oradaydı ve Harzam'a Kuraf'tan Rebonlar geldiğini hepsi biliyordu. Ölümsüz Vaiz'in özel mesaj gönderdiği birinin komşuları olmasından onur duyuyorlardı.

Jusa için o gün çok özeldi; ilk aşkıyla tanıştı. Köyündeyken Derzulya'yı tamamen gezmeden âşık olmayacağına yemin etmişti. Oysa Misra'yı gördüğünde yemini aklına bile gelmemişti. Ama ikinci sürpriz gelişme çok daha önemliydi; akşam çiftliğe dönerlerken, Harzam, onu yenilmez bir dövüşçü olarak yetiştireceğini açıkladı.

43

Barışçı Balkaya köyünün tek kasabı her zamanki gibi ailesinden önce kalkarak kahvaltı hazırlamaya başladı. Yıllardır beş çocuğu ve karısına köle gibi hizmet ediyordu.

Genel kabul gören kasap görüntüsünün aksine pek zayıftı, san-ki onun eksik kilolarını ailesi paylaşmış gibiydi. Hepsi çalışmayarak kadar şişman ve zalimdi.

Kasap Baha çorba için kuyudan su çekmeye çıktığında, üzeninle ince bir sis örtüsü bulunan yeşillikler içindeki şirin köyüne baktı. Bu köyü kendine benzetirdi; çalışkan, elindekiyle yetinmeyi hilen, iyi huylu, huzurdan başka bir şey aramayan bir varlık.

Balkaya, geniş topraklarının çoğu verimsiz, çorak ve ıssız olan Somrani krallığının birkaç yerleşim biriminden biriydi. Oysa ülke harita üzerinde, Batı'da Runik, Doğu'da Tuus ve Narvograd, Güney-'de içdeniz Tulakami ve Kuzey'de Kursaha ile çevrelenen geniş İm arazide oldukça büyük görünürdü.

Baha içini çekerek kümese yöneldi, yirmi tavuğunun dördü bu sabah yumurtlamamıştı. Belki akşam yemeğine birini kesip hazırla-ya bilirdi. Eve dönerken çocuklarının henüz uyanmadığını ümit ediyordu. Çünkü yüzlerini bile yıkamadan sofraya otururlar, kahvaltı hazır değilse tabaklarına vurmaya başlarlardı.

Mutfağa girdiğinde sofranın boş olduğunu fark ederek sevindi. Sobanın ateşi canlı canlı yanıyordu. Yumurtaları biraz sonra kaynayacak suyun içine koyup çorba yapmaya başladı. Bir yandan masanın üzerine jambon, peynir, zeytin gibi her sabah silip süpürülen kahvaltılıklardan koyuyordu.

Her sabah bu işleri yapmak onu çok yoruyordu, üstelik kendi hazırladığı sofradan her seferinde yarı aç kalkıp işe gitmek zorunda kalıyordu. Elbette daha önce hizmetçi tutmaya çalışmış, hatta paraya kıyıp bir köle almıştı. Ama değişik bir insan türü olan çocuklarına ve cadı karısına kimse dayanamıyordu. Eziyet etmekten zevk alıyorlardı. Hizmetçiler bir haftayı doldurmuyordu. Köle bile yakalanırsa kanunlar gereği öldürüleceğini bile bile kaçmıştı. Baha için için o güzel kızın bu cehennemden kurtulabilmiş olmasına seviniyordu.

Kızarmış ekmeklere yağ sürerken, yerdeki sarsıntıyla karısının uyandığını anladı. İnsanı rahatsız eden hırıltılı bir soluk alışı vardı kadının. Tıpkı bir hayvan gibi, boyunsuz, domuz burunlu ve yuvarlak suratının içlerine gömülmüş gibi duran iki küçük düğme göz...

"Lanet herif!" diye başladı söze. "Yine dışarı çıkarken kapıyı kapamamışsın, evin içi buz gibi! Ne buraların hali, sofrayı kurmadan önce yerleri bir süpürmeyi akıl edemedin mi?"

"Karıcığım kapıyı açık bırakmadım, yalnız odunlar biraz ıs-lakmış o yüzden geç yandı," diyecek oldu ve yine eti büküldü. Kadının en kötü huyuydu bu, cezasını hep etini burarak veriyordu. Çürükler içindeydi her tarafı. Yine de iyi şeyler oluyordu; kadın beş yıl önce sevişmekten soğumuştu ve yataklarını ayırmışlardı. Baha için onu mutlu etme çabaları işkence dakikaları olarak geçiyordu. Çünkü kadın sevişirken kocasının kaburgalarını yumrukluyordu.

Şimdi cinsel hayatı yoktu ama bundan dolayı şikâyetçi değildi adam.

Kaderinin kötü bir oyunu, karısının ailesi Balkaya içinde köklü ve kalabalık bir soy olduğu için adamın kurtuluş yolu da yoktu. Köyün hakimi bile yaratığın akrabasıydı. Eğer dövmeye kalkarsa engellemek için kolunu bile kaldıramıyordu. Herhangi bir şikâyet halinde onu falakaya yatırmaya

hazır çok kişi vardı. Bir içgüveysi olarak bunca zaman daha kötüsünü hayal edemediği bir hayat sürmüştü.

İlk fırtınayı ucuz atlattım, diye düşünürken, kahvaltı masasında bir kriz daha yaşandı. En küçük oğulları tabağına koyulan çorbayı, tuttuğu gibi yere döküverdi. Çocuk tam bir zalimdi, Baha kaç kere uyardığı halde hayvanlara eziyet ederken yakalamıştı. Şimdi de azarlamak gibi bir hataya düştü.

"Niye döküyorsun çorbayı?! Sadece sıcak suyla kahvaltı edenler var bu köyde... Kalk sofradan sana yemek yok."

Oğlan bir anda yaygarayı bastı. "Bana ne ya! Ben sevmiyorum bu çorbayı..."

Karısı ayağa kalktığı gibi yumruğunu adamın sırtına indirdi. "Uğraşma çocukla rezil herif. Benim ailem olmasaydı sen de o sefalet içinde yaşayacaktın zaten. Çocuk kaç kere bu çorbayı sevmediğini söylediği halde niye yapıyorsun? Al bezi hemen temizle orayı."

Bela çocuk annesinin ardından babasına nanik yapıyordu.

Kurtuluş yoktu, böylece ağzına atabildiği iki lokmayla işe gitmek zorunda kaldı. Üstelik aç karnına et kesip, parçalamak midesini bulandırıyordu. Gün kötü başlamıştı.

Dükkânı açmıştı ki, köyün fakir kadınlarından birisi gelip borca karşılık suda kaynatmak için kemik istedi. Fazla bir para değildi ama kadıncağızın kocası haydutlar tarafından öldürüldüğünden beri para getirecek hiçbir şeyi yoktu. Baha yardımcısının gelip gelmediğini kontrol ederek kadıncağıza hemen birkaç kilo et sardı. "Al bunları. İtiraz istemem. Ama rica edeceğim kimseye söyleme... Hadi yardımcım gelmeden hemen git."

Çocuklarının çoğu dükkânda ona yardım edebilecek yaştaydı ama tabi çalışmaya niyetleri yoktu.

Onların yerine kadının akrabalarından birini yardımcı diye almak zorunda kalmıştı. Çocuk az çok çalışıyordu ama tüm kötü özellikleri üzerinde toplamıştı; sinsiydi, insanları birbirine düşürüyor, dedikodu ve

karısına muhbirlik yapıyordu. Üstelik Baha, dükkâna gelen kadınlara sarkıntılık yaptığından da kuşkulanıyordu.

Eğer fakir kadına parasız et verdiğini öğrenecek olursa bunu kullanmaya kalkacağı açıktı. Neyse kadıncağız köşeyi dönmüştü ki öte taraftan geldiğini gördü.

Bir şey belli etmemek için, başını öne eğerek yardımcısının içeri girmesini bekledi. Ama bir türlü gelmeyince merakla baktı. Sinsi yaratık ağzında bir kürdan köyün girişine doğru bakıyordu. Yanına gitti. Geçitten üç atlı dönmüş, toz kaldırarak köye doğru ilerliyorlardı.

Balkaya kervan yollarının dışında kaldığı için her türlü ziyaretçi ilgiyle karşılanırdı. Atlıları gören birkaç kişi daha köy meydanında toplanmaya başlamıştı.

Önce savaşçı olup olmadıkları konuşuldu ama iyice yaklaştıklarında kılıç taşımadıkları hayretle fark edildi. Böyle bir zamanda kim silahsız gezerdi ki?! Pelerinleri altında, ne olduğu belli olmayan, parıldayan siyah deri kıyafetleri vardı. Görünürde zırh da taşımıyorlardı.

Tam kalabalığın önünde durdular. Bir an sessizlik oldu, ziyaretçilerin güzelliği karşısında hepsinin nefesi kesilmişti. Sanki genç tanrılar yeryüzüne aralarına inmiş, kullarının hayranlığını toplamak için dolaşmaya çıkmışlardı.

Üçü de san saçlıydı, düz saçlarını arkaya salmışlardı. Güneş ışınlarını yansıttıklarından sanki akan altın bir nehir izlenimi veriyorlardı. Hepsi birbirine benziyordu yalnız bir tanesi atını öne sürdü, onun saçlarında yer yer kızıla çalan renk farkları vardı. Liderleri o gibiydi, atından tek hareketle indi ve konuştu.

"Selam... Biz Kurâf'tan geliyoruz. Ben Dejin-Asal. Bir bilgi isteyecektik."

Baha için sözlerinin içeriğini anlamak birkaç saniye sürdü, çünkü sesin ahengine kendini kaptırmıştı. Sanki müzik gibiydi. Dinerlerinin de aynı şaşkınlığı yaşadığını gördü. Köyün tek hekimi bir adım öne çıkıp, eğilerek

selam verdi. "l efendim biz de Somrani krallığının Balkaya köyü sakinleriyiz. Ben köy hekimi Kateli. Nasıl yardımcı olabiliriz?"

Dejin-Asal üstten bakan bir tavırla konuşmasına devam etti. 'Teki Kateli, biz bir buçuk, iki aylık kız bebeği arıyoruz. Bu köyde yeni doğmuş kız bebeği var mı?"

Kateli için bu soruya cevap verememek imkânsızdı, otuz yıldır köydeki tüm doğundan o gerçekleştiriyordu. Yine de başka biri önce davrandı; sevinçli bir ses, "l efendim, benim kızım doğalı bir ay yirmi gün oldu. Yaz sonu..." diyordu. Bu köyün muhtarının oğlu Argolin'di. Altı ay önce başkent Som'dan zengin bir tüccarın kızıyla evlenmişti. Bütün köy -Baha da dahil olmak üzere- kızın erken doğurduğunun farkında değilmiş gibi davranıyordu. Büyük bir ihtimalle kız bir serseriden peydahlamıştı onu, babası bir baş belasından kurtulmak istemiş olmalıydı. Nitekim büyük kentten gelen bir prenses edasıyla, köyün sıkıcı yaşantısına hapsedildiği için etrafında terör estiriyordu kız.

Dejin-Asal, onun sevincine bir tepki vermedi. "Yolu göster," diye fısıldadı sadece. Argolin bir hazineye kavuşacakmış gibi neşeyle yürümeye başladı, böyle silahsız gezen, tanrısal güzelliğe sahip insanlardan bir kötülük değil ancak ödül bekliyordu. Kim bilir kızı nasıl ilahi bir iş için seçilmişti.

Böylece giderek kalabalıklaşan kafile muhtarın evine doğru yürümeye başladı. Genç adam eve önden girip biraz sonra yanında babası ve karısı olduğu halde çıktı. Bebek Argolin'in annesinin kucağındaydı.

Dejin-Asal hiçbir açıklama yapmadan elini bebeği vermeleri için uzattı. Yaşlı kadıncağız bir an itiraz edecek gibi oldu, en azından açıklayıcı bir söz bekliyor gibiydi. Kocası omzuyla dürtükleyerek kulağına kızgınlıkla, "Hadi versene kadın. Görmüyor musun, l beyi kızdıracaksın," diye fısıldadı.

Dejin-Asal, bebeği aldıktan sonra ayaklarından tutup havaya kaldırdı, tek bir hareketle kundağını çıkardı. İki arkadaşı da yanına gelmişti. Kız olduğunu görünce kalabalığın şaşkın bakışları altında bebeği yere koydular ve ellerini üzerinde gezdirmeye başladılar.

Baha önce gördüklerine inanamadı, bebeğin etleri ayrışarak sümüksü bir akışkanlıkla atlıların ellerine geçiyordu. Ölmek üzere olan küçük canlının tiz çığlıkları kulaklarını tırmaladı. Kalabalığın çoğu olup biteni görebilecek yerlerde değildi, ön saflarda bulunanlar etrafa koşuşarak kusmaya başladı.

Argolin'in karısı hemen bayılmış, annesi ilk şoku atlatınca Delililerin üzerine atılmıştı, babası ise kılıcını çekmeye başlamıştı bile Muhtarın adamları onun kılıcını çektiğini görünce hemen silahlarına davrandılar.

Baha kustuktan sonra kendini çemberin dışına atmıştı, gerisinde başlayan kavgayı neden sonra fark etti. Havada insan parçalan uçuyordu. Dejin-Asal olarak kendini tanıtan yaratığın kollan sıyrılmış, kılıç darbelerinin derisinin üzerinden sektiğini görüyordu. Tüm vücudu değilse bile darbe gelen yerler zırhlı gibiydi. Daha doğrusu yaratık kılıç inmek üzere olan bölgeye kabuk oluşturuyor gibiydi.

O yara almazken, düşmanlarının dokunabildiği yerde etleri dağılıyor, elinde kalıveriyordu. Diğer ikisi de vahşette ondan geri kalmıyorlardı. Kısa sürede Balkaya nüfusunun çoğu öldürülmüştü. Baha bir kuyunun arkasına saklandı.

Yokedici güzel tanrılar, işlerinin bittiğine inanıp atlarım yine sürünceye kadar da yerinden kımıldamadı. İlk defa ölümü bu kadar yakınında hissetmiş, dehşeti bu kadar yakından görmüştü. İçsel bir değişiklik yaşamıştı. Dalgın bir şekilde kasap dükkânına yürürken, bir köşede korkuyla titreyen yardımcısına rastladı. Yapması gerekeni anladı.

Derzulya'da karısından çok daha korkunç birçok yaratık vardı ve artık ondan korkmadığını hissetti. Burada durması aptallıktı. Her yerde geçerli bir mesleği vardı onun, dükkâna girip kapıyı kapattı. Gizli kasasında biriktirdiği parayı aldı. Çok değildi ama başka bir kentte yeni bir hayat kurmasına yeterde artardı bile. Köyde yaşayanlar hâlâ şoktaydı, onun bir ata eyer yükleyip binmesine ve yola çıkmasına kimse engel olmadı. Baha'yı yeni bir hayat bekliyordu, İğrenç kansı ve yine onun kadar iğrenç çocuklarının olmadığı bir hayat... Atını sürdü ama dehşeti yaratan ölümcül konukların gittiği yönün tam tersine. Yani batıya...

Üç Dejin bir hafta önce yola çıkmış, şimdiye kadar yolu üzerlerinde buldukları iki bebeği öldürmüşlerdi.

Zul-Valknor, lanetli ateşte Habis'in düşmanının doğum görüntüsü geldiği sırada patlamıştı. Güçte önemli bir yara açılmıştı o zaman. Ama Edolav boşuna ölmemişti. Janus doğum görüntülerini ve görüntünün Zul-Valknor tarafından algılanma süresinden yola çıkarak bir alan oluşturmuştu. Kız çocuğu bundan iki ay kadar önce, batıda E-zmaraf sınırlarına, güneyde Mentazamor, doğuda Rah-palt ve Esari Krallığı sınırlarına kadar uzanan bir bölgenin içinde doğmuş olabilirdi ancak. Ortada Kursaha vardı. Böylece Dejinleri üç gruba ayırarak bu bölge içinde henüz bir aylık bütün kız bebeklerin öldürülmesi için görevlendirmişti. Gerçi Dejinler kızı bulunca içindeki gücü kuşku bırakmayacak şekilde fark edeceklerdi ama en küçük ihtimal bile şansa bırakılamazdı.

Üç ekip alanı daraltarak Kursaha içlerinde buluşacaktı!

44

Janus'un elçisinin aniden gelişi E-zmaraf'da heyecan yaratmıştı. Halk sürekli değişen güç dengeleri yüzünden tedirgindi. Artık zorlu kış mevsimine girerken, nasıl olursa olsun kargaşanın sona ermesini ve bir düzenin oturmasını bekliyorlardı.

Birkaç hafta önce, coşku içinde yaşlı örümceği bu sokaklarda taşlamış, Zünâyin'i alkışlamışlardı. Yine de herkes iktidarın eski komutan, yeni Kral Poriganis'te olduğunu biliyordu.

Poriganis gücünü, E-zmaraf a darbeden sonra gelen yeni askerlerle sağlıyordu. Kahverengi üniformalar içindeki yeni ordu, esiş ilerin üstündeydi. Bu durum ufak tefek huzursuzluklar çıkarsa da Kral'ın tavrı kesindi.

İşte şimdi de Kurâf'tan gelen sürpriz bir kafile yeni gelişmelere gebeydi.

Janus'un kafilesine elçi olarak Gajul liderlik ediyordu. Yüz yıllarca Balasahir adıyla bu kente, devlete, insanların kalbindeki korkuya egemendi

Başrahip. Ama şimdi kendi kurduğu sokaklara yabancı gözlerle bakıyordu. Her şey o kadar sahte gözüküyordu ki gözüne.

Saraya giden bildik yokuşu acele etmeden çıktı. Kendisine yirmi kişilik bir silahlı birlik eşlik ediyordu. Ve bir de mimar...

Mimarın adı Abgronik'di; Mentazamor'un ortasında yer alan ada devleti Istriyak'da epey ünlüydü. Küçük burnu ve sürekli kıpırdayan dudaklarının arasındaki seyrek bıyıklan yüzünden bir fareyi andırıyordu adam. Bir posta benzeyen açık kahverengi saçı da bu izlenimi güçlendiriyordu.

Gajul, Janus'un gruba bir Dejin katma isteğini reddetmişti. "Dikkatin benim üzerimde olması lazım. Senin güzel yaratığın herkesin bakışlarını üzerine kilitler orda," diye karşı koymuştu. Bu haklı bir nedendi ama Gajul, Dejinlerden korktuğunu ancak kendini- itiraf ediyordu.

Bu güzel ve tehlikeli canavarlar Habis hiyerarşisindeki yerini değiştirmişlerdi. Şimdi Janus ve Grihavariler arasında güçlü bir şekilde yer alıyorlardı. En azından ben insanım, diye düşünüyordu, peki Dejinler neydi? Yaratıldıklarında var olan böceksi şekillerini tir, kozadan çıktıklarından sonraki ilahi güzelliklerini de görmüştü. Sessizdiler, ne düşündükleri, hatta düşünüp düşünmedikleri belli olmuyordu. Acımasızdılar. Dokunuşlarıyla etleri nasıl da ayrıştırıyorlardı öyle!

Janus'un Asal ve Monk diye tanıttığı iki tanesi en tehlikelileriydi. Eğitim alanında Rebonları bile kâğıt bebek gibi yırtmışlardı. Ve birbirlerinden nefret ediyorlardı. Diğerleri birbirlerine benzerken bu ikisi saçlarındaki kızıl ve siyah gölgelerle ayrılıyordu. Janus bu ikisini ayrı kafeslere koymuş, bebeği arayacak farklı gruplara katmıştı.

Merdivenleri çıkarken Poriganis'in kahverengi üniformalı askerlerine baktı. İçlerinde bir tek tanıdık Nod'du. Ama onun da, değişen görüntüsü nedeniyle eski Başrahip Balasahir'i tanımasına imkân yoktu. Nod, Janus'un elçisine yolu göstermek için orada bulunuyordu.

Eski salon kabul odası haline getirilmiş, tavandan inen işlemeli perdelerin arasına iki taht konulmuştu. Sağdakinde Poriganis, soldakinde Zünâyin oturuyordu. Gajul kaba işçilikle yontulmuş bu tahtlara aceleyle

yamanmış hazine mücevherlerini görünce gülümsedi. Demek Pensa hepsini çalamamıştı.

Poriganis hatırladığı gibiydi; gururlu ve güçlü. Tam kral olacak adam... Oysa Zünâyin'in yüz hatları çökmeye başlamıştı. Gençleştirici iksir, bir tür zehir gibiydi, sürekli alınmazsa hem beyni, hem vücudu tahrip ederdi. Bu küçük köy fahişesi için üzülmeye değmezdi. Yine de eğilip selam verdi ve hediyelerini işaret etti.

"Ben Janus'un elçisi Gajul, E-zmaraf'ın yeni kral ve kraliçesini kutlamak ve bazı yeni durumları bildirmek için geldim," diye başladı konuşmasına. "Bildirmek" kelimesinde Poriganis'in yüzünün buruştuğunu fark etmişti elbette, bu kelimenin "emretmekten" farkı yoktu. Kurâf ta bir karar alınmış ve sadece E-zmaraf a bildiriliyordu. Havayı yumuşatmak için küçük tahta bir sandığı uzattı.

"Öncelikle size çok özel hediyemi sunmak isterim. Kraliçe Zünâyin ve kabul ederseniz size Kral Proiganis... uzun yaşam iksiri..."

"İksir" sözünü duyunca Zünâyin'in yerinden fırlayacağını zannetmişti bir an, ama Poriganis'in Zünâyin'in elini sevgiyle tutar gibi görünen pençesi, kadının canını acıtırcasına sıkıyordu.

Hediye, diye düşündü Poriganis. Gerisinin emirlere uyarsak geleceğini ima ediyor. Janus'un elçisi kaba yolla Zünâyin'in bağımlılığına saldırıyordu. Bağımlılık, ihtiyaç demekti. İhtiyaç da sizi bağlayan yumuşak ama demirden bile güçlü bir zincir.

Poriganis'in küçük bir el işaretiyle Nod gelip tahta sandığı aldı ve kapılar ardında yok oldu. Poriganis göz ucuyla Zünâyin'i kontrol ediyordu, kadın hastalıklı bir titreme içindeydi.

"Elçi Gajul bizi şereflendirdiniz ve değerli hediyenizle mutlu elliniz. Müsaade ederseniz görüşmemize daha samimi koşullarda ve yalnız devam edelim. Eşim Tanrıça Zünâyin son zamanlardaki törenlerden dolayı biraz yorgun," dedi Poriganis ve birlikte küçük bir odaya geçip karşılıklı oturdular.

Tıpkı eski Balasahir'in yakından tanıdığı gibi diplomasiden uzaktı Poriganis. "Elçi Gajul son zamanlarda Derzulya'da oldukça ilginç değişiklikler oluyor," diye Mikael'i ima ederek başlayınca haddini bildirme ihtiyacı duydu Gajul. "Tıpkı E-zmaraf da olduğu gibi..." diye yapıştırdı.

Poriganis önce saldırmaya hazırlanılmış gibi gözlerini kıstı, geril imli bir andan sonra gürültülü bir kahkaha atıverdi. "Sizi sevdim, dobra bir insana benziyorsunuz. Oysa Janus'un adamlarının genellikle büyülerle oluşturulmuş canavarlar olduğu söylenir."

"Yanlış yok bunda, çoğu öyledir," diye cevap verirken. Büyük ihtimalle ben de öyleyim, içimde hayat dolu o müzisyenden ne kaldı ki?! Uzun yaşadım ama tıpkı taze bir meyvenin kurutularak saklanması gibi... diye düşünüyordu.

Bir hizmetçi E-zmaraf in üzümden yapılan içkisi Lins'ten getirince birkaç saniye sessiz kaldılar. Sanki ikisi de gardım almaya çalışıyordu. Poriganis, Dromak'ı Mikael'e daha erken gönderemediği için üzüntü duyuyordu. Hâlâ raporu gelmemişti. Eğer batıdaki yeni devlet Sabır'la ilgili daha çok bilgisi olsaydı bu görüşmede bazı kozları olabilirdi.

Gajul o konuya değinmedi bile. "Poriganis size dolambaçlı yollardan söylemeyeceğim Janus'un mesajını. Artık Derzulya'da küçük tanrılara izin yok. Bütün her yerde tek bir Tanrı'nın ismi haykırılacak, tek bir Tanrı için mabetler kurulacak. Kurâf tan gelecek rahipler bulunacak başlarında..."

Poriganis için güçlü bir darbeydi bu. Daha yeni Örümcek Tanrıça dinini yıkmışlar, Zünâyin'i Bereket Tanrıçası olarak ilan etmeye hazırlanıyorlardı. Şimdi Kurâf tan zorla dayatılan yeni Tanrı'yı mı kabul edeceklerdi?!...

"Batı'da yeni bir devlet var Gajul, büyük orduyu yendiler. Onların tek tanrıya inandıkları söyleniyor. Kadim'di sanırım adı. Şimdi de siz karşıma geçmiş tek tanrıdan bahsediyorsunuz. Yoksa Derviş'in dini Kurâf a hâkim mi oldu?"

Gajul rahat bir şekilde güldü. "Elbette öyle bir şey yok. Onların Kadim'i, Habis'in yanında vahşilerin putudur ancak. Janus onların varlığına izin veriyorsa bunun nedeni dostu düşmanı açık biçimde ortaya çıkardıkları

içindir Poriganis ve bu da çok kısa sürecek. Eğer siz de bir seçim yapma ihtiyacı duyuyorsanız yanlış tarafta kalmanızı tavsiye etmem. Bahsettiğim tanrı Sürgündeki, ama o I «ütün haşmetiyle Derzulya'ya gelmekte. Bu nedenle artık vaftiz edilecek. Ve 'Habis' diye isimlendi! İnanın küçük tanrılara izin verilmemesinin nedeni korku veya çekinme değil sadece onun gölgesinde boğulacak olmaları. Artık Kurâf ta çok daha güçlü bir yaratık türü var; yakında ünlerini duyarsınız Dejinlerin. Onlar Habis'in yenilmez askerleri."

Poriganis, Gajul'un sözlerinin arkasındaki dehşetli geleceği görebiliyordu. "Boğulan adam dipte kalmaz!" diye tepkisini belirtti. Bu eski:denizci deyimi Gajul'un dikkatinden kaçmamıştı. Poriganis'in geçmişinde korsanlık olmasından hep kuşkulanmıştı. Peki ne demek istemişti? Zamanla her şeyin daha açıklığa kavuşacağını mı?

"Sözleriniz topraktaki kökleşmiş ağaçları yıkacak bir fırtına geldiğine işaret."

En abından bu benzetmede ima edilen açıktı, Gajul biraz sakinleştirme ihtiyacı duydu. "Yanlış anlamayın Poriganis. Habis'in veya onun gölgesi Janus'un kral olmakta gözü yok. Onların işi kalplerle, inançlarla... Elbette saygı isteniyor ama ne sizin krallığınıza, m- de başka krallıklara karışılacak, iktidarlar, devletler yıkılacak değil. Tabi bir istisna Sabır için bunu söyleyemiyorum."

Krallığına dokunulmayacağı teminatını vermesi Poriganis'i beklediği kadar rahatlatmamıştı. Buna şaşırdı Gajul. "İnanın eskisinden d a ha huzurlu ve zengin bir düzen olacak Derzulya'da," diye devam etti

Boğazını temizleyip, içkisinden bir yudum aldı Poriganis, bakışlar pencerenin dışında çiselemeye başlayan mevsimin ilk karına takılmıştı. "Kar yağıyor, kış geldi. Zorlu geçecek. Karışıklıklar olduğu İçin çiftçiler yeterli hasadı yapamadı. Belki de komşu krallıklardan yiyecek yardımı istemek zorundayız..." dedikten sonra Gajul'un gözlerinin içine baktı. "İkna ile veya zorla!"

Gajul gülümsedi, Poriganis'in derdini anlamıştı; hırslı adam ülkesini büyütmek istiyordu ve Habis'in buna engel olacağını düşünüyordu. "Biz

Habis'in tanrılığını kabul etmiş ülkelerin politikalarına, anlaşmazlıklarına karışmayız. Güçlü olan kazansın. Doğal ve doğru olan budur. Hatta ortak düşmanımız Sabır'a en yakın güçlü ülkenin E-zmaraf olduğunu düşünürsek Janus tarafından destekleneceğinize kuşkunuz olmasın."

Poriganis bu kez hoşnut kalmıştı, neşeyle elini uzattı adama. "Anlaştık o zaman, Habis'in şerefine dostum."

Kadehleri tokuşturdular, Gajul devam etti. "Ufak tefek bir iki konu... Öncelikle burada sürekli bir Habis elçisi olacak. Yanımda getirdiğim mimar Abgronik, sizin tahsis ettiğiniz bir yerde bir yıl içinde büyük bir mabet inşa edecek. Elçi aynı zamanda bu mabedin dini lideri olacak. Tabi E-zmaraf'ın da....

Vergiden küçük bir yüzde alınacak."

"Bunlar sorun değil. Gerekli emirleri veririm."

"Habis'in gelişini kutlamak için gelecek yıl, yaz başı şenlikler başlayacak, inşa edilen arenada dövüşler yapılacak. Savaşçı göndermeniz isteniyor. Derzulya'nın dört bir yanına ulaklar gönderildi. En ünlü kılıç ustalarına, mücadeleler için yeni yetenekler hazırlamaları söylendi. Bu dövüşler her yıl yinelenecek. Savaşçıları galip gelenlere büyük ödüller ve şeref bahşedilecek."

"Hımm. Epey eğleneceğiz demek ki! Açıkçası söyledikleriniz içinde en çok bu haber biraz moral verdi. Zaten E-zmaraf askerleri için iyi savaşçı olmaları istenen bir özellik. Oldu bilin. En iyi savaşçılarla bizzat katılacağım şenliklere..."

Bu şenlikler Derzulya'nın krallarını bir araya toplayacaktı ve E-zmaraf Kralı Poriganis onların arasında olacaktı. Ona göre görüşmeleri çok olumlu neticelenmişti. Kurâf tan gelen kafileye tahsis edilen konuta gitmesi için Gajul'a kapıya kadar eşlik etti. Konut eski Başrahip Balasahir'in sarayıydı!

Abgronik onları dışarıda bekliyordu, dudak titremesine sol gözündeki tik eklenmişti. Bir an önce mabedin kurulacağı alanı belirlemek istiyordu mimar, çünkü zamanında bitiremezse kellesi koparılacaktı. Kar yağışı artan

gökyüzüne endişeyle bakıyordu. Poriganis onun yanına Nod'u kattı ve sadece şartlara uygun araziyi bulmasını söyledi. Gerisi önemli değildi, elden gelen yardım verilecekti.

Tam ayrılacaklarken Gajul son anda aklına bir şey gelmiş gibi döndü. "Ha bir şey daha vardı... Küçük bir mesele ama çok önemli."

"Buyurun Elçi Gajul," dedi Poriganis beklenti içinde.

"Bazı özel sebepler yüzünden E-zmaraf'dan, Kursaha'nın ötesindeki Rah-palt'a kadar olan saha içindeki iki aylık kız bebeklerin öldürülmesi gerekiyor. Bu işle Rebonlar ve Janus'un yeni yaratıkları Dejinler görevlendirildi. Bu görevde onlara yardımcı olunması ve ence II erimemeleri askerlerinizin can sağlığı açısından tavsiye olunur."

Garip bir istekti bu. "Sebebi sormayacağım Elçi Gajul, elbette küçük, masum bebeklerin öldürülmesi halk arasında üzüntü yaratır ama sizin için önemli olduğunu düşünüyorum. Hangi bebeklerin öl-dürüleceği konusunda benden izin alınırsa, yönetim olarak sorun yakılmayacağız," diye cevap verdi Poriganis, ama aklına nedense Kurlaha'nın içlerinde takip ettikleri Fula gelmişti. Yalnız kaldığında meşe ağacından yapılmış masaya yumruğunu vurdu. "Biliyordum, kafamı sürekli meşgul ediyordu o askerlerin geri gelmemesi."

Lokan'ın karısı bildiği kadarıyla kaçış sırasında doğuma yakındı. Eğer hâlâ sağsa, çocuğu doğurmuşsa, çocuk kızsa bir aylık kadar olmalıydı.

Bu bilgiyi kendine saklamaya karar verdi. Eğer Janus koca bir sahada sırf bu kızı yok edebilmek için tüm kız bebeklerin ölümüne karar vermişse, çekindiği bir şeyler olmalıydı. Uzun zamandır beklediği koz bu olabilirdi. Belki de o kızı bizzat kendi harekete geçip bulmalıydı. Ama önce Dromak'ın gelişini beklemeliyim, diye düşündü.

Lins dolu kadehini iri kar taneleri yağan gökyüzüne kaldırdı. "Sana karşı o kadar da zayıf değilim Janus," diye bağırdı. Krallığını ilan ettiğinden beri ilk defa sırtını dikleştirip bir kral gibi güldü.

Eski adı Vonab Pensa olan Tephen, kısa sürede olsa avuçlarının içinde tuttuğu E-zmaraf'dan gelen elçiye soğuk bir tavırla oturmasını rica etti.

"Umarım tedbirli davranışımızı yanlış anlamazsınız... Eee..." Önündeki kâğıda bakarak ismi tekrarladı. "Kaptan Dromak. Şu sıra Derviş ile görüşmek isteyen çok kişi var ve bunların hepsinin iyi niyetli olduğunu düşünmek saflık olur."

Dromak, Permonark sınırından geçtiği andan itibaren Mika-el'in dininin etkileriyle karşılaşmıştı. Kılıçtan daha etkili bir savaş sürüyordu bu topraklarda. Köylerde vaaz veren misyonerler görmüştü ve köylüler onları büyük bir saygıyla dinliyordu. Ama yeni devletin önlenemez yükselişinin en somut göstergesi elbetteki büyük bir hızla inşa edilen Kudüs kentiydi.

Kent tam anlamıyla bir şantiye görüntüsü sergiliyordu. Yolculuğun bir kısmım doğudan Kudüs'e akan insan kalabalığıyla yapmıştı. Zanaatkarlardan tüccarlara, kaçak kölelerden askerlere, gözden düşmüş asillerden eşkıyalara kadar her çeşit insan vardı içlerinde... Yeni devlet Sabır, Derzulya'nın dört bir yanından mıknatıs gibi insanları çekiyordu.

Dromak'ın deneyimli gözleri farklı kabilelerden batılıların geçiş noktalarında nöbet tuttuklarını fark etmişti. Yardımcısı Fern'in sevimli çenebazlıkları kısa sürede inanılmaz bilgiler toplamalarını sağlamıştı; Mikael Batı'nın vahşi kabileleri arasında kan davalarına son vermiş, misyonerleri okuma yazma seferberliği başlatmıştı, düşman kabilelerin savaşlardan edindiği köleleri özgürleştirmişti.

Öte yandan bu garip Derviş'in yönetimi barışçı söylemlere sahipse de karar alırken acımasızlık sergiliyordu. Yamyamlıkta direnen üç kabile tamamen katledilmişti. Salayar savaşı ardından yeni devlete karşı çıkan dört kabilenin şefi gizli bir toplantıda yakalanmış ve oracıkta idam edilmişti.

Sürprizler sona eriniyordu; işte şimdi de karşısında deneyimli bir bürokrat, organizatör ve şaşılacak kadar yakışıklı danışman Tepilen duruyordu. Böylesi yeni bir devlet için fazla işbilir biriydi bu adam. Mikael ve danışmanı Eremin'den sonra üçüncü adam olmuştu kısa sürede. Üstelik Kruebes'ten geleli ancak iki hafta olduğu söyleniyordu.

"Önemli değil Danışman Tephen. Elbette anlıyorum, devletinizin içinde bulunduğu durum en iyi Kudüs'te gözleniyor. Her şey yeni inşa ediliyor ve hızlı büyümenin göstergesi bir kargaşa var. Bu bakımdan anlayışlı olmamak imkânsız."

Tephen, Dromak'ı yarım kulak dinliyordu, Poriganis'in bu güzel giyimli ve iyi konuşan adamı nereden bulduğunu anlayamamıştı. "Kusura bakmayın öncelikle kafama takılan şu isminizin başına gelen sıfat... Kaptan... E-zmaraf bildiğimiz kadarıyla denizle bağlantısı olmayan bir ülke. Elbette içinden geçen bir iki nehir var ama..."

"Danışman Tephen, Kaptan sıfatım Mentazamor'daki denizcilik geçmişime aittir. E-zmaraf'daki konumum Kralım Poriganis ile tanışıklığımdandır. Kendisi emrine girmemi istediğinde tereddüt etmedim. Ve bugün elçi sıfatıyla karşınızda bulunuyorum."

Tephen hâlâ önündeki kâğıdı incelerken elini anlıyorum gibisinden salladı. Dromak tıpkı birkaç gün önceki o aptal eşkıya özentisine yaptığı gibi o eli de kesmekten büyük zevk alırdı ama sadece gülümsedi.

Tephen l görüntüsü altında bu adamın bir korsan olduğuna bahse girerim, diye düşündü. Zaten Poriganis neydi ki! Şimdi nasıl davranması gerektiğini düşünüyordu. Elbette Poriganis'e karşı nefret doluydu. Dinini yok etmiş, E-zmaraf'ın başına kral olarak oturmuştu. Hatta bir bakımdan aşkı, öğretmeni, efendisi Balasahir'in sürgüne gitmesinin bile sorumlusu oydu. İntikam almak istiyordu. Birden kafasında bir plan belirdi.

"Sabır devletinin komşularıyla iyi geçinmek istediğini en iyi Permonark ile yaptığımız anlaşma göstermektedir sanırım," diye konuşmaya başladı. "Kral Berial bize karşı düşmanlık gösterdiği ve saldırdığı halde, bugün tahtında kalmasını ve topraklarını Runikli yağmacılardan temizlemesini Sabır'a borçludur. Bugün elçisi olarak geldiğiniz E-zmaraf' in askerlerinin de o saldırgan ittifakın içinde olduğunu hatırlatmak gereksiz."

Dromak kendini keskin bir kılıç üzerinde yürür gibi hissediyordu. Rahatsızlığını saklamak için yeniden gülümsedi. "Eski E-zmaraf yönetiminin bir karan olduğunun da altını çizmek lazım sanırım. Artık E-zmaraf'da ne Örümcek Tanrıça dini, ne de onun yönetici rahip güruhu var."

Bu da tam olarak doğru değildi; Tephen askerlerin E-zmaraf in eski yönetici olarak kendisine bile sorulmadan ittifaka katılma emrinin doğrudan Janus'tan geldiğini biliyordu. Birden ayağa kalkıp masanın ön tarafına yürüdü ve Dromak'ın yanındaki koltuğa olurdu. "Evet haklısınız," diye soluğunu hissettirecek kadar yakından konuşmaya başlarken, biraz önceki soğuk ve üstten bakan tavımı tamamen bir kenara bırakmıştı. Dromak bu yaklaşımdaki cinsel imalardan tiksindi. "Zaten Kral Poriganis özel mektubunda da bu (İldiğiniz açıklanmış. Bu açıdan ortak bir düşmanımız olduğu açık seçik görülüyor: Janus!"

Dromak bu ani tavır değişikliğinden hiç hoşlanmadı, gözünün muine avını yutmaya hazırlanan çöreklenmiş bir yılan gelmişti. "E-zmaraf için Janus'u düşman olarak nitelendirme hakkına sahip değilim Danışman Tephen," dedi. "Sonuçta Derviş Mikael sadece bir devlet adamı değil, saygıdeğer Janus gibi bir inanışın, dinin önderi. Ün bakımdan E-zmaraf olarak tercih yapmaktan ziyade iki taraf ile de iyi ilişkiler geliştirmek isteriz. Bana verilen yetki de bazı ticari anlaşmalar için. Hatta Sabır'ın şu anda kullanımda parası olmadığı için mal takası desek daha doğru olur. Umarım Sabır ile E-zmaraf, iki ülke yararına ticaret yapacaktır."

Tephen'in kafasında plan iyice şekillenmişti, kurnazca gülümseyerek, "Şüphesiz Kaptan Dromak... Şüphesiz..." diye teklifsizce bacağına vurdu. "Para konusunu dert etmeyin, yakında altın ve gümüş sikkeler olarak kullanıma sunacağız. Zengin ve işlenmemiş maden yataklarına sahip bir ülkeyiz."

Ticaretten konuşurken, Poriganis ve E-zmaraf'ı Janus'un önüne yem olarak atmayı düşünüyordu. Yeter ki bazı gizli anlaşmalar imzalansın, belgelerin Kurâf'taki mabede gidişini bizzat kendi sağlayacaktı.

"İsterseniz şimdi de yeni devletimiz Sabır'ın gücünü değil misafirperverliğini size kanıtlayalım. Uzun bir yoldan geldiniz ve yorgunsunuz. Görüşme öncesi sizden izin almadan iki çadır hazır edilmesini emretmiştim. Birisi size, birisi adamlarınıza. Şimdi gidin ve biraz dinlenin akşam yemeğinde de Derviş Mikael'in masasında yerinizi ayarlayacağım. Yoksul soframızın başkonuğu olacaksınız."

Dromak, Tephen'in kafasından geçenleri tahmin edemiyordu. Danışmanın sözleri tam bir güven sağlamaya yönelikken, sezgileri alarm çalıyordu. Bu adamla iş yaparken dikkatli olmak lazım, diye düşündü. Mikael... Onunla tanışmadan hiçbir konuda kesin karar vermemeli.

Tephen'in çadırından çıkarken beyaz mermerden inşa edilen Kadim adlı tanrının mabedine baktı. Kubbeli bir yapı olacaktı galiba... Eski kaptanı, şimdiki kralı Poriganis'in işi çok zordu, eğer kılıcının yanına bir inanç katamazsa Janus çekici ile Mikael örsü arasında ezilecek gibiydi. Ve Derzulya'nın her tarafında merak edilen soruyu kısık sesle bir de kendisi tekrarladı:

"Janus, Mikael'i yok etmek için neden bekliyor? Bu gizemli Derviş'in Janus'a denk sihir güçleri olduğu doğru mu?"

Bu sırada Tephen, Kurâf a gönderilmek üzere bir mektup hazırlıyordu. Birkaç kere üzerinde düzeltmeler yaptığı kâğıtları buruşturdu, bir saat sonra beğendiği bir metin çıkmıştı ortaya. Altına "Kulunuz Vonab Pensa" diye imzasını attı. Janus, Sabır içindeki sürpriz mektup arkadaşına çok sevinecekti.

46

Sarp hedefi tam on ikiden vuran oka bakıp kafasını kaşıdı. "Çok iyi, çok iyi!..." diyerek sırıttı. Elem de ona en şirin gülümsemesini sunuyordu. Kollarından tuttuğu gibi omzuna oturttu ve hedefin olduğu hurma ağacına gittiler. O okları toplarken, kız da artık uzanabildiği daldan birkaç hurma alıyordu.

Elem artık dokuz yaşındaki bir kız çocuğu gibiydi. Bir sabah kalktığında bu kızı birkaç ay veya yaş atlamış bulmak artık şaşırtıcı olmaktan çıkmıştı. Evet artık şaşılmıyordu Sarp, daha çok endişeleniyordu. Eğer kız bu hızla büyümeye devam ederse birkaç ay içinde yaşlanıp ölecek miydi? Pek sanmıyordu bunu. Sanki yaş atlamak kızın iradesindeymiş gibi geliyordu ona. Biraz büyüyor, öğreniyor ve biraz daha büyümeye karar veriyordu gibiydi. Her iki halde de bir sorunu vardı...

Daha doğrusu iki sorunu vardı; Elem hiç konuşmuyordu. İlk zamanlar atladığı yaşa göre zekâsının ilerleyip ilerlemediğini merak etmişti ama kız gerek davranışlarıyla, gerekse vücudunu kullanma biçimiyle çok zeki olduğunu gösteriyordu. Söylenenleri anlıyor, Sarp'ın öğrettiklerini -hatta öğretmediklerini- hemen kavrıyordu.

Konuşmaması fiziksel bir rahatsızlıktan da değildi. Sarp daha önce dilsiz insanlar tanımıştı. Onlar konuşamasalar bile birtakım sesler çıkarmaya gayret ederlerdi. Elem de böyle bir çaba da yoktu. O sadece konuşmamayı tercih ediyordu. Veya bir nedenle konuşması gerekmiyordu.

Her türlü bilgiye aç gibiydi. Saatlerce Sarp'ın Derzulya ve öncesine ait anlattıklarını ilgiyle dinliyordu. Öyle ki bazen kesmek istediğinde, yorulduğunda gelip kucağına oturup devam etmesini istediğini belli ediyordu. Sanki bu dünyaya belli bir amaçla gelmiş, en kısa zamanda bilgi ve silahla donanmak istiyordu.

Hızlı büyümesi artık şaşırtıcı olmaktan çıktıysa bile yine de sürprizleri bitmiyordu. Daha bu sabah Sarp'ın savaş bilekliklerini bulmuş, ayarlarını yaparak tıpkı bir kılıç ustası gibi korunma hamlelerini göstermişti.

Sarp tahta bir kılıçla hamle denemeleri yaptığında Elem'in büyük bir hızla darbeleri tam bilekliklerde karşıladığını görmüştü. Bu kız biraz daha büyüdüğünde birkaç düşmana karşı silahsız karşı koyabilirdi. İşte şimdi de daha önce hiç deneme yapmadan Sarp'ın onun için yaptığı okla yayı ustaca kullandığı kanıtlamıştı. Attığı beş oktan üçü hedefi tam ortadan vurmuş, ilk ikisi epey yakınına isabet etmişti.

Sarp'ın dinlenmek için uzandığı hamağa geldiklerinde kız o küçük elleriyle hurmayı kendince temizliyordu. "Sen nesin?" diye sordu gözlerinin içine bakarak. "Çok uzun yaşadım, bilimin yapa-bildiklerine de tanık oldum, Sürgündeki'nin yarattığı bu dünyanın sihirlerine de. Derzulya'nın garipliklerinden birinin kanıtı benim işte. Peki ama sen nesin?"

Kız, Sarp'ı dinlemiyor gibiydi, ısırdığı hurmanın yarısını ona .sunup başını öne eğdi. Bir canavar olabilir miydi bu sevimli yaratık? Janus ve Balasahir'in onun için hazırladığı bir tuzak. Küçük, güzel Elem birçok tehlikeyi barındırabilecek bir kapasiteye sahip gibi gözüküyordu. Sarp uzun

yaşamında güzellik ile iyiliğin birbiriyle bağlantılı kavramlar olmadığına çok kez tanık olmuştu.

"Sana bir öykü anlatayım istersen," dedi. Elem hemen başını göğsüne yaslayıp dinleme pozisyonuna geçti. Sanki sözcükleri kadar kalbinden de dinliyordu anlattıklarını...

47

"Kursaha'nın güneyinde Tuus diye bir ülke vardır, onun aşağısında da Navograd ve Katinya... Bu ikisi daha otuz yıl önce Malin adlı daha büyük bir krallıktı. Benim hikâyem Malin'i kocasının vakitsiz ölümü üzerine yönetmek zorunda kalan güzel Kraliçe Ben-nur zamanında geçiyor...

...Ilık bir yaz akşamıydı. Genç bir adam, halk arasında Âşıkdili diye adlandırılan koyun güzel manzarasına sahip bahçede dolunayın ışığında heyecanlı bir bekleyiş içindeydi.

Gerndun geleceği parlak, imrenilen bir gençti; iyi bir eğitim almıştı, babası Ebredon Malin'in en büyük tüccarlarından birisi aynı zamanda kralın ölümü üzerine kurulan yönetici meclisin güçlü üyelerinden biriydi. Bütün bunlar yakışıklılığı ile birleşince Malin krallığı başkenti Vidin'de evlenme çağma gelen genç kızlar için gözde bir damat adayıydı.

Gerndun kadınları nasıl etkilediğini çok küçük yaşta öğrenmişti. Yıllar içinde aşk onun için elde et ve bırak adlı bir oyuna dönüşmüştü, ta ki Nadin'e kadar... Bu güzeller güzeli kıza kim olduğunu bilmeden âşık olmuştu. Öğrendiğinde de, gönderdiği aşk mesajlarına uzun süre tek bir yanıt bile alamamıştı. Bu kızı etkilemesi için sadece Gerndun olması gerekiyordu çünkü Nadin, Vidin'de babasının gücüne sahip ikinci adamın; Tüccar Nablus'un tek kızıydı.

Gerndun'un ne serveti, ne parlak geleceği kız için önemliydi. Babası zaten bunlara sahipti ve tek çocuk olduğu için olabildiğince şımarık büyütülmüştü.

İşte bu geceki randevu epey uzun süren çabaların sonucuydu... Aşk mektupları, en yakın arkadaşlarıyla dost olup aracı kılmalar yetmemişti. Nihayet tehlikeli olduğu kadar eğlenceli bir iş yaparak kızın penceresinin altında serenat yapmaya kalkmıştı. Nadin bir rezalet çıkmasından korkarak, bir an önce gitmesi için şantaja boyun eğmiş bu randevuyu vermişti.

Gerndun artık sabırsızlanmaya başlıyordu. Artık manzaranın şiirselliği umurunda değildi, kalkıp volta atmaya başladı, birden bir hışırtı sesiyle irkildi. Bir eteğin dala sürtünme sesi?...

İşte sevgilisi oradaydı... güzeller güzeli, narin, yürüyen bir sanat eseri Nadin!

Yeşil kadife pelerininin kapüşonu güzel yüzünü gölgeler içinde bırakıyordu. Gerndun birkaç adım gerisinde bir başka karaltı gördü. Bu kızın dadısı Dorothy olmalıydı. Bir kadın için epey iri olan bu dadının aynı zamanda, iyi silah kullanan bir koruyucu olduğunu biliyordu Gerndun. Eğer genç adam belli bir sınırı geçmeye kalkar veya zor kullanmak isterse Dorothy'nin devreye gireceğinden kuşkusu yoktu.

...Ama şimdi umurunda olan Dorothy değildi.

Heyecanla koşup Nadin'in ellerini tuttu. Defalarca dudaklarına götürüp öptü. Genç kadın, 'Lütfen Gerndun buraya bir aşk randevusu için gelmedim,' diyerek ellerini çekmeye çalıştı.

Ama Gerndun gölgelerin örtemediği o güzel dudaklarında ödülünü görmüştü, nadide çiçeği heyecandan dudaklarını dişliyordu. 'Peki niye geldiniz o zaman sevgili Nadin? Eğer burada oluşunuz benim aşk çağrım değilse, bana duyduğunuz ilgi değilse nedir?"

Kız nihayet elini kurtarabilmişti. 'Elbetteki beni ve kendinizi düşürdüğünüz komik ve rahatsız edici durumlara son verebilmek için. Sevgili Gerndun sizi defalarca reddettiğim halde niye peşimi bırakmıyorsunuz anlamıyorum. Yakışıklı ve zeki bir gençsiniz. Babanız çok zengin ve geleceğiniz parlak. Peşinizde onlarca genç kız olduğundan eminim, ki bazıları benim arkadaşlarım.'

'Pöh... onların hiçbirinin gözümde değeri yok sevgili Nadin. Anlayamadığım bu saydığınız iyi özelliklerim sizin için neden geçerli değil acaba? Ne kusurum var ki beni -belki de zalimce altını çizdiğiniz gibi- defalarca reddettiniz?'

Nadin nihayet kapüşonu indirmişti, sarı lüle saçları, güzel, oval yüzünün iki yanından serbest kaldı. Gerndun'a bir gülümseme bahşettikten sonra, 'Belki de kusursuzluğunuz kusurdur desem. Kendinize çok güveniyorsunuz,' dedi.

Gerndun deneyimlerden çok içgüdüsüyle Nadin'i elde edebilmek için ne yapması gerektiğini bir anda anladı. Nadin güçlü bir kızdı ve hükmedebileceği, bir çocuk gibi üzerine düşebileceği, en önemlisi zayıflıklarını gösteren bir âşık istiyordu. Artık sorunu çözdüğüne göre harekete geçebilirdi.

Ay ışığının aydınlattığı bahçede, tahta bank üzerine oturmuş genç kadının ayaklarının dibine attı kendini, en acındırıcı ifadesiyle, 'Ah sevgili Nadin, kusursuzluk mu dediniz?! Dalkavuklarla, size siz olduğunuz için değil babanızın oğlu olduğu için davranan insanlarla çevrili bir hayat mı bu kusursuzluğu yaratan,' diye başladı. Genç kızın da durumu bundan pek farklı olamazdı, bir benzerlik kurduğunu düşünüyordu. Nitekim âşık olduğu yüzdeki ilgili ifadeyi kaçırmadı.

'Arkadaşlık, dostluk veya sevgi... Sizin de her zaman şüpheye düştüğünüz olmuyor mu bunlarda? Acaba dostum dediğiniz, aşkım diyeceğiniz kişi gerçekten sizi mi önemsiyor? Bazen kendimi ne kadar yalnız hissettiğimi tahmin edemezsiniz. Gözlerimin acıyla dolduğunu, içime akıttığı gözyaşlarımı... Oysa siz... sevgili Nadin...'

Genç kızın belli ki ruhundaki bir noktasına dokunmuştu, koca koca açılmış gözlerinde esasında küçük bir kızın meraklı ve aç bakışıyla karşılaştı. Tadını merak ettiği dudaklar, 'Evet?' diye sabırsızlıkla şekillendi.

'Siz öyle misiniz sevgili Nadin! Beni severse gerçekten sevecek, zengin tüccar, toplumun güçlü bireyi Ebredon'un oğlu olduğum için sevmeyecek birisiniz.'

Artık son hamleyi yapmak gerekiyordu. 'Beni en iyi anlayacak, güçsüzlüğümü, zayıflığımı korkusuzca gösterebileceğim, kucağında sevgiyi, en önemlisi güveni bulabileceğim aşkımsınız sevgili Nadin.'

Savunma zırhı çatlamış gibiydi Nadin'in, 'Kraliçe Bennur da böyle diyor,' diye mırıldandı. 'Sizin bana en çok yakışan eş olduğunuzu.'

Onun dalgınlığından doğan fırsatı kaçırmak istemedi Gerndun ve artık adı Derzulya da olsa Arz'ın binlerce yıllık tarihinde çok kez görüldüğü gibi iki genç dudaklarını birleştirdi. Genç Gerndun gerçi Nadin'i elde etmek için o sözleri söylediğini düşünse de gerçekte ne kadar büyük bir doğruyu dile getirdiğini tahmin bile edemiyordu. Ebredon'un oğlu olmak, babasının zengin bir tüccar olması, yönetim meclisinde önde gelen bir üye olması onu şekillendirmişti ve yaşamının geri kalanını da belirleyecekti.

Nadin'i öperken kulakları heyecanla uğuldamasa biraz ileride bir vücudun yere yığılısını duyabilirdi. Bu Dorothy'ydi, çok geçmeden gölgeler hızlı harekete geçti ve o da kafasına aldığı bir darbe ile bayılırken son duyduğu sevgilisi Nadin'in korku dolu çığlığıydı.

Darbe onu öldürmek için değildi. Sabahın aydınlığı gökyüzüne yayılırken, üzerine çiğ yağmış bir halde kendine geldi. Nerede olduğunu kavraması birkaç saniye aldı, dehşet ise ardından geldi. Çırılçıplaktı, çoğu kasıklarında olmak üzere bedeninde kan vardı. Önce bu kanın kendisine ait olduğunu sandı, ama daha kötüsüne hazırlıklı değildi. Aşkı Nadin biraz ileride elbiseleri parçalanmış ve kanlar içinde yatıyordu.

Cansız gözleri gökyüzüne bakıyordu, ağzı acı dolu bir çığlığı içinden atmak ister gibi açık kalmıştı.

Gerndun panik içinde genç kızın yanına süründü. Üzerindeki kan onun olmalıydı. Hıçkırıklara boğularak kırılmış bir oyuncağa benzeyen bedeni kollarının arasına aldı. Gürültüler ve ayak sesleri duyana dek ne yapması gerektiğini düşünemedi.

Devriyeler yaklaşıyordu, birden ne durumda olduğunu kavradı. Nablus'un kızının tecavüz edilmiş cesedinin yanındaydı, çırılçıplaktı ve üzerinde onun kanı vardı. Artık daha soğukkanlı düşünmeli öncelikle bu durumdan

kurtulmalıydı. Etrafı araştıran gözleri Dorothy'nin de bir ağacın dibinde yattığını fark etti, boğazı kesilmişti.

Tam kalkmaya hazırlanıyordu ki bir devriye düdüğü duydu. 'Dur! Hemen dur orda!'

Buna hiç niyeti yoktu, kaçmaya başladı. Küçükken buralarda çok oynamıştı, gizli geçitleri, çalıların arkasında yitip gitmiş yolları bilirdi.

Sık bir çalı topluluğunun ardında bir süre dinlenirken devriyelerin komutanının geldiğini duydu.

'Kimdi o göreniniz var mı?'

'Tüccar Ebredon'un oğlu Gerndun'du efendim.'

'Vay canına emin misin?!' Komutan şaşkınlığı atlatınca için için sevindi. Uzun süredir devriyelerin başına çakılı kalmıştı. Eğer bu cinayetin üzerinin kapanması istenirse ödül olarak bir terfi alabilirdi.

'Kesinlikle efendim, devriyeye katılmadan önce bir süre yanlarında çalışmıştım. Kendisini birçok kez gördüm... Efendim sorun sadece katilin kimliği değil. Genç kız...'

'Gerndun ha! Bu iş çok büyük bela.'

'Daha da büyüğü efendim, tecavüz edilmiş kızdan bahsediyordum.'

'Eee?'

'O kız Nadin efendim. Nablus'un gözü gibi sevdiği tek kızı, tek çocuğu güzeller güzeli Nadin. Ağacın altında yatan ceset de dadısı Dorothy.'

Komutan bir ıslık çaldı. 'Yöneticiler Meclisi karışacak desene, bu cinayet iç savaşa kadar gidebilir,' diye söylendi. Kimse bunun üzerini kapatamazdı, büyük bir ihtimalle bir terfiden daha önemli dertlerle uğraşacaktı yakında.

Gemdun kaçmakta ne kadar geç kaldığını ilk kez o an anladı ve tam olarak nasıl bir belanın içine düştüğünü de... Bir tuzak kurulmuştu, her şey

ince ince hesaplanmıştı. Teslim olmasıyla çözülecek bir sorun yoktu. Karanlık odalarda ölüm fermanının çoktan imzalanmış olduğunu anladı.

Sarp anlatmaktan yorulmuştu ama Elem'in gözlerinin merakla açık olduğunu görünce özetleyip bitirme gereği duydu.

"Ben kaçak Gerndun'la İstriyak'ın en büyük limanı Random'da tanıştım. Bir taverna kavgasında ihtiyacım olmadığı halde yardımcı olmuştu. Tanışmamızın ancak altıncı ayında bana açtı yaşamını, büyük sırrını. Anlattıklarını dinleyince işin içinde iş olduğunu düşündüm ve ona sahte bir kişilik uydurarak Malin'e geri döndük.

Cinayetin ve Gerndun'un kaçışının üzerinden beş yıl geçmişti. Babası Ebredon ve Nadin'in babası Nablus birbirlerini yok eden bir kan davası içine düşmüşlerdi. Kraliçe Bennur'u hatırladın mı? O yönetimi tek başına ele geçirmişti.

Olayın tüm ayrıntılarını Bennur'un eski muhafızı, eski âşığı ve 0 geceki cinayeti işleyen katilleri tutan Pornat'ı bulunca öğrendik.

Genç bir kızın ölümü büyük bir politik hedefin aracıydı. Kraliçe Bennur kocasının ölümü üzerine iktidara ortak çıkan Yöneticiler Meclisi'ni yok edebilmek için Ebredon ve Nablus arasındaki savaşı başlatmıştı. Bunun için de Gemdun ile Nadin'in buluşması bulunmaz bir fırsattı. Hatta Nadin'e, Gerndun ile buluşma tavsiyesini veren de Kraliçe Bennur'du.

Bennur'u tanıdım. Çok güzel ve akıllı bir kadındı. Her şeyi iktidarı tek başına oğluna bırakabilmek, onun geleceğini güven altına alabilmek için yapmıştı.

Peki Elem ben sana bu hikâyeyi neden anlattım biliyor musun?"

Kız küçük ve sevimli parmaklarıyla Sarp'ın göğsüne vurdu.

"Evet, yanılmıyorsun elbette ben bir şeyler yaptım. Hikâyemiz Dokuz Kral Savaşı'na kadar gidiyor. Ama önce şunu söyleyeyim. Kraliçe Bennur'a, bu iğrenç planın aklını veren o zamanki Malin Sürgündeki elçisi

Thorozin'di. Grihavari, eski adıyla Gustav... Ve doğal olarak o da emri Janus'tan almıştı.

İşte Janus böyle çalışır, Derzulya'nın her yerinde iğrenç bataklığının kokusunu duymak ister. Onun bir oyunudur bunlar. İnsanları piyon gibi güder. Giderek de ustalaşır. Emin ol bir cinayetle başlayan savaşı, ortalığın böylesine karışmasını ellerini ovuşturarak izlemiştir.

Ama ben artık olayı biliyordum ve eski arkadaşım John'un o kadar da mutlu olmasını istemezdim. Gerndun'a yardımcı oldum ve onu Kral yapana dek bir mücadele başlattık. Elimizde cinayete aracı olan eski âşık vardı. Kısa sürede Gerndun başa geçti.

Kral Gerndun benim de yardımımla Janus'un pis kolunun içine sızamadığı güçlü bir krallık kurdu. Doğu'da dokuz kralın katıldığı güçlü bir ittifak kurdu ve Orta Derzulya'daki Janus'un yönetimindeki krallıklara savaş açtı.

Ben her safhada onun yanında oldum, ne yazık ki büyük savaş sırasında beni bile kandırabilen bir tuzağın çağrısına kapıldım. Gerndun, Janus'a yenilirken ben de Del-asmur adlı büyük bataklıkta vücudumdaki yaraların iyileşmesi için saklandım. Ruhumdaki yara ise hâlâ iyileşmedi sayılır, senin gelişin beni tekrar bir şeyler için mücadele etmeye çağırıyor doğrusu.

Genç Gerndun ne oldu bilmiyorum. Yıllar sonra buraya gelmek için Vidin'den geçerken Dokuz Kral Sunağı diye bir meydan vardı orda. Janus bizzat kendi eliyle kendisine karşı ittifak kuran kralların başını kesmiş orda, Malin'i de ceza olarak Navograd ve Katinya diye iki ülkeye bölmüş. Ama tek gözü kör yaşlı bir dilenci bana meydanın isminin yanlış olduğunu söyledi. Dediğine göre Gerndun yalnız başına batıya kaçmış. En son gördüğümde yaşlanmaya başlamıştı dostum. O güçsüz haliyle pek uzun süre yaşayamamıştır o yamyamların arasında sanırım."

Sarp son sözcükleri kısık sesle söylemişti. Yılların anılan üze-ı ine yıkılıyordu. Böylesi uzun yaşamanın en büyük zorluğu belki de bu kadar çok acıyı barındırmaktı. Ne yazık ki unutamıyordunuz da bunları.

Elem de yorulmuştu. Gözkapakları uykuya yenilmemek için direniyordu. Sarp yavaşça yatağına kadar taşıdı onu. Yapması gereken birkaç işi daha vardı; bulaşık yıkayacak, Elem için bir genç kız elbisesi dikmeye çalışacaktı. Hâlâ üzerinde şimdilik bol ve uzun gelen basit bir harmani ile geziyordu kız. Gerçi bu kıyafet onun gibi ölçüleri hızlı değişen biri için fazlasıyla iyi ve pratikti ama öyle ya da böyle güzel bir şeyler giymeliydi. "Elem'i küçük bir ülkenin kraliçesi yapabilirim ileride," diye güldü. Uzun süredir ilk defa Kursaha'da saklanmaktan vazgeçmeyi düşündüğünü fark etmedi bile.

Kulübenin arkasındaki depoya girip kumaş aramaya başladı. Kursaha acımasız bir eşkıyaydı; ara ara çevreyi gezmeye çıktığında yollarım kaybetmiş yolcuların artıklarını buluyordu.

İçi altın ve mücevher dolu küçük bir kutunun altındaki sandıkta kumaş olabileceğini hatırladı. Bir başkasının gözlerinin faltaşı gibi açılacağı değerli taşlarla dolu kutuyu öylesine bir kenara atıverdi. Kumaş seçerken gözü bir tüccarın hesap defterine takıldı. Sayfaların çoğu boştu.

Biraz önce anıları unutmakla ilgili düşünceleri geldi aklına. Yaşadıklarını, bildiklerini gerçekten unutmalı mıydı? Acaba anılarımı yazsam mı? diye düşündü. Belki de yazarak onların ağırlığından kurtulabilirdi.

Hem bu başka bir işe daha yarayabilirdi. Janus'un eskiye ait ne varsa yok etmeye çalıştığını iyi biliyordu. Onun en büyük isteğiydi, insanlığın geleceği kadar geçmişini de şekillendirmek. Tarihiyle, şimdisiyle, geleceğiyle, bedeniyle, ruhuyla, aklıyla sahip olduğu, kendi yarattığı Derzulya insanını istiyordu o.

Eğer anılarını yazar ve mümkün olduğu kadar insana ulaştırırsa kılıçtan bile güçlü bir silah olmaz mıydı bu?!

Bunu yapabilirdi ama daha sonra, şimdi de o boş sayfaları kullanması gerekecekti. Yetenekli elleriyle Elem için bir kıyafet çizmeye başladı. Heykeltıraş olduğu için eskiz yapmakta zorlanmıyordu.

Çok değil iki saat sonra beğendiği bir giysi çıkmıştı kâğıt üzerinde. Gerçeğini yapmak da en fazla birkaç gün sürerdi; insan ölümsüz olunca söküğünü dikmek, kıyafetlerini düzeltebilmek için biçki dikiş öğrenecek bol zamanı oluyordu.

Kulübeyi aydınlatan lambayı söndürmeden önce uykusunda mutlu bir düş nedeniyle gülümseyen Elem'e, ardından defterdeki boş sayfalara baktı. Bir gün Derzulya'nın gerçek oluşumunu yazacaktı. Tüm açıklığıyla! O griışığı soluduğu gün yaşadığı şoku ve devamında yaptığı seçimi... Onlara karşı savaşacağını açıkladığı gün John'a yalan söylememişti ama bazı şeyleri saklamıştı, çünkü nasıl dile getireceğini bilmiyordu. Hâlâ da tam olarak gördüklerine bir açıklama getirmekte zorlanıyordu.

O törende Sarp dışında kimsenin algılamadığı bir şeyler olmuştu. Sürgündeki'nden griışık dışında başka şeyler de sızmıştı Sarp'a. Bu onun gerçek amacıydı belki. Ama yaratık elbette bunları bir insan gibi düşünmüyordu. Ve Sarp, Sürgündeki hakkında Janus'tan bile gizlenenleri biliyordu ve bunlar dehşetten de öteydi!

48

Kehanet ormanındaki kulübesine döndüğünde hava yine kararmak üzereydi. Aradığı otları bulması epey zaman almıştı Hanım Vey'in. Kapısını açtığında dönüp gölgeler içinde tehdit dolu hışırdayan ağaçlara baktı. İçinde yaşasa dahi Kehanet ormanının tehlikeli olduğunu bilirdi. "Köpekler ısırır mı diye düşünme," demişti bahası bir keresinde. "Çünkü ısırırlar. Bu onların doğasında var." Bu ağaçlar ve orman da böyleydi işte, fırsatını bulursa canınıza okurdu, çünkü bu onun doğasında vardı.

Henüz otuzlu yaşlarının sonlarını yaşadığı halde, nedense çevredeki köylülerin onu olduğundan yaşlı zannettiklerini biliyordu. Onlara göre o, "Yaşlı şifacı Hanım Vey"di. Kadının buna bir itirazı yoktu; en azından geçen onca zaman sonunda onu kabullendiklerini düşünüyordu. Tıpkı Kehanet ormanındaki ağaçlar gibi...

Ama hayatı tozpembe bir rüya zannettiği genç kızlık zamanları çok geride kalmıştı. Her şeyin doğasını iyi biliyordu artık. Ağaçlın yine de bu

akşam olduğu gibi biraz daha dikkatsiz olursa fırsatım bulursa canına okuyabilirlerdi. Birdenbire tanıdık yolların kapandığını, işaretli ağaçların onu ölüme sürükleyecek yönleri gösterdiklerini görür müydü bilinmez... Köylüler de öyleydi; zor duruma düşse birdenbire, "O bir yabancı, bizden biri değil," diye düşüneceklerine emindi. Şifacıyken, çocuk kaçırıp, kalbini yiyen bir cadıya dönüşmesi ne kadar süre alırdı bilinmez... Her şey sizin tedbiri elden bırakmanıza bağlıydı.

Güçlü bir şekilde içini çekti ve gece boyunca hazırlaması gereken merhemleri, ilaçları, iksirleri düşündü. Gerçek adını kimse bilmezdi, köylülerin tümü Hanım Vey olarak çağırırdı onu. Oysa Vey on yıl kadar önce ölen kocasının soyadıydı.

Vey... Adrian Vey, böyle söylendiğinde sanki bir asilin ismi gibi duruyordu. Oysa bu tıpkı onu kocası gibi düşünmek gibi büyük bir yanılgı olurdu. Adrian damarlarında soylu kandan tek bir damla olmayan bir eşkıyadan, yeri geldiğinde acımasız bir katilden başka bir şey değildi.

Şimdi adı anılmayan bu kadın ise tam aksine eski Malin krallığının doğu komşusu Curumey'in sevgili kralı Opal'in en büyük kızı Gizel'di. Sadece kral babasının değil annesinin ataları da en az dört nesildir soyluydu. Ve kafilesi baskına uğradığında gelin olarak Runik prensi Edmas'a gidiyordu.

Dokuz Kral Savaşı'ndan sonra Opal, Janus'a sadakatinin ödülünü almak üzereydi. Derzulya'nın en büyük ülkesinin prensinin kızıyla evlenmesiyle sorunsuz ve zengin bir geleceği garantileyecekti. Malin, Navograd ve Katinya diye ikiye bölünürken, topraklarının bir kısmı da savaşta Gemdun yerine Janus'un tarafında yer alan Opal'e hediye edilmişti. İnce, dar bir koridordu ama Curumey'e Mentaza-mor'da bir liman sağladığı için çok değerliydi. Opal daha sonra o liman kentini Curumey'in yeni başkenti Burcelep yapacaktı.

Gizel, bazen hiç görmediği müstakbel kocasını düşünürdü. Runik hâlâ büyük bir krallıktı biliyordu ama Edmas kral olmuş muydu, yoksa Derzulya'da sıkça rastlanan bir av kazasında ölmüş müydü bilmiyordu.

Adrian ve arkadaşları on iki kişiden oluşan silahlı koruyucular tarafından eşlik edilen gelin kafilesine biraz da cahilliğin verdiği cesaretle

saldırmışlardı.

Araba dar bir geçitten geçerken, önceden hazırlanmış taşlar geride bulunan altı askerin önünü kesmiş, önde bulunanların üzerine de ağaçların üzerinden ağ atılmıştı. Bu şok baskına rağmen çalışma bittiğinde yirmi dört kişilik eşkıya çetesinden sadece beş kişi ayakta kalmıştı. Onlara en büyük zararı veren de, Adrian hançerini ensesine sokana dek sadağındaki her okla bir saldırganı öldüren okçu olmuştu.

Baskın sonrası hazine dolu olmasını bekledikleri arabadan çıkan ise hizmetçisiyle seyahat eden Gizel'di. Bir tedbir olarak gelinin kocasına sunacağı hediyeleri önceden yola çıkmıştı. Sağ kalan eşkıyalar bunca asker tarafından korunan, bunca adamına mal olan arabadan beklediği hazinenin çıkmamasına çok kızmıştı.

Üçü tecavüz etmek için hizmetçisini sürüklerken eşkıya lideri hiç olmazsa asil bir kadının tadına bakmak için arabaya girmişti. Gizel on altı yıllık yaşamı boyunca saray ve çevresinden hiç çıkmamıştı, gördüğü kan ve dehşetten şok olmuş vaziyetteydi. Sanki bütün yaşananlar onun başına gelmiyor, bazen gördüğü kâbuslardan birini yaşıyordu. Birazdan uyanacak ve hâlâ kafilenin Runik'a gitmekte olacağını görecekti. Bu nedenle eşkıya lideri hançerini boğazına dayamış onu elde etmek için soyarken elini bile kaldırmıyordu.

Birden o koca adam bütün cüssesiyle genç kızın üzerine yıkılmıştı. Adrian kıza sus işareti yaparken, genellikle tercih ettiği şekilde kurbanının ensesine gömdüğü hançerini çıkarıyordu. Bu onu ilk görüşüydü. Geniş alınlı, sağ yanağında koca bir ben olan çirkin bir adam. "Bekle beni," dedikten sonra, arabadan indi.

Gizel yavaş yavaş girdiği şoktan çıkıyordu. Üstündeki ağır cesedin altından çıkmaya çalışırken dışarıda bağrışmalar duyuluyordu. Biraz sonra kurtarıcısı arabanın kapısında belirmişti. Sol kolunda bir yaradan kan akıyordu. Gizel'den yardım etmesini isteyerek eşkıyaların liderinin cesedini dışarı attı.

Arabaya koşulu dört attan biri ölmüştü. Adrian onun yerine ölen askerlerden birinin atını bağlarken Gizel sersemlemiş şekilde arabadan

inmişti. Etraf ceset doluydu. Eşkıyalar ve askerler yan yana yatıyordu. Kontrolünü ise biraz ilerideki ağacın altında Puhu'nun kanlı cesedini görünce kaybetti. Uzun yıllardır yanında olan, artık arkadaşı diyebileceği Puhu bir ağaca dayanmıştı. Elbisesi beline kadar açılmış, kaşıklan kan içindeydi. Bir kolu imkânsız bir şekilde geriye dönmüştü. Tam kalbine saplanmış hançerin ucundan ince bir kan nehri, giyerken sevinç çığlıklarını hatırladığı mavi elbisesini mora boyuyordu. Etrafında onu tecavüz etmek için arabadan indiren üç eşkıyanın cesedi vardı.

Gizel daha sonra olayı hatırlarken Puhu'nun kalbine saplı hançerin Adrian'a ait olduğunu keşfedecekti. Bu bile ondan nefret etmesi, intikam alması için iyi bir sebepti, ama çekeceği işkence dolu yılların sonunda değil, başındaydı henüz.

Puhu'yu görünce attığı çığlıklar ardından hıçkırıklara dönmüştü. Belki kendisi bayılacaktı ama Adrian erken davranıp sert bir tokat darbesiyle onu karanlıkların içine yolladı.

Uyandığında nerede olduğunu bir süre algılayamadı. Bir örtünün altında çırılçıplaktı. Adrian iki eliyle tuttuğu kemikten et sıyırıyordu. Ocağın üzerinde kaynayan kazandaki haşlanmakta olan eti işaret etti. "Acıktınsa ye."

Gizel yaşamının geri kalanını geçireceği kulübeye ilk kez baktı. O zamanlar bile Adrian'in epey düzenli olduğunu kabul etmeliydi ama yaşamı sarayda geçen genç bir kız için tamamen sefil bir yerdi.

"Babam," dedi. "O bir kraldır. Eğer beni götürürseniz size büyük bir ödül verecektir." Dadısından gizli okuduğu macera kitaplarında böyle denmez miydi? Birisi kaçırılırsa para istenirdi hep. Ama Adrian dediklerine aldırmamış, eti sıyırmaya devam etmişti.

"Lütfen bayım. Runik'e gidiyordum ben. Prens Edmas'ın eşi olacağım. O da karşılıksız bırakmaz iyiliğinizi. Merak etmeyin tek söyleyeceğim, beni kurtarmış olduğunuzdur." Runik'i duymamış olamazdı bu adam. Kurâf adlı liman kentinde Sürgündeki'nin en büyük mabedinin olduğu, Ölümsüz Vaiz Janus'un yaşadığı, Derzulya'nın en büyük ve güçlü ülkesi...

Adam hiçbir şey söylemedi, masadan kalkıp tahta bir vanayı açıp elini yıkadı. Kızın yatağına gelip, yanına oturdu. Bugün delice bakarken gördüğü gözler şimdi buğulu gibiydi. Sarhoş muydu bu adam?! Genç kızın yanağını okşadı. Bu yumuşak sevgi dolu temas nedense Gizel'i daha da ürkütmüştü, çıplak vücudunu koruyabilirini s gibi çarşafı iki eliyle boğazına kadar çekip yatağın köşesine sığındı.

Adrian güçlüydü, o delice ifade tekrar geldi bakışlarına, çarşafı yırtarcasına çekti. Gizel'i altına aldı. Gizel direnmenin faydasız olduğunu anlamıştı. Adam daha sonra yanında yatarken, "Gitmeyi unut," dedi. "Arkadaşlarımı, bütün bu bölgenin korktuğu Saknor'u biraz para için mi öldürdüğümü sanıyorsun." Gizel adama sırtını dönmüştü, artık tamamen tepkisiz kalmayı düşünüyordu, yine de Saknor ismini duyunca sırtı ürperdi, gözleri karanlıkta şaşkınlıkla açıldı. Bu eşkıya orta Derzulya'nın en korkulan ismiydi. Gizel saraydaki kapalı yaşantısında bile duymuştu Saknor'u ve yaptıklarını. Demek o saldırmıştı kafileye. Arabada üzerine saldıran, bu adamın öldürdüğü kralları bile korkutan o eşkıya mıydı?

Adrian, Gizel'i kucağına çekti. "Seni arabada gördüğüm anda kimseyle paylaşamayacağımı anladım. Değil Saknor, değil Edmas, Janus bile istese olmazdı, önüme hazineler bile yığılsa..."

Genç kız adamın tutkusunu tam anlamıyla hissetmişti, sıcaklığını duyuyordu. Daha sonra itiraf etmese bile gönülsüz tutsaklığı bir aşka dönüşmüştü. Çok sonraları Kehanet ormanından çıkış yollarını öğrendiğinde, Adrian'dan kolayca kaçabileceği halde gitmedi. Artık nereye gidecekti ki?

İşte Hanım Vey'in öyküsü buydu. Zaman içinde gelin arabasının zeminine saklanmış farklı bir hazine bulunca şifacılığa başlamıştı. Adrian arabayı parçalarken altı kavanoz bulmuştu. İçleri Toht kemik tozu, kanı, zehiri ile doluydu. Gerçekten de büyük bir servetti bunlar. Zaman içinde Hanım Vey bunlar sayesinde ünlü bir şifacı olup çıkmıştı. Adrian'ı iki kere ölümün kıyısından ilaçları sayesinde geri getirmişti. Ama ölüme uzun süre engel olamıyordunuz. Bir gün hiçbir törenle evlenmediği Adrian, kocası olarak düşündüğü adam ölüp gitmişti.

Geçmişi fazla konuşmazlardı, hatta gün içinde birkaç cümleyi bile ardı ardına konuşmazlardı, yine de seviyordu adamı. Ölüm döşeğinde, gözlerinden yaş gelmiş ve, "Özür dilerim Gizel," demişti.

Gizel artık buruşmaya başlamış elleriyle adamın saçını okşamış. "Gerek yok Adrian, ben de seni sevdim," demişti, bunun gerçeği seslendirdiğini fark ettiği için şaşırarak.

Güzel anları az olmamıştı. Adrian kaba saba bir adam gibi gözükse de Gizel'e çok hediye verirdi. Ne zaman bir seyahate çıksa mutlaka kumaşlar, ev için eşyalar veya takılar getirirdi. Bir keresinde Gizel onun yokluğunda fırtınadan çok korktuğu için geldiğinde sıkı sıkı boynuna sarılmıştı. Zaten Kehanet ormanı gibi bir yerde yalnız kalmaktan korkan küçük bir kız sayılırdı. Adrian gülümsemiş ve birkaç gün sonra yavru haldeyken Pudi'yi getirmişti. İriyarı bir bekçi köpeği olmuştu şimdi Pudi.

Hanım Vey akşam yemeğini yerken bunları hatırlıyordu, artık kendisini Gizel olarak düşünmekte zorlanıyordu. Adrian gibi ölmüş olan Pudi'nin oğlu Kojak'a baktı. O da yaşlanmıştı, çevresindeki her şey ölerek yalnız bırakıyordu onu. İlaç almaya gelen köylülerin birinden ücret olarak köpek istemeliydi. Bu miskin hayvan başka I)ir köpeği hamile bırakamazdı. Birden serin bir rüzgâr tahta kapıyı zorladı, Kojak ayağa kalkıp inledi, havlamaya hazırlanıyor, hırlıyordu.

Bir at kişnemesi duyuldu. Gecenin karanlığında Kehanet ormanına girebilecek insan sayısı çok azdı. Deliler, cahiller veya kavaklar... Hepsi de bela demekti. Kojak'ı tasmasından tutarak kapıyı açtı.

Diğer elinde Toht zehri dolu bir kese vardı. Siyah bir at üzerinde genç bir delikanlı oturduğunu gördü. Gölgeler içinde kalıyordu suratı, Hanım Vey'in tanıdığı biri değildi.

"Ne istiyorsun delikanlı?" diye bağırdı. "Bu saatte Kehanet ormanına girdiğine göre canına susamış olmalısın."

Delikanlıdan cevap gelmedi. Hanım Vey yetişemeden atın üzerinden yavaşça kayıp yere düştü. Ellerini ve bacaklarını eyere bağlamıştı. Elbisesi

Kehanet ormanının ağaçlan tarafından parçalanmıştı. Bağlı olmasa, çoktan kapmışlardı. At onu getirmişti buraya.

Hanım Vey baygın genci içeri taşırken, yaraların sadece dallardan olmadığını gördü; tam sağ omzuna arkadan girmiş bir ok ve birkaçı derin, kılıç yarası vardı. Gece boyu çalışması gerekecekti. İlk iş olarak yaralara kanı durdurması için merhem sürdü. Atı gecenin insafına kalmaması için ahıra bağladıktan sonra kanın ve etin çekiciliğine kapılan canlı veya ölü yaratıkları uzak tutması için evin tüm yağ lambalarını yaktı.

Yaralıyı tanımıyordu ama silahlarındaki armadan bir Rah-palt askeri olduğunu çıkarabildi. Üstelik de eski ailelerinden birine dahil soylu bir genç olabilirdi. Biraz kendine gelir gibi olduğunda sorgulamak istedi; eğer kılıç yarası varsa o kılıç veya kılıçlan tutan birileri de olmalıydı.

"Kimsin sen genç adam?" diye sordu.

Genç adam konuşabilmek için müthiş bir çaba gösteriyordu, İ biraz doğruldu, beklenmedik şekilde yaşlı kadının kolunu acıtacak kadar sıktı. "Yaşamam lazım," dedi sıkıtı dişlerinin arasından.

"Merak etme genç adam, tam yerine geldin. Hanım Vey seni tedavi edecek," dedi fısıltıyla. "Yapabileceksen kim olduğunu açıkla."

Genç asker yatağa yığıldı, son bir gayret, "Koran Felat'ım ben," diyebildi ve bayıldı.

Hanım Vey, Felatların Rah-palt'ta önemli bir aile olduğunu biliyordu. Bir Felat'ı böyle yaralamaya kim cesaret edebilirdi ki?! Atı ve yaralıyı saklaması gerekecekti. Bir kızak vardı, onunla bazı şeyleri sakladığı mağaraya götürebilirdi belki.

Birden Kojak havlamaya başladı, onun hiç bu kadar korktuğunu görmemişti. Kendi etrafında dönüyor, kuyruğunu dişliyordu. Hanım Vey pencereden baktığında pelerinleri içinde üç atlıyı fark etti. Takipçiler?... Genç adamı saklamaya vakit yoktu. Sopasını ve içinde zehirli tozlar olan keselerini alıp kapıyı açtı. Eğer bu atlılar onu sadece yaşlı bir kadın olarak görüp azımsayacaklarsa büyük bir yanılgıya düşeceklerdi.

Kapıda durup adamların atlarından inişlerine baktı. Dans eder gibi çok zarif hareketleri vardı, üçü birden pelerinlerini indirdiğinde gözleri olabildiğince açıldı; bakmaya doyamayacağı kadar güzel üç yaratık duruyordu karşısında. Öyle ki Adrian öldüğünden beri kuruduğunu düşündüğü kaynakların canlandığını hissetti.

Sarı saçlarında kızıl damarlar bulunan liderleri, "Kadın son zamanlarda doğmuş bir kız bebeğin yoktur değil mi?" diye sordu. Hanını Vey şaşırmıştı, kekeleyerek, "Hayır yalnız yaşayan bir dulum," dedi. Kojak kadının arkasına saklanmış gibiydi, onun hiç böyle davrandığını görmemişti. Bu güzel şeylerden dalga dalga tehlike sinyalleri alıyordu sanki.

Kızıl damarlı, "Ben Dejin-Asal," dedi. "Günlerdir yoldayız, bu gece kulübenizde dinlenmemize izin verirsiniz umarım. Bunun karşılığını veririz."

"Ücrete gerek yok," dediğini duydu kendi ağzından, gerçi izin vermese bile engel olamayacağını hissediyordu. "Bana buralarda Hanım Vey derler. Misafirim olabilirsiniz ama kulübemde yaralı bir genç var, onunla paylaşmaktan rahatsız olmazsanız... Sabaha dek yaralarını tedavi edeceğim." Bir an gözlerini kısıp sordu. "Bu iş sizin eseriniz değildir umarım."

Tamamen sarışın olan diğer ikisi ilk defa tepki gösterip alaycı bir ifadeyle güldü. Dejin-Asal ise ciddiydi. "Bizim işimiz olsaydı sağ kalamazdı Şifacı Hanım," dedi, gerçeği söylediğine inandı kadın. "Sen kendi işini yap, biz bir kenarda yerleşiriz."

Ve yaşlı kadın, genellikle yalnız olduğu kulübesinde Derzulya'nın en tehlikeli yaratıklarından üçünü misafir etti.

49

Deri kılıfı içindeki bir ucu yanmış, eskilikten sararmış kâğıdı büyük bir özenle çıkardı yaşlı adam. İsimsiz gezgin batıda bulduğunu söylemişti bunu. Kâğıdı üstünkörü incelerken, heyecandan elleri titremişti, hemen tam olarak nerede bulduğunu sormuştu tabi. Yüzünün yarısı garip kabarcıklarla

dolu gezgin, Mikael isimli yeni canavarın ülkesinden de öte batıyı kastettiğini belirtmişti gözlerini devirerek. "Sahte bir hazine haritasının peşinden beş arkadaşımla gittim oraya ihtiyar. Bir tek ben sağ kaldım ve geriye dönerken getirebildiğim tek şey bu kâğıt parçası oldu. Eğer gitmeyi düşünüyorsan kesinlikle tavsiye etmem sana. Oraları lanetlenmiş."

Lanet konusunda haklı olmalıydı zira inandırıcı kanıtı olarak karşısında duruyordu. Yürüyen bir ölü gösterin deseler bu adamı rahatlıkla işaret ederdi insan. Ama hâlâ pazarlık yapabiliyordu. Dostları arasında şaka yollu Tarihçi diye anılan Abser, adamla pazarlık yapması için Yasemin'i bekleyememiş dört yüz Runik dokasını kabul etmişti hemen. Zaten Abser'in ailesinin efsanevi zenginliğini tük etmesinde baskına uğrayan kervanları yanında bu geçmişe ait belcelere ödediği büyük paralar da önemli bir nedendi.

Tam olarak Abserzahil Pol5 Kaldorin gibi etkileyici bir ismi vardı. Kaldorin soyadı sekiz nesildir Derzulya'nın baharat ticaretinde en etkili ismi olmuştu ve Abserzahil bunu sona erdirmeye kararlı gibi davranıyordu. O tarihe gönül vermişti.

Güneş batmak üzere olduğundan kâğıdın üzerinde şöyle bir {■örebildiği resme bakabilmek için panikle göz merceğini aradı. Arayışı merceğin boynuna bir iple asılı olduğunu hatırlamasıyla sona erdi. Gülümsedi, son zamanlarda dalgınlığı iyice artınca kızı Yasemin bir ip geçirivermişti saplarına.

Göz merceğini takıp kâğıttaki solgun resme baktı. Büyük Kargaşa öncesine ait olduğu kuşku götürmez bir araç vardı resimde. İki tekerlek görünüyordu, öndekinin üzerinden demir bir sopa çıkıyor, üst tarafta bir dal yaparak sona eriyordu. Ortada beyaz, parlak, gümüş benzeri şişkin bir kutu vardı. Kalbi bu, diye düşündü. Güç buradan çıkıyor olmalı. Onun üzerinde bir oturak vardı. İnsanlar o oturağa oturup bu aracı sürüyordu belki. Peki ama iki tekerlekli bir bu şey nasıl devrilmiyordu? Dengeyi nasıl sağlıyorlardı? Abser gibi dört ayaklı yük hayvanlarına veya at arabalarına alışkın bir Derzulya sakini elbette bunu kavrayamıyordu.

Çoğu insan tarihin çok önemsiz bir şey olduğunu düşünürdü. Hatta zararlı. Janus'un adamlarının Büyük Kargaşa öncesine ait her şeyi yok

etmeye kararlı olduklarına bakılırsa bu hâkim bir tavırdı. Ama Abser Derzulya'nın eskiden çok daha iyi bir yer olduğunu düşünüyordu. Örneğin, göz merceklerini yine böyle bir kâğıt üzerindeki resimde görmüş ve ne işe yaradığım anlayıp kendisi yapmıştı. Resimde siyah yeleğe benzeyen bir şey giymiş adam bir eliyle bir kâğıt tutuyor, diğer eliyle merceği gözüne yerleştiriyor veya alıyordu. Abser bu resim sayesinde okuma merceğini gözüne takabileceği hale getirmişti.

Tarih nice böyle ilginç zenginlik taşıyordu. Bir de yazılanları anlayabilseydi...

Kâğıttaki yazı elindeki birkaç belgeyle benzerlik gösteriyordu. Ama Abser bir dil uzmanı değildi, Runik dili dışında bir de Doğu'da baharat getirttiği ülkelerin dili olan Parikçeyi şöyle böyle öğrenmişti. Ama azimliydi, eğer bir tarihçi olacaksa Büyük Kargaşa öncesine ait bu dilleri çözmeliydi. Bu konuda İstriyak'ta yaşayan, yine amatör bir tarihçi olan Gosra ile yazışıyordu.

Kâğıdı incelemeye dalmışken aşağı kapının açıldığını duyup aceleyle kılıfının içine koydu. Yasemin dükkânı kapatıp gelmiş olmalıydı; Kaldorin ailesine ait son dükkânı...

"Baba kasada büyük bir eksik vardı," diye içeri girdi Yasemin. "Yine bir şey mi aldın?"

Kızından hiçbir şey saklayamazdı, utangaç bir gülümsemeyle, "Evet, dört yüz doka verdim ama baksana..." diyerek yeni hazinesini göstermeye çalıştı. Yasemin hâlâ bir çocuk karakterine sahip bu adama kızamazdı, resimdeki aracın alınacak mallarla, ödenecek borçlara hiçbir katkısı olmadığını bilerek şöyle bir baktı.

"İlginç," dedi. "Baba bunları almana bir şey demiyorum, her zaman dediğin gibi mutlaka önemli ama rica edeceğim pazarlık kısmını bana bırak. O dört yüz doka ile yeni gelen gemiden mal alacaktık. Sağ olsun Kaptan Senku bize güvendiği için borçla vermeyi kabul etti ama borç olunca malın fiyatı artıyor tabi, bu şekilde de iyi bir kazanç elde etmemiz imkânsız."

Abser sinek kovar gibi kolunu salladı, bu tür konular canını sıkıyordu. Kaldorinlerin Kurâf ta hâlâ saygın bir isimleri vardı. Abser babasının yerine geçtikten sonra ardı ardına talihsizlikler yaşamıştı. Baharat ticaretinde kullandıkları beş gemilik filoları bir fırtına sonrası yok oluvermiş, iki kervanları soyulmuştu. Borçlar mülklerin satışıyla ödenebilmişti ancak. Bir de bunun üzerine Abser'in ticarete ve hesap işlerine çalışmayan kafası eklenince servet tükenmeye başlamıştı.

Aç kalmasını, tamamen sıfırı tüketmesini Yasemin önlemişti. En azından karınlarını doyuracak bir düzen kurabilmişti. "Baba sen bir şey yedin mi?" diye sordu, yeni oyuncağının heyecanıyla her şeyi unuttuğunu tahmin ederek. Başıyla hayırlayıp, önüne döndü yaşlı adam.

Mutfağa inerken bu adamı çok sevdiğini düşünüyordu. Gerçek babası değildi, yedi yıl önce on bir yaşındayken köle olarak almıştı onu. Birkaç ay sonra da önce özgürlüğünü vermiş, ardından evlatlığına almıştı. Tabi Abser'i tanıyanlar bunun tam tersi olduğunu biliyorlardı; Yasemin'di onu koruyan ve gözeten, üzerine bir anne gibi titreyen.

Kısa zamanda bir çorba ve baharatlı bir et yemeği hazırlayıp balkonlarına masa hazırladı. Kurâf körfezinin en güzel manzarasına sahipti üç katlı evleri. Ellerinde kalan en değerli mülk bu evdi. Eğer bu felaket daha olursa satıp daha küçük bir yere taşınmak zorunda kalacaklardı. Yasemin, Abser'in paraya önem vermese bile sekiz nesil Kaldorinlerin doğduğu ve yaşadığı bu eve nasıl bağlı olduğunu biliyordu. Belki de bu ev de elden çıkarsa birdenbire ailenin servetini nereden nereye getirdiğini fark edecek ve bu acı nedeniyle birdenbire çöküverecekti.

Sofrayı hazırladıktan sonra neredeyse zorla, kolundan tutup çalışma masasından kaldırabildi yaşlı adamı. Sohbet konuları çoğu zaman olduğu gibi tarih, özellikle de Büyük Kargaşa öncesindeki dünyaydı.

Yaşlı adam çorbayı neredeyse tabağından içerken, "Bence eskiden çok daha güzel bir dünya vardı ve eski insanlar çok daha ileriydi," dedi belki bininci kez. "O yan yana duran kanatlı demir şeyleri hatırlıyorsun değil mi? Onların uçan araçlar olduğuna eminim."

Yasemin, "Eskiyi geri getirmenin imkânı yok baba," dedi. "Bazı mekanik araçların gerçekten ilginç ve yararlı olduklarını kabul ederim ama unutma ki o eskiler Büyük Kargaşa nedeniyle silindiler. Ellerindeki onca şey buna engel olamamış."

Büyük Kargaşa'nın nedeni bilinmiyordu, Yasemin'in ima ettiği belki de eskilerin yaptığı bir hatanın felaketi getirdiğiydi. "Eskiye ait hiçbir şeyi anlamıyoruz. Belgelerin yazıldığı dili bilmiyoruz, bilsek bile anlamıyoruz. Bu gidişle sadece hayatını tüketen soru işaretlerine sahip olarak kalacaksın. Başın belaya bile girebilir, Sürgündeki'nin müritleri nedense geçmişten kalan her şeyi yok etmekte kararlı gözüküyorlar. Üstelik artık bizi koruyacak servetimiz de yok."

Abser, üzerine gece çöken Kurâf' a baktı. "Belki haklısın kızım," dedi. "Bu şekilde ne kadar idare edebileceğimiz meçhul. Acaba evliliği bir daha düşünsen..."

Yasemin gibi hem güzel, hem de iş hayatından anlayan bir kızın taliplileri çoktu.

"Tüccar Kirilfan sabah yine uğrayıp oğlu Erbin'in seninle evlenmek istediğini söyledi. Bana bakacağım diye geleceğini mahvedeceksin."

Yasemin'in yanakları kızarmıştı. "Lütfen bu konuyu açma baba. Evlenmek istemiyorum. Bunun seninle ilgisi yok. Ama tabi sen benden sıkıldıysan, sana yük oluyorsam..."

Abser'in gözleri doldu, hemen kızının yanağını okşadı. "O nasıl söz öyle! Ben sadece senin iyiliğini istiyorum. Bazen ne kadar düşüncesizce davrandığımı çok iyi biliyorum. Bugün o adama verdiğim paralar... Sen olmasan o küçük dükkân da kapanacaktı."

Yasemin konuyu kapatmak ister gibi hemen atıldı. "Şu sıkıntılı dönemi atlatalım söz o zaman evliliği düşüneceğim baba. Ama şimdi işle ilgili konuşalım. Kaptan Senku'nun bize borçla mal vereceğini söylemiştim hatırlıyorsan, yalnız senin bir konuşman gerekiyor." Her şeyi Yasemin'in yönettiği biliniyorsa da sözlü anlaşmalar için hâlâ Abser'le konuşmak istiyordu insanlar. Sonuçta o bir Kaldorin'di.

Abser önemsiz bir konu gibi, "Konuşurum elbette," dedi ama gözleri Kaldorin malikânesine çıkan yokuşa takılıydı. Karanlıkta iyi seçemiyordu artık. "Şu atlılar bize mi geliyor?" diye sordu.

Yasemin başını çevirir çevirmez gözleri korkuyla büyüdü. "Rebonlar!" Janus'un canavarları yokuştan hızla çıkıyordu.

Abser, "Acaba?..." diye mırıldanınca Yasemin hızla ihtiyar adama döndü.

"Ne acaba? Neden geldiklerini biliyor musun?"

Abser düşünceli tavırlarıyla kafasını kaşıyordu, kesinlikle korkmuş gözükmüyordu. "Bilemiyorum ki üzerinden bayağı zaman geçti."

Yasemin iyice sabırsızlanmıştı. "Neyin üzerinden baba?" diye panikle sordu.

"İki yıl önce aklıma bir şey geldi. Eskiyi bilmenin, neler olduğunu öğrenmenin bir yolu olduğunu düşündüm."

Yasemin şaşırarak baktı yaşlı adama. Genellikle bu tür konularda konuşmaya çok hevesli olurdu, iki yıl önce aklına gelen neyse, nasıl saklayabilmişti. "Nedir baba?"

"Tarihin, bütün bilgilerin yanı başında olduğumuzu keşfettim. Derzulya'nın ve Büyük Kargaşa öncesi dünyayı bilen birinin Kurâf'ta olduğunu."

Yasemin korkuyla, "Janus," diye fısıldadı. "Baba yapmadığını söyle!"

Yaşlı adam sanki önemsiz bir şey gibi, tabağına yemek koyarken, "Yaptım ama. Janus'a bir mesaj yollayıp onunla tarih konusunda görüşmek istediğimi söyledim," dedi.

Yasemin bir yandan yaklaşmakta olan atlıları kontrol ederek, "Eee, ne cevap verdi?" diye sordu.

"Hiçbir şey olmadı. Dediğim gibi iki yıl oldu ve bir 'hayır' bile denmedi. Ben de ısrar etmedim."

Abser hâlâ ne kadar tehlikeli bir iş yaptığının farkında değilmiş gibiydi. Çocuk gibi gülümseyerek, "Ya işte kimse benim gibi düşünemez. O ölümsüz yaratık kesinlikle beş yüzyıldan yaşlı. Bizim tarih dediğimiz şey onda anı," dedi. Sesi heyecandan titredi bundan sonra. "Düşünsene onunla konuştuğumu, günler geceler boyu anılarını anlattığını."

Yasemin, "Baba seni saklayalım hemen!" diye bağırdı ama yaşlı adam başına geleceklere razı gibiydi. "Otur kızım," dedi. "İki yıl sonra aklına geldiğimi sanmıyorum ama öyleyse ufak da olsa merakımın tatmin edilme olasılığı var ki, bu ölüm korkumdan daha güçlü bir istek."

Yasemin neredeyse ağlayacaktı. "Baba o yaratığın nasıl düşündüğünü ne biliriz!"

Abser birden Kaldorinlerin o asaletiyle dikildi. "Neyse geldiler bile. Sen kapıyı aç, ben de masayı toplayayım. Ayrıca unutma ben bir Kaldorin'im, başıma bir şey gelmesi durumunda çok kişi soru sorar."

Yasemin, Abser'e buna hiç güvenmemesi gerektiğini söyleyemedi. Kurâf'ta çok insan kayıplara karışır ve bir daha anılmazdı.

Biraz sonra alt kattaki salonda Rebonlar, Janus'un çağrısını iletiyorlardı. "Siz Abserzahil PoI5 Kaldorin'i Habis'in mabedine götürmek için geldik."

Abser şaşırmıştı. "Habis mi? Beni saygıdeğer Janus'a götüreceksiniz sanıyordum. Sürgündeki'nin vaizi."

Rebon ifadesiz bir yüzle açıklamaya girişti. "Habis tanrımız eski adıyla Sürgündeki'dir. Biz sizi Habis'in vaizi, efendimiz Janus'a götürmekle görevliyiz."

"Nedenini biliyor musunuz?"

"Hayır, bize sadece sizi alıp gelmemiz emredildi."

Yasemin atıldı. "Beni de götürmek zorundasınız."

Rebon net bir şekilde, "Hayır," dedi.

Yasemin kararlıydı. "Bakın ben sayın Abserzahil'in hem kızı, hem de yardımcısıyım. Efendimiz Janus'un bir sorusu varsa, yanıtı bende olabilir. Üstelik sayın Abserzahil'in gözleri bozuktur."

Abser özellikle bu son söylenene itiraz etmek istedi, göz mercekleri vardı ama Yasemin'in bakışları karşısında sustu. O haklıydı, Janus'un karşısına Büyük Kargaşa öncesine ait bir aletle çıkması pek akıllıca olmazdı.

Rebon kısa bir süre dondu kaldı, sanki iki zıt emir karşısında bocalıyordu, sonunda, "Peki gelin o zaman," dedi. "Eğer efendimiz Janus'un size ihtiyacı yoksa mabetten dışarı atılırsınız. Veya ordan hiç çıkamazsınız."

50

Fozib bildiği tüm tanrılara dua ederken bir çığlık duyuldu. "Direk kırılıyoorrrrr!!!" Kaptan Ozrik bir saat önce gelip fırtınanın şiddetini arttırdığını, artık bir koya sığınma şanslarının kalmadığını söylemişti. "Fırtınanın merkezine gitmeye çalışacağız, orası tek kurtuluşumuz."

Köle tüccarı korkudan deniz tutmasını bile unutmuş, ranzasının kenarına yapışmış ellerinin eklem yerleri bembeyazdı. "Size güveniyorum Kaptan Ozrik," diye bağırmıştı.

Ozrik o sinir bozucu alaylı gülümsemesiyle bakıp, "Keşke rotamızı değiştirmemiz gerektiğini söylediğimde de güvenseydiniz. Eğer hâlâ yükümüzden kurtulmamızı emretmiyorsanız dua edin ve ayak altında dolaşmayın efendim," dedikten sonra çıkıp gitmişti.

Fozib, onun arkasından ne düşündüğünü iyi hatırlıyordu: Delirmiş olmalı bu adam. Onca para verip aldığım mermerleri Mentazamor'un derinliklerine kendi ellerimle yollamayı ancak bir deli tavsiye edebilir elbette."

Fırtınanın uğultusuna rağmen direğin kırılma sesini duydu. Zaten geminin bütün tahtaları birbirlerinden nefret ediyor gibi çatırdıyordu.

Fozib kaptanın o kadar deli olmadığını düşündü bir an, "Gemi dağılacak, filikalara!" diye ikinci bir ses duyunca canının mermerlerden kıymetli

olduğunu düşünüp kamara kapısına atıldı. Tam o anda öldürücü dalga gemiyi vurdu.

İşin komiği hayatını kurtaran o kapı oldu. Kapının üzerine yatmış bir şekilde açık denizin ortasında köle tüccarlarınca kurtarıldığında birkaç gün önceki bir konuşmayı hatırlıyordu.

Fozib bir kez daha denizlerin tüm Tanrılarına lanet okuyarak kusmak için küpeşteden eğilmişti. Dromak gemiyi satarken ancak üzerine bindiği deve kadar sallanacağını, deniz tutmasından kork-maması gerektiğini söylemişti. Ama gel gör ki Fozib günlerdir içi dışarı çıkmış vaziyette kusup duruyordu.

Esasında iyi bir iş yaptığını düşünüyordu, acil satılık bir gemi olduğunu duyar duymaz köle ticaretinde yeni bir rota çizebileceğini düşünmüştü. Üstelik sadece köle değil, mal da taşıyabilirdi. Nitekim Navograd'a giderken ambarları Batı'dan gelen mermer blok-I arıyla doluydu.

Dromak tam iş yapılacak l bir adamdı ama Fozib'e bırakmak istediği adamları gözü tutmamıştı, korsana benziyorlardı. Bu nedenle yeni bir ekip kurması için Mac İntoh'un tavsiyesiyle kısa boylu, fazla konuşmayan Kaptan Ozrik'i tutmuştu.

Ozrik son günlerde birkaç kilo birden veren şişko köle tüccarına aşağılayan gözlerle baktıktan sonra, "Fırtına geliyor efendim, geçene kadar biraz daha güneye inelim mi?" diye seslenmişti.

Fozib, çipil gözleri ile alay eder gibi bakan bu adama giderek daha sinir olduğunu düşünerek, "Güneye mi? İyi de bu Navograd'a varışımızı geciktirmez mi?" diye sormuştu.

"Elbette efendim, fırtınanın durumuna göre en az dört gün."

Dört gün! Bu Fozib'in planlarını bozardı işte. Gemiye mermerlerin karşılığında baharat yükleyip hemen Kurâf'a dönüş yolculuğuna çıkmasını umuyordu. Bu sırada o da Rah-palt'a uğramadan Kuzeydoğu'ya çıkıp yeni bir köle kafilesi oluşturacaktı. Ama gecikme olursa baharat pazarını kaçıracaklardı. Geminin tayfasıyla bütün kışı limanda geçirmesi kesesinde önemli bir hafifleme yaratırdı.

"Olmaz," demişti tabi. "Mentazamor'da her zaman fırtına olacaktır. Onlarla mücadele etmeyi öğrenmemiz gerek."

Ozrik'in alay eden ve bir o kadar da boş vermiş gülümsemesi artmıştı bu cevabı karşısında. "Cesur bir karar efendim," demişti. "Özellikle de fırtınada ne kadar sallanacağımızı ve sizin rahatsızlığınızı düşününce."

Fozib ilk limanda bu adamı kovacağına kendi kendine söz vermişti. Küpeşteye erişmeye çalışırken, Ozrik son darbeyi indirmişti. "Aşçımız balık çorbası yapmış efendim. Görseniz nefis bir şey, üzerinde yağ tabakaları yüzüyor. Size de ayırmasını söyleyeyim mi?"

Fozib'in midesi daha balık çorbasını duyarken bulanmaya başlamıştı, yağ tabakaları denilince kusmaya başlamıştı. Hiçbir şey yiyemediği halde ne kustuğunu merak ediyordu bir yandan.

İşte Fozib denizin üzerinde bu konuşmayı sık sık hatırladı, özellikle de açlıktan balık çorbasından değil bir tabak, koca bir tencere yiyebileceğini düşündüğü sıralarda.

51

Tahta sopayı ağaca daha hızlı indirdi Jusa ve çarpışmanın etkisinden yine eli acıdı. Harzam üzerine dikili yirmi çift göze bakıp sordu. "Gördünüz mü?"

Basit bir soruydu, cevabı da basit gözüküyordu; Jusa'nın tahta bir sopayla ağaca vurmasını görmüşlerdi evet. Ama birkaç gündür anladıkları gibi Usta Harzam'ın en basit soruları bile tuzaklarla doluydu.

Birkaçı tüm tehlikeyi göze alıp, "Gördük," diye cılız ve güvensiz bir sesle cevapladılar.

Harzam, "Sizi gidi mıymıntılar," diye bağırdı. "Gördünüz de ne oldu? Önemli olan anladınız mı? Sen söyle Agintal, ne gördün?"

"Jusa'nın ağaca sert bir darbe indirdiğini gördüm Ustam."

Harzam kısa sürede bu köylü gençlerden yenilmez savaşçılar çıkarmasının ne kadar olanaksız olduğunu düşündü. Yula'ya ilanı astığında elliden fazla gencin başvurmasını beklemiyordu. İçlerinden birkaçı iyi savaşçı olabilecek yirmisini seçmişti. Agintal'e alaycı bir gülümsemeyle bakan Tudor'a donuverdi birden. "Peki gördüğümüz bu, sen ne anladın Tudor. Arkadaşına güldüğüne göre ondan daha zeki olmalısın."

Kahretsin bu adamın ensesinde gözleri mi vardı?! Tudor çaresiz bir şeyler geveledi. "Jusa sopayla ağaca vurdu ama ağaç zarar görmedi. Ustam bu zarar veremeyeceğimiz şeylere boş yere saldırmamız gerektiğini anlatıyor bence. Ya da çok hamle yerine vurucu darbelere dikkat etmemizi."

Harzam atik bir hareketle Tudor'un kulağını yakaladı. "Bu kulak mı, budak mı ha Tudor? Kulak mı, budak mı?" Çoğunun keşfettiği gibi bu bilmecenin yanıtı yoktu. Her iki yanıtı söyleyenler de tozların içine yuvarlanıyordu; Harzam yerde kulağını ovuşturan Tudor ve diğerlerine bağırdı. "Zarar veremeyeceği bir şeye zaten sadece aptallar saldırır. Bu gördüğünüzden çıkarmanız gereken ders ise başka."

Jusa'ya döndü. "Daha sert vurabilir misin?"

Jusa çekinerek sopayı kaldırıyordu ki, "Ama elim acıyor Usta," dedi. Harzam gülümsedi. "Haklısın Jusa, umarım bunu savaşırken de hatırlarsın. Bakın sizin görmenizi istediğim şey darbenin etkisiydi. Ağaç karşılık vermeyen bir hedefti, oysa Jusa vurduğunda çarpışmanın etkisiyle kendisine zarar verdi. Peki bir savaşçıyla karşılaştığınızda ne olacak? Unutmayın o da en az sizin kadar güçlü bir kolla savuracak kılıcını ve silahlarınız çarpıştığı anda sadece rakibinizin saldırısını değil, çarpışmanın şokunu da karşılayacaksınız. Şimdi iyi seyredin."

Hemen bir daire oluşturdu gençler. Harzam'a derste yardımcı olan Agra elinde iri kılıcıyla geldi. Harzam onun kılıç darbelerine hep dıştan kavisle vuruyordu. Agra sağ koluyla güçlü bir darbe için atak yaptığında, Harzam bileğini döndürüp kılıcını darbenin geldiği taraftan rakip silaha indiriyordu. Agra nispeten daha güçsüz bu darbeler karşısında bile dengesini koruyamıyordu. Bir iki darbe sonucu yere düştüğünde nefes nefeseydi.

Harzam en ufak yorgunluk belirtisi göstermeden öğrencilerinin karşısına dikildi. "İşte anlatmak istediğimi uygulamalı olarak gördünüz, Agra'yı yenen, onu bu hale düşüren kendi atağından başka bir şey değildi. Tüm vücuduyla ve koluyla darbeyi indiriyordu ama ben onun darbesini karşılamıyor, aksine darbe gidiş yönüne destek yapıyordum," diye bağırdı. "Bir savaşçının başarısının ancak çok küçük bir kısmı saldın yeteneğidir. O da bitirici darbe olmalıdır. Esas güç darbeden kaçınabilmektir. Şimdi ikişerli takımlara ayrılın ve birbirinizin yumruklarından kaçınma egzersizleri yapın."

Buradaki gençler Harzam'ın nasıl bir savaşçı olduğunu büyüklerinden çok dinlemişlerdi ama bu yenilmez savaşçının becerisinin arkasındaki akıl gerçekten etkileyiciydi. Hepsinin gözlerinde hayranlık okunuyordu.

Harzam, dersi izlemeye gelmiş Mustab'ı omzuna aldı. "Yüzmeye gidelim mi?" diye elini yumruk yapıp burnuna sürttü. Bu bir şifreydi, Harzam, Janus'un şantajıyla savaşçı yetiştirmeye karar verdiğinde Mustab'ı bunun dışında tutmamıştı. Fırsat buldukça ona bedeninin üstünü kullanarak neler yapabileceğini gösteriyordu. Ayaklan felçli olabilirdi ama bu çocuk, Harzam dersleri bitirdiğinde en güçlü savaşçılar ayarında olacaktı. Kollarını kuvvetlendirmek için derede çalışıyorlardı çok kez.

Birbirlerini yumruklamaya çalışan gruba döndü. "Yarın denge konusunu çalışacağız. Yere sağlam basmak, dengeli olmak bir savaşçı için en önemli savunma ve silahtır," dedi. Çok eskiden Uzakdoğu'da gördüğü bir denge sporunu öğretecekti onlara.

52

"Bir Sistin ısmarlar mısın yakışıklı?"

E-zmaraf'da çok şey değişmişti ama Kurtdişi'nde değişen bir şey yoktu. Hâlâ paralı askerler veya haydutlar sarhoş olmaya geliyor, hâlâ keselerindeki paranın nereden geldiği sorulmuyor ve hâlâ masalarına kazançlarının çoğunu hanın sahibi Fagli Kostra'ya veren yıllanmış fahişeler oturuyordu.

Yeni kralın paralı askerlerinden Sedrin de masasına oturmak isteyen pelerinli kadım bu fahişelerden biri sandı doğal olarak. Hemen garsona iki Sistin söyledi. "Tabi güzelim ısmarlarız, daha yeni dağıttılar aylığımızı. E-zmaraf çok zengin bir yer olacak. Çok yaşa Poriganis."

Kadın gölgeler içinden tısladı. "Boş ver şimdi Porganis'i. Biz eğlencemize bakalım." Hâlâ kapüşonunu indirmemişti. "Sen öyle diyorsan," diye gülümsedi Sedrin. "Rahatla be kadın, çıkar şu pelerini de oturalım."

"Görünmesem iyi olacak asker, anlıyorsun ya evliyim, burada-kilerden birinin tanımasını istemem."

Sedrin birden tehlike işaretlerinin arttığını hissetti. "Hey başımı belaya sokmak istemem," diye uzaklaşacaktı ki, kadın elleriyle kapüşonu biraz geriye çekti. Yüzü sadece askerin görebileceği şekilde açılmıştı. Sedrin'in soluğu kesilmişti, çok güzel bir kadındı bu. "Fikrimi değiştirdim," dedi teklifsizce elini masanın altındaki güzel bacağa atarken. "Senin için başımı belaya sokarım."

Biraz sonra iki Sistin gelmişti, kadın konuşturmayı biliyordu. Erkek neredeyse tüm hayatını anlattığı halde o evli olduğu dışında hiçbir sırrını vermemişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde şehrin dış mahallelerinde iki katlı bir eve gittiler. Sedrin sarhoş olsa da tedbiri elden bırakmıyordu. "Hey dursana, evde kocan beklemiyordur umarım," dedi, kadın içini rahatlatan bir şekilde güldü. "Merak etme. O bir tüccar, şu anda kervanıyla çok uzaklarda."

Yatak odasına girer girmez kadın sanki acelesi varmış gibi atıldı askerin üzerine. Sedrin alkolünde etkisiyle bulutların üzerinde dolaşıyordu. Sevişmenin idaresini tamamen bu esrarengiz, güzel kadına bıraktı.

Kadın askerin üzerine oturmuştu, bir süre gözlerini kapatıp kendim zevki tatmaya bıraktı. Aniden yüzü vahşi bir ifadeyle çarpıldı. Elleri yatağın kenarına gitti ve daha önce sakladığı hançeri buldu.

Sedrin boşalmanın getirdiği hazla titrerken gözlerini açtı ve kalbine doğru inmekte olan darbeyi son anda gördü. Alkol reflekslerini

yavaşlatmıştı, kollarını kaldıramadı bile. Sert metal kolaycacık göğüs kafesine gömüldü.

Çok kolay bir ölüm olmuştu, zevkin doruğundayken ölümü tadan asker bir çığlık bile atmadı. Sadece derin bir iç çekti. Bedeni ölüme geçerken titremeye başladı. Kadın ise kan kokusundan ve erkeğin boşalmasından daha da tahrik olmuştu. Hançeri çıkarıp defalarca sapladı, göğüs kafesini yardı, kalbi çıkarıp sanki uzun zamandır açmış gibi ısırdı.

Sabaha karşı banyo alıp evden çıkarken, kapıyı gözleyen birkaç asker içeri girdi. İkinci kattaki yatak odasında Sedrin'in parçalanmış vücudunu buldular. Nod, cesede üzüntüyle baktı, iç çekti. "Buralar batmış," dedi. "Temizleyin. Cesedi de mezarlığa götürüp gömün."

Son bir haftadır ikinci kez oluyordu bu. Zünâyin'de Örümcek Tanrıçalıktan bazı alışkanlıklar kalmıştı. Nod ilk cinayette ne yapacağını bilememişti, ama artık Poriganis'e söylemek zorundaydı.

"Ölümsüzseniz eğer,

faniler zamana

atılan kancalarınızdır.

Ancak onlar sayesinde

yasamı yakalarsınız...

Biz nice boşlukta savrulan,

yalnız ölümsüz gördük!"

Kayıp Heronit Kehanet Defteri

Mesel V - Sarkaç

"Janus her şeyin hâkimiyse devletlere, onları yöneten krallara veya tiranlara ne gerek vardı?

Veya onca savaşa, değişime niye izin veriyordu? Bizce bunun tek sırrı vardı: O da bir Ölümsüz ün oyun merakı. Elbetteki Ölümsüzler tıpkı bizler gibi sıkılıyorlardı. Ve Janus bunu aşmak için koca Derzulya'yı bir oyun tahtası gibi kullanıyordu.

Janus'a ait olduğu kuşkulu bir mektupta şu sözler yazılıdır: 'Elbette ben de sıkılıyorum Richard, üzerimden akıp giden zamanın ağır baskısını hissediyorum. Etrafındaki her şey değişiyor ve sen bazen bu değişimin bir yerinde takılı kalıp duruyorsun. Her şey boş ve yabancı geliyor gözüne... işte o zaman bayatlama seni ele geçiriyor. Sorunu aşmanın tek çaresi var; ya sen değişime uyacaksın ya da o değişimi bizzat sen kontrol edeceksin. Ben ikincisini seçtim. Bir yöntem daha var elbette, o da değişimlerin ruhunu taşıyan sevgililer, küçük fani dostlar edinmek. Kısa dönemler için pek de kötü bir ilaç değil bu.'

Bu mektuptan anlaşıldığı gibi Derzulya' nın devletler politikası bir ölümsüzün zamana yenilmeme çabasıdır. Veya tamamen bir oyundur."

"Derzulya Devletler Politikası"

ABSERZAHİL'İN DERZULYA TARİHÇESİ

V. Kısım

SOĞUK NEFES

53

Runik sarayında birkaç şanslı kişi dışında kimsenin görmediği bir oda vardı; penceresiz odanın duvarları, içerisini aydınlatmak için lambalarla doluydu. Yürüyecek ince bir alan ve iki sandalye dışında bütün odayı, üç boyutlu bir Derzulya maketi kaplıyordu.

Bu özel oda Edmas'ın babası Kanlı Bogirda zamanında yaptırılmıştı. Malin kralı Gerndun'a karşı verilen Dokuz Kral Savaşı'nda Ümük kralı oydu. Derzulya tarihinde bu savaş, ardından gelen büyük katliamlarla anılır ve haksız olarak bunlar Bogirda'ya mal edilirdi. "Kanlı" lakabım oradan almıştı Edmas'ın babası.

Oysa Edmas, babasının ne kadar iyi bir insan olduğunu bilirdi. Runik soyunun yüzyıllar önce ruhunu Janus'a satmasıyla pek çok kötü olaya imza attığı doğruydu ama Bogirda gibi halk için mutlu bir düzen oluşturmaya çalışan iyi bir kral için bu lakap büyük haksızlıktı.

Edmas babasının Gerndun'a karşı savaşta hiçbir orduyu komuta etmediğini, bütün emirlerin Janus ve onun Grihavarileri tarafından verildiğini iyi biliyordu. Tıpkı Runik'te bütün gücün esasında o ölümsüz yaratıkta olduğunu bildiği gibi. Bununla ilgili bir anısı vardı hatta. Küçükken her çocuk gibi saklambaç oynamaktan hoşlanıyordu. Ve bir gün taht odasının perdesinin arkasına saklanmıştı. Ağır perdenin bir kanadı pencerenin sağma toplanmış ve küçük bir çocuğu taşıyabilecek kadar sağlam bir kuşakla bağlanmıştı.

Küçük Edmas lalası Rinoli ve oğlu May tarafından bulunmayı beklerken önde sert adımlarla Janus, ardından babasının içeri girdiğini duymuştu.

"Bu ne anlama geliyor Bogirda?! Kurâf'taki köle loncasının ve pazarının kapatılmasını emretmişsin!"

Janus öfkeliydi, küçük Edmas bile bu adamın Derzulya'da nasıl bir ünü olduğunu biliyordu, babası annesiyle konuşmalarında hep çekinerek anardı onu. Edmas iki adamın akşam güneşinde duvara yansıyan gölgelerini görüyordu, Janus'un gölgesi babasının neredeyse iki katıydı.

"Runik'i Derzulya kıtasında uygar bir merkez yapmak istiyorum. Halkı mutlu ve özgür bir ülke," diye cevap verecek olmuştu babası. "Bunun için size gönderdiğim belgeyi hazırlattım. Orda da açıklandığı gibi köle düzeninin Runik'e hiçbir katkısı yok."

Edmas bundan sonra gördüğünü hiç ama hiç unutmadı, o iri gölge diğerini havaya kaldırdı, kötülük dolu bir tıslama duyuldu. "Bana bak Bogirda, bazen Runik'in, hatta Derzulya'nın hükümdarıymışsın gibi bir deliliğe mi kapılıyorsun sen?! Runik için ne iyiymiş, halkı ne mutlu edermiş gibi saçmalıkları unut. Ataların gibi otur sarayında ve rolünü oyna! Yoksa bir emrimle krallığını dümdüz ederim."

Bogirda'nın sesi çıkmamıştı ama boyun eğdiğini anlamıştı Edmas. Ve Janus'un o iri gölgesi, babasını sanki hafif bir yastıkmış gibi tahtta atmıştı. Artık Edmas onu görebiliyordu. Babasının yüzü acıyla çarpılmıştı, Janus'un o kalın boynu ve etkileyici kafası üzerine eğildi. "Sana bazen konumunu hatırlatmak gerekiyor anlaşılan." Fısıldıyordu ama Edmas duydu. "O güzel karını bu gece odama göndereceksin. Ve bundan sonra bir karar almadan önce kim olduğunu unutmayacaksın. Her şeye karışmana gerek yok, orda bur-da valilerinle oyna, diğer krallarla hükümrancılık oyna ama Derzulya ve halkın için bir şey düşünürsen önce bana yolla."

Bir çocuk için baba figürü çok önemliydi, özellikle ona duyduğu saygı. Ki Edmas için Bogirda sadece bir baba değil, Derzulya'nın en büyük adamı, herkesin emrini dinlediği kişiydi. Ama o olaydan sonra Runik prensi babasına eskisi gibi bakamadı; onu hâlâ çok seviyordu ama saygı duymuyordu.

O gece annesinin Janus'un odasına gidip gitmediğini hiç araştırmadı, karşı koymadığı için önce Bogirda'ya kızdı, biraz büyüyünce de acıdı.

Gençlik yılları bir kâbus gibi geçmişti. İyi huylu prensin sefa-hat düşkünü, sorumsuz bir serseriye dönüşmesini kimse anlayamamıştı. Bu dönem, evlenmesi planlanan Prenses Gizel'in kaçırılma-sına kadar sürmüştü. Onu arama çalışmalarına katılan Edmas sarhoş ata binmeye kalkınca bir kaza geçirip sakat kalmıştı. İyileşme dönemi ve topal ayağı etrafındaki dalkavuklardan sıyrılıp sürdüğü yaşantıya uzaktan bakmasını sağlamıştı.

Edmas şimdi bu büyük Derzulya maketine bakarken babasının kucağında bu odaya ilk gelişini hatırladı. Bogirda renk renk boyanmış, sınırları siyah macunla çizilmiş ülkeleri göstermişti. Runik açık mavi renkle gösterilmişti ve en büyükleri değildi, buna şaşırmıştı Edmas. Bogirda elini üstüne koyup, "İşte bu krallık Runik, atalarının kurduğu. Bir gün onu sen yöneteceksin," demişti. Küçük Edmas babasının boynuna sarılıp gülmüştü o zaman. Şimdi ise kral olarak acı bir gülümsemeyle makete bakıyordu. Bir an içinden bir baltayla hepsini parçalamak geldi. Ama kendini tuttu.

Rinaldo isimli bir maket sorumlusu vardı, Derzulya'nın dört-bir yanından gelen bilgiler üzerine sürekli değişiklik yapardı. Mentazamor'un güneyindeki büyük Zangibar'ın sınırlarının Doğu'da geriye çekildiği, orada Askab-ruatph adlı yeni bir krallığın makete eklendiği görülüyordu. Daha Güneydoğu'da Senkang adlı bir krallık Niayman adlı krallık tarafından yutulmuştu. Edmas Sabır'a baktı, açık krem rengi yeni krallık, Runik'i tehdit eden yeni güç. Ardından Kurâf'a kaydı bakışları. Sürgündeki -yeni ismiyle Habis- mabeti şehrin dışına, küçük ama neredeyse şehir kadar büyük bir maketle belirtilmişti.

"Hangisi Runik soyu için, krallığım için daha büyük bir tehdit, Kurâf'taki ölümsüz canavar mı, Sabır'daki Derviş mi?" diye fısıldadı dişlerinin arasından. Bu sorunun cevabını için için biliyordu; elbette ki Janus!

Bir günlük vardı; Janus'a ruhunu ilk satan Justine Runik'in günlüğü. Evet, yüce Runik krallığım kuran lanetli anlaşmayı yapan bir kadındı. Oysa tarihçiler onu I. Justin olarak anar ve erkek olarak yazarlardı. Janus, onu yıkıntılar arasında bedenini satan küçük bir kız olarak bulmuştu.

Anlatılanlar tam olarak mide bulandırıcıydı; Justine bir süre Janus'la birlikte olmuştu. Ama Janus'un sevişmekten daha çok sevdiği bir şey vardı:

işkence. O dönem Justine'in hem bedenini, hem de ruhunu sakatlamıştı.

Günlükte anlatılan birçok olayda masumlara nasıl acı çektirdiği, özellikle birbirini seven çiftlere, ailelere yaptıkları yazılıydı. Kimi zaman kızına babasını öldürtmüş, kimi zaman sevgililerden birinin kurtuluşunu diğerinin ölümüne bağlamıştı. Edmas günlüğü okurken dayanamayıp kustuğunu hatırlıyordu. İşin korkuncu Janus'un birçok işkenceyi bizzat Justine'e yaptırmasıydı. "Çifte zevk," diyordu buna hayvan. Evet, Edmas'ın fikri buydu; Janus iğrenç, yok edilmesi gereken bir hayvandı.

Masanın kenarına dayadığı elinde buruşmuş kâğıda bir an boş gözlerle baktı, neden sonra yazılanları hatırladı; bir istihbarattı bu... Nasıl değerlendireceğini bilemiyordu? Kurâf 'tan şaşaalı dönemleri geride kalmış Kaldorin soyundan bir tüccarın Sabır'a gitmek üzere kafile hazırladığı, Sabır'dan gelen bir atlının doğrudan Habis mabetine gittiği yazılıydı kâğıtta.

Hepsi bu kadar değildi; Abserzahil adlı tüccar Sabır'a gitmeye Rebonlar eşliğinde Janus'a yaptığı bir ziyaret sonucu karar vermiş gözüküyordu.

Edmas bu bilgileri nasıl değerlendirmek gerektiğine karar verememişti. Janus nasıl bir oyun peşindeydi yine? Runik'i gözden çıldırmaya mı karar vermişti? Niye Derviş'i ezmek için yeni ordu toplamamıştı? Ayrıca yüzyıllardır Sürgündeki ismiyle anılan yaratık niye tam da şu sıra Habis isimli bir tanrı oluyordu?

Çok ani ve köklü değişiklikler başlamıştı; Kurâf dışında inşa-ası başlanan büyük arena, diğer krallıklara giden elçiler, tüm Derzulya'da Habis için kurulacak mabetler, seneye yapılacak kutlamalar...

Yoksa artık Derzulya'da tek tanrı olduğunu ilan eden Habis, Mikael'in Kadim'iyle aynı mıydı? Salayar nehri kıyısında alınan yenilginin sırrı daha tam anlaşılamamıştı. Belki de Runik birlikleri arkadan vurulmuştu, Janus niye orduya Rebonlarını katmamıştı?

Çok büyük bir oyun oynanıyordu ve Edmas maketin üzerindeki minyatür piyonlardan farklı hissetmiyordu kendini. Bir şeyler yapmaya kalksa kime güvenebilirdi, Runikday casus kaynıyordu.

Koskoca sarayda kendini yapayalnız hissetti.

Önce güvenebileceğim birisini bulmam lazım, diye düşündü, yatmaya giderken ve birden aklına bir isim geldi: Harzam... Arena'da dövüşecek savaşçıları yetiştirmek için birkaç okulun açılmasına izin vermişti. Liste Janus'dan gelmişti elbette ve oradaki isimlerden biriydi Harzam.

Harzam'ın ünlü olduğu yıllarda kral olmasına birkaç yıl vardı ama neler yaptığını hatırlıyordu. O adam Janus'a meydan okumuş, Rebonlarından üçünü öldürmüştü. Kaza geçirmeden önce onun da bir anısı vardı Harzam'la. Hatırladığı kadarıyla boyun eğmez ve bir adamdı.

Edmas'ın aklına bir fikir gelmişti. Yatağında yalnız bir uykuya dalarken gülümsedi.

54

Kendini çoktan toparlamıştı Sackzo ve bir an önce bu vadiden kaçıp Kurâf'a gitmenin yollarım arıyordu. Bu kez yanında satış için köleler olmayacaktı. Daha iyisi, daha değerlisi, daha hafifi; bilgi olacaktı!

Gökkurtların yanında üç haftayı doldurmuş, Janus'un önüne servet dökeceği gerçekler öğrenmişti: Bu kabile bir şekilde dönüşmüştü... Değişmişti.

O ilk eğlence gecesinde Kamar adlı içki nedeniyle gördüğünü sandığı uçan insanlar gerçekti. Bu insanlar istedikleri zaman kanat çıkarıp uçabiliyorlardı, zaten şehirlerini sarp kayalıklardaki mağaralarda yapmalarının sebebi buydu. Tohtları ağıllarından çıkardıklarında uçan çobanlar güdüyordu.

Günlük yaşamlarının her aşamasında kullandıkları Toht ürünleri etkisini göstermişti. Bu sihirli hayvanlardan giyeceklerini, yiyeceklerini, içeceklerini, ilaçlarını sağlıyorlardı.

Sackzo'yu ısrar ettiği halde şehirlerine hiç götürmemişlerdi. O bir "Gökkurt" değildi, sadece insandı ve bu nedenle oraya giremezdi.

Köle tüccarı ilk başta Gökkurtlar ile Derzulya arasında bir ticaretin tek temsilcisi olmayı düşünmüştü. Bu kadar çok Toht'u olan, Onları sürü halinde besleyen kabileden ucuza Kamar, Toht eti, kanı, sütü, zehiri ve yoğurt denen o muhteşem yiyeceği alacak, Derzulya'da büyük kârla satacaktı. Fakat Ay-han'a yaptığı teklif bir toplanırla reddedilmişti. Başbuğ, yaşlıların dışarıyla ticaret yapmayı ya-sakladığını, üstelik Tohtları böyle bir iş için kullanmanın küfür ola-cağını söylemişti. Bu aynı zamanda Gökkurtların vadi dışında öğrenilmelerinin istenmediğini de ima ediyordu. Sackzo yavaş yavaş bu adamların kendisini hiç salmayacaklarını anlamıştı.

Birkaç gündür kaçış planları yapıyordu. Vadi tabakalar birbiri üzerine binerken arada kalmış bir çukurdu. Yeraltı akıntılarından gelen sıcak su kaynakları iklimi, bu soğuk coğrafyada hep ılıman kılıyordu. Sackzo eğer kanatlan yoksa buradan kaçamayacağını düşünüyordu. Tabi bir de vadiye girdiği yol vardı, ama o yeraltı suyunun açtığı dar kanallar labirenti andırıyordu. Karanlığın içinde geçemeyeceği kadar dar bir yerde sıkışıp kalma ihtimali yüksekti. Ölüm korkusundan o yolu bir kere denemişti ama şimdi cesaret edemezdi.

Dolaşa dolaşa zehirli yemişleri yiyip komaya girdiği yere kadar gelmişti. Burada Ergenekonluların deyişiyle bir "ılıca" vardı; kaynak sularının beslediği bir göl, kızlı erkekli birkaç Gökkurt çocuklar gibi eğleniyordu içinde...

Sackzo, onlara bakarken biraz ilerisindeki çalıda ufak bir hareket gördü. Bu vadide de tehlikeli hayvanlar vardı ama Tohtları bile güden uçan çobanlardan elbette çekinmeyi öğrenmişlerdi. Köle tüccarı daha dikkatli bakınca orada genç bir erkek olduğunu fark etti.

Bir gölde eğlenenlere, bir saklanıp onları izleyene baktı. Kafasında bir fikir çakmıştı. Aşk kıskançlığı insanlık tarihi kadar eskiydi. Gökkurtlar adaletli bir topluluk olsa bile elbette fazla hissedilmeyen bir kast vardı. Bu oğlan karşılıksız bir aşk yaşıyor olmalıydı.

Sackzo eğer şimdi yanına giderse onu utandıracağını düşündüğü için sessizce oradan uzaklaştı ama o yüzü unutmayacaktı. En kısa zamanda burada iyi bir dostu olacağını fısıldıyordu sezgileri. Ergenekon'dan uçarak kaçabilirdi. Onun kanatları yoktu ama bir Gökkurt, onu taşıyabilirdi. Bu

hizmeti karşılığında güç, zenginlik, Derzulya'dan hediyeler... Âşık olduğu kızı elde edecek hediyeler vaat edecekti tabi ona!

55

Kehanet ormanı uzun yılların en kalabalık gecelerinden birini geçilmişti. Hanım Vey gece boyunca ayakta kalmış, Koran'ı ölümün kıyısından getirmişti. Üç Dejin'in varlığı ile yokluğu belli olmamıştı; kadının yatak odasında kalmışlar, hiç sesleri çıkmamış, tuvalete bile gitmemiş, hiç ayak altında gözükmemişlerdi.

Adrian el işlerindeki maharetini gösterip kuyu suyunu zahmetsizce alabileceği bir sistem kurmuştu. Tulumbayı zorlanmadan çalıştırıp bir tasa suyu doldurdu. Bir kısmıyla çayı demledi, kalanını bulaşık yıkamak için ocağın üzerinde bıraktı. Uykusuz kalabilmek için kendi imalatı olan bir macun çiğnedi. Macunu çeşitli otlar ile Tohtların boyun bölgesindeki topaklardan çıkan felç edici sıvı ile Karıştırmıştı. İlk ürettiğinde hayvanlar üzerinde denemişti, amacı Hastalan tedavi ederken onları uyutabilmekti ama tam tersi bir somu,; ortaya çıkınca şaşırmıştı. Macun hayvanları ve insanları uyuşturmuyor aksine kaynağı belirsiz bir güçle dolduruyordu.

Çayı demledikten sonra genç adama bakmaya gitti, elini alnımı koydu, ateşi azalmıştı. Yaraların üzerine yeşil bal, ezilmiş sinek-kapan kökü ve Toht kanı ile yoğrulmuş hamur sürmüş, üstlerini de yaban mersini yaprağıyla kapatmıştı. İlk başlarda ateşi yükselmişti tabi, buna sevinmişti. Bunun vücudun teslim olmamak için savaştığı anlamına geldiğini bilirdi. Birkaç günlük bakımla ayağa kalkacağına kuşkusu yoktu. Tabi onu bu hale getirenler peşinde değilse. Garip konuklan gittikten sonra genci, kiler olarak kullandığı mağaraya götürmeye niyetliydi zaten.

Hastasıyla ilgilendikten sonra etkileyici bir kahvaltı sofrası hazırlamaya girişti. Ne kadar güven verici olmasalar da, uzun yıllardır bu kadar çok konuğu olmamıştı. Masanın üzeri haşlandıktan sonra tütsülenmiş geyik eti, üç çeşit peynir, dört çeşit marmelat, sıcak ekmeklere sürülecek bitki yağı, közde patates, koca bir tavada üzerine yumurta kırılmış salam ve sucuk ile hem görüntü, hem de koku olarak bile insanı doyuracak lezzetlerle dolmuştu.

Hazırlıklarını bitirdiğinde ellerini kavuşturup uzaktan bir baktı, konukları çağırmanın vakti gelmişti. Tam yatak odasına yönelecekti ki, dün gece onunla konuşan Dejin-Asal'ın giyinik vaziyette kapıda durduğunu gördü. Arkadaşları da gölgeler içinde hareket ediyordu.

Gerçekten etkileyici yaratıklardı bunlar, şafağın aydınlığında gecenin güzelliklerini bir nebze olsun sakladığını düşündü. Asal'ı diğerlerinden ayırt etmek kolaydı; san saçların üzerinde kırmızı dalgalar vardı. Ve yanakları biraz daha ince ve elmacık kemikleri biraz daha çıkık gibiydi. Ayrıca şimdi gözleri de diğerleri gibi mavi değil, kızıla çalan kahverengiydi.

Düşünmeden, refleks olarak gülümsedi. "Günaydın, umarım rahat bir gece geçirmişsinizdir." Asal da hafifçe eğilerek jestine karşılık verdi. "Elbette güzel hanımefendi. Çok rahat bir gece geçirdik, gücümüzü topladık. Bize evinizi açtığınız için teşekkürler." Liderleri bu olmalıydı, diğer ikisi yine ifadesiz yüzleriyle sessiz kalmışlardı.

Hanım Vey kahvaltı sofrasını işaret etti. "Size bir şeyler hazırladım. Yoksul soframa katılırsanız sevinirim."

Asal memnuniyetinin ifadesi olarak beğeni sesleri çıkararak masaya baktı. "Muhteşem kokuyor hanımefendi." Sanki bu öğretilmiş bir tepki gibi davranmıştı, soru soran gözlerle bakan diğer Delililere dönerek, "Bu dünyanın bütün nimetleri bizim için kutsanmış bir yemektir," diye ekledi.

Kadın şaşırmıştı, bunun mümkün olabileceğini bilse, bu iki yaratığın ilk kez yemek yiyeceğini bile düşünürdü. Beyninin bir kenarında saklı şüpheler tekrar yüzeye çıkmaya çalışsa da Asal'ın gülümseyen kızıla çalan gözleri onu tekrar etkisi altına aldı.

Hemen konuklarını yüzlerini yıkamaları için tulumbanın başına götürdü. Çayları koyduktan sonra bir konağın ev sahibesi gibi masanın başına geçti. Dejinler başlamak için onu bekliyor gibiydiler; tatlandırmak için içine bir kaşık bal atarak bardağını eline aldı, Dejinler de onu taklit etti. Bütün yemek boyunca böyle sürdü. Kadının bir saygı davranışı herhalde diye yorumladığı şekilde, tüm yiyeceklerden onu taklit ederek yediler.

Bir sohbet konusu açması gerektiğini düşünüyordu, yaralı linç hâlâ birkaç adım ötelerinde yatıyordu ama Dejinler onu pek merak etmiyor gibiydiler. Nihayet dayanamadı. "Genç kurtulacak, zorlu geceyi atlattı," dedi.

Dejinler kukla gibi başlarını çevirip yatan gence baktılar. Her zamanki gibi Asal konuştu. "Buna sevindik." Oysa sıcak ekmeklerinin üzerine yağ sürmekle meşgul olan diğer ikisi pek de ilgilenmedi diklerini belli ediyordu.

Evet çok garipti bu güzel ve l görünüşlü beyler.

"Dejin olduğunuzu söylemiştiniz, bu bir aile midir, yoksa krallık unvanı mıdır acaba? Hiç duymamıştım."

"Bir aile de diyebiliriz, bir unvan da..." Yine konuşan Asal'dı, ama sessiz duranlardan birisi kıkırdamıştı sanki.

"Nerden geliyorsunuz? Lütfen eğer çok şey sorduğumu düşünürseniz veya üstüme vazife değilse uyarınız. Epeydir insanlarla ilişkim kısıtlı ama terbiyesizlik edecek kadar da unutmuş değilim hiçbir şeyi."

"Elbette cevap veremeyeceğimiz şeyler var ama konukseverliğiniz nedeniyle bazı sorularınızı cevaplayabilirim," dedi adam. "Kurâf'tan geliyoruz biz."

"Yolculuk nereye, hedefiniz nedir?"

"Kursaha sınırından kuzeye Esari'ye kadar çıkacağız, ordan çöle girip Batı'ya yöneleceğiz."

"İlginç bir rota, epey de tehlikeli. Kursaha ölümcüldür. Nedeni ne acaba?"

"İşte buna cevap veremem."

Kadın gece ona sordukları soruyu hatırladı: "Son bir aydır doğmuş bir kız çocuğun var mı?" Bu garip insanlar bir bebek arıyordu, peki ama niçin?

Birden sessiz ikili birbirlerine baktı ve Dejin-Asal'a, "Gitmeliyiz," dediler.

Yaşlı kadın, birbirlerine çok benziyorlar ama Dejin-Asal çok farklı, diye düşündü. Oysa o da gülümsemeyi bırakmış, yüz hatları birden ciddileşmişti, sanki havayı koklar gibi burnunu çekiyordu, kulakları bir hayvan gibi dikilmişti. "Birileri geliyor," dedi. Öbür Dejin cevap verdi. "Sessizce yaklaşıyorlar, on beş kişi. Silahlılar."

Onların duyuları Hanım Vey'e göre epey güçlü olmalıydı ama bir at kişnemesi duyana kadar söylediklerine kuşkuyla yaklaştı. Bu hayvanın sahibi evin içinde değildi.

Kapının önüne çıktıklarında silahlı bir birlikle karşılaştılar. Siyah deri yelekli, ince burunlu liderleri atını öne sürdü. Gözleri birbirine fazla yakındı. "Gün aydın olsun hepinize," dedi sırıtarak. Dejinler cevap vermedi, Hanım Vey, onların tenezzül etmediklerini hissediyordu. "Gün aydın olsun. Rah-palt'tan değil mi?"

"Eh öyle diyelim. Biz Rah-palt savunma güçleriyiz. Ben Kavroz. Tarbas'ın oğluyum. Bir haini arıyoruz."

Yaşlı kadın Dejinlerin konuşmasından korkarak, "Tarbas'ı tanırım," diye atıldı. "Rah-paltlılar Kehanet ormanından korkar sayın Kavroz. Haininiz başka bir yere gitmiş olmalı."

Kavroz eyerin üzerinde geriye yaslandı, eli kılıcının üzerinde duruyordu. "Biz buraya geldiğine eminiz ama." Eliyle evin sol tarafını işaret etti. Bir askeri, genç adama ait atı ahırdan çıkarmış, yularından tutuyordu. Demek bulmuşlardı. "Sakın üzerinde yoktu demeyin, zira bağlamıştı kendisini."

Hanım Vey ne yapacağını bilemiyordu. Genç adamı eliyle teslim etmek istemiyordu. Dejinlere döndüğünde onların atlarının Üzengilerini tutmuş gitmeye hazırlandıklarını gördü. Kavroz'un da ilgisi bu l görünüşlü adamlara çekilmişti tekrar, güzellikleri tiksindiriciydi. Şiddet volkanı içinde patlamak üzereydi. "Beyler nereye?" dedi dişleri sıkılı.

Bu kez Asal değil, diğerlerinden biri konuştu.

"Yolumuzdan çekilin, bizim sorununuzla ilgimiz yok. Ve karışmak da istemiyoruz."

Kavroz, "Bize emir mi veriyorsun pislik!" diye bağırdı. "Burası Kehanet ormanı ve Rah-palt Beyliği sınırlan içindedir. Biz ne zaman istersek o zaman gidebilirsiniz. Kim olduğunuzu, nereye gittiğinizi açıklayın." Birden atlar ilgisini çekmişti, Janus'un harasından çıkmış, büyüyle güçlendirilmiş siyah, güzel hayvanlardı bunlar, "Bence vergi vermelisiniz bize," dedi.

Belki de Koran'ı öldürürken geride bir iz bırakmamalıydı, zaten bir süredir Rah-palt Beyliği içinde uzun bıçaklar masumların kanına giriyordu. Gizemli haydutlar çiftlikleri basıp büyük ailelerin soylarını kurutuyordu.

Hanım Vey birden arkasından bir bağırış duydu, adamlardan birisi kulübenin kapısındaydı. "Kavroz hain burada yatıyor, ölmemiş."

Hanım Vey yaşamının sonuna geldiğini hissediyordu, kesinlikle sağ bırakmayacaklardı onu.

Dejin-Asal'ın o yumuşak sesini duydu. "Sanırım bizim gitmemize izin vermiyorsunuz."

Kavroz, "Daha da kötüsü pislik herif. Hainin ve yardakçılarının cezası ölümdür," diye bağırdı. Rah-paltlılar hep birden kılıçlarını çektiler. Dejinler atlarından inip kadının önüne geldiler.

Dejin-Asal, "Kulübeye girin ve kapıyı kapatın hanımefendi," dedi. Hanım Vey hızla dediğini yaparken onların silahsız olduklarını bildiğinden öleceklerini düşünüp üzüldü.

İlk bağrışmalar başladığında kendi önlemlerini alıyordu. Zehir keselerini masanın üzerine yığdı ve kuşağına bağlamaya başladı. Eğer ok atarlarsa çaresi yoktu ama yaklaşan olursa bedelini ödeye çekti.

Çığlıklar on dakika kadar sürdü, yaşlı kadın endişeyle kapıdan katillerin girmesini bekledi. Sonra sesler kesildi. Ardından nal sesleri geldi. Neler oluyordu böyle?

Kapıyı açtığında Dejinlerin ormanın içine girdiklerini fark etti, ortalık ceset doluydu. Saldırganlar, daha doğrusu onlardan arta kalanlar paramparçaydı. Parçaların da bir kısmı erimiş gibiydi. Sanki de sokulmuş gibi, etleri sümüksü bir maddeye dönüşmüş gibi. Yıllardır her türlü yarayı görmüş kadın daha fazla dayanamadı ve diz üstü çöküp kustu.

Saatler sonra katliamın izlerini gömerken kendisiyle konuşan deri gömlekliyi veya ondan kalanları aradı ama bulamadı. Kavroz kaçmış olmalıydı. Yine de endişe etmedi, o Dejinler ne yaptıysa korkusundan uzun süre gelemezdi herhalde.

Hava karardığında artık Kehanet ormanının onu korkutmadığını düşündü. Bu orman doğasının dışında bir kötülüğe sahip değildi belki de. Oysa Kavroz kötüydü işte. Peki ama Dejinler?...

Onlarla bir gecesini aynı çatı altında geçirmişti, kahvaltı masasında sohbet etmişti, güzelliklerine hayran olmuştu, Dejin-Asal gülümsediğinde içinde kurumuş nehir yatakları çağlamıştı. Peki ama onlar neydi? O cesetlere yapılanların bir insanın eseri olması imkânsızdı. Öyle bir silah bilmiyordu.

Uykusunda inleyen Koran'a baktı. Dejinler olmasaydı şu anda hem bu genç, hem de o ölmüş olacaktı. Buna şüphe yoktu.

56

"Hey bu nefis bir şey!" diye bağırdı Abserzahil, "Herkese bir tane ısmarlıyorum Boralin."

Önündeki çanaktaki beyaz tatlıyı, soğuk olmasına rağmen kaşık kaşık yiyordu. Boralin çocuk gibi neşelenen ihtiyar adamı uyarmadan edemedi. "Dikkatli ol Abser, alışkın değilsin hasta olacaksın."

Yaşamı boyunca ilk kez Kurâf dışına çıkan, isminin önündeki "tüccar" unvanına rağmen ilk kez bir kafile başına geçen Abser Derzulya'da yolculuk boyunca gördüklerine sürekli şaşırıyordu. Kafasını belgelerden, kâğıtlardan kaldırmış, yaşayan insanlarla yüzleşmeye başlamıştı. Ve fark

etmişti ki; sadece eski zamanlar değil, şimdiki zaman da keşfedilmeyi bekleyen güzelliklerle doluydu. Şu anda Janus'a, ona bu görevi vermesine bir kat daha seviniyordu. Diğer tarihçileri tozlu raflara mahkûm oldukları için küçümsemeye bile başlamıştı. Eğer yaşamın bu kadar çeşitli ve ilginç güzellikleri olduğunu bilseydi çok daha önce kervanlarının başına geçer, şimdi kayıp olan gemi filosuyla seyahat ederdi.

"Ha Boralin ne de güzel isim koymuşsunuz ama; 'nefes'... Tatlı ama bal kadar ağır değil. Hafif. Eğer bunun sırrını verirsen karşılığını öderim sana."

Boralin gülümsedi. "Daha iyisini yaparım ihtiyar. Bir haftadır yanımızda bunu yapmayı öğrenen biri var onu sana veririm. Sadece elli doka karşılığında."

Abser hemen elini uzattı, sanki teklif havada uçuverecekmiş o da eliyle yakalayacakmış gibi.

"Anlaştık Boralin, elli doka tamamdır. Yasemin gelsin paranı hemen vereceğim."

Boralin kârlı bir alışveriş yapmıştı. Bu tatlının sim tüm Kirpi köyü sakinlerince bilinirdi, Abser herhangi bir ailenin çocuğunu birkaç doka karşılığında çırak olarak alabilirdi. Oysa Boralin sadece bir hafta yemek ve yatacak yer karşılığı çalıştırdığı bir yabancıyı masrafının çok üstünde devrediyordu.

"Baha," diye bağırdı, Abser'e eğilip fısıldadı. "Somrani'nin bir köyündenmiş. Orda kasapmış, Kudüs'e giderken hırsızlar üzerinde ne var ne yok almışlar. Şanslıymış ama, hem canını kurtarmış, hem de geldi burada bana rastladı. Acıdım iş verdim." Deneyimli gözleri hanını dolduran yabancıları tarayıp duruyordu bu arada. Herkes Abserzahil gibi yüzünden saflık akan tipler değildi. Sabır'a karşı kötülük yapabilecek tipleri ihbar etmeyi görev kabul etmişti. Sabır kurulalı beri kârı çok iyiydi ve iki karısı buna pek memnundu.

Son birkaç haftadır kaderi değişmişti, Salayar nehri kıyısında kurulu küçük Kirpi köyü sal geçişi yapıldığı için koca bir kasaba olmaya başlamıştı. İnsanlar akın akın Mikael'i görmeye, onun yeni kurulan başkenti

Kudüs'e akıyordu. Çoğu kafile daha kuzeydeki yollan kullanıyordu ama Kirpi'yi tercih edenler de vardı. Buradan sal ile karşıya geçip kuzeye çıkıyorlardı. Tıpkı Abserzahil'in kervanı gibi...

Sallar o kadar yoğundu ki kervan iki gündür sıra bekliyordu.

Abserzahil masasına oturan Baha ile konuşurken, Yasemin yanında iki iri korumasıyla handan içeri girdi. Babasının yanındaki yabancıya aldırmadan, "Yarın sabah erkenden geçebileceğiz. Tam soyguncu bunlar normal ücretin iki katım vermek zorunda kaldım," dedi.

Tarihçi her haberin iyi yönünü görmeye alışkındı. "Her işte hayır vardır, bak Yasemin bu sayede saygıdeğer Baha bize katıldı," dedi.

Yasemin şüpheli bakışlarla süzmeye başlayınca Baha panik içinde ayağa kalkıp selam verdi. "Babanız beni Boralin'den devralmış efendim," diye olan bitene pek katkısının olmadığının altını çizmeye çalıştı. Balkaya'dan kaçtığından beri şansı pek yaver gitmemişti. Kudüs'te yeni bir hayata başlamasını sağlayacak tüm parasını bir handa peşine takılan güzel bir kadına kaptırmıştı. Sürekli hayran gözlerle onu süzen kadın bir gece tüm parasını çalıp gitmişti. Kirpi'ye geldiğinde soyguncu hikâyesini anlatmak zorunda kalmıştı, zira gerçeği söylese acınmak yerine aptal bulunulacaktı. Üzgün köpek bakışları bazen işe yarıyordu. Gerçi Boralin, müşterilerin iyice arttığı bu günlerde onu iyi kullanmıştı.

Abser hemen atıldı. "Nefes yapmayı biliyor."

Yasemin babasının bu tatlıyı ne kadar sevdiğini biliyordu, sürekli olarak Kurâf ta beyaz nefes dükkânı açmaktan bahsediyordu. "Biliyor musun?" diye sordu Baha'ya pek inanmaz bakışlarla. Boralin gibi bir kurt, niye işine yarayacak birini onlara versindi ki?

Baha'nın bu konuda içi rahattı. "Zor değil ki efendim; şeker, sori denilen bir bitkinin kökü ve süt ile yapılıyor. Biraz da kaymak katılabilir. Sertlik kıvamını ayarlamak için. Karışım hazırlandıktan sonra donduruluyor. Daha çalıştığımın ilk günü öğrendim. Hatta aramızda kalsın çeşitli meyvelerle değişik türlerinin yapılabileceğini düşünüyorum."

Yasemin hâlâ kuşkudaydı. "Peki ama Boralin nefes yapmayı bilen birini niye bu kadar kolay veriyor?"

Baha güldü. "Efendim bütün bu çevredeki köylerde nefes yapmayı biliyorlar. Çocuklar bile... Ben epey acemi sayılırım."

Abser kızının sahtekârlıklara karşı hep temkinli olduğunu bilirdi. "O kadar kolay değil, elli doka istiyor Baha'yı devretmek için Yasemin," dedi.

"Siz köle miydiniz?" diye sordu Yasemin bu kez. Kaçak bir köleyi barındırmak başlarına bela açardı tabi. Sabır'da doğudan kaçan kölelere hoş görüyle bakıldığını biliyordu ama onlar Kurâf a geri dönecekti.

Baha hemen atıldı. "Hayır, hayır!... Sadece yoksul kalmış bir zanaatkarım. Somrani'de bir kasaptım efendim. Kudüs'e yeni bir hayat için gidiyordum." Bir an durdu. "Sanırım ben Boralin'in nefes için size niye bu kadar yardımcı olduğunu söyleyebilirim."

Bu kez Abser'in yüzü asıldı. "Neymiş?" Yasemin yine işin içinde bir hinlik olduğu konusunda haklı mı çıkmıştı?

"Elbette sori," dedi Baha. "Bu bitki sadece buralarda var, dağ etekleri onlarla dolu ama ne Runik, ne de Somrani'de hiç görmedim ben."

Yasemin nihayet gerçek açığa çıktığı için gülümsedi. "Ah işte. Sori olmayınca nefesi yapmayı bilmek bir işe yaramayacak."

Baha, "Bütün Kirpililer öyle düşünüyor hanımefendi, ama..." diye gülümsedi, çantasından bitkiyi çıkardı, uzun dar yapraklan olan küçük alelade bir şeydi ama önemli olan köküydü. Üzerinde toprak parçalan olan beyaz bir yumru...

"İşte sori bu. Merak ettiğim için biraz inceledim. Toprağında bir özellik yok, biraz nemli ve yumuşak bir iklimde çok rahat yetişir."

Abser sorunu aşacakları için sevinmişti. Gördün mü der gibi kızına baktı, Yasemin omzunu silkti. Onun için sorun değildi, nasıl-la para Janus'un kasasından geliyordu. İriyarı korumalarına, daha doğrusu gardiyanlarına

baktı. Bu yolculuğun tüm masrafını o cana-var karşılıyordu. Karşılığında Abser'den Mikael'in tarihçesinin yazılmasını istemişti. Babası yolculuğa başladıklarından beri Janus'u yere göğe koyamıyor, "Ne kadar yanlış tanımışız adamı! O olmasaydı Büyük Kargaşa'nın yıkıntıları bu kadar kolay toplanabilir miydi? Tarih boyunca bütün güçlü yöneticiler haksız suçlamalarla karşı karşıya kalmıştır," diyordu.

Evet Janus, bir görüşmeyle tüm dünyanın yükünü sırtlayan, halk arasında kötü bir canavar olma pahasına düzeni ve uygarlığı yeniden kurmaya çalışan bir iyilik timsali oluvermişti. Ölümsüz'ün tarih konusunda bilgisini ortaya koyması ve kibarlığı Abserzahil'i yüzde yüz kazanmıştı. Oysa Yasemin babasının hayatı söz konusu olmasa, söylenenlerin gerçekleri çarpıtma, kibarlığın da onları casus olarak kullanmak için olduğunu haykırırdı. Hadi söylentiler yalandı, peki yeni ismiyle Habis'in mabedinden gelen tüyler ürpertici çığlıklar, büyülerle değiştirilmiş masum insanlar, Kurâf'taki yüzlerce kayıp da mı yalandı?

Yasemin o mabette hem kendi, hem de babasının zarar görmemesi için düşündüklerini dile getirmemişti. En azından şimdilik bu işten kârlıydılar. Janus, Kudüs'e yapılan bu casusluk seferi için tam dört bin doka vermişti. Bunun yansıyla borçları ödemiş, diğer yansıyla kervanı hazırlamıştı. Görünüşte Kudüs'e baharat götürüyorlardı, dönüşte de yerel malları Kurâf'a taşıyacaklardı.

Ama ticaret dışında görevler de söz konusuydu; babasında Mikael'in danışmam Tephen'e verilmek üzere gizli bir mesaj vardı. Janus bu mesajla iki ülke arasında iyi ilişkiler kurulacağını ve Tephen'in onu Mikael'le görüştüreceğini söylemişti. Böylece Sabır'ın tarihi yazılacak, Abserzahil Kurâf a dönünce Derzulya'nın en büyük tarih akademisi kurulacaktı.

Yasemin her şeyin bu kadar basit olması için dua ediyordu. Ona göre çok büyük güçlerin mücadelesinde kısa zamanda harcanacak piyonlardan başka bir şey değildiler. Babasını belki de her zaman başını belaya sokan dürüstlüğü ve saflığı kurtaracaktı. Sabır'ın güçlü adamları bile karşılarında tamamen bu palavralara inanan biri olduğundan kuşkulanmazlardı.

"Peki o halde, ben Boralin ile hesabımızı keseyim," dedi. Tartışmanın yararı olmayacaktı, hem Baha tehlikesiz ve yararlı birine benziyordu.

"Umarım yemek yapmayı biliyorsundur," diye seslendi ona. "Aşçımız bir rezalet."

Baha görünür bir şekilde iç çekti. "Evet biliyorum hanımefendi," dedi. Görünüşe bakılırsa kaderinde başkaları için yemek hazırlamaktan kaçış yoktu.

57

Gajul basamakları ikişer ikişer atlayarak merdivenleri çıktı. E-zmaraf'dan gelir gelmez Janus'un hemen gelmesini bildiren buyruğunu almıştı. Resimli salonda bekliyordu onu, Rebon'un söylediğine göre...

Daire şeklindeki bu odada on tane uzun tuval duvarları kaplıyordu, ortadaki döner tahtta Janus oturuyordu. İçerideki bütün mumlar yakılmıştı. Gajul'un dehşet sahnelerinden nefesi kesildi. İsimsiz sanatçı on işkence sahnesinde Janus'u resmetmişti.

Resimlerden birinde Zefir'i seçince şaşırdı. Tüm güzelliğiyle eksiksiz yer almıştı tabloda. Yirmi yıl önce Sarp'ı onun sayesinde neredeyse öldüreceklerdi. Gajul iki eski dostunun da uzun yaşamları boyunca tek âşık oldukları yaratığın bu emsalsiz kadın olduğunu 267 biliyordu. Ama o hangisini sevmişti? Hiçbir zaman yanıtı bulunmayacak sorulardan biri daha...

Sarp'ı, ölümcül yaralar aldığı tuzağa bu kadının getirdiğini inkâr edemezdi, peki ama kaçışı da onun sayesinde olmamış mıydı? Şimdi neredeydi acaba? Belki de Janus çoktan öldürtmüştü.

"Bu odaya ilk kez geliyorsun değil mi?" Janus'un boğuk sesiyle yerinden sıçradı. Boğazı tıkanmış gibi... Ağlamış mıydı bu adam?!

"Evet," diyerek birkaç adım attı. "Muhteşem resimler. Sanatçı kim?" Bu ismi, konuşma tehlikesiz sularda devam etsin diye öylesine sormuştu, yoksa işine yarayacağından değil. Janus da hiç duymamış gibi yaptı.

"Zefir'e bakıyordun..."

"Evet," dedi, ama devamında ne söyleyebileceğini bilemiyordu.

"Birkaç yıl önce kuzeyde iğrenç, nemli bir balıkçı kasabasında veremden öldüğünü duymuştum," dedi Janus. Gajul başını önüne eğdi, üzüldüm de diyemezdi, sevindim de...

"Sen E-zmaraf'tayken kızını gördüm."

İşte bu şaşırtıcıydık "Köle olarak satılmıştı Kaldorin'e... Ama adam atalarına pek çekmemiş, özgürlüğünü verip evlatlığına almış. Annesi kadar güzeldi ama onun yarısı kadar tahrik edici değil."

Gajul konuşmanın yönünü tahmin edemiyordu, şu an için E-zmaraf raporunu vermesinin sırası değildi.

Janus ayağa kalktı, bir tabloyu kaldırıp gizli bir geçidi açtı. Gajul'a takip etmesini işaret edip merdivenlerden inmeye başladı.

Döner merdivenler karanlıktı. Gajul içinde ilkel korkularla, çaresiz eski dostunu izledi. Belirsiz bir hava akımı olan geniş bir mekana geldiğini hissediyordu. Janus şıklatınca parmaklarının ucunda bir alev belirdi. "Basit bir numara," diye gülümsedi ve şamdanları yakmaya başladı. Gajul gözlerine inanamayarak, duvarlar boyunca uzanan raflardaki kitaplara baktı.

Janus, "Tarih," dedi. "Edebiyat, bilim, şiir, anı... Epey kitap var hurda. Ama Zul-Olkanar'da olan kütüphanenin elli de biri etmez."

"Senin eski dünyamıza ait kitapları hep yok ettirdiğini sanıyordum." diyebildi.

"Yanlış," diye güldü Janus. "Onları Derzulya'ya yasaklıyorum ama bize değil."

Gajul sevinçle bir rafın sırf polisiye kitaplara ayrıldığını gördü. "Tarih," diye devam etti Janus.

"Tarih galiplerin yazdığı bir insanlık hafızasıdır. Ama tarihi değiştirmek hâlâ yönetimi paylaştığını kabul etmek demektir. Oysa biz eski düzeni ezdik. Ve bizim işimize yarayan kaostu. Bilinmezlikti. İnsanlığın,

uygarlığın, ortak hafızanın ırzına geçtik. Tarihi istediğimiz gibi değiştirmek yetmezdi, onu sıfırladık. Derzulya'nın tarihi, bizim anılarımız sevgili dostum. O tarih boyunca, nesiller boyunca var olduk, olacağız."

Gajul, Janus'un işkence oyunlarını iyi bilirdi. Çok adi yöntemleri olabilirdi. Ama şimdi anlıyordu ki, yüzyıllardır tüm insanların beynini oymaya devam ediyordu. Eh olabilirdi, eğlencesine karışmak Gajul'un haddi değildi.

Janus bir mektup uzattı.

(burası italik) "Sürgündeki'nin yeryüzündeki gölgesi, vaizi, efendim Janus'a,

Ben sadık kulunuz Vonab Pensa. E-zmaraf dan haydut Poriyanis ve adamları tarafından kaçmak zorunda bırakılınca ne yapacağımı bilemez haldeydim. Efendim Balasahir nereye gittiğini söylemeden bir yolculuğa çıktığı için devam eden günlerdeki ihanetler kafamı karıştırmıştı. Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Bu nedenle Batı'ya yöneldim.

Şimdi anlıyorum ki beni Sürgündeki'nin kutsal gölgesi yönlendirmiş. Size en yararlı olacağım yere göndermiş.

Şu anda Derviş Mikael denilen kâfirin ülkesinde bulunuyorum ve Tephen adıyla kısa zamanda önemli bir konuma geldim.

Yeni kurulan Kudüs'te birçok imkân elimin altında. Emirlerinizi bekleyeceğim.

Bu sırada size ilk raporumu sunmak isterim. E-zmaraf in haydut yönetimi Mikael'e Dromak adlı bir elçi yolladı. Söylediğine göre Mentazamor'da kaptanmış. Ama korsan olduğundan hiç kuşkum yok. Yeni yönetim Sabır ile iyi ilişkiler kurmak istiyormuş. Bana ticari anlaşmalardan bahsettiler ama baş başa yapılan uzun toplantıda sadece ticaretin konuşulduğunu zannetmiyorum.

Emirlerinizi bekliyorum efendim, raporlarım sürecektir.

Kulunuz Vonab Pensa." (burası italik)

Gajul, Vonab Pensa'nın karşısına böyle tekrar çıkmasına için için sevinmişti ama E-zmaraf hakkında söyledikleri baş ağrıtıcıydı.

"Bunu böyle mi yollamış?" diye sordu.

"Hayır," dedi Janus. "Akıllı çocuk, seninle mesajlaştığımız zamanki şifreyle yazılmıştı. Ne diyorsun?"

"Poriganis akıllı adam, bence sadece bir zemin yoklaması. Bana E-zmaraf'da sorun yok gibi geliyor," diye fikrini belirtti Gajul. "Öte yandan artık Sabır'ın işini bitirmemiz için önemli bir koz edinmişiz. Tabi Pensa hakikaten dediği konumdaysa."

"Başka bir casusumuz Tephen adlı bir adamdan bahsediyor. Kruebes'ten gelmiş kısa zamanda Kudüs'ün inşasında her şey ondan sorulur olmuş. Hem paralıymış, hem de dürüst. Rüşvet almıyor ve gece gündüz çalışıyormuş."

Gajul güldü, bu onun tanıdığı Vonab Pensa'ydı. Eğer daha fazla vakit verseydi Poriganis ve Zünâyin'in de hakkından gelirdi. "Bu kadar basit ha!" dedi. "Mikael'in yakın çevresine yükselmek bu kadar basit!"

Janus ellerini çenesine dayadı. "O kadar basit değil," dedi. "Anlamıyorum, benim gönderdiğim casuslar kısa zamanda açığa çıkıyor, planlar suya düşüyor ama Vonab Pensa hemen güven kazanıyor."

Bu önemli bir sorundu. Gajul, "Belki de sorun Kurâf'ta," diyecek oldu.

Janus kızgın bakışlarını ona dikti. "Ben de öyle düşünüyorum. Hurda onların da casusları olmalı. Her hareketimizi haber veren, Pensa belki de bilgimiz dışında hareket ettiği için yakalanmadı. Peki ama kim?"

Bu soru Gajul'a sorulmuş olamazdı, o uzun zamandır Kurâf ta değildi. Yine de aklına tek bir güçlü düşman geliyordu. "Sarp'tan ha-her var mı?"

"Hayır yok," dedi Janus. O ismin söylenmesine şaşırmış değildi, demek ki o da onu düşünüyordu son zamanlarda. "Yirmi küsur yıldır sanki yer yarıldı içine girdi."

Cevabı bildiği halde sordu Gajul. "Ölmüş olabilir mi?"

"Hayır Lorien. Ölseydi bilirdim. İnan bana hissederdim."

"Peki ne düşünüyorsun?"

"Sabır'a karşı büyük bir ordu kuracağız. Habis'in dediğini duydun, onun gelişi için kurulacak o dev iskelet heykeli düşmanlarının cesetleriyle inşa edeceğiz. Önümüzdeki yıl boyunca Derzulya'nın en büyük ordusu Kurâf ta toplanacak. Bütün Grihavarilere bölgelerindeki krallıklara emrimi iletmelerini söyledim. Hatta Mikşa'yı Chiang'a gönderdim."

"Chiang mı?!" Gajul şaşırmıştı. Janus'un kollarının bir şekilde uzanamadığı, eninde sonunda İfritgözü'nün ötesindeki çekikgözlülerin hepsini yok etmeyi istediğini biliyordu. Orada Habis'in gücünü etkisizleştiren bir şey vardı.

"Evet Habis'in gücüyle yapamadığımızı diplomasi ile yapacağım. Chiang ülkesi için Büyük Kargaşa'dan beri görüşümüz kör. Casuslarımız işe yarar bir bilgi veremiyor. Ama şimdi Mikael'e karşı savaş için onları müttefik olmaya davet ettim. Artık Vonab Pensa da varken zaferimizin önünde bir engel olamaz. Önce Mikael ve bebek, ardından Chiang ülkesi."

Gajul önünde kan dolu günlerin uzandığını hissetti. Habis şerefine yapılacak arena dövüşlerinden sonra ordu hareket edecekti. "Peki Pensa ile nasıl haberleşeceksin?" diye sordu. "İstersen ben kılık değiştireyim." O güzel çocuğu tekrar görmek istiyordu. Ona sarılmak, öpmek... Janus'un bu hisleriyle dalga geçeceğini bildiği için heyecanını saklamaya çalıştı, ama korkusu boşunaydı onun düşünceleri çok başka şeylerle meşguldü.

"Olmaz, riske giremem. Hamlemi yaptım bile," diyerek güldü. "Birini gönderdim ona."

"Kimi?"

"Bir tarihçi!"

Gajul raflardaki kitaplara baktı. "Bir tarihçi mi?"

Janus gülerek elini salladı. "Daha doğrusu kendini öyle sanıyor; biraz pohpohladım sanki çalışmalarına önem veriyormuşum gibi yaptım. Abserzahil Pol5 Kaldorin adı."

Gajul biraz önce anılan isimleri hatırladı. "Yasemin'i alan adam..."

"Evet, yeteneksiz bir tüccar, dürüst saf bir adam. Tek düşüncesi Mikael'le görüşüp tarihçesini yazmak. Bir kervan kurması için biraz para verdim."

Gajul mabedin yeraltındaki odalarında hazinelerle dolu odaları bilirdi, paranın hiçbir önemi yoktu Janus için, zaten tüm Derzulya onundu.

"Daha önemlisi Tephen için bir mektup taşıyor. Kızı da yanında, casusluk için mükemmel bir kılıf."

Gajul, "Ne ilginç?" diye mırıldandı. "Zefir'i bir tuzak için kullanmıştık. Şimdi de kızı..."

Janus sinsi bir kahkaha attı. "Ya öyle."

Gajul sonraki düşüncelerini ise dillendirmedi. Annesi tuzağımızı sabote etmişti ama! Kızının da annesi gibi onları hayal kırıklığına uğratabileceğini söylemek zor dinecek bir fırtınayı odanın içine davet etmek gibiydi. Janus o kadını çok sevmişti, Sarp da. Ve Zefir başlangıçta Sarp'a, sonunda da Janus'a ihanet etmişti.

Ne umulurdu ki başka?! Derzulya'nın temel dokularından biri ihanetti.

58

Kıl, diye düşündü Sarp. Vücudumdan çıkan kıllar belki de Kursaha'yı doldururdu. İnsan kenarları oymalarla süslenmiş bir süs aynası karşısında ne kadar da garip şeyler düşünüyordu, özellikle de traş olurken. Sarp uzun yaşamı boyunca pek çok kez tıraş olmuştu. Bu gerçekten can sıkıcı bir rutindi. Bu nedenle en az bir yıldır tıraş olmayı bırakmıştı. Sakallan neredeyse göbeğine değecekti ve onu olduğundan çok yaşlı gösteriyordu.

Eğer uzun bir yaşamda böyle bir problemi akıl etseydi, Janus dünyayı bu boktan Derzulya'ya çevirmeden önce bir enstitüye gider kıllarını kökünden temizletirdi. Gerçi vücudunun kendini tedavi ve yenileme yeteneği yüzünden belki de başarısız olurdu.

Eskiden her sabah yüzünü yıkarken veya tıraş olurken böyle günlük yaşam filozofu kesilirdi. Ama bu düşünce akışları genellikle aynanın kendine hatırlatacaklarını engellemek için olurdu. Anıları... Özellikle de bir anıyı; Zefir'i... Bu ayna onundu. Daha doğrusu, yıllarca kendisi için hazırlanan canlı bir hançer için kurduğu düşlerindeki mutluluk evinin bir parçası.

O sevgi tuzağına nasıl da kapılmıştı?! Bu kahramanlık rolüne fazla mı kaptırmıştı kendini, o gedik vermez kalkanı nasıl da düşmüştü. Eski Sarp olsa o güzel yaratığı hangi yöntemle öldüreceğini hesaplardı, oysa tam bir aptal gibi âşık olmuş, gözü kaba tehlike işaretlerini bile görmemişti.

Neydi onu kandıran? Janus'un bu karikatür dünyasında yetişmiş, hiçbir olağanüstü niteliği olmayan, sadece güzel bir kadın onu nasıl etkilemişti?! Acaba sadece güzel miydi?...

Elinde olmadan Zefir'i bir daha düşündü, heykeltıraş hafızası ona bu konuda da ihanet ediyordu. Kahrolasıca kadını üzerinden geçen onca yıla rağmen tamamen hatırlıyordu, tüm hatlarıyla...

Kızıl kısa saçları ve koyu yeşil gözleri vardı. Düz burnu, biçimli küçük çenesine rağmen sert ve kendine güvenen bir ifadesi vardı. Birkaç aylık dehşetli bir kariyerden sonra yakalanan bir korsan olarak, bileklerinde demir bileziklerle Gerndun'un karşısına getirilmişti. Nefesleri süt kokan tüm saray erkanına hakaretler etmiş, Sarnav'a, ünü sınırları aşan savaşçıya meydan okumuştu.

Gerndun ve Janus'la zorlu savaşa hazırlanan komutanları önünde zorlu bir dövüşe başlamışlardı. Çarpışan kılıçlardı... Nitekim Sarp uzun da sürse onu alt etmeyi başarmıştı, ama hiç ummadığı bir yerden Zefir, onu yenmişti, kalbine girmişti. Dövüş sona erdiğinde Sarp beş yüzyılı aşkın yaşamı boyunca ilk kez âşıktı.

Kadın onu etkilemek için hiçbir dişice oyuna girmemişti, hatta kılıcı kırıldığında merhamet gösterisi yerine yeşil gözlerini hâlâ meydan okurcasına gözlerine dikmişti. Sözleriyle canını alacak hamle için tahrik etmişti.

"Acımasızlığıyla ünlü Sarnav kafamı kesmek için ne bekliyor acaba?"

Çizmesine tükürmüştü. Nedense Sarp bu tavırda şımarık bir çocuğun ruhunu görmüştü.

Gülmüştü. Kanla beslendiği söylenen Sandokan'ı kalbine çok yakın o yerden uzaklaştırmıştı.

Güçlü parmaklarıyla o güzel boynunu tutup, "Sarnav emirle öldürmez. Sabırsızlık etme canın yine bana ait," demişti. Zefir'in tenine teması inanılmaz güzel duygular akıtmıştı içine. Yine de acımasızlığını sergilemeliydi. "Ama şimdi hareketlerinin sorumluluğunu almak için güzel bir ders vereceğim sana. Bir dövüş kaybettin ve bununla kaybettiğin kendi hayatın olmayacak."

Ve dizleri üzerine çökmüş adamlarını işaret etmişti. "Hepsini boyun eğdirin." Sandokan, Zefir'in kırk adamının da canını almıştı o gün. Zefir'in yeşil intikam alevleri saçan gözlerinin önünde kırk kelle yuvarlanmıştı yere. Gün sona ermeden surların üzerinde kazıklara dikilen kırk kelle.

Sonra ne olmuştu? Kendini kandırmıştı, güya Zefir'i kadını yaparak onun ruhunu yeneceğini, hakaretinin cezasını vereceğini düşünmüştü. Şimdi geriye baktığında sadece onu istediğini, ceza gibi safsatalarla kendini kandırdığını görüyordu.

Zefir ne zaman kandırmıştı onu? Zorla sahip olduğu vücudunu bir gün kendi isteğiyle teslim ederek mi? Ardından masalsı bir aşk dönemi gelmişti. Öylesine rol yapabilmek ancak dişi bir iblisin becerisi olabilirdi.

Gerndun'un sonunu getiren savaş öncesi Zefir onu Grihavarilerin kucağına atmıştı. Gerçi son anda kaçışını sağlayan kargaşayı hâlâ anlayamıyordu, sonunun geldiğine emindi oysa. O gün bedenindeki yaralardan çok Zefir'in onu hiç sevmediği gerçeği ve ihaneti tüketmişti onu.

Janus bu küçük piyonun onu etkileyeceğini, tuzağa çekeceğini nasıl bilmişti? Birden cevabı bulduğunu hissetti...

Çünkü John, Sarp'a hayrandı, birçok bakımdan onu taklit etmeye çalışır, onu tanımaya çalışırdı ve Zefir'i bulduğunda etkilenmişti.

"Janus da Zefir'i âşık oldu," diye mırıldandı Sarp. Bu gerçek bunca zamandır gözünün önünden nasıl saklanmıştı.

Bu önemli bir tespitti. Cevapsız sorulardı ruhunun bir kısmını hasta eden. Özgürlüğünü tekrar elde ettiğini hissetti. Aynadaki aksine gülümsedi. Birden ona kocaman gözlerini açmış bakan Elem'i gördü. Üzerinde simli yeşil kumaştan güzel bir kıyafet vardı.

Geriye dönüp eğilerek kollarını açtı. "Koş bakalım kucağa."

Elem şu anda on, on bir yaşlarındaki bir kız çocuğu kadar olmuştu. Kollarına atılan küçük bedeni zorlanıyormuş gibi yaparak kaldırdı. "Hey benim kızım kocaman olmuş ya! Yakında ihtiyar amcasını yere yıkacak."

Elem güldü, hâlâ konuşmuyordu. Sarp'ın sakalsız yanaklarını merakla okşadı. "Yakışıklı olmuş muyum? Eh şaşırırsın tabi ama o sakalla doğmadım değil mi? Biraz kendime bakayım dedim artık. Yakında seni istemeye gelecek delikanlılar sıraya gireceğine göre iyi bir intiba bırakmalıyım."

Elem yeniden güldü. Sarp, onun kendisinden başka bir insan tanımadığını ve çabuk büyümesine rağmen henüz iki aylık olduğunu aklından çıkarıyordu. Ona sıkıca sarıldı. "Elinde mi bilmiyorum ama şu büyümeyi durdur Elem'im. Bu hızla gidersen küçük kızım hemen genç bir kadına dönüşecek, ihtiyarlayacak."

Elem kafasını kaldırıp ona baktı. Bu bakışlardan hiçbir şey çıkartamıyordu. Tek bildiği bu küçük yaratığın göründüğünden çok farklı bir şey olduğuydu. Sanki tüm yaşamın bilgileri ile doğmuş gibi davranıyordu.

Havlu ile sabunları silerken, "Biliyor musun, nerdeyse ölümsüz, uzun bir yaşamın en zorlu kısmı bir sonraki güne uyanmayı gerektirecek bir neden bulmaktır," dedi. "Zaman zorlu bir nehirdir ve bizleri sürekli kıyıya atmaya uğraşır. Her akıntı ancak belli bir mesafeye kadar taşır. Ve ölümsüzler onları taşıyacak bir başka akıntı bulmak zorundadır. Uzun süredir akıntım yoktu güzelim. Seninle ilerliyorum şimdi. Bu nedenle çabuk bırakma beni olur mu?"

Elem küçük parmağıyla dudaklarına dokunup susturdu onu. Eliyle çay içme işareti yaptı. Sarp güldü. "Eh en azından büyümen bir işe yaradı, güzel kahvaltı hazırlıyorsun."

Kursaha yeni bir güne hazırlanıyordu, güneş hızla yükseldi, havayı bile kavurdu. Dejinlerin çöle girmelerine birkaç gün kalmıştı.

59.

Özgür bir insanın bir talihsizlik sonucu köle olması Derzulya'da ender rastlanan bir durum değildi ama Fozib kendi başına gelene dek nasıl bir felaket olduğunu hiç düşünmemişti. Üstelik o binlerce insanı köle olarak alan, satan namlı bir köle tüccarıyken iş yaşantısının mal kısmına geçmesi tam bir karabasandı.

Yeni aldığı gemisinden kalan yegâne parçası, kamara kapısının üzerine yapışmış bir halde bulunduğunda birkaç kilo vermiş, yaşamda yiyecekten başka tapılacak bir şey olmadığına karar vermişti. Sağ kalır da, ülkesi Curamey'e ulaşırsa bir yemek tanrısı mabedi kuracaktı. İsim mi? mabedi kursun da, uydurmakta sorun çekmezdi.

Kurtarıcıları Lonca izinli köle tüccarlarına hizmet veren aracılardı. Bunlar güney topraklarından köle taşır ama kendileri satamazdı, aracı olarak köle tüccarlarına komisyon öderlerdi. Geçmişte Fozib de böyleleriyle çalışmıştı.

İki gün güneş yanıkları, tuzlu suyun derisinde açtığı yaralar, açlık ve susuzluğun bedeninde yaptığı tahribat nedeniyle yarı baygın yatmıştı.

Bilincini topladığı nadir anların birinde kendisiyle ilgilenen yaşlı adama kaptanı görmek istediğini söylemişti.

Yaşlı adamın dişsiz ağzı alaycı bir ifadeyle gülmüş, "Kaptan meşgul adamdır," demişti. "Her kölenin ayağına gittiğini sanmıyorsun herhalde."

Fozib köle kelimesini duymamazlığa gelmişti. "Sen çağır onu yaşlı adam, emin ol bundan memnun olacaktır," diye ısrar etmişti. Bir güvencesi vardı; Lonca'ya bağlı köle tüccarları satılamazdı, elbette böyle bir durumda Fozib, onu kurtaran kaptana uygun bulduğu miktarda bir ödül verecekti.

O zaman yaşlı adam soğan kokulu ağzını Fozib'in kulağına dayamış, "Beni iyi dinle Fozib, kaptana köle tüccarı olduğunu söylemeyi düşünüyorsan kendini olduğundan daha kötü bir belanın içine sokarsın," diye fısıldamıştı.

Fozib'in gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmış, ağrıyı sızıyı unutmuştu. "Sen beni tanıyorsun!" Bu bir soru değil durum tespitiydi. Yaşlı adam yine gülümsedi. "Beni satmıştın... Dur hemen korkma iyi bir adama satmıştın, kötü bir hayatım olmadı. Eğer kralına karşı bir komploya girmeseydi hâlâ onunla olurdum. Yani kötülüğünü görmedim. Tabi sana karşı iyilik yapmamın sebebi karşılığını beklemem. O da yalan değil."

Fozib hayatın garip yollarına lanet okudu. "Peki söyle niye kaptanla konuşmamı istemiyorsun?"

Yaşlı adam sadece bir soru sordu: "Eğer Lonca'nın haberi olmayacağını bilsen, senin eline geçen bir köle tüccarına ne yaparsın?"

Bu soru yeterliydi. Fozib böyle bir durumda köle tüccarını öl-dürteceğini kendi kendine itiraf etti. Bu geminin kaptanı da Fozib'i ölüsü için daha fazla para verecek bir köle tüccarına satardı kazandı büyük ihtimalle.

Biraz önce unuttuğu bütün acılar üzerine yüklendi, gözlerini sıkı sıkı yumdu. Bir küfür savurdu. "Şimdi sana masası tavsiyem Fozib en azından Kurâf'a gidene dek tanınmamaya çalışmandır. Bu zor olmayacak, açık denizde epey süzülmüşsün üstünde o ünlü göbeğin filan kalmamış,

avurtların çökmüş. İç gömleğine dikili Lonca kâğıdını bul-masam ben bile seni tanımakta zorlanırdım."

Lonca kâğıdı! Şimdi hayatı kadar önemliydi o kâğıt...

Yaşlı adam düşüncelerini duymuş gibi gülmüştü, ne sinir bakmak edici bir gülüşü vardı. "Sen sorma ben söyleyeyim, iyi bir yere gibi sakladım... Senin için olduğu kadar benim için de önemli o Hayatın kâğıt artık."

Fozib o an için eski köleyi öldürmeye karar vermişti ama attığı sonraki günlerde minnettarlıktan başka bir duygu kalmadı. Zira o yaşlı adamın öğretmenliği olmasa bir köle olarak da kariyeri çok uzun sürmeyecekti.

Köle olmak insana çok farklı bir bakış açısı kazandırıyordu; yemek masasının üstünden değil de altından bakmak gibi. Hayatın size attığı kırıntıları dikkatlik toplamanız gerekiyordu. Sürekli olarak ölümü ensenizde hissediyordunuz. Değeriniz kaptanı güneşten koruyan şapka kadar bile değildi. Bir köle için zekâ da artı bir özellik sayılmıyordu, özellikle de ukalalıklarıyla can sıkan eski bir yazmanı eğlence olsun diye köpekbalıklarına yem yaptıklarında bunu daha iyi anlıyordunuz.

Yaşlı tayfa ona sürekli yararlı bilgiler veriyordu. Adı Elhon'du ve hayata acımasız bir espri duygusuyla bakmayı iyi biliyordu. "Esasında şanslısın," diyordu. "Jank-el yelkenli küçük bir gemi, kürekli bir savaş gemisine düşseydin seni forsa olarak bir küreğe bağlarlardı. Ve demedi deme, çoğu kaptan forsaların gözlerini oydurur. Sonuçta gözüne değil kollarına ihtiyaçları var."

Fozib Kurâf'a kadar sağ kalırsa ve Lonca'ya ulaşıp özgürlüğünü kazanabilirse değişik bir iş kurmaya çoktan karar vermişti.

60.

Poriganis E-zmaraf'ın hemen dışında hızla yükselmeye başlayan Habis tapınağına hoşnutsuzlukla baktı. Bittiğinde sarayından çok daha büyük olacaktı. Ve büyüklüklerin simgesel karşılıkları çok manidardı; E-zmaraf da onun değil, Janus'un borusunun öttüğünün açık göstergesi...

Bir krallığa sahip olmuştu ama ne elde etmişti... Ülkenin dört bir yanından gelen sorunlarla uğraşıyor, çocukları Rebonlar veya Dejin denilen o garip yaratıklar tarafından öldürülen köylülerin ağlayışlarını dinlemek zorunda kalıyordu. Korsanlık zamanlarından beri yanında olan Artik adlı bir askerin bile bebeğini öldürmüşlerdi.

Artık'in ayağına kadar gitmişti teselli etmek için, o güçlü adam yüzünü bile kapatmadan açık açık ağlamıştı. "Niye engel olmadın kaptanım?" demişti. Ne kral, ne Poriganis, ne de komutanım... Çok eski günlerdeki borçlara bir atıf; kaptanım... Hayatim sizin, hayatınız benim... Mentazamor korsan kardeşliği, aileden bile yakındı.

"Yapamadım, elimde değildi," demişti.

Artik o zaman sırtını dikleştirmiş. "O zaman niye kral oldun?!" diye konuşmuştu, suratına bakmadan. "Eskiden olsaydı kaçar, savaşır, bizden olanı korurduk."

Poriganis görmeyen gözlerle krallığına bakarak mırıldandı. "Evet korurduk..." Kral olmak elini kolunu bağlamış mıydı? Ta korsanlık günlerinden beri taviz vermediği ahlaki bir prensibi vardı onun; yaşamını ona bağlamışlara, sorumluluğu altına girenlere sahip çıkmak. Peki şimdi başına gelen neydi? Kendi krallığının bebekleri öldürülmüştü.

Birden arkasında bir hareket hissetti, savaşçı sezgileri hâlâ işliyordu. Geriye döndüğünde, Zünâyin'in sinsi bir hayalet gibi arkasından yanaştığını gördü. Bu da başka bir dertti. Bedeni gençlik iksiri ihtiyacıyla isyan ediyordu, bebek gibi altını bağlıyorlardı. Bazı geceler saraydan kaçıp cinayet işlemeye çalışıyordu.

"Janus'un elçisini saraya çağırmışsın," dedi. "Bana ihtiyacın var mı?"

Poriganis, Zünâyin'e o güzel yüzünü ilk kez görüyormuş gibi baktı. "Sana ihtiyacım var mı?" diye mırıldandı. Hakikaten ona ihtiyacı var mıydı? Gajul gençlik iksirini hediye olarak verirken zayıflığını nasıl da yüzüne vurmuştu. Hediyeler, ihtiyaçların altının çizilmesi.

Zünâyin olduğu yerde titredi. "Belki de kalmalıyım, verdikleri iksir biteli çok oldu."

Poriganis, onlar da bunu istiyor, diye düşündü. "Evet biraz kal. Sana ihtiyacım var," dedi.

Saray muhafızı, Habis elçisi Benejah'ın geldiğini bildirdi ve girmesi için kenara çekildi. Gajul'un Kuraf a dönüşünden dört gün sonra gelmişti bu elçi. Eğri, kırık burnu suratını ikiye bölen akbaba gibi kel bir adamdı. Çirkinliğinde insanı ipnotize eden bir şey vardı.

"Selam Kral Poriganis," diye ciddi bir ifadeyle eğildi. Saygılı. "Ve eşiniz Zünâyin ile beni kabul ettiğinize çok sevindim."

Çağrılmadım, konuk ediliyorum. Oysa geldiğinden beri, Kral' dan randevu istememişti. Poriganis çift anlamlara dikkat ediyordu. Şimdi iksir konusunu mu açacaktı?

"İltifat olarak kabul etmezseniz, güzelliği hakkında söylenenlerin gerçeği ifade etmekte çok eksik kaldığını belirtmem gerekiyor."

İksire bir atıf.

Poriganis, Zünâyin'in deli gibi sırıttığını gördü.

"Hoş geldiniz elçi Benejah," dedi. "Bir dakika izin verirseniz."

Poriganis'in kılıcını çekmesiyle Zünâyin'in kellesinin yere yuvarlanması bir an sürdü. Kelle, yüzünde en ufak kas oynamayan elçinin ayaklarına kadar yuvarlandı. Beden ise sanki ne yapacağına karar veremez gibi bir an ayakta sallandı ve garip bir zarafetle yere yığıldı.

Poriganis kılıcını geniş pencerelerin kaliteli perdesine silerken, "Beğendiğiniz güzelliği yanınızda götürebilmeniz için güzel bir kutuya koyduracağım elçi Benejah. Şimdi önemli mevzuları konuşalım." Çağırdığı bir hizmetkâra kafayı ne yapması gerektiğini söyledi.

Benejah'ın gözlerinin içinde korku görmek amacıyla uzun n/.un baktı. "Bedenin geri kalanını da Kurâf'a, Ölümsüz Vaiz'e göndereceğim. Gençlik

iksiri kullanmış et hediyem olsun!"

Benejah gözlerini Poriganis'ten kaçırmadan hafifçe eğildi. "Emredersiniz."

"Çocuk ölümlerinin canımı sıktığım söylemeliyim, bu konuda önce iznimin alınacağını sanıyordum. Ayrıca sadece bebeklerle yerinileceğim..." dedi Poriganis rahatsız tahta bir koltuğa otururken. Artık karşılarında yüzüne gülüp, alay edebilecekleri bir soytarı değil, tehlikeli bir kral olduğunu kavramaları gerekiyordu.

Benejah teklifsizce karşısındaki sandalyeye tüner gibi yerleşti. Böylece bir akbabayı daha çok andırmıştı. "Evet çok can sıkıcı bir durumdu, ama gelip geçti. Dejinlerin bu sabah itibariyle sınırlarınızı terk ettiğini, Kruebes'e geçtiklerini söyleyebilirim. Ordan da Kursaha girecekler. Rahatsızlığınızın farkındayız. Bazı bölgelerde küçük isyanlar çıkmış. Bunları telafi etmek için bizzat Janus'tan yetki aldım. Bu seneki verginiz alınmayacak. Ayrıca bebeği öldürülen aileleri ziyaret edeceğim."

Poriganis, Dejinlerin ülkeyi terk ettiğine sevinmişti, casuslarına göre görünürde silah taşımayan bu güzel adamlar dokundukları yerde ölüm acısı bırakarak ilerlemişlerdi. Monk adlı liderlerinin emriyle isyan eden iki köyü tamamen yok etmişlerdi ve geride bıraktıkları cesetler tamamen parçalanmış, hatta erimiş gibiydi. Bu yaratıkların silahlan neydi?

Bir an sessiz kalırken, "Kursaha" kelimesine takıldı, aklına tekrar Lokan ve hamile eşi Fula geldi. Bu onun sırrıydı. Seçilmiş'i takip ederken Fula'yı öğrenmişlerdi ve bildiği kadarıyla ne Balasahir'in, ne de örümcek rahiplerinin hamile kadından haberleri olmuştu. Yok ettiği Rov köyünden gönderdiği adamlar bu bilgiyi sadece Zünâyin'e getirmişlerdi ve o da şu an itibariyle ölüydü.

Eğer takipte yanında bulunan askerler gereksiz gevezelik yapmadıysa Janus'un bunu duyması imkânsızdı. Birden uzun zamandır önünde duran gerçeği fark etti, gülümsedi. Dejinlerin peşinde olduğu kız çocuğunun Lokan'ın dölü olduğundan emin oldu.

Janus bu çocuğun ölüsünü niye bu kadar çok istiyordu? Bir zayıflık! Bir koz yakaladığını düşündü.

Benejah, Poriganis'in yüzündeki gülümsemeyi nasıl yorumlayacağını bilemedi. Zaten Zünâyin'in tanıklığındaki katli elçiliğinin zorlu bir başlangıcı olmuştu. Gajul'la yaptığı görüşmede Zünâyin'in Poriganis'in açığı olduğu konuşulmuştu. İksir sayesinde güdeceklerdi bu ikiliyi. Kontrolü tekrar eline almak için, "Çok daha önemli bir konu var artık konuşmamız gereken," dedi.

Poriganis'in gülümsemesi dondu, kaşları çatıldı. "Neymiş?"

Belki de şok etme sırası ona gelmişti. "Sabır'a bir elçi gönderdiğinizi biliyoruz. Adı Dromak. Kaptan Dromak..." Son cümleyi çok daha fazlasını biliyoruz gibi vurgulu söylemişti.

Poriganis, "Ne var?!" dedi kaşları çatılı şekilde. "Ticari bir anlaşma. Eminim birçok krallık çok elçi göndermiştir. Mikael'in hükmettiği topraklar epey büyük ve zengin hammaddeler var. Hem savaştan sonra Kurâf'tan hiçbir ses çıkmadı." Sesinin tonu kendine güvenini ele veriyordu ama düşüncelerinde Dromak'ın daha geri dönmeden görüşmelerin haberinin Kurâf'a ulaşmasının hayal kırıklığı vardı. Demek ki Mikael de zannettiği kadar güçlü değildi.

Kurâf denilince Runik'in değil, Janus'un kastedildiği açıktı. Benejah, "Ticari anlaşma veya değil... Artık önemli değil," diye sağ koluyla yarım bir ay çizdi. Boş ver, biz yaramaz çocuklarını affeden bir babayız.

"Beklediğiniz ses Kurâf'tan çıktı; önümüzdeki yıl Runik'te Derzulya'nın tarihi boyunca gördüğü en büyük ordu toplanacak. Ve bu ordu bizzat Janus'un komutasında Sabır denilen kâfir ülkesinde taş üstünde taş bırakmayacak." Küçük bir jestle yerdeki kafayı işaret etti. "Ve hiçbir omzun üzerinde kafa kalmayacak!"

Poriganis şaşırmıştı, Mikael'e sandığından daha fazla sempati beslediğini ve güvendiğini anladı. Janus'a karşı gelecekteki müttefik. Oysa düşman beklediğinden daha sert bir darbe için harekete geçmişti.

Zaman kazanması gerektiğini hissetti. "İşte bu sevindirici bir haber," dedi. "E-zmaraf elbette geçmişte olduğu gibi Janus'un yanında olacaktır."

Benejah memnuniyetle kabul etti boyun eğişi. Kontrol yine ondaydı. Ama Kurâf'la bağlantı kurar kurmaz Poriganis'in bir baş belası olduğunu söyleyecekti.

"Şimdi izin verirseniz, Habis'in lütufkârlığını kanıtlamak için verdiği acılan telafiye çalışacağım," diyerek gitmek için izin istedi.

Poriganis bir zili çaldı, gelen muhafız Zünâyin'in kafasız cesedini ilk gördüğünde şaşırmışsa bile kısa zamanda toparladı.

Benejah kucağında, içinde Zünâyin'in kafası bulunan kutu ile elçilik konutuna giderken Poriganis, Nod'un derhal yanına gelmesini istedi.

"En güvendiğin adamlardan yüz kişi ayır bana. Bu gece hareket edeceğiz. Her türlü silah, yiyecek ve su bol olsun. Bunu da paket edip Janus'a yollayın. Hediyemiz."

Nod şaşırmıştı. Sanki canlanıp üzerine atlamasından korkar gibi Zünâyin'in cesedini ayağıyla itekledi. "Nereye yolculuk?"

"Kursaha'ya! Orda büyük bir hazine bizi bekliyor."

"Ben de gelebilir miyim? Hamlaştım burada."

Poriganis kendini çok mutlu hissediyordu. Tekrar özgürdü. Yine kılıcın keskin ucunun arkasında olacaktı. Janus ve Habis'in piçleri, onun ipin ucunda oynatılacak bir kukla olmadığını acı bir şekilde öğrenecekti.

"Olmaz," dedi. "Dromak'ı beklemen gerekiyor. Eğer..."

"Ben de onu söyleyecektim. E-zmaraf sınırından girmiş, birkaç güne kadar burada olur."

"O zaman gelir gelmez atını değiştirin peşimden gelsin. Hızlı davranmalıyız, çok hızlı!"

Nod tam gidecekti ki durdu. "Kaptanım," dedi, gözlerinde eski korsanı görmüştü, "Cadıdan kurtulduğun iyi olmuş."

Poriganis, "Ha, onu unutuyordum, kısa bir açıklama yazıp Zünâyin'in bir hastalıktan öldüğünü duyur," dedi. "Halkın umurunda olacağını sanmam ama karışıklık çıkartmak isteyenlere dikkat et."

Nod tam kapıdan çıkıyordu ki, "Dur," diye bağırdı. "Seçtiğin adamların içinde Artik'te olsun. Eğer sezgilerim doğru çıkarsa intikamını alma şansı olacak."

61.

"Bu Albızkıran," diye bağırdı Harzam, elinde uzun, ucuna doğru daralan bir kılıç tutuyordu.

Savaşçı eğitimi alan gençlerin çoğu heyecanla fısıldaşmaya başladı. Jusa, Albızkıran'ın ünlü bir kılıç olduğunu anlamıştı ama yine de babasından Harzam'a ait çok şey öğrenmiş olan Lango'ya sordu.

"Neler oluyor?"

Lango, seni hangi çukurdan çıkardılar gibisinden baktıktan sonra mırıldandı. "Bu o silah, ustanın üç Rebonu öldürdüğü kılıç."

Harzam eski dostunu bir kez daha havaya kaldırdı. "Silahınız," dedi. "Sizin dostunuz olmalı, ona iyi bakmalı, en önemlisi iyi tanımalısınız. Ve her zaman bir sürprizi olursa iyi olur. Şimdi iyi bakın."

Hemen eğitim kuklasının karşısına geçen ustanın arkasında yarım ay şeklinde dizildiler. Harzam kılıçla beş adım kadar geride duruyordu.

"Evet gördüğünüz gibi elimde kılıç düşmanımın karşısındayım. Bu mesafeden onu öldürebilir miyim?"

Tudor her zamanki gibi atıldı. "Kılıcı bir mızrak gibi atabilirsiniz ustam."

Harzam, "Peki ıskalarsam ne olacak Tudor? Evet çok zorunlu hallerde dediğin yapılabilir ama bunu ancak silahsız da iyi dövüşen bir silahşöre tavsiye edebilirim. Ustanızın kitabında dövüş sırasında kılıcını asla bırakma, yazar," dedi. "Ama bakın şimdi ne olacak?"

Harzam savunma pozisyonu alıp öğrencilerine de öğrettiği gibi dengesini kurdu ve sağ elinde tuttuğu kılıçla öne doğru düz bir hamle yaptı. Güneş ışığı hızla hareket eden bir şeyin üzerinde parıldadı, öyle ki Jusa, Harzam'ın kılıcı fırlattığını sandı. Oysa Harzam elinde kılıcıyla pozisyonunu koruyordu. Kafasını kuklaya çevirdiğinde tam kalbine girmiş hançeri fark etti.

Harzam hareketi tekrar ettiğinde ikinci bir hançer kuklanın alnını buldu.

"İçinizde hançeri küçük kılıç gibi düşünen var mı?" diye cevap beklemediği bir soru sordu Harzam. "Bu büyük bir yanılgıdır. Albızkıran'ın sırrı budur işte, kabzanın iki tarafında hançerlerin yuvasını göreceksiniz. Çelik kısımları da kılıcın üzerinde kanalın bitiş noktasında. Kabzanın içindeki oyukta bir yay sistemi ve iki tarafında tetik sistemleri var. Ben bu sayede sayıca çok kalabalık rakiplerimi yenebildim.

Şimdi hepsini bir Albızkıran'a sahip olma isteği sarmıştı. Har-zam devam etti. "Çocuklarım hançer ufak ve pratik bir alettir, en önemli özelliği yüksek isabetle hedefe atabilmektir. Üstelik taşıması da daha kolaydır. Derzulya'nın çoğu yerinde bir kılıçla çok dikkat çekersiniz ama hançerinizle rahatça dolaşabilirsiniz. Hepinizin bir kılıç ustası olmadan önce hançerinizi en az benim kadar iyi kullanmanız gerekiyor."

Harzam eğitimden çok memnundu, gençler sandığından hızlı ilerliyordu. Birden Mustab'ın çiftlik girişine baktığını gördü. Kapüşonunu kafasına çekmiş pelerinli bir atlı giriş yolundan Agra'ya ilerliyordu. Dikkati orada konuşmayı sürdürdü. "Bugün size ne öğrettim söyleyin bakalım? Sen söyle," diye Jusa'yı işaret etti.

Jusa ahırda aldığı ilk dersi hatırladı. "Silahımızı iyi tanımalı ve onu iyi kullanmalıyız, yoksa elimizdeki silah düşmanımız olabilir."

Harzam güldü, o da Jusa’nın elindeki hançeri boğazına nasıl dayadığını hatırlamıştı. "O başka bir dersin konusu. Bugün size silahlanıl boyutuyla tehlikesinin bir olmadığını anlatmaya çalıştım. Bakın..." Beline bağlı küçük bir keseyi açtı, içinde ne vardıysa avuç içine sığıyordu. Bir yandan da Agra'nın kendisine yürüdüğünü görüyordu.

Bir sihirbaz gibi avuç içinden aldığı şeyleri dört hamleyle kuklaya fırlattı. Genç silahşor adayları yanaştığında tahta kuklanın baş bölgesine yarı yarıya girmiş dört çelik yıldızı gördüler.

Harzam, "Bunlara Uzakdoğu'da Shuriken derler, siz ölümyıldızı diyebilirsiniz. Gördüğünüz gibi ufacık bir kesede dört tanesi vardı. Bu halleriyle bile ölümcüldürler, bir de üzerlerinde zehir sürüldüğünü düşünün."

İgno, daha öğrenmesi gereken çok şey olduğunu anlayınca isyan etti, o bir taneydi ve ölüm yöntemleri binlerce. "Hocam bu kadar çok silah ve yöntem varken biz nasıl iyi silahşor olacağız," diye seslendi.

Harzam nihayet ne kadar zorlu bir işin başında olduklarını anlatabildiğim düşündü. "Yöntemler, silahlar çok ama temel önemlidir; hız, denge, güven... Ben sizden her kilide girebilecek bir maymuncuk yapacağım, ondan sonra bütün silahlan tanıyacaksınız. Eğitimi bir yerden sonra kendi kendinize sürdüreceksiniz. Şimdi denge egzersizlerine devam edin."

Agra yanına gelmişti, bir ziyaretçisi olduğunu söyledi. "Tüccar olduğunu söylüyor," dedi. "Duy da inanma. Artık at satmadığımızı söylediğimde hâlâ ısrarla seni görmek istediğini söyledi. Pek garip bir adam." Yüzü ne kadar endişeli olduğunu açığa vuruyordu.

Agra'yı kenara çekti. "Endişe etmene gerek yok, şu sıralar başıma bir şey gelmez. Ne de olsa Janus'un bana ihtiyacı var."

Bu eğitim başladığından beri eşi Olgan ve kızı Aleyna Yula'da büyük oğlunun yanında kalıyordu. Düğün hazırlıkları sürüyordu. Eve doğru yürüdü. Dışarı bağlı ata baktığında Edmas'ın harasından çıktığını hemen anladı. Güldü. Kendi atlarından biriydi. Saraydan gizli bir ziyaretçisi vardı

ama içeri girdiğinde bizzat kralın kendisiyle karşılaşacağını hiç ummuyordu.

Hemen tanımıştı, çok gençken görmüştü, serserinin tekiydi. Yanında taşıdığı süslü kıyafetli silahşor bozmalarına kendisini öldürtmeye çalışmıştı. Yıllar geçmişti bunun üzerinden, yaşlanmaya başlamıştı. "Değişmişsiniz kralım," dedi.

Edmas topallayarak yanma geldi, elini uzattı. "Demek tanıdın hemen... Hepimiz değiştik.

Umarım yardımcın..."

Harzam ne kastettiğini anlamıştı, gizli bir ziyaretti bu. "Hayır tanımamış. Benden başkasının da tanıyacağını pek sanmam. Yalnız buraya sizin haraya sattığım atlardan biriyle gelmişsiniz ve ben yetiştirdiğim tüm atları tanırım."

Edmas hata yaptığını anlamıştı. Kıyafetleri değiştirmek yetmezdi, atını da değiştirmeliydi. Harzam, onun düşünceli halinden önemli bir konu için geldiğini anladı.

Edmas, "Buraya güvenilir bir... bir..." Doğru kelimeyi arar gibiydi: dost...adam... "Müttefik bulmaya geldim," dedi.

Harzam güzel bir seçim, diye düşündü; dostu olamazdı, adamı olamazdı. Krala sormadan iki kupaya Sistin doldururken sordu. "Kime karşı?"

"Janus'a."

Şaşırmış mıydı? Belki biraz ama düşünülürse Edmas'ın Janus'u sevdiği düşünülemezdi. Derzulya'da tüm güç sahipleri üzerlerinde o ölümsüz ve yenilmez yaratığın gölgesini hissederler, bundan da memnun olmazlardı. O gölgeye ve sahibine en yakın Edmas'ın rahatsızlığı daha da büyük olmalıydı.

"Zor bir rakip," dedi. "Neden ben?"

Edmas kupanın içindeki altın sarısı sıvıya baktı. "Etrafım dalkavuklarla veya casuslarla dolu. Sarayımda güvenebileceğim tek bir isim

düşünemedim. Oysa sen her zaman dik başlı ve bağımsızdın." Bu cümleyle Rebonları öldürüşü kadar, ikisi arasındaki tatsız olayı da kastediyor olmalıydı. "Janus'u sevmiyordun, hâlâ öyle sanırım."

"Ondan her zamankinden çok nefret ediyorum," dedi dişlerinin arasından. "Beni köşeye sıkıştırdı, dışardaki çocukları arenasında öldürtmek üzere yetiştiriyor."

Edmas, "Evet biliyorum," dedi. "Sürgündeki, Habis ismiyle tek tanrı ilan edildi. Bu kutlamalara büyük önem veriyorlar. Birçok dövüş okulu iznini bizzat bana imzalattılar."

Harzam önüne konulan fırsatı düşündü. "Peki ne istiyorsun?"

"Bir suikast. Belki ölümsüzdür ama zarar verilebilir. Eğer başarırsak efsanesini yıkabiliriz. Korkuyla kurulan hiyerarşisini yıkabiliriz. Sağ kalırsa, belki yakalar ve sonsuza dek çelik bir tabutun içine hapsedebiliriz. Orda sonsuza dek sıkılsın!"

Harzam omuz silkti. "İstediğin olabilir. Ne teklif ediyorsun?"

Edmas dişlerini sıktı. "Büyük miktarda maddi imkân. Bunun dışında ikimiz arasında ilişkiyi kanıtlayacak hiçbir şey yapamam. Adamlarıma güvenemem, mutlaka biri Janus'a casusluk yapıyordur."

İki adam intikamlarını alabileceklerinin düşüyle bir an sessiz kaldılar. Edmas, "Ödülünü sormadın," dedi gülerek.

Harzam kahkaha attı. "Teklifin ödül gibi gelmişti."

Edmas kupayı kaldırdı. "Sen yine de düşün. Kendin için değilse bile ailen için. Janus'tan sonra Derzulya'yı yeniden şekillendireceğiz."

Harzam ayağa kalkıp pencerenin tahtasını aşağı indirdi, bu Agra'ya bir işaretti. "Her şey yolunda, bir müddet rahatsız edilmek istemiyorum."

Edmas planın ayrıntılarını bilmek istemiyordu, o canavar beyin okuyamıyordu ama yine de ne kadar az şey bilirse o kadar iyi olurdu. Suikast için en iyi zamanın kutlamalar olduğunu düşündüler.

Janus, Mikael'e karşı büyük bir ordu topluyordu. Savaş kutlamalardan sonra olacaktı. Runik ordusu da bu nedenle Kurâf'ta olacaktı. Edmas komutayı mümkün olduğunca güvendiği isimlere verecekti. Eğer Janus ölürse veya yaralanırsa Habis'in tapınağının yerle bir edilmesi için emir verecekti.

İki adam hava kararırken belki de bir daha görüşemeyeceklerini bilerek el sıkıştılar. Edmas heybesini bıraktı, içi mücevher doluydu. "Başlamak için yeterli olur herhalde. Harcamaların şüphe uyandırmamasına dikkat et ama," dedi.

Harzam, "Hiç merak etme," dedi. "Burasının bizzat Janus'un emriyle kurulan bir savaş okulu olduğunu unutma, silah ve savaşçı toplamamdan daha doğal bir şey olabilir mi?"

Janus kendisine yapılabilecek bir suikast için en iyi şartlan bilmeden oluşturmuştu. Derzulya'nın en iyi savaşçıları, en iyi silahlarla Kurâf ta burnunun dibine kadar elini kolunu sallayarak gidecekti.

62.

Koran ilaç ve merhemlerle kısa sürede kendini toparlamıştı. İlk işi hikâyesini anlatmak olmuştu. Hanım Vey artık nasıl büyük bir tehlike içinde olduklarını biliyordu. Kavroz'un Dejinlerden kaçlıktan sonra bir daha gelmeye cesaret edemeyeceğini düşünmüştü ama şimdi o kadar emin değildi.

Bu çocuk Rah-palt'ta büyük bir kan davasını başlatabilecek tek kişiydi. "Beni mutlaka öldürmeleri gerekiyor," dedi Koran. "Büyük çiftliklere açık bir savaş ilan etmeden saldıramazlar. Ve ben o alçakların beyleri nasıl öldürdüğünü anlatabilirsem kısa zamanda bir ordu toplarız. Tarbas, Unimaz, Kavroz nereye kaçsa bulup öldürülür."

Hanım Vey, küçük bir beyliğin içine düştüğü bu duruma hayret ediyordu. Rah-palt babasının krallığının ancak yansı, hatta üçte biri kadardı.

"Şu anda Rah-palt'a gidemeyiz," dedi. "Dejinler birkaçını öldürdü ama ormanın dışına pusuya yattıklarına eminim. burada da kalamayız. Doğu'ya, Curumey'e gidelim."

Koran, Hanım Vey'in Dejinler hakkında anlattıklarını kuşkuyla karşılamıştı. Silahlı birçok adamı öldüren bu üç kişi kimdi ki? Üstelik cesetleri hangi silahın o hale getirdiğini merak etmişti. Yaşlı kadın, Curumey'e gitmeyi teklif edince şaşırdı. Orada ne yapabilirlerdi ki?

"Ben saklanmak istemiyorum," dedi. "Bir an önce yapılan alçaklığı açıklamalıyım."

Yaşlı kadın yolculuk için hazırlanmaya başlamıştı bile. "Saklanmayacaksın," dedi gizemli bir ifadeyle. "Kralın huzuruna çıkar, destek isteriz. En azından senin ağzından yazılmış mesajların istediğin kişilerin eline geçmesi için ulaklar sağlanır."

Koran şaşırmıştı. "Kralın huzuruna nasıl çıkacağız, senin gibi yaşlı bir kadını, benim gibi tüysüz bir genci niye dinlesinler? Niye destek versinler?"

Yaşlı kadın kulübenin zemininden uzun zamandır saklı olan küçük bir kutuyu çıkardı, içinde kralsoyu olduğunu kanıtlayan bir mühür ve bizzat babasının verdiği yüzük vardı.

"Hâlâ Kral Opal'se hiçbir sorun çıkmayacaktır," dedi. "Babam Kurâf tan gelen yaşam uzatan iksirlere büyük paralar öderdi hep."

Koran'ın ağzı açık kaldı. "Babam mı?"

Hanım Vey parmağına taktığı yüzüğü gösterdi. "Evet ben Cununey Kralı Opal'in kızı Gizel. Uzun yıllardan sonra evime döneceğim. Ve sen de benimle geleceksin."

63.

Sackzo mümkün olduğunca kalın giyinmişti, Kargeba'da kanatlarını çıkarmış, soğuktan etkilenmemek için Toht yağı sürüyordu.

"Vadiden çıktıktan sonra yolun fazla değildir umarım," dedi. "Seninle beraber erzak taşıyamam."

Sackzo kış ortasında olduklarını düşündü. Belki de kaçış için yanlış bir zaman seçmişti ama son zamanlarda şartların iyice aleyhine döndüğünü hissediyordu. Gökkurtlar vadi dışı halkına güvenmiyorlardı ve bazı kişilerin onun öldürülmesi için Ay-han'a telkin yapıp durduklarını Kargeba bizzat söylemişti. Büyük çadırı temizleyen, Ay-han'a hizmet etmek için seçilen gruptaydı.

"İki günlük bir mesafe sonrası güvenli konaklarımdan biri var," dedi. "Dışarıya çıktığımızda biraz dinlenir sana verdiğim hani ayı takip ederek tek başına hana uçarsın. Erzak alır ve beni kurtarmaya gelirsin."

Kargeba'yı dış dünya konusunda bilgilendirmişti. Çok tehlikeli bir yerdi orası ve özellikle uçarken görülmemesi çok önemliydi.

"Unutma; sakın kanatlarını çıkarma, uçarken kimseye görünme."

Esasında vadi hazine doluydu, yeşim taşı, altın, daha da önemlisi Toht ürünleri. Tek başına Toht sütünden yapılma Kamar'ın bir şişesi bile yedi yüz doka ederdi. Ama bu riske giremezlerdi, Kargeba, Sackzo'yu taşıyarak vadiyi çevreleyen tepeleri aşmak zorundaydı. Fazladan ağırlık tam bir felakete sebep olabilirdi.

Kargeba hâlâ tam olarak ikna olmuş değildi. Sackzo her an fikrini değiştirebileceğinden korkuyordu. "Umarım sözlerin yalan değildir, Kevser benim olacak değil mi?"

Bu kara âşığı biraz daha kızdırmak, dürtüklemek lazımdı. "Elbette yalan değildi, Kurâf'a bir varalım oranın hükümdarı istediğin her şeyi verecek sana emin ol. Ergenekon'u sen yöneteceksin, Kevser karın olacak," dedi. "İstersen burada kal ve onların pisliklerini temizlemeyi sürdür. Bunu yaparsan aşkını rüyanda görürsün artık. Başbuğ'un oğlu Yıldız'a karşı ne şansın var?!"

Bu aşk Sackzo için büyük bir şans olmuştu. Kargeba'nın ataları hiçbir önemli göreve getirilmemiş, hiçbir büyük başarı elde etmemişlerdi. O da

vasat biriydi, Gökkurtlar için önemli biri olacak kapasitesi yoktu. Ne zekâsıyla, ne de beden gücüyle kendini gösterebilecek biriydi. Buna rağmen Kevser adlı güzel kızın aşkı için Yıldız'la bir tutuyordu kendini.

Sackzo yüzüne karşı itiraf edemese de Kargeba'nın hiçbir şansı olmadığını düşünüyordu. Yıldız tam bir lider olmak için eğitilmişti; çok güzel şiir yazıyor, şarkı söylüyordu. Ney denilen alette en ustalardan biriydi, havada yapılan sopalı dövüşlerde yenmediği rakibi yoktu. Oğlanın bir tek kusuru bile yoktu. Babası Başbuğ olduğu için şımarık veya kibirli de değildi. Güzeller güzeli Kevser'in de ona âşık olduğu gün gibi aşikârdı. Zaten herkes onları birbirine yakıştırıyordu.

Kargeba bir an sessiz kaldı. Sackzo'nun dediklerini düşündü. Hayatı boyunca ilk kez riske girecekti, tüm klana ihanet edecekti ama aşkından gözü hiçbir şey görmüyordu. "Tamam," dedi sanki ilk kez Sackzo'nun teklifini kabul ediyormuş gibi. "Bir saat sonra sıcak gölün orda ol, herkes mısır hasadına gidecek. Bizim kaçışımızı öğrenmeleri yarını bulur."

Nihayet, diye düşündü Sackzo. Kurâf'a bir ulaşabilsinler, Janus'un karşısına bir çıkabilsinler istediği her şeyi elde edebilecekti. Ölümsüz Janus yüzyıllar önce onun idam hükmünden kaçan bu kabileyi bulmakla kalmayacak, Tohtlara hükmettiklerini ve değişim geçirip uçabildiklerini öğrenince Sackzo'nun önüne servet yığacaktı. Belki de ölümsüzlük bahşederdi.

"Biz zamana Kutsal Yılan deriz.

Kendi kuyruğunu yiyen bir yılandır o.

Ve dua edersiniz o ağız,

O kuyruğu yemekten vazgeçip,

size dönmesin diye!"

Kayıp Heronit Kehanet Defteri

Mesel VI - Yılan'ın Midesi

"Kitabımın bu satırlarını yazarken Habis'in Derzulya'ya gelişine birkaç saat kaldığı duyuruluyor büyük arenada...

Derzulya'nın yaratılışının 500. yılı deniyor. En azından bu konuda kesin bir tarih öğrenmiş olduk!

Ben de birazdan yola çıkacağım, bakalım bu Habis adlı tanrı nasıl bir şeymiş?..."

"Habis Gelirken"

ABSERZAHİL' İN DERZULYA TARİHÇESİ

VI. Kısım

Kuyruğunu Yiyen Yılan

64

Gajul, yeni edindiği bir bilgiyi Janus'la paylaşmak istiyor ama ölesiye korkuyordu. Tam olarak korktuğunun ölüm, yani beş yüzyıl geride bıraktığı beden ölümü olduğu söylenemezdi. Habis'ten beri ölümün kurtuluş olmadığını biliyordu. O yaratık bildikleri evrenin dışındaki şeylerle de uğraşıyordu.

Elindeki kâğıda bir kez daha inanmaz gözlerle baktı. Bu kadar basit olabilir miydi? Nasıl gözden kaçırmıştı bu gerçeği?

E-zmaraf'taki küçük kademe casuslardan birinden geliyordu kâğıt. Kurtdişi Hanı'nda Tuuslu Morak adlı bir askerle yapılan görüşmenin içeriği vardı. Daha doğrusu Gajul, Seçilmişi Kursaha'da takip eden birlikten herhangi birinin konuşturulmasını istemişti. Lokan'ın sonu ne olmuştu?

Bundan Janus'un haberi yoktu, Balasahir adlı başrahipken ucu kapanmamış bir hesabın merakıydı sadece. Lokan'ın neden kaçtığı yazılıydı kâğıtta.

"Hamile Rov kızı Fula... Doğurmak üzereymiş... Kızın peşine gönderilen askerler geri dönmedi..."

Bu cümleler kafasında dönüp duruyordu.

Kursaha'da doğurmak üzere olan bir kadın! Öylesine denk düşüyordu ki! Lokan'ın nasıl seçildiğini hatırladı. Dünya, Venüs ve Merkür'ün aynı hizada yer aldığı sırada doğan bir erkek çocuğu aramışlardı.

Anlaşılan bu sıralama ile O'nun da hesabı vardı. Bilmeden Habis ile Tanrı arasındaki savaşın en önemli hamlelerinden birini ele geçirmiş... ve aptalca

kaçırmıştı!

Bir an Janus'a hiç söylememeyi düşündü ama hemen vazgeçti bundan. Zira kafasında bu bilgi olduğu müddetçe ilk griışığı soludukları anda Habis öğrenecekti. Janus'un öfkesini ona tercih ederdi elbette.

Janus'u antrenman sahasında buldu, iki ucu bıçaklı bir sopa ile kendisine saldıran zavallıları biçiyordu.

"Hemen görüşmemiz lazım," diye bağırdı.

Janus ellerinde kılıç saldıran beş köleyi uzaklaştıran hamleler yaparak geriye çekildi. "Biraz bekle Gajul, şimdi bitiyor," dedi.

Bu kez, "Aradığımız bebeğin kim olduğunu ve büyük ihtimalle yerini biliyorum," diye bağırdı.

Görünüşte Janus'tan hiçbir tepki gelmedi ama bir köle kılıcıyla sağ kolunu çizince onun ne durumda olduğunu anladı Gajul ve, işte bu kötü oldu, diye düşündü. Vereceği haber zaten kızdıracaktı, üstüne bu kölenin açtığı yara.

Yaranın kendisi önemli değildi. Janus, hücrelerini dolduran griışık yarayı tamire başlamışken hızını sıradan bir insanın iki katına çıkardı. Sopayı kölelerin ayaklarına salladı, o kadar sert bir darbeydi ki, beş köle de aynı anda ayaklan kesildiği için yere devrildi. Gerisi tamamen acımasız bir katliamdı. Gajul yutkundu. Janus önce kollarım, son olarak kafalarını kopardı.

Kadın köleler vücudundaki teri ve kanı silmek için koştururken sordu:

"Ne demek istiyorsun?!"

"Galiba aradığımız kızın nerde olduğunu biliyorum. Ve kim olduğunu..."

Janus'un gözleri sabırsızlıkla açıldı. "Bunu söylemiştin!" diyerek etrafında pervane olan köleleri itekledi. Gajul giderek onu daha da fazla kızdırdığını düşündü, gözleri kısıldı. "Bana her şeyi anlatacaksın," dedi. "Hem de en ince ayrıntısına kadar."

Bir saat sonra Lokan'ın kaçışı ve hamile sevgilisiyle ilgili bütün hikâyeyi anlatmıştı Gajul. Suçun tamamını üzerine almak istemiyordu. "Eğer sen beni çağırmasaydın bu kaçak Seçilmiş konusu aklımdan çıkmayacaktı," dedi. "Tabi benim ardımdan E-zmaraf'da-ki darbe Lokan'ı herkese unutturdu. Ancak bu gidişimde merakımdan dolayı casuslarımıza konuyu araştırmaları emrini verdim. İşte öğrendim ve hemen sana bildiriyorum."

Janus bir an patlamaya hazır bomba gibi odayı arşınladı. Aniden sakinleşti. "Evet," dedi. "Rastlantı olamayacak kadar ilginç bir oyun oynanmış. Hepimizin gözlerini, en açık işaretleri görmememizi sağlayan bir perde çekilmiş sanki bu işin üzerine. Habis, O'nu ve güçlerini bu kadar uzakta tutarken kim ipleri çeken?!"

Gajul fırtınayı ucuz atlattığı için sevincinden ağzını açmaya c esaret edemiyordu. Artık hızla hareket etmeleri lazımdı. Janus lanetli ateş vasıtasıyla Dejinlerle temas kurdu hemen, Rah-palt, Kruebes ve Somrani'deki gruplara Kursaha'ya girme emri verdi. Çölün ortasında küçük bir saha çok ayrıntılı incelenmedikçe fark edilmeyecek şekilde büyülü görüşe kapalıydı. Hedef o bölgeydi.

O sırada hem Gajul, hem de Janus casusun raporundaki ufak ama çok önemli bir bölümü yine gözden kaçırdı.

Tuuslu Morak, "Kaçak kurban Lokan'ı aramak için Kurâf 'in köle pazarına kadar geldik," diyordu. "Ama örümcek damgası olan bir köle yoktu. Zehrin onu çoktan öldürmüş olabileceğine, Fozib'in bize başka bir köle yutturmaya çalıştığını düşündük."

65

Kara Gezgin güpegündüz çölü karartan, üzerine yönelmiş büyülü görüşü hissetti. Oyun açığa çıkmış, saklı olan bulunmuştu. Habis'in adamlarını, Janus'u takdir etti. Kendisiyle karşılaştırıldıklarında kötülük kariyerleri pek kısaydı ama yine de ellerinden geleni yapıyorlardı.

John-Janus'u düşündüğünde içini çekti, onunla temas kurmak için ayinler yaptığında aldırmamıştı bile, değersiz ruhlarla ilgilenmesine gerek yoktu ki.

Ama bu değersiz ruh Habis için beklentilerin ötesinde iş başarmıştı.

Habis, onun bile korktuğu bir yaratıktı. Yöntemleri dışında hedefler konusunda çok ayrı düşüyorlardı. Bu nedenle ebedi kırgınlıkları unutmuş tekrar O'nun galibiyeti için çalışmaya başlamıştı. Üstelik de tek başına. Ne cehennemden, ne de cennetten destek almadan. Yüzyıllar boyunca bu kızı, daha doğrusu içine giren şey için ayarlamaları sabırla yapmıştı.

Lokan'ın doğumunda, Örümcek Tanrıça için kurban seçilişinde, Fula'yla tanışmasında, kaçışlarında hep parmağı vardı.

Şimdi de değerli malzemenin, Habis gelene dek Dejinlerden kaçmasını sağlamalıydı. Vahaya girdiği anda alarm için kurulmuş sisteme bilerek asasını salladı. Habersiz belirivermesine gerek yoktu.

Sarp kılıcı Sandokan'la karşısına çıktığında güldü.

"Böyle yaşlı ve tek gözü kör bir ihtiyardan bela beklemiyorsun ya evlat."

Sarp temkinliydi.

"Keçim Hatita kokunu hiç sevmedi ihtiyar, kötülük koktuğunu söylüyor."

"Ona ne şüphe, filozof bir keçi... Ama sandığının aksine ne ona, ne sana, ne de kulübenin kapısının arkasında beni gözleyen küçük kıza kötülük yapmaya geldim," dedi Kara Gezgin. "Aksine bundan sonraki birkaç gün gerçek bir beladan kurtulabilmeniz tamamen bana bağlı."

Sonra olduğu yere çöktü. "Şimdi bu ihtiyar konuşmaya başlamadan önce bir bardak su getirecek misiniz?" dedi gülümseyerek.

66

Bir Dejin ne düşünürdü? Kırmızı ve sarı bir dünyası vardı Dejinlerin. Kırmızı etlerden oluşan dağlar, kızıl nehirleri oluşturacak ölçüde çok kan ve gözeneklerinden çıkan "birleşmeyi" sağlayan sümüksü sıvı.

Değişimin gerçekleştiği ilk günlerde büyük ölçüde böcek felsefesine sahipti hepsi de. Yani: "Bu karşılaştığım mı beni yer, yoksa ben mi onu?"

Ve bir de korku vardı, onları yaratan şeye karşı. Janus diyordu kendine. Beyinlerinin içinde kaçamayacakları bir gardiyan, cezalandırıcıydı. Ama ödül sunmuştu onlara. Dejin adlı yaratık için en lezzetli yiyecek. Onu bulduklarında tanıyacaklar, bir Dejin için cenneti tadacaklardı.

Dejin varoluşçuluğu Janus'un onlara ödül olarak sunduğu yaratığı özümsemekle ilgili bir yaratılış! içeriyordu. Onun için var olmuşlardı, varlıklarının nihai hedefi onunla birleşmekti.

Ama sonraki günlerde her Dejin için ayrı bir özgün karakter kendini göstermeye başlamıştı. Bu farklılaşmadaki etkenin değiştirilmeden önceki insan varlığı olduğu söylenebilirdi. Eski anılar, düşünceler, karakterler kiminde az, kiminde çok böcek düşüncelerinin içine sızıyordu.

Asal için insan geçmişinin anılarından bu sızmalar belirgindi; sık sık bir insan dişisinin görüntüsüyle spazmlar geçiriyordu. Bu görüntü Janus'un önlerine koyduğu cennet düşüyle birleşmeye başlamıştı. Lokan adlı bir insanın anılan, özlemleri, en önemlisi aşkı Dejin-Asal'ın yeni oluşan karakterinde belirleyici olmaya başlamıştı.

Aşk çok derinlerde, küçücük bir alana hapsedilmiş insan Lokan’ın yüzeye çıkmasında en önemli silah olmuştu.

Değişen karakterler yolculuk boyunca kendini göstermişti. Kehanet ormanında Dejin-Asal, Plague ve Alta'ya liderliğini kabul ettirmişti. Diğer ikisi ihtiyar kadını ve yaralı genci öldürüp geceyi kulübede geçirmeyi teklif ederken Dejin-Asal gereksiz cinayete hayır demişti. Ama Kavroz geldiğinde, Plague ve Alta insanlar arasındaki mücadeleye karışmayıp gitmeyi teklif ettiklerinde bu kez Asal katliamı başlatmıştı.

Belirli bir ayrım yaratıkların içgüdülerinde hissediliyordu artık. "O bizden değil." Bu yabancılaşma belki bir iki karar noktası daha yaşasalar ölümcül bir kavgaya bile dönüşebilirdi. Ama Janus'un ateşin içinden konuşan sesi Dejin adlı karakteri tekrar güçlendirmişti. Şimdi yaratıklar varoluş kaynaklarına dönüşün düşleriyle Kursaha'ya giriyorlardı.

Lokan çıktığı yüzeyden derine itilmişti.

67

Geçmişten gelen bilgiye âşık iki adam birbirlerini çok sevmişti. Abserzahil ve Mikael eski dünyaya ait bilgileriyle ortaya bir hikâye çıkarmaya uğraşıyorlardı. Mikael Büyük Kargaşa'nın bir savaş yüzünden başladığını düşünüyordu.

"Eskilerin bizimkinden çok farklı ve üstün bir uygarlığa sahip olduklarına eminim ama bir şekilde sonları gelmiş. USA adlı bir devlet varmış, o UNA adlı bir başka devletle savaşmış. Yıkım gücü korkunç silahlar kullanılmış, bir sürü yıldırımı içine koydukları okları birbirlerine atmışlar. Işıldayan toprakların o okların eseri olduğu söyleniyor."

Abserzahil büyük savaş fikrini biliyordu. "Peki ama," diye itirazına başladı. "Gökyüzünden gelen ateş topuna ne dersin? Birçok halkın söylencesinde denize düşen bir alevin koca dalgalar yarattığı, güneşin günlerce gözükmediği söyleniyor."

Mikael bir an düşündü. "Evet haklısın o da var. Kayan topraklar, kentleri yutan depremler, günlerce yağan yağmurların oluşturduğu seller, hastalıklar, kurukafa maskeli ölüm süvarileri, yangınlar, hepsi var."

Abser, onun gibi daldı. "Sanki bütün felaketler Derzulya'nın doğumu için kendisini göstermiş gibi değil mi?"

Mikael Kurâf'tan gelen bu ilginç tüccarı sevmişti, Eremin'in casuslukla ilgili uyarıları saçmaydı, çocuksu bir merakla Janus'u ilk kez andı. "Bütün bunların cevabı onda olmalı," dedi. "Onu hiç gördün mü, hiç konuştun mu bu konulan?" Bu doğaüstü düşmanını merak ediyordu.

Abserzahil, Janus'un sıkı tembihleri yüzünden ilk kez yalan söylemek zorunda kaldı. "Kurâf'ta oturan herkes şöyle ya da böyle görür Janus'u ama konuşma şansına eremedim. Belki de konuşmamam şanstır, zira onunla yakın olanların başına pek iyi şeyler gelmez. Ayrıca yeni ismiyle Habis'in müritleri nedense Büyük Kargaşa'dan önceye ait ne varsa yok diyor."

Esasında Mikael'e karşı açık olmayı; Janus'la yaptığı görüşmeyi tamamen anlatmayı isterdi. Ama herkesin dayanamayacağı bir ödül vardı ve Abserzahil için bu Janus'un hayatıydı. Ölümsüz Vaiz beş yüzyılı aşkın yaşamını Abser Sabır'dan döndükten sonra anlatmaya söz vermişti. Uzun geceler Janus'un yaşamını dinleyecek ve Derzulya'da herkesin ezberleyeceği bir eser yazacaktı. O Janus gibi ölümsüz değildi ama ismi bu tarihçe-biyografi ile sonsuza kazılacaktı.

Bu fikir öylesine iştah açıcı, baştan çıkarıcıydı ki hayatında ilk kez küçük yalanlara başvurabiliyor, Tephen'e teslim ettiği kutuyu unutabiliyordu.

Yasemin kutunun içinde krem rengi toz dolu bir kavanoz ile anlamsız cümlelerin sıralandığı bir mektup olduğunu söylemişti. Eğer mesajın şifreli olarak gelecek yıl yapılacak büyük saldırıyı haber verdiğini bilse ve tozun Tephen'in ateş vasıtasıyla Janus'la doğrudan konuşup ihanet ağlarını Sabır'ın üzerine atmasını sağlayacağını bilse belki de her şeyi itiraf ederdi.

Oysa Tephen getirdikleri kutuya öyle sevinmişti ki Mikael'le hemen görüşmelerini sağlamıştı. "Kutsal efendimizi bu mesajla meşgul etmeyin lütfen," demişti. "Devletler arası ilişkiler bazen gizli kurulur. Derzulya'yı büyük bir barışa kavuşturacak ilk adımların atılmasını sağladınız. Tarih sizin güzel günlerdeki katkınızı belki çok sonra öğrenecek ama en azından siz bileceksiniz."

Öyle ya Mikael belki de küçük işlerle uğraşmayan bir ermişti. Devletleri bürokratlar idare etmez miydi? Janus, Sabır ile kurulacak iyi ilişkiler için Abserzahil'i elçi seçmişti. Bundan mutluluk duyulmazdı da, ne yapılırdı? Yasemin'in şüpheleri her zaman haklı çıkacak değildi ya.

Mikael ile ilk buluşmalarında yanındaki buzlu kovayı masaya koymuştu. Baha'nın yolda topladığı sorilerle yaptığı ilk Nefes. "Size muhteşem bir şey getirdim," demişti. Eremin'in bir işaretiyle korumalar öne atılmış, iki kolundan tutup kovayı dikkatle açmışlardı.

Bunca telaşın bir tatlı için yapılmasına şaşırmıştı elbette ama Mikael konumundan beklenmeyecek ölçüde mütevazı bir tavırla özür dilemişti. "Olanlar için özür dilerim sayın Abserzahil, takdir edersiniz ki, şu basit bedene karşı pek çok suikast girişimi yapılıyor."

Ondan sonraki günler Derzulya ve tarih konusunda sohbetle geçmişti. Örneğin, Abserzahil, Gerndun'la ilgili olayları, yenildiği savaşı ayrıntısıyla biliyordu. O büyük kralın kendini Batı'ya sürgün edip Mikael'le tanışması, onun hocası olması ve Sabır devletinin kuruluşundaki katkısı tarihin en büyük mucizesiydi.

Mikael, Gerndun'la ilgili bilmediklerini anlattığı için Abserzahil'i yanından ayırmıyordu. Yasemin'in yaptığı zeytinyağı ve baharat anlaşmalarına bakılacak olursa sık sık Kurâf ile Kudüs arasında gidip gelmesi gerekecekti.

Mikael, Eremin'e bir emir vermişti, Kaldorin ailesi için Kudüs'te bir dükkân ve ev tahsis edilecekti.

Onlar dostluğun temellerini atarken Kudüs'te Tephen adıyla tanınan Vonab Pensa lanetli ateşin dumanını soluyor ve Janus'un sesini dinliyordu.

68

Çölün ortasındaki yirmi yıllık evini terk etmek Sarp'a düşündüğünden zor geliyordu. Hatita ve diğer keçileri ölümcül yolculuğa zorlamamak için salmıştı. Artık bu isimsiz vaha onların yurdu olacaktı. İnatçı dostuyla acı bir veda yaşanmıştı. Bu hayvan birçok insandan yakın olmuştu ona.

Kör gezgin ile Elem sessiz bir iletişim içinde gibiydiler. Sarp onların hiç konuşmadan oturdukları halde bir şeyler paylaştığına yemin edebilirdi.

Kör ihtiyar başlangıçta sadece burayı terk etmeleri gerektiğini söylemişti. Sarp ısrar edince de, "Janus," demişti. "Buraya büyülü yaratıklarını yolladı. Tam dokuz Dejin Batı, Doğu ve Güney'den geliyor."

Sarp bir an inatçılık edecek gibi olmuş, "Beni süremezler. Daha önce de onun yaratıklarıyla savaştım, yine savaşırım. Burayı bırakmak istemiyorum," demişti.

Gelen açıklama beklenmedikti. "Üzgünüm dostum," diye gülümsemişti ihtiyar. "Janus elbette senin yok edilmene de sevinir ama bu kez hedefleri

bu kız."

Elem ne ihtiyarın varlığına, ne de söylediğine şaşırmış gibiydi. Sarp bu sessiz güzele onu ilk defa görüyormuş gibi baktı. Birkaç haftalık olan ama hızla gelişen bir kız çocuğu görüntüsü altında ne saklanıyordu.

"Neler oluyor?" diye tepkisini ortaya koydu. Kucağında tuttuğu, beslediği, yıkadığı Elem'e yabancılaşmıştı. "Sen onu benden daha iyi tanıyor gibisin. Ağzından laf çıkmıyor ama sen anlatabilirsin. Başkalarının hesaplarında figüran olmak istemiyorum."

İhtiyar, "Bu tür bir cümleyi çok uzun zaman öncede kurmuştun," dedi Sarp'a. John'la ayrılık kararını verdiği geceyi kastediyordu. Sarp birden kılıcını kınından çıkarıp bir an önce ihtiyarın oturduğu boşluğa salladı.

"Hadi dostum. Finale yaklaşmak üzereyiz, böyle çocukluklara gerek yok. Seninle ne kadar benzeşiyoruz bir bilsen; isyankârlığımız, asiliğimiz. Takım oyunu yerine yalnızlığı tercih edişimiz."

Ses arkasından geliyordu. İhtiyar görüntüsüyle oynayabiliyordu anlaşılan, gençleşmiş, pis, kırlaşmış saçlarının yerini capcanlı, parlak, simsiyah uzun saçlar almıştı. Yüzündeki derin çizikler yok olmuş, otuzlarında genç bir delikanlı görünümü almıştı. Bir gözü hâlâ kördü ama diğerinin derinliklerinde ateşler çakıyordu.

"Benim kim olduğumu anladın sanırım," dedi. "Ama bu mücadelede aynı taraftayız hiç merak etme."

Teslim olmuş bir vaziyette, "Peki kız," dedi. "O ne? Senin bir yaratığın mı?"

Kara Gezgin havada kayıyormuş izlenimi veren bir şekilde kızın karşısına geçti. Sarp ilk kez geldiğinden beri kıza yanaşmaktan çekindiğini fark etti. Elem de bu eski ve güçlü yaratığa korkusuzca, ondan çekinmeden bakıyordu.

"İnan bana ben de tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama ondan geliyor. Habis'le son savaş için."

"Habis?!"

"Oh unutuyordum, senin Sürgündeki diye bildiğin şey... O'nun evinin faresi. Bu evren fare tuzağındaki peynir."

Sarp, Habis hakkında bu eski kara meleğin bile bilmediği şeyleri şimdilik saklamaya karar verdi.

Yüzyıllar önceki ayinde Habis Grihavarilerden çok şey almış, kısırlaştırarak sahte bir ölümsüzlük vermişti. Esasında o yaratık kozmik bir cimriydi. Güya hediye ettiği her şey sadece kullandığı insanlara ait olanın değiştirilmişiydi. O yaratık kimseye bir şey veremezdi. Bunu en iyi Sarp biliyordu, çünkü o ayinde sadece Sarp'ın beynine Habis'in düşünceleri, gerçekte ne olduğu ve hedefi sızmıştı.

O zamana kadar insan öldürmekten çekinmeyen Sarp'ın kelimelere dökemeyeceği kadar iğrenç, çiğ ve yok düşüncelerdi bunlar. O an aklına gelince içini bir üşüme hissi kapladı.

Elem'e baktı, öyle savunmasız görünüyordu ki. Gözünün önünde hâlâ kendisine sarılan küçük kız vardı. "İyi de gücü ne? Habis'i yenmemize nasıl yardım edecek?"

Kara Gezgin elini salladı, parmaklarının ucundan küçük alevler, dumanlardan oluşan karabasanlar fırladı. "Dedim ya tam bilmiyorum, yalnızca eski bir anı beliriyor zihnimde onu görünce."

Sarp merakla baktı. "Anlat..."

İsyankâr melek koluyla geniş bir açı çizdi. "Bu dünya," diyerek anlatmaya başladı. "Tamamen benimdi. O benim sanatımdı. Sabırla doğum sancısının dinmesini, ateşin soğumasını beklemiştim. Nihayet ateşten doğan cinlerimin çalışkanlığıyla onun cennet bahçesine yaklaşan bir eser ortaya çıkarıyordum. Ama O bir gün topraktan yaratılmış atanız çıkageldi."

Sarp bu hikâyeyi eski kutsal kitaplarda okuduğunu düşündü.

"Bütün meleklerden yeni yaratığına secde etmesini, hayran olmasını istedi. Ben başmeleklerden biriydim. O benim Tanrı'mdı. Bu yaratığın bizden üstün ne özelliği olduğunu ben sormadım, soranı hatırlamıyorum. Hâlâ şaşkındım. Ne umuyordum bilmem ki?!"

Gece olmaya başlamıştı. Sarp insanlıktan çok eski yaratığın yanan alevin ışığı vuran yüzüne inceleyen gözlerle bakıyordu. Bu öyküyü onun tarafından dinlemek çok ilginçti.

"Sonra Adam'ı indirdi yeryüzüne. Topraktan yaratılmış bu yaratığa varlıkların ismini soruyordu. 'Deniz', 'taş', 'ağaç' diyordu Adam. O zaman onun üstünlüğünü anladık," dedi İblis.

Sarp şaşırmıştı. "Bunda nasıl bir üstünlük var ki?"

İblis hüzünlü gözlerle baktı ona. "Anlamıyor musun?" dedi. "O yaratık varlıkları isimlendiriyordu. İsimlendirmek melekedir, güçtür. Dünyanın vaftizcisiydi o."

İsimlendirmek melekedir, diye zihninde tekrar etti Sarp. "Anlamıyorum," diye mırıldandı.

İblis gülümsedi. "Senin anlayacağın bir örnekle açıklayayım. Diyelim ki bir tiyatro eseri yazdın. Yazmakla işin bitti mi demektir, hayır. Onu sahnelemen, seyirciye sunman gerekir."

Sarp örneği düşündü. İblis devam etti. "Şimdi olmayan bilgisayarları düşün, bir dosya vardır ama dosya kaydedilirken isimlenmezse tanımlanır mıydı? Elbette bu örnekler işin gerçek yapısı karşısında epey basitleştirme, anlayabilmen için."

Sarp, sessizce konuşmayı dinleyen Elem'e baktı. "İyi de o ne? Bu hikâyeyle ne ilgisi var?"

Kara Gezgin çaresizlik ifade eder gibi elleri açtı. "Dedim ya bilmiyorum. Ama pek de etkileyici görünmüyor değil mi? Sadece Dejinlere karşı değil, sıradan bir silaha karşı bile savunmasız. Korunmazsa kolayca yok edilebilir."

Sarp birden yaklaşan yaratıkları hatırladı. "Bu Dejinler... Onlara karşı ne yapabiliriz? Nasıl yok edilebiliyorlar?"

Kara Gezgin bir dal parçasıyla ateşi karıştırdı. "Onları yok etmenin hiçbir yolunu bilmiyorum," dedi. "Sadece uzak durmamız ve onu saklamamız lazım."

Sarp dehşet içinde kalmıştı. "O zaman sen bizi burada oyalıyorsun, bunca gevezeliğin nedeni neydi?"

İblis tek gözüyle Elem'e baktı. "O sabah gideceğimizi söylüyor," dedi. "Konuşmuyor ama bir şekilde beynime sızabiliyor."

Elem ise Sarp'a bakıyordu, bir anda küçük bir kız çocuğu gibi gülümsedi. Kara Gezgin, "Sana bir mesajı var," diye mırıldandı, zihnine yapılan tecavüzden hoşlanmamış gibiydi. "Merak etmeyecekmişsin, bir iki yaş daha hızlı büyüdükten sonra zaman onun için normal akacakmış."

69

Curumey Sarayı kayıp prensesin mucizevi geri dönüşüyle çalkalanıyordu. Kral Opal uzun yaşam iksirleri nedeniyle Hanım Vey'in, daha doğrusu eski adıyla Gizel'in hatırladığından farklı değildi. Sarayın meraklı kalabalığını itekleyerek onunla yalnız kalabileceği özel dairesini soktu. Koran hâlâ iyileşmeye devam eden yaraları nedeniyle hemen hekimlerin gözetimine bırakılmıştı.

Anlatılacak çok şey vardı. Baskını, onu alıkoyan Adrian'ı, yıllardır yaşadığı onca şeyi bir bir anlattı Gizel.

Opal, "Seni her yerde aradık," dedi. "Hatta Kehanet ormanında bile ama o alçak iyi saklamış seni.

Peki kaçamadın mı kızım?"

Gizel konuştukları odayı çok iyi hatırlıyordu, burada Edmas'la evlenmesine karar verildiğini açıklamıştı. "Uzun süre buna imkânım yoktu

baba, imkânım olduğunda da iş işten geçmişti," dedi. "O adam benim eşim olmuştu, anlıyor musun?"

Kral Opal sandığından daha fazla şey anlıyordu. Bazen cevaplar yerine eylemler önemlidir. Artık koskoca bir kadın görüntüsü içinde olsa bile küçük kızına yaklaştı ve sıkı sıkı sarıldı. Gizel artık kendini tutamadı, ağlamaya başladı hem de hıçkıra hıçkıra. Yıllardır mahrum olduklarına değildi bu ağlayışı, kaderinin çizdiği yolu kabul etmişti çoktan. Gözyaşları bu zamana kadar dik tuttuğu, kendi başına güçlü olmaya çalışan Hanım Vey'in ölümü içindi. Hanım Vey asla ağlayamazdı, oysa Adrian'ın kaçırdığı Prenses Gizel, sürekli şefkatle, hizmetçilerle büyümüştü. Gözyaşları ne kadar zamandır içine gizli gizli akmıştı.

Neden sonra kendini geri çekip babasının yüzüne baktı, dudakları tebessümle kıvrılsa da yaşlı kralın yanaklarında da ıslaklık vardı. Eliyle gözlerini kurularken, o da gülümseye çalıştı. "Müstakbel kocam ne oldu, Prens Edmas?" diye sordu.

Opal, "Kral Edmas artık o. Derzulya'nın en güçlü ülkesinin kralı," dedikten sonra alayla güldü. "Aramalardan sonuç alınmayınca İstriyak'tan çirkin bir prenses ile evlendirdiler. Ama kadın iki oğlan çocuğu verdi ona. Şimdi başka bir sarayda gözden uzak tutuyor onu."

Gizel birden Edmas'ı hiç görmemiş olduğunu düşündü. Acaba nasıl biriydi?

Opal, "Aramalara o da katıldı. Hatta attan düşüp ayağını bile kırdı. Artık Topal Edmas diyorlar. Söyleyenlerin yalancısıyım ama sarhoşmuş o kaza sırasında. Şimdi ise ağzına içki koymayan suratsız, huysuz bir ihtiyar oldu çıktı," diye anlatmaya devam etti.

Kapı çalındı ve bir hizmetkâr, hekimlerin genç delikanlının gayet iyi olduğunu bildirdiklerini, Prenses Gizel'in istediği zaman yemek isteyebileceğini bildirdi.

Opal gür sesiyle, "İşte bu iyi, kızımla karşılıklı bir yemek yemeyeli kaç yıl oldu," diye bağırdı. "Sofrayı limanı gören terasa kuran."

Tanıdık koridorlarda yürürken Gizel buraya geliş amacını açıklama zamanı geldiğini düşündü. "Baba, senden bir isteğim olacaktı" dedi. "Şu genç delikanlı..."

"Dur ben tahmin edeyim, torunum mu o?"

Gizel böyle bir ihtimali düşünebileceğini ilk kez fark edip şaşırdı. "Ha... hayır! Rah-palth genç bir silahşor. Bey soyundan," dedi ve bir çırpıda son günlerde gelişen olayları anlattı.

Opal sessizce dinledi ama gariptir ki yüzü asılmıştı. Gizel konuşmasını, "Ona yardım edemez miyiz? En azından yazdığı mesajları sahiplerine ulaştırsak," diye bitirdiğinde.

"Rah-palt'ta olanları biliyorum kızım," dedi. "Ve inan bana karışmasak en iyisi."

Gizel itiraz edecekti ki, eliyle sus işareti yaptı. "Terasa gidelim, burada duvarların kulağı vardır."

Terasın ucuna vardıklarında Gizel kendini tutamadı. "Ama çok büyük bir alçaklık var ortada. Neden bir şey yapamıyoruz baba?"

"Derzulya'da kralların üstünde bir güç var biliyorsun kızım," dedi Opal. "Şöyle bir bak gözünün uzanabildiği her yer bizim değil mi? Ama yanlış. Altımdaki taht bir emirle alınabilir."

"Janus mu? Ne ilgisi var onun bu işle?"

"Çok ilgisi var... Rah-palt'ın kaderi bundan iki yıl önce belirlendi. O tarihte bizzat Grihavarilerinden Mikşa geldi. Yanında köle tüccarı Mac İntoh da vardı. Rah-palt'ın güçlü bir krallığa dönüştürüleceğinden, ordaki eski beylerin politikalarından memnun olmadıklarını söylediler. Derzulya için çok dürüst, çok yiğittiler."

"İyi ama Tarbas alçağın teki."

"Evet ama eski sistem hâlâ etkili. Oysa Janus daha önce doğrudan müdahale ederek Tokra'nın babası İklas'ın beyliğin başına geçmesini

engellemiş. Tarbas'ın babası Kortak lehine hakkından feragat etmesi için tehdit etmişti. Mikşa planlan hızlandıracaklarını Tarbas'ın oğlu Kavroz'u Esari Krallığı ile Rah-palt'ın birleşeceği daha büyük bir ülkenin başına geçireceklerini söyledi."

"İyi ama niye?"

"Çünkü bu bölge küçük ve güçsüz birçok krallığa bölünmüş durumda. Oysaki doğal bir engel olan Zul-Mamun sıradağlarının ötesinde kalabalık ve güçlü Chiang ülkesi var. Nedenini bilmiyorum ama Janus onlardan nefret ediyor, eninde sonunda bu çekikgözlülerin kökünü kazımak istiyor."

"Yani..."

"Yani Rah-palt'ta olan biteni engellemek mümkün değil, küçük bir birlik Rebon'un belirlenmiş bazı beylerin çiftliklerini bas-tıklarını haber aldık. O çocuğun yapabileceği hiçbir şey yok."

Gizel, Kehanet ormanı dışında Derzulya'da çarkların nasıl döndüğünü anlamaya başlıyordu.

Opal başını öne eğdi. "Senin evliliğin bile Janus'un Chianglara harekâtı için planlanmıştı. Sen Edmas'la evlendiğinde Curumey Doğu'daki Karlang ve Belat krallıklarını topraklan içine alıp büyüyecekti. Sen kaybolunca plan Rah-palt'ı içine alarak değişti."

Gizel yıllar önceki baskının şu anda sarayın içinde yaralı yatan, ailesini kaybetmiş çocuğun kaderini etkilediğini öğrenince şaşırdı. Opal, "Ne yazık ki bölgedeki her krallığın eli bu kanlı işin içinde. Entrikayı hızlandıran Rah-palt köylerine baskınları Mikşa planladı. Köle tüccarı Fozib'i kullandık. Eski bey soyunun koruduğu köylere baskın yapıldı. Uzun zamandır gerilen politik ayrılıklar bilerek tırmandırıldı."

Gizel midesinin bulandığını hissetti. Adrian belki hırsızın tekiydi ama kendini kullandırmamış ona iyi bir eş olmaya çalışmıştı. "Belki de kehanet ormanından hiç çıkmalıydım," diye mırıldandı. Her zaman kendine güvenen, güçlü Kral Opal'in omuzları düşmüştü.

"Şimdi ne olacak? Koran'a ne diyeceğim? En azından iyileşir iyileşmez kendi özgür kararıyla bildiğini yapsın."

Birden Opal kafasını kaldırdı. "Dur bir dakika, çok daha iyisini yapabiliriz."

Kızının omuzlarına sarıldı. "Sen geldiğinde o genci torunum sanmıştım. Bütün saray erkanı da öyle. Peki neden öyle olmasın, neden öyle tanıtmayalım? Böylece benden sonra tahtta geçer, hem intikamını alır, hem de ben Janus'a büyük bir kazık atmış olurum."

Gizel babasının böyle bir şeyi neden istediğini anlamamıştı. Opal, "Öyle bakma," dedi. "Yıllardır Janus'un emirleriyle yapmak istemediğim çok şeye zorlandım. Bunların bazılarını değil anlatmak, hatırlamak bile istemem."

"Peki ama baba taht için bir vârisin yok mu? Abim Erdin..."

Opal'in yüzü birden kızgınlıkla dehşetli bir ifadeye büründü. "Bir suikasta uğradı. Janus'tan intikam almam için bir başka neden de o..." dedi. "Çok iyi, dürüst bir insandı. Halkının mutluluğunu istiyordu. Yoksullar için yapmak istedikleri zenginlerin tepkisini çekti. Katilleri bize yakalayan ise Sürgündeki'nin elçisi Mikşa oldu. Ama konuşmamaları için öldürülmüşlerdi tabi."

Gizel babasının ne türden acılar çektiğini, krallığının nasıl bir vicdani yük taşıdığını anladı. Bir erkek olarak ailesini bile koruyamamıştı. Opal şehrine bakıp devam etti. "Kız kardeşin ise kısır çıktı, belki de zehirlenmiştir o da. Uzun yaşam iksirleri de benim bir daha baba olmamı engelledi. Gördüğün gibi tıpkı Rah-palt'ta olduğu gibi Curumey için de farklı planlar olabilir."

Şimdi ise, karşısında küçük kızı yerine gözlerinden güç fışkıran bir kadınla karşılaştı. Bu Gizel değil, Hanım Vey'di.

Bu kadın sarayına dönerken desteğe ve yardıma ihtiyacı olan Gizel olmak istemişti ama hâlâ Hanım Vey'e ihtiyaç vardı. Opal kraldan öte vicdanın yükünü taşımasına yardım edilmesi gereken zavallı bir adamdı. "Üzülme baba," dedi. "Artık ben burdayım. Koranla konuşacağım. Artık

onun adı Erdin olacak; ağabeyimin adı... Hem bir vâris elde edeceksin, hem de intikam için güçlü bir silah. Janus bundan sonra Curumey'de olanlardan hiç memnun olmayacak."

Kısa bir süre sonra Curumey sarayda ve ülkede kayıp prensesin sözünün geçtiğini fark etti. Gizel, kral vârisi Erdin'in annesiydi. Kral Opal ülkenin yönetimini ona bırakmış gözüküyordu.

70

Derzulya'da hayat kıtanın içlerine, içdeniz Mentazomar'a yaklaştıkça canlanır, ticaret yollan ve kentler kalabalıklaşır, günlük yaşamın ritmi hızlanırdı. Elbette kıtayı çeviren büyük okyanusun kıyılarında da kasabalar vardı. Ama bunlara ancak köyün büyümüşü denir, diye düşündü Mac İntoh.

Birkaç gün önce geldiği Angrovnik tam anlamıyla sefil bir kuzey balıkçı kasabasıydı. Sokaklar sürekli olarak ya çamurla ya da çamura dönüşecek kar ile örtülüydü. Çıplak elinizle dokunduğunuz her yer balık veya kürkü için avlanan herhangi bir hayvanın yağıyla kaplıydı. İğrenç bir çürümüş et, yosun, insan pisliği kokusu kasabaya girer girmez üzerinize yapışıyordu.

İntoh iyi yıkanmamış -veya hiç yıkanmamış- tahta bardaktaki siyah birayı yeterince sarhoş olup son saatlerini sızmış halde geçirebilmek için tek dikişte bitirdi ve yenisini istedi.

Buradan nefret ediyordu, balık kokusu yüzyıllar önce sarhoş olup annesini ve kendisini döven babasını hatırlatıyordu ona. Belki de Janus bu görevi özellikle ona vermişti. İşkencenin fiziksel olanı kadar psikolojik olanından da hoşlanırdı. Beş yüzyıla yakın vaiz-havari ilişkisi bunun örnekleriyle doluydu.

Gün hareketli başlamıştı; sabahın köründe bolca dağıttığı rüşvet sayesinde kendisine Kral Sven Holbon diyen biriyle görüşmüştü. Yüzünün yarısı dağlanmış, çıplak kollan mantar lekeleriyle kaplı bir serseriye benzeyen bu adam Habis'in bir elçisi kendisini muhatap aldı diye pek kibirli davranmıştı. İntoh görüşmeyi hatırlayınca, Janus olsaydı tekmeleye tekmeleye öldürürdü herifi, diye alayla güldü.

Gerçi onun da bunu yapmasına pek az kalmıştı. Bir Grihavari olarak o binadaki yedi sekiz korumadan korkacak değildi. Ama ancak basit kelimeleri anlayabilen hayvanın biri de olsa Kral Holbon kuzeyin zorlu şartlarında yaşayan on dört kadar barbar kabile adına konuşabiliyordu işte. Ülkesi Ran-Noystad, Mikael'in Sabır'ının kuzey komşusuydu.

İntoh'un bol bol dağıttığı imtiyazlarla hem yazın yapılacak savaş için ittifak sağlanmış, hem de Kral Holbon soğuk bir dağda cadılarıyla yaşayan Faskön adlı bir tanrı yerine Habis'e tapmaya ve bu sefil Angrovnik'de büyük bir tapınak kurulmasına ikna edilmişti.

Kabileler için, "Ben neye inanırsam onu kabul ederler," diye homurdanmıştı.

İntoh odalarında balık ayıklanan saraydan çıktığında, dönüş yolculuğu için kürkle dolu bir kervan oluşturmayı başarmıştı. Gri-havari olarak paraya ihtiyacı olmadığı halde ticareti tutkuyla yapıyordu. Üstelik Habis hiyerarşisi içinde kendine özgü hırsları vardı bu İskoçlunun. Kazandığı paralarla yüzlerce yıldır görünmez bir ağ kuruyordu. Tüm insanlardan gizli, özellikle Janus ve diğer Grihavarilerden gizli bir ağ! Orada şurada parasal destek verdiği aileler -yüzyıllar söz kendisi konusu olduğunda ölümlü insanlar yerine ailelere yatırım yapmak daha uygun oluyordu- satın aldığı topraklarda kurdurduğu küçük köyler... Hepsi bir gün işe yarayacaktı.

Griışıkla her temas edildiğinde Janus'un ve diğerlerinin bilmediği gizli bir iletişim oluyordu o yaratıkla kendisi arasında. Çok değerli özellikleri olduğunu ve Derzulya'ya geldiğinde bunları daha iyi değerlendireceğini söylüyordu Efendisi. Janus'un tahtı sunuluyordu sanki ona. Ama bunu açık açık yapmıyor, daha çok kendi çabasıyla Janus'u alaşağı edivermesini istiyordu sanki. Bir alttakinin daha kötü ve kurnaz olarak üstündekini devirdiği bir hiyerarşi!

Mac İntoh çok temkinli davranarak diğerlerinin ağzını yoklamış ve onlarla bu şekilde ayrı bir konuşma olmadığını anlamıştı.

Habis'in vaizi olmak! Heyecanla kıkırdadı. Uzaktan tanık olduğu o güce, milyonların kaderiyle oynama kudretine kavuşma heyecanıyla kıkırdadı

İntoh. Janus bundan kuşkulansa bir daha canlananlasın diye kendi elleriyle binlerce parçaya ayırırdı onu.

Bir an defterini çıkarıp şifreli bir şekilde tuttuğu yüzyılların notlarına bakmak için dayanılmaz bir istek duydu. Tıpkı İngilizlerin imparatorluk dönemi sonunda yaptığı gibi küçük ama çok önemli noktaları idaresi altına alıyordu. Yine de Janus'un çok yakınma sızabileceği bir koz edinememişti hâlâ.

İçtiği biralar ve yan masadaki sarhoş balina avcıları gürültülü kahkahalarıyla aklı karıştığı için vazgeçti isteğinden. Somurttu yapılan zevksiz esprileri duyunca. Tıpkı babası gibi uzun sefer dönemlerinde insanlardan uzak, denizde yaşayan bu adamlar çok tehlikeli olurlar, eğlence olsun diye kavga ararlardı. İstem dışı bir şekilde eli hançerine gitti. Bir kavga çıksa boğazlarım kesmek o kadar kısa sürerdi ki!

Birden dikkati kapıdan giren dilenci ve elini tutmuş kıza çevrildi. Duyularını harekete geçiren elbette saçları kirden birbirine yapışmış, yüzünün bazı bölümlerini garip siyah bir kabuk bağlamış, çuvaldan bozma paçavralar içindeki yaşlı kadın da değil, aynı çuvaldan bozma elbiseleri giydiği halde güzelliğiyle parıl parlayan güzel kız çocuğundaydı. Sağlıklı olduğunu gösteren bir biçimde yanakları al, gözleri pırıl pırıldı. En fazla sekiz dokuz yaşlarında olmalıydı.

İntoh'un da zaafı buydu işte. Zaten John-Janus'la da çocuk pornosu işinde olan bir satanist aracılığıyla tanışmıştı. John işin porno yönünden çok, acı yönüyle ilgileniyordu gerçi. Ve Richard-Mac İntoh ise defalarca kullanılabilecek bir çocuğun işkence ile harap edilmesini mantıksız buluyordu.

Bu nedenle çipil gözlü bu sadist muhasebeci ile bir daha görüşmemeyi not etmişti ajandasına. Yine de Grihavari olması için davet ettiğinde merakından gitmişti ayine. Yüzyıllar geçmişti o ayinin üzerinden.

Ve işte yaşlı dilencinin elini tutarak dolaştıran küçük kız tükürük bezlerinin fazladan çalışmasına, elinin tutkuyla titremesine sebep olmuştu. Kesesinde olan parayı düşündü. Belki de dilenci satardı kızı. Bunu ne kadar

çok istediğini hissettirmemeliydi. Dilenciler göründüklerinden çok daha sağlıklı ve bir o kadar da kurnaz olurlardı.

Kafasında, yapacağı pazarlığın ayrıntılarım kurarken olaylar hiç de beklediği gibi gelişmedi.

Dilenci ve kız öncelikle sarhoş balina avcılarının masasına uğramıştı.

Adamlardan birisi, "Defol git kız. Götür bu hastalıklı yaratığı, ablan varsa, hatta ne kadar ablan varsa onları getir bize," diyerek ittirdi küçük kızı.

Diğeri, "Lagonların yaptığı gibi koyacaksın bir buzun üzerine okyanusa salacaksın bunları. En azından balıklara yem olur," diye değerli fikrini açıkladı.

Yaşlı dilenci, "Merhamet bayım," diye inledi. "Sizden istediğimiz bir lokma ekmek parası."

Sarhoş avcıların en zayıfı ve belki de bu nedenle gemide en çok horlananı arkadaşlarından aşağı kalmamak istedi o anda. Üzerindeki et çoktan yenmiş kemiği fırlattı. "Al bunu sıyır."

Anlaşılan adam bir mızrakçı değildi; kemik havada birkaç kere dönüp dilenci yerine küçük kızın kafasına çarptı, alnından sızan kan karşısında İntoh çok değerli bir antikaya zarar gelmiş gibi iç geçirdi.

Dilenci o bedenden beklenmeyecek bir güçle bağırdı. "Ne tür hayvanlarsınız siz be? Faskön sizi kadını yapsın!"

İntoh bu son cümleyi tam anlamamıştı ama anlaşılan çok ağır bir hakaret veya lanetti. Bu halk ölümden sonra mutluluğu erkek, iyi bir avcı veya savaşçı olmanın üzerine kurmuştu.

Bir an sessizlik oldu. Tüm sarhoş avcıların kafaları iriyarı bir arkadaşlarına dönmüştü. Fısıltılar duyuldu. "Göska onu sağ bırakmaz."

Adının Göska olduğu anlaşılan dev elinde bir kâse çorba ile öne çıktı. İçindekini, yağdan ve pislikten kararmış yere döktü. "Sen dilenci bunu

yalayacaksın. Böylece bize ettiğin küfürü de yaladığını düşüneceğim ve canını almayacağım."

Dilenci altta kalmıyordu. "Onu yalayacağıma ananın orasına tükürürüm, senin gibi bir domuz doğurduğu için," diyerek gerilimi tırmandırdı.

Olayları başlatan avcı birden harekete geçti ve küçük kızı kendine çekerek hançerini boğazına dayadı. "Yalayacaksın pis cadı," diyerek sırıttı. "Yoksa bu küçük kızın kafasını eline veririm."

İntoh o değerli küçüğün ölmesindense başının belaya girmesini yeğlerdi, çok büyük bir hızla elini hançerine attı ama dilencinin kara bir gölge gibi Göska'nın arkasına geçmesi en az onun kadar hızlıydı. Ve bu kez onun hançeri iri adamın boğazındaydı. Üstelik rahat uzanabilmek için taburenin üzerine çıkmıştı.

İntoh grihavari olmayan birinin bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemişti. Belki Rebonlar...

Yaşlı dilenci, "Küçük kızı bırak," dedi. Sesi kendine güvenli ve sakindi. "Ve hepimiz burdan kellemiz boynumuzun üzerinde ayrılalım. Özellikle Göska'nız!" Ciddiyetini kanıtlamak için küçük bir çizik attı yanağa.

O iriyarı dev korkudan titriyordu. "Kalvek bırak kızı," dedi.

Dilenci fısıldadı. "Ve iki ayıdişi." Bununla iyi bir akşam yemeği yenilirdi. Göska tekrar etti. "Ve iki ayıdişi ver kıza."

Dilenci kız bırakıldıktan sonra intikam almaya çalışacağından hiç korkmadan Göska'yi bıraktı. O hızı takdir eden hiç kimse dilenciye saldırmayı göze alamazdı. Artık onun gerçek bir cadı olduğunu düşünüyorlardı.

Oysa İntoh küçük kızı bile unutmuş çok farklı bir düşünce içindeydi. Kavgadan sonra dikkati yaşlı dilenciye çekilmiş, gözlerini küçük kızdan ayırıp onu incelemişti. Şimdi bu yüz ona pek tanıdık geliyordu.

Eliyle işaret edip dışarı çıkmak üzere olan ikiliyi yanma çağırdı.

Dilenci ilk anda ona doğru iki adım attı ama ondan sonra İntoh'un yalnızca bir kişide gördüğü derin, yeşil gözleri korkuyla açıldı. Küçük kızı kaptığı gibi dışarı fırladı. İntoh onu hanın yanındaki dar, çamurlu aralıkta yakaladı.

Dilenci küçük kızı yere bırakıp, "Kaç git burdan!" diye kovaladı.

İntoh biraz önce uğruna adam öldürmeyi düşündüğü kızın koşusuna aldırmadı bile. "Sen varken onunla ilgilenmem merak etme," dedi. "Sen Derzulya'nın en değerli hazinesisin Zefir."

Sarp'ın ve Janus'un âşık olduğu kadın epey çökmüş olsa bile karşısındaydı işte. Birden karşısındaki yüzün bilerek çirkinleştirildiğini fark etti, siyah kabukların altından sağlıklı deri gözüküyordu, deneyimli gözler kirden birbirine yapışmış saçın peruk olduğunu anladı. Sırıttı, sertçe çektiğinde altından kısa, siyah canlı saçlar çıktı.

Zefir en az yirmi beş yıl önce onu gördüğü kadar güzeldi. Oysa Janus bu kadının veremden öldüğünü sanıyordu.

"Nasıl oldu bu?" diye sordu.

Duvara yaslanmış, tiksintiyle İntoh'a bakan Zefir, "Bilmiyorum," dedi. "Belki Sarnav'ın kanı yüzündendir. Bana bileğini kesip biraz içilmişti. Bir deney yaptığını söylemişti."

İntoh kafasını öne eğdi. Grihavariler vampirler gibi ölümsüzlüğü aşılayabiliyorlar mıydı? Janus kanla epey şey yapardı; büyülü yaratıklar, iksirler... Ama hiçbir zaman yeni bir grihavari yaratmayı denememişti. Bu sadece Habis'e ait bir yetenekti.

Sarp'ın onlardan farklı olduğu kesindi. İntoh ve diğerleri birkaç kez yenilenmiş, daha kısa süreli sorunlar için iksirlere bağımlı olarak, Habis'in griışığıyla güçlenmek zorunda kalmışlardı. Oysa hain beş yüzyıl önceki o ilk ayinden beri yenilenme tankına girmemiş, griışık soluyacağı bir ayine katılmamıştı. Yoksa Habis'in tıpkı İntoh gibi onunla ilgili de gizli planları mı vardı?

Bu düşüncelere dalmışken Zefir dizini kasıklarına geçirip kaçmaya başladı. Acıyla iki büklüm olurken bile bağırdı. "Dur! burada-ki tüm tanıdıklarını öldürürüm!"

Zefir yavaşlamıştı, tereddüt ettiği belli oluyordu, acı yavaş yavaş kaybolmaya başladı. "Belki o küçük kızı kendime saklarım." Şimdi gülüyordu.

Zefir geri dönüp ona baktı. Bakışlar öldürücü olsa İntoh'dan bir parça bile kalmazdı.

Ama kadını durduran bu şantaj, İntoh'un Janus üzerindeki planlarında yer alması için onu kandıramazdı. Bir gece uykusunda körük kemiklerinin ortasına hançerini saplamasına engel olmazdı. Bunun için son darbeyi indirdi.

"Zefir kızın Yasemin'in nerde olduğunu biliyorum!"

Mentazamor'un efsanevi kadın korsanı, iki grihavariyi kendine âşık eden ve ikisini de yenen kadın, dizlerinin kendine ihanet etmesiyle yere çöküverdi. "Yalan söylüyorsun," diye bağırırken göz-yaşlarını artık tutamıyordu.

Yasemin bir aşk çocuğu değildi. Kısır oldukları için Janus ve Sarp da babası değildi. Janus, Sarp'ın kaçması nedeniyle Zefir'i suçlamamıştı. Orada olanlar tam anlamıyla hiçbir zaman çözülmemişti zaten. Zefir'i hamile bırakan, kiralık asker olduğu bir savaşta esir düşünce tecavüzüne uğradığı isimsiz bir komutandı.

O iğrenç olayda hamile kaldığını anladığında bebekten kurtulmayı düşünmüştü. Ama Sarp'la yaşadıkları o mutluluk dolu birkaç ayda kısırlığın nasıl bir lanet olduğunu, hiçbir zaman bir çocuğa sahip olamayacağı için ne kadar üzüldüğünü hatırlamıştı. Bu nedenle Yasemin'i doğurmuş ve o küçük canlı göğsüne bırakıldığı anda âşık olduğunu hissetmişti.

Janus sözlerin en güçlü kılıçtan yaralayıcı olduğunu söylerdi. İntoh bunu en iyi şekilde görüyordu. Zefir'i hiçbir kral zorlu bir mücadeleye girmeden,

ayaklarını kırdırmadan böyle diz çöktüremezdi. Gülümsedi ve gelecek aylar boyunca kuklasını oynatacağı ipleri saldı:

"Hayır! Janus'un emriyle annenin evine baskını yapan, kızını kaçıran bizzat bendim. Onu köle olarak sattık. Nerde, kimin yanında olduğunu biliyorum."

71

Derzulya'nın en Batı'sında eski insanların güçlü silahlarıyla geceleri parıldayan topraklar vardı. Ataları arasında yabani domuz bulunan garip bir yaratık görünüşte çamura benzeyen garip bir sıvıya bastığında yaptığı hatanın farkına çabucak vardı. Sıvı doldurduğu çukurdan fırlayıp bir tül gibi yaratığın üstünü örttü. Ve tıpkı bir sihirbazın el çabukluğu gibi domuzun şekli önce bozulmaya ardından tamamen yok olmaya başladı. Güneş Derzulya'da her zaman olduğu gibi okyanusun üzerinden doğmaya başlarken bu canlı jöle onun için öldürücü olacak güneş ışınlarından kaçabilmek için bir kayanın dibindeki çatlaktan aktı.

Güneş ilerleyip Zul-Palomna'nın zirvesinde parıldadı. Kudüs'e ilk ışıklarını yolladı. Yasemin'i kervanı geri dönüş için hazırlayacağı zor bir gün bekliyordu. Yol boyunca kendisine yardımcı olan Janus'un verdiği iki koruma garip bir şekilde kaybolmuştu. Abserzahil heyecanlıydı, Kudüs pazarında açık açık lanetli topraklardan gelen garip şeylerin satıldığı bir sokak olduğunu öğrenmişti ve tüm sabahını orada geçirecekti. Mikael, Runik'teki casuslarından gelen haberi endişeyle karşılamıştı; Janus yaşayan hiçbir insanın görmediği kadar büyük bir orduyu toplamaya girişmişti. Habis adını alan yaratığın şerefine yapılacak kutlamalardan sonra Sabır'a saldırması bekleniyordu. Eremin, Zonguku adlı bir krallığın asillerinden olan babasının su vebası adlı iğrenç bir hastalıktan öldüğünü öğrenmişti. Buna pek üzülmemişti, zira o adam annesine tecavüz etmiş, Eremin'e hamile kaldığını öğrenince öldürtmeye kalkmıştı. Annesi kaçmış ve küçük oğluyla zorlu bir yaşam mücadelesi vermişti. Vonab Pensa güneş doğmadan bürosuna gitmiş tüm şevkiyle çalışıyordu. Bu çalışkanlığını kendi de garipsiyordu doğrusu, yeni patronu onun sayesinde bu topraklarda taş üzerinde taş bırakmayacaktı nasıl olsa...

Derzulya uzayın karanlık boşluğunda dönmeye, yaşam kaynağı sarı ışık ayrım yapmadan zengin, yoksul, kötü, iyi, siyah, beyaz insanların üzerinde parıldamaya devam etti. Permonark'ta bir köle, gece boyunca kendisini döven, daha sonra aldığı alkol nedeniyle sızan efendisinin boğazını bıçakla kesti. Dromak başkent E-zmaraf'a birkaç kilometre kala tıpkı Sabır'da gördüğü gibi Mikael'in tanrısı Kadim'e sabah tapınmasını yapan çiftçiler gördü. Runik askerleri son zamanlarda yakalanan kadim misyonerlerini korkutucu bir uyarı olsun diye sınır boyunca ağaçlara asmaya devam ediyordu. Janus yine hatırlamadığı bir kâbusun etkisiyle çığlık atarak uyandı, başparmağını ağzına alıp emmeye ve annesini çağırarak ağlamaya başladı. Gajul çok uzun zaman aradan sonra, tıraş olurken ıslıkla bir beste yaptığını fark etti. Fozib'in içinde bulunduğu gemi nihayet Kurâf limanına varmıştı, artık iyice zayıflamış olan Fozib nöbetçilere fark ettirmeden kaçmaya çalıştı. Ama araya sadece on metrelik bir mesafe koyabilmişti ki alarm verildi. Kurâf içinde Lonca binasına kadar zorlu bir yarış başladı. Peşindekiler tam Lonca kapısında ayaklarından yakaladılar. Fozib tıpkı bir kedi gibi kapı pervazlarına yapışıp, "Ben köle tüccarıyım Lonca koruması istiyorum," diye bağırmaya başladı. Harzam ve Agra öğrenciler gelmeden önce çiftlik işlerini, atların bakımını yapmaya başladılar. Jusa ve Mustab da çoktan uyanmış günü dinç geçirmeyi sağlayacak bir kahvaltı sofrasını kurmaya girişmişlerdi. Mustab'ın kollan son zamanlarda öyle güçlenmişti ki, hiç ara vermeden bir ağaca üç kere çıkıp inmeyi başarıyordu ve teke tek dövüşte birçok akranını yenebilecek kadar usta bir savaşçı olmaya başlamıştı.

Her şey hareket ediyordu; güneş Samanyolu içinde yol alıyor, Derzulya dönüyor, o koca kıta kızgın magmanın üzerinde yavaşça kayıyordu. Şafağın aydınlığı çölü ısıtmaya başladı. Poriganis ve askerleri gecenin çöl soğuğunda Kursaha'da hızlı ilerlemişti. Daha önce Lokan'ın ve Fula'nın peşinden iki gruba ayrıldıkları noktaya varmak üzereydiler. Biraz daha kuzeyden ve güneyden Dejinler, binekleri olan büyülü atlan bile zorlayan, molasız bir yolculukla eski Baghra Kharmin yıkıntılarında buluşmaya ilerliyordu. Aynı boylamda ama çok daha kuzeyde ve kar içinde Sackzo ve Kargeba ölümden kıl payı kurtulup sıcak bir sığınak bulmak için mücadele veriyorlardı. İlk planlarından hesapta olmayan bir nedenle vazgeçmek zorunda kalmışlardı; Kargeba'nın kanatlan vadiden kaçma girişimleri sırasında donmuş, bir süre uçamayacak hale gelmişti. Varlığı ilk insandan

bile çok eski Kara Gezgin, beş yüzyılı aşkın yaşıyla eski Grihavari Sarp ve büyüme hızını kontrol edebilen, yeryüzüne yaklaşmakta olan vahşi güce karşı son çare denilen Elem, gelmiş geçmiş en garip kafileyi oluşturmuş Batı'ya yürüyorlardı. İçinde Asal'ın bulunduğu diğer Dejin grubu çoktan vahaya varmış ve Elem'in iyice hissedebildikleri varlığıyla kontrol edemedikleri bir hazzın içine düşmüşlerdi. Vahadaki izleri bile kontrol etmeden hızla kaynağa ulaşmak için atıldılar.

Şafak Rah-palt üzerinde göğü aydınlatırken Kavroz'un kansı hamile olduğunu anlıyordu. Bu bebek Esari ile Rah-palt'ı birleştirecekti. Curumey'de Gizel gölgeli odada Koran ile gizli bir konuşma yapıyor ona neden Erdin olmak zorunda olduğunu, ailesinin başına gelenleri anlatıyordu. Olmuşları geri getirmenin imkânı yoktu ama en azından katledilenlerin intikamını almak için yaşamalı, kaderin ona biçtiği rolü üstlenmeliydi.

Çok daha doğuda daha güneyde okyanusa açılan küçük ve mutlu bir ülkenin halkı İyi Arven adıyla anılan krallarının genç eşinin zamansız ölümüyle acıya boğulacaktı. Kadıncağız kralın annesinin bizzat kendi elleriyle yaptığı sütlü tatlıdan bir tabak yemişti ama iz bırakmayan Toht zehiri ölümün sırrını hiçbir zaman vermeyecekti. Büyük bataklığın güneyinde az bilinen Zibonokutu adlı rahiplerin terör dini üç genç kızı labirentteki Tohtlara kurban ediyordu.

...Ve Mikael'le, Elem'in vakitsiz çıkışıyla Janus'un tümünü yok etmeyi planladığı çekikgözlüler ülkesinde ise acımasız Han Tang Liang ölüyor, yerine ondan çok daha acımasız, kurnaz ve ihtiraslı oğlu Ku-ang At-Yoth Liang geçiyordu. Artık nüfusu geri kalan Derzulya kadar olan bir ülkenin çok daha geniş topraklara sahip olması gerektiğini düşünüyordu. Janus'un Sabır'a karşı asker isteğini Sarı İstila öncesi iyi bir casusluk ve o topraklan tanıma fırsatı olarak görecekti. Komutanları Orta ve Batı Derzulya'yı tanırken o Uzakdoğu'daki Jagdi Nipon, Ktore, Vit-Long, Madagonlar gibi tüm sarı ırkları birleştirecekti. Ku-ang, Janus'tan korkmuyordu, çünkü Chiang gizli dini Magri Ket-ong rahipleri Toht kanı kullanarak kendini bölerek çoğaltabilen bir büyü nesli oluşturmuşlardı. Ye ve Me adlı iki kardeşin kullanıldığı bu büyülü yaratık türü yine bu kardeşlerin ata isimleriyle birlikte anılıyordu. Yani küçük, yırtıcı ve kana susamış bu ordu

Ye-cüc ve Me-cüc'lerden oluşacaktı. Rahipler gizemli Üç Cadı Kızkardeş'ten emir alıyorlardı.

Her şey döndü, her şey başlangıcına ilerledi... Uzayın soğuk ve kara boşluğunda ise kara bir kabuk içinde Habis açlıktan kendi kendine yiyen bir döngü içinde büyük bir hızla Derzulya'ya doğru yol alıyordu.

72

Elem uzakta beliren harabelere, kendisi için bir anlamı olduğuna ilişkin en ufak bir tepki vermeden baktı. Oysa Kara Gezgin onun burada doğduğunu biliyordu. Kuyruğunu yiyen yılan, diye düşündü. Her şeyin başladığı noktaya geldik.

Sarp, Baghra Kharmin'i işaret etti ve, "Oraya gidelim," dedi. "Harabeler bize biraz dinlenecek gölge sağlar." Üçü de Fula'yı aramaya gelen Zünâyin'in askerlerinin atlarına biniyordu. Dördüncü atta yiyecek ve su vardı.

Kara Gezgin esasında mola verilecek zaman olmadığını biliyordu; tam Dejinlerin kucağına düşeceklerdi ama Elem'den itiraz gelmeyince ses çıkarmadı. Zihninin bir kısmı yeryüzünden gelen işaretlere odaklanmıştı. Bu Dünya'nın yaratılışından beri buradaydı, dilini iyi biliyordu. Eğer dikkatle dinlersen havadaki küçük bir akıntı bile sana nerede ne olup bittiğini söylerdi. "Sabır," diye inledi. Mikael'in endişesini hissetti, ülkesinin üzerinde kara bulutlar vardı. Burada olacakların sonucuna göre ona yardıma gitmeye gerek olup olmadığına karar verecekti. Elbette Dejinlerden korkmuyordu, Habis gelene kadar yeryüzünde hiçbir şey ona zarar veremezdi. O yaratık... Evet Habis verebilirdi. O, onu kendi varlığına katabilirdi ve bu İblis'i her şeyden daha fazla korkutuyordu. Çiğ bir yaşam hareketinin içinde düşünceleriyle birlikte sonsuza dek hapsolmak! İblis'i sonsuz bir katık olarak kullanacaktı! Efsanedeki Prometeus ciğerleri gibi, sürekli yinelenen yenilenmesi ve yiyilişi tekrarlanacaktı.

Sarp uygun bir yer bulunca atlarından inmeleri için işaret verdi. Bu iki yaratığın gizemli sessizliği canını sıkıyordu. Her ne kadar gariplikleri varsa bile o hâlâ bir insan gibi düşünüyordu ve bir insanın sessizliğinde nasıl

düşündüğünü tahmin edebilirdi. Oysa bu iki yaratık başka bir türdü. Nasıl ve ne düşünürlerdi ki?!

İçinde bulunduğu şartların İblis'i, insanoğlunun bu en eski düşmanını tanıması için bir fırsat verdiğini düşündü. Nemli ibrikağacı yaprağını çiğnerken sordu:

"Söylesene sen niye bu mücadelenin içindesin? Çıkarın ne?"

Kara Gezgin oldukça uzaklarda olan zihnini oraya çekti. "Basit: varlığımı sürdürebilmek... İnan bana Habis'in gelmesi sadece siz insanlar için düşünülmesi bile zor olan kâbuslar hazırlamıyor. Ben de tehlikeydim."

"Anlayabiliyorum ama bu ödül değil. Mücadele için kendi silahlarınla da savaşabilirdin. Bana öyle geliyor ki, eski isyanını unutmak için bir ödül sözü aldın."

Kara Gezgin ilk defa Sarp'ı azımsadığını itiraf etti. Doğruydu, altına kanla imza atılmasa bile bazı sözler almıştı. Daha doğrusu zihninde beliren bazı düşler. Ama itiraf etmenin sırası değildi.

"Habis'in yok edilişi bir ödül olacak, inan bana," dedi. "Ondan sonra eski davalar gerekirse yine açılır."

Sarp, ona inanmasa bile zorlamanın şu an için gereksiz olduğunu itiraf etti, sadece İblis'in mantık düzlemini merak etmişti. Bu yaratık insanlarla uğraşa uğraşa onlara benzemiş olabilir miydi? Elem'e baktı, o da sessizce konuşmalarını takip diyor, yaprağını çiğniyordu. Arada beklediği bir şeyler varmış gibi etrafa bakıyordu.

Sarp başka bir konu açtı. "Şu özgür irade meselesine ne diyorsun?"

İblis şaşırmıştı. "Özgür irade mi?"

"Hani Tanrı'nın bizlere bahşettiği, meleklerden gerçek üstünlüğümüz olan iyi ve kötü arasındaki seçim yapma yeteneğimiz."

İblis evrenin yaratılış sebepleri gibi çok tehlikeli konulara girmemesi gerektiğini düşündü. Özellikle Habis'e karşı zorlu bir mücadele verirken

müttefiklerin birbirini kötülemesine gerek yoktu. Bu nedenle iyi ve kötü arasında tercih yapmanın, o sarkacın gidip gelişindeki serbest kalan enerjiyi, kanalı ve rahmi hiç anlatmamayı tercih etti.

"O üstünlüğünüz var evet," dedi. "Benim türüm bu anlamda kendisine konulan engelleri kıramıyor."

"Yani bunu yapabilirsiniz ama engelleriniz var. Yanlış mı anlıyorum?"

İblis, "Doğru anlıyorsun," dedi. "Sanırım biz bu yeteneğin bize serbest bırakılmaması kadar güçlü yaratılmıştık."

"Nasıl yani?"

İblis güldü. "Karşındakine baksana, sizin türünüze binlerce yıldır verdiği zarara. Bunu, engellerini kırmayı başarmış tek bir melek yapıyor."

Sarp tekrar uzamaya başlamış sakallarını kaşıdı. "Tamam anladım insanoğlu nispeten güçsüzdü ve bu nedenle özgür irade verildi. Melekler çok güçlüydü, bu nedenle yasaklarla kısıtlandı."

İblis, "Çok basit açıklıyorsun," dedi. "Melekleri bir tür yaratıktan öte kaide, düzen, prensip gibi düşünmelisin. Bunlar da esneklik çok azdır. Sürekli ve aynen yapılması gereken işler."

Sarp, daha fazlasını anlayamam gibi elini salladı ve merak ettiği başka bir soruyu sordu. "Peki senden başka isyan eden oldu mu?"

İblis, "Cehennem böyle bir sürü küçük seviyede melekle doludur. Programlar da bozulabiliyor veya gereksinimleri kalkabiliyor," dedi.

"Küçük seviye mi? Peki başmeleklerden?..."

İblis bir an duraksadı. "Oldu ama artık yoklar."

Sarp anlama kapasitesinden çok uzak konuları bir körün fili tanımaya çalışması gibi yokluyordu. "Onların varlığına izin verilmedi demek ki. Peki ya sen? Sen nasıl kurtuldun?"

İblis sonsuz kadar uzun yaşamı boyunca cevabını bulamadığı soruyu seslendiren Sarp'a baktı, neredeyse duyulmayacak kadar kısık bir sesle, "Belki de tam olarak O'nun istediği şekilde kırdım engellerimi, tam O'nun istediği gibi isyan ettim," dedi.

Sarp işte tam o anda İblis'e bir daha hiç tatmadığı kadar yakın hissetti kendini. Varlığına ve yaptıklarına karşı sorgular içinde, tıpkı insan gibi neden yaratıldığını ve hâlâ var olduğunu merak eden bir yaratık...

Yine de üzerlerine düşen gölgelere bir tek o şaşırdı. Elem ile Kara Gezgin, harabelerde sessizce kendilerini kuşatan askerleri bekliyor gibiydiler. Poriganis konuşmaları duyamamıştı ama elinde kılıç ilerlerken, "Böldüğüm için kusura bakmayın ama birilerini arıyorum," dedi.

73

Elbette Poriganis gibi kurnaz birisi bile on dört, on beş yaşlarında gösteren Elem ile üç ay önce doğması gereken bir bebek arasında bağlantı kuramazdı. Yine de çölde esir aldıkları bu garip yolcularda tanıdık atlar vardı ve çok yanlış bir düşünceyle Elem'i Lokan'ın hiç görmediği karısı Fula sanıyordu. Tuuslu Morak ile damgalara bakıp sessiz bir fikir birliğine vardılar.

Poriganis üçlünün yanma yürüdü, Elem'i sadece küçük bir kız çocuğu olarak gördüğü için hesaba katmadan, "Beyler," dedi. "Şurdaki atlar üç ay önce hamile bir kaçağın peşinden gönderdiğim askerlerime ait. Sırf bu nedenle bile bana karşı bir suç işlediğinizi düşünüp sizi öldürebilirim. En iyisi ben sorularımı sorayım ve en doğru yanıtları bekleyeyim."

Sarp, Poriganis'i daha önceden hiç görmemişti. Ama bu askerlerin E-zmaraf dan olduğunu anlayabiliyordu. Belki onuncu kez, savaşmasını engellediği için Kara Gezgin'e kızgın gözlerle baktı.

Sayıları fark etmezdi, yaralansa bile tek başına yansından fazlasını öldürebilirdi.

"Balasahir'in pisliklerine verecek hiçbir yanıtım yok benim," dedi.

Kara Gezgin ise hemen atıldı. "Ona bakmayın komutanım, biraz çöl sıcağı vurdu başına." Sonra da, "Sus biraz, sabret: zaman kazanmalıyız," diye fısıldadı.

Poriganis güldü. "Komutan değil Kral. Bu aynı zamanda sana yanıt deli adam. Artık E-zmaraf'da Balasahir diye birinin varlığı yok."

Sarp hem Kara Gezgin'in zaman kazanmalıyız uyarısına, hem de Poriganis'in Balasahir için söylediklerine şaşırmıştı. "Nasıl yani? Balasahir öldü mü? Bana onu öldürdüğünü mü söylüyorsun sen!" diye bağırdı.

Poriganis bu deli adamda esir biri için fazla cesaret olduğunu fark etti ve saygı duydu. "Hayır ölmedi ama kayboldu. Artık E-zmaraf'da benim sözüm geçer. Neyse sorularını daha sonra yanıtlamaktan memnun olurum, şimdi sıra benim. Eh, kılıç benim elimde, bağlı olan sizsiniz. Önce kız söylesin. Senin adın ne?"

Elem sessizce baktı Poriganis'e. O gözlerde garip bir yabancılık hissetti savaşçı, sanki her şey saçma, her şey değersizdi. Çölün ortasındaki bu harabede ne arıyordu? İçine düştüğü boşluktan bakışlarını kaçırarak ve silkinerek kurtuldu ancak. Kara Gezgin, "O konuşamaz kralım, adı Elem'dir," dedi.

Poriganis fark etmeden Elem'den bir iki adım uzaklaşıp Kara Gezgin'in yanına geldi. "Sen akıllı birine benziyorsun. Anlaşabileceğiz sanırım." Bu en eski taktiğiydi, her zaman birisi diğerlerine ihanet ederdi.

"Kaderin diğerlerine bağlı olmayabilir."

Kara Gezgin kozmik bir şaka yapıyormuş gibi gülerek, "İhanet benim göbek adımdır kralım," dedi.

"O zaman anlat bakalım. Hamile bir kadın vardı: adı Fula, ona ne oldu, askerlerime ne oldu? En önemlisi bebek nerde?"

Sarp'ın önce şaşkınlık, ardından nefret dolu bakışları altında Kara Gezgin her şeyi anlatmaya başladı.

"Öncelikle kralım, aradığınız hamile kadın öldü. Mezarı buranın doğusunda bir vahada. Askerlerinize gelince, onları şu yanımda beni de fırsat verilse yanlarına göndermekte tereddüt etmeyecek deli adam öldürdü. Doğan kız çocuğuna gelince, işte bunu dediğimde inanacak mısınız bilmem; biraz önce ona bakıyordunuz."

Poriganis doğru yanıtları bekliyordu ama bu kadarını değil. Ağzının açık kaldığını neden sonra fark etti ve kapattı. "Ama bu k...kız..." diye kekeledi.

Kara Gezgin gülümsedi. "Eh onun açıklamasını da benden beklemeyin rica edeceğim," dedi. "Ama şunu diyebilirim ki, düşüncelerinizde yanılmıyorsunuz. Bu kızı Janus'un bu kadar çok istemesinde güçlü bazı nedenleri var."

Poriganis şaşkınlıktan Kara Gezgin'in beyninin içine girdiğini fark edemedi. Elem'e istemeyerek de olsa tekrar baktı. "Anlamasam da işin içinde bir tür büyü olduğu belli," dedi. Zaten gençlik, uzun yaşam iksirleri olan Derzulya'da üç aylık bir bebeğin bu hale gelmesine niye şaşırıyordu ki? Üstelik Janus bu kadar çok ele geçirmek istediğine göre böyle bir olağanüstülük olması son derece doğaldı.

Sarp kenetlenmiş dişleri arasından İblis'e, "Seni... seni hain," diye tükürür gibi hakaret ederken, ona nasıl güvendiğine şaşıyordu. Şeytan'a niye, nasıl güvenmişti ki?!

Kara Gezgin, ona aldırmadı. "Kralım yalnız elde etmekten daha büyük sorununuz var şu anda," diye Poriganis'e seslendi. Elindeki kılıcı ne yapacağını bilmez gibi kendisine çeviren adama, kafasıyla çölü işaret etti. "Kızı elinizde tutabilmeniz elbette. Şunlar sizin de güçlerini bildiğiniz Dejinlerden üçü. Diğerleri de bir saate kadar Batı'dan gelecekler."

74

Yaklaşanlar Lokan-Asal'ın içinde bulunduğu gruptu. Üçü birden silahlı yüz adamdan ziyade ortalarında bir tür güneş gibi parıldayan, büyük çekim gücüne sahip Elem'i görebiliyorlardı. Üçünün de tutkulu istekleri Elem'le birleşebilmek, ondan bir parça alabilmekti.

Poriganis ve askerleri kendilerini kâğıt gibi biçen bu yaratıklara karşı çaresiz bir savaş vermeye başladı.

Sarp, okların, kılıçların, üzerlerine saldıran onca deneyimli askere karşı yaratıkların canlı bir tırpan gibi ilerlediğini dehşetle fark etti. Birden Kara Gezgin serbest elleriyle yanında belirdi. Sarp'ın ellerini çözmeye başladı. "Zannettiğim kadar akıllı değilsin galiba," dedi. "Birazdan ölecek insanlara zaman kazanmak için doğruyu söylemenin ne zararı var."

E-zmaraf askerleri ölümcül mücadelelerinin ortasında iken atlarıyla kaçmaya çalışan tutsaklar en son akıllarında olan şeydi. Çoğunun yaşamını kurtaran ise Dejinlerin onlar yerine uzaklaşan Elem'den başka bir şeyi görmemeleriydi. Sadece darbelerin geldiği yerlerde bir kabuk oluşturuyorlar, hedefleriyle aralarına giren ne varsa sadece engeli aşmak için parçalıyorlardı.

Kısa zamanda gerilerinde yarısından fazlası ölmüş ve yaralanmış E-zmaraf askerlerini bırakarak garip üçlünün peşine düştüler.

Dejinlerin bebeğini öldürdüğü Artik ise ilk kurbanlar arasındaydı. Poriganis, kendisinden çok büyük güçlerin arasındaki bir savaşa aptallık ederek cahilce daldığını düşündü. Bu savaşta sadece kılıç hiçbir şeydi!

Sağ kalan askerlerini topladığı gibi Dejinlerin gittiği yönün çok açığından E-zmaraf'a dönüş yolculuğunu başlattı. Belki üzerinde daha uzun süre düşünse de Janus ile Mikael arasındaki tercihini ölümden kupayı kurtulduğu o mücadelenin hemen ardından yaptı. Dejinler gibi yaratıkları varken Janus'un karşısında durmak aptallıktı.

75

Sarp hâlâ kaçmak yerine niye vakit kaybettiklerini ve Dejinlerin kendilerine ulaşmalarına izin verildiğini anlayamıyordu. Dövüşürken o yaratıkları korkuyla izlemişti. Bunları durdurmak nasıl 339 mümkün olabilirdi ki? İblis bile vahada yok edilmelerinin imkânsız olduğunu söylememiş miydi?

Harabelerden biraz uzaklaşmışlardı, hatlarının çoğu kaybolmuş, yan yarıya kuma gömülmüş dev bir at heykelinin yanında Elem duruverdi. Sarp en geriden geliyordu, bir an ilerledi, kızın ve Kara Gezgin'in zannettiği gibi duraksamadığını, orada durmaya karar verdiklerini görünce kızgınlıkla bağırdı.

"Neler oluyor?! Bu sefer de yaratıkları beklemeye karar verdiğinizi söylemeyeceksiniz herhalde. İntihar etmeye kararlıysanız benden bu kadar."

Atını döndürüp gitmeye hazırlandı. Kara Gezgin, "Dur Sarp, anlamıyor musun kaçmak yararsız. burada savaşımızı vermeliyiz," diye bağırdı.

Sarp tereddüt etti. "Kaçmak yararsız " sözleri beyninde yankılanıyordu. Niye kaçacaktı ki? Yeterince kaçmamış mıydı? Yeterince yaşamamış mıydı? Eninde sonunda Janus bu yaratıklara veya başkalarına kendisini bulduracaktı, belki de Habis özel olarak kendine saklatıyordu onu.

Yanlarına dönünce Elem'in gizemli gülümseyişi ile karşılaştı, o da gülümsedi. "Lanet olsun," dedi. "Bari dövüşeceksek o askerler savaşırken yardım etseydik."

Kara Gezgin, "Bekle anlayacaksın," diye cevap verdi. Neyi anlayacaktı? Birazdan paramparça olacağız, etlerimizi sümüksü bir şeye dönüştürecekler, diye düşündü.

Atlarından inip Elem'i arkalarına alarak durdular.

Dejinler geldiklerinde sessizce görev paylaşımına karar vermiş gibiydiler. Dejin-Asal, Elem'e, kaynağa ilk kendisinin ulaşmasını diğerlerine kabul ettirmişti. Diğerleri Kara Gezgin ve Sarp'a yönelmişti.

Sarp kılıcı çekip bir yandan yaratığın kendisine dokunmamasına, bir yandan da kabuk oluşturmadığı bir yerini kesmeye çalışıyordu. Fakat bu mümkün değildi! Kum hareketlerinde büyük bir engel yaratıyordu. Nihayet Dejin eliyle omzunu tuttu. Sarp o anda birçok şeyi gördü ve hissetti. Yaratığın suratındaki vahşi zafer ifadesini, vücudundaki çözülüşü, etlerindeki isyanı. Sanki omzundaki hücrelerinin arasına ateşten bir sıvı akıyordu.

Ama acı birden geçti. Bu kez Dejin'in suratındaki şaşkınlığa baktı ve hâlâ omzunun yerinde olduğunu gördü. Vücudu, daha doğrusu onu bunca zamandır hayatta tutan griışık direnmişti. Habis'in gücü kendi yaratığına galip gelmişti. Gülerek mücadeleye yeniden başladı. Yaratık onu çözmese ve kendisine katamasa bile güçlüydü. Elleriyle de öldürebilirdi ve hâlâ kılıcın darbelerini kabuk oluşturarak savuşturuyordu. İkisi de yorulanın yenileceği mücadeleye devam etti.

Kara Gezgin'le savaşan Dejin de başka bir sorun yaşıyordu. İblis bir melekti. Ne insanlar gibi toprak ve etten, ne de cinler gibi alevden yaratılmıştı, onun özü bizzat kainatın yaratıldığı maddeydi. Bu maddenin eksikliğini her yerden temin edebiliyor, dönüştürebiliyordu. Dolayısıyla Dejin, ona dokunduğu zaman sürekli bir döngü başladı. Temasın bir noktasından Kara Gezgin'den Dejin'e geçiş olurken, bir başka noktasında Kara Gezgin kaybettiğini yaratıktan alıyordu. Onlar da birbirlerine dokunmuş vaziyette donmuş kalmış gibiydiler.

İki mücadelede de denge vardı. Sarp sessizce bu dengeyi bozacak şeyin üçüncü Dejin, olduğunu fark etti. Elem savunmasızdı. Üçüncü Dejin, onu öldürdükten sonra önce Sarp'la savaşan Dejin'e destek verir ardından Elem'den alacağı güç neyse İblis'i yok edebilir veya tutsak edebilirdi. Belki de İblis ve diğer Dejin'i Habis gelene dek bu kilit döngüde tutmayı tercih ederlerdi.

Dejin-Asal sessizce Elem'e doğru yürüdü. Önünde kaynaşan muhteşem bir enerji vardı. Bu enerjinin içine dalmak onunla bütünleşmek, alabildiği kadar parçasını özümsemek istiyordu. Ama bir yandan da korkuyordu. Varlık kaynağıyla birleşmek hem çekiciliğine direnemediği bir mutluluk, hem de aynı zamanda kaynağına ulaştığında dönüşeceği şeyden korkuydu.

Parmaklarını yavaşça Elem'in yanağına uzattı. Kız onu engellemek için bir şey yapabilecek gibi değildi.

Dokunduğu anda birçok şey birden oldu. Sanki içinde volkanlar patladı. Etin geçişkenliğe başlayacağı, Elem'in varlığı Dejin-Asal'a akmaya başlayacağı o çok kısa anda yaratığın bilincinin derinliklerinde kısıtlı kalan Lokan ile kız arasında güçlü bir koridor oluştu.

"Fula," diye inledi yaratık. Önündeki yüzde Fula ile Elem'in yüz hatları birbirine geçmişti. Bu dokunduğu kızıydı. Ama anlayamıyordu, her şey birbirine geçmiş gibi bulanıktı. Elem'den geçen anılar Lokan için Janus'un yaratığı Dejin'le savaşında güçlü silahlar oldu. O kısacık temas anında her şey olupbitti. Parmağını çektiğinde yeni bir yaratık vardı Elem'in karşısında; Lokan-Dejin-Asal!

Zihninde kızının ismini buldu, geçen birçok bilgiden biriydi bu da, "Elem," dedi bu kez. Gözlerindeki yaşlara engel olamadı ona sıkı sıkı sarıldı. İçinde hâlâ mevcut olan Dejin'in özümseme, kaynağı içerme, onunla birleşme tutkusuna zorlanmadan karşı duruyordu.

Ayrıldıklarında Elem boynundaki siyah, basit nehir taşını gösterdi. Suyun kuvvetiyle yuvarlanmış o taş. Lokan elbette bu taşı tanıyordu. Arkasındaki yazıyı kazıdığı geceyi bile biliyordu.

"Fula ima kone! Lokan."

Fula seni seviyorum, demişti Monteza dilinde. Çalılıkların arkasında tek gözü kör bir ihtiyar onları tebessüm ederek izlerken sevişmişlerdi.

Birden nerede ve ne için olduğunu hatırladı. Mücadele bitmişti. Birkaç dakikaya kadar diğer iki grup burada olacaktı ve o zaman denge bozulacaktı. İlk olarak Sarp'ın şaşkın bakışları altında onun Dejin'ine saldırdı. Yerde yuvarlanan iki vücut, gözlerin inanamayacağı kadar gariplikler yaşıyordu, birçok noktada sanki etler birleşiyor birbirlerinin içine giriyor, parçalanıyordu.

İki yaratık yuvarlanarak bir kum çukuruna doğru indiler, sonra çukurdan tek bir yaratık çıktı. Sarp bunun hangisi olduğunu anlayamamıştı. O yaratık Kara Gezgin'in kilitli döngüde kaldığı Dejin'e yönelirken Sarp şaşkınlıkla çukurun dibinin boş olduğunu gördü. Peki ne olmuştu öbür yaratığa?

Aynı garip mücadele diğer Dejin'le de yaşandı. Ve bunun sonunda da tek yaratık ayakta kaldı. Kara Gezgin yorgun bir şekilde olduğu yere çöktü. Elem hemen yardıma geldi. Sarp, "Neler oluyor?" diye söyleniyordu. "Bu yaratığı yanımıza Elem'in gücü mü çekti?"

Kara Gezgin gülümsedi. "Gücü değil. Kim olduğu."

Sarp birisi artık olan biteni bana anlatsa gibisinden soru sormaktan yorulmuş halde etrafına baktı.

Dejin denilen yaratık Elem'in yanına gelmiş, sanki bakmaya doyamıyormuş gibi duruyordu.

Kara Gezgin, onu işaret etti. "Tanıştırayım Sarp, bu Lokan."

Sarp bu ismi nerede duyduğunu düşünürken birden hatırladı: "Babası!"

"Evet, ya babası," dedi Kara Gezgin. "Janus bilmeden Habis'in en güçlü rakibini aramak için babasını Dejin yaptı. Ama bu tek başına olmadı, benim de biraz katkım var." Lokan ilk anda genç halinden anlayamasa da, Fozib'in köle kervanına ilk katıldığında dövmesini yok eden ihtiyarı birden hatırlayıverdi. Nasıl unutmuştu onu?!

"Sen!"

"Ya ben! Elbette biliyorum, seni damganın zehrinden kurtardım, E-zmaraf askerleri seni tanıyamadı ve Janus'un mabedine kadar gittin. Bir iyilik, bir kötülük çark böyle işliyor ne yaparsın? Ama sonuçta gördüğün gibi Elem'in kurtuluşu bu hamleye bağlıydı."

Sarp ayrıntıları ile bilmese de İblis'in, Lokan'ın Dejin olmasında parmağı olduğunu anlıyordu. Yaratığın içindeki insan en önemli anda ortaya çıkmıştı.

"E, şimdi ne yapıyoruz? Anlaşılan konuşacak çok şeyimiz olacak ama derdimiz bitti mi?"

Kara Gezgin birbiriyle kucaklaşan baba kızın yanında ayağa kalktı. "Ne yazık ki dert bitmedi," diyerek gökyüzünü işaret etti, belirgin bir şekilde gözetlenme hissi sardı Sarp'ın içini. "Dejin'le giriştiğim mücadele bizi koruyan bazı perdeleri kaldırmama sebep oldu. Şu anda Janus ve onun bağlantısıyla da Habis tüm yaptığımız oyundan haberdar. Koruma perdesini yeniden kuruyorum şimdi."

Sarp bir anda gözetlenme hissinin onu terk ettiğini hissetti. Kara Gezgin devam etti. "Şimdi yeni bir hamle yapıyorlar. Altı Dejin buluştu ve..."

Lokan atıldı. "Diğer iki Dejin'in gücü içimde, onları da kendime kattım. Altısını da yenebilirim."

Kara Gezgin elini dostça omzuna koydu. "İyi ama altısı bir bedende birleşmişken değil. Dejin-Monk'u hatırlıyor musun? Kafeste zayıf Dejin'i yemesini engellediğin..."

Lokan, "O Dejin-Asal'dı," dedi. "Engelleyen..."

"Demek ki o zaman bile Lokan'dan Dejin yaratığına bir şeyler sızıyormuş. Neyse o şimdi Lokan veya Dejin-Asal senden nefret ediyor. Janus'un izin vermesiyle diğer beşini özümsedi. Şu anda senin en az iki katın güçlü."

Sarp, "Üçümüz yenemez miyiz?" diye sordu.

"Hayır, özellikle de yanımızda Elem varken böyle bir mücadeleye girmemeliyiz. Onu öldürmek için sadece tek bir teması yeter. Randevumuzu çok başka koşullar altında gerçekleştirmemiz gerekiyor."

Birden herkes sessizleşti. Elem zaten hiç konuşmuyordu, Lokan kızına bakıp ağlıyor, belki de yaşadıklarını düşünüyordu. Dejin olarak öldürdüğü masumlar vicdanını sızlatıyor olmalıydı. Bütün o masumlardan aldığı anılar o kadar canlıydı ki. Yaşamları, aileleri, Dejin'in canını aldığı için kaybettikleri, düşleri. Bütün bunlar öyle bir yüklendi ki üzerine çok kısa bir an Janus'un Dejin'i kontrolü eline aldı, kulağında Elim için, "Onu öldür," fısıltısını duydu ama Lokan korkuyla tekrar kendine geldi. Bir tek Kara Gezgin, onun sessiz mücadelesini fark etmiş gibiydi. Lokan kızının yanında durmasının onun için tehlikeli olup olmadığını düşündü. Dejin her zaman oralarda bir yerde onun zayıf düşeceği, kontrolü kaybedeceği anı kollayacaktı.

Kara Gezgin eliyle tekrar omzuna vurdu. "Sana güveniyorum," diye fısıldadı. Daha sonra iki elini birbirine vurup canlı bir sesle bağırdı. "Hey

bu ne hal böyle?! Sanki biri öldü gibi. Şimdi acil olarak burdan kaçmalı ve bizi bir süre saklayacak bir yer bulmalıyız."

Üçü birden saklanmak için uygun yeri düşünmeye başladı. Bütün Derzulya'da Janus'un casusları vardı, Sabır dahil.

Sarp birden, "Biliyorum," diye bağırdı. "Saklanabileceğimiz bir yeri biliyorum. Tam dört yüz küsur yıldır saklandılar onlar. Kuzeyde dağların arasında bir vadi: Gökkurtların yanı."

Kara Gezgin, "Mükemmel," dedi. "İyi akıl ettin." Yüzünde gelecekteki olaylara ilişkin muzip bir gülümseme vardı.

Lokan, "Kim onlar?" diye sordu.

Sarp atını hazırlarken cevap verdi. "Benim Büyük Kargaşa öncesi yaşayan babamın milleti. Adları Türktü. Janus'un nefret ettiği ve yok etmeye kararlı olduğu birkaç milletten biri. Çok azını kurtarabildim ve dağlarla çevrili bir vadiye saklayabildim. Nerdeyse yüz yıldır yanlarına uğramamıştım, kim bilir ne durumdadırlar?"

Yola çıkacaklarken Sarp, Kara Gezgin'in durduğunu fark etti. "Bensiz gideceksiniz," dedi İblis.

"Unutma yeryüzünde yapılması gereken çok iş var ve hepsine yetişmeliyim."

Mikael'in üzerine gelecek büyük ordu için bir kale inşa etmesine yardım etmeliydi.

Sarp güldü. "Peki, nerde olduğumuzu biliyorsun değil mi?"

Kara Gezgin atını Batı'ya sürerken, "Evet," diye bağırdı.

İnsanlığını kaybetmiş üç yolcu kızgın güneş altında kuzeye ilerlemeye başladılar. Önlerinde önce çöl, ondan sonra karla kaplı dağlardan oluşan zorlu bir yol vardı. Şu anda hiçbiri konuşmak istemiyordu. Oysa zaman içinde paylaşacak ne kadar çok şey vardı. Sarp, Lokan ile Fula'nın aşkını

merak ediyor, Lokan ise tek sevdiği Fula'nın son anlarına tanık olan bu adamı merak ediyordu.

Elem'e dokunduğu anda birçok anı ve bilgi kendisine geçtiği için Sarp'ın yaptıklarının çoğunu biliyordu ve ona minnettardı.

76

Janus lanetli ateşin başında öfkeden kudurarak izlemişti olanları. O kara cübbeli, tek gözlü adam kimdi? Yanıtı bir an için zihninde belirdi ama inanmak istemedi: "İblis!"

Habis kendisiyle temas etmeden önce ona ne kadar çok ayin düzenlemişti. Şimdi kendisine karşı mıydı? Bu nasıl olabilirdi ki? Tüm hayatı boyunca tam İblis'e layık yaşamıştı. Yok İblis olamazdı!

Görüntüleri bir daha izledi, Lokan konusunda nasıl bir tuzağa düşürüldüğünü iyice anladı. Entrikalarla çok uzun zamandır Derzulya'yı karıştırıyordu, kendisine yapılanı takdir etti. "İnce işçilik," diye mırıldandı. Belki de İblis seçeneğini göz ardı etmemeliydi.

Şimdi onları göremiyordu, yine perde inmişti büyülü görüntünün üzerine. Ama çölde ilerleyen tek Dejin'i izleyebiliyordu. "Dejin-Monk!" Bu yaratıkların hepsi güzel ve zarifti ama Dejin-Monk buna rağmen vahşi, çiğ ve kaba duruyordu. Bu yaratığın insan kimliğini merak etti.

Tuttuğu dosyada bir tutuklu olduğu yazıyordu. Doğu'dan tamamen demir bir kafes içinde getirilmişti. Kim hediye etmişti peki? Mac İntoh yazısını şaşkınlıkla okudu. Yaratığın insan adı tanıdık geldi ona: Kos Jinka!

Dehşetli köle tüccarı değil miydi bu?!

Aynı Lokan gibi bu yaratık da insan kimliğinden sızmalar yaşıyordu ama öbürünün tersi yönde kötülük adına.

Çölde atını öldürürcesine süren yaratığa baktı. "Dejin-Monk! Kos Jinka! Bul onları ve al intikamını!" diye bağırdı. "Belki sana ödül olarak Mac İntoh'u bile veririm."

O kız ölmemiş olsa bile kendisini mutsuz hissetmiyordu. Bir kere çok zayıf ve savunmasız olduğunu iyice görmüştü. Habis'e karşı nasıl bir tehlike oluşturabileceğini anlayamamıştı. Ayrıca Sarp'ı bulmuştu.

Hain nasıl olup da kızın yanında çıkmıştı öyle!!!

Hepsi halledilecekti: Mikael, Sarp, Kör Gezgin, Lokan ve kız!

Derzulya haritasına çevirdi gözlerini. Uzakdoğu'ya baktı. Eğer üç ay öncesine kadar kız doğmasa, Mikael üzerine gönderdiği orduyu yenmese, Sürgündeki Habis ismini almaya karar vermese yok etmek için çarkları döndürdüğü Chiang ülkesi vardı orada.

Eninde sonunda o sarı benizli, çekikgözlü yaratıkların kökünü kazıyacaktı.

Mikşa ile son konuşmasını hatırladı, yeni İmparator Han Ku-ang Yoth Liang ordusunu memnuniyetle Janus'un emrine vermeyi kabul etmişti. Tam beş milyon kişilik çekirge sürüsü gibi bir ordu. Bu sayı yediye kadar çıkabilirdi, Janus zevkten kahkaha attı. Bu rakam tüm Derzulya krallıklarının askerlerinin toplam gücünden fazlaydı.

Mikael'in ise toplayabileceği en fazla asker sayısı üç yüz bini bulmazdı.

Janus odadan çıkarken söyleniyordu: "Şu kış bir geçsin, gelecek yaz, kan nehir olup akacak."

Hiç beklemediği yerden sürpriz bir haber ise yoldaydı. Saczko ve hain Kargeba sandıklarından çok daha önemli bir bilgiyle Kurâf'a ulaşmaya çalışıyordu!...

Harzam ise seçkin bir suikast grubu için arayış yolculuğuna başlamıştı!...

KİTAP ARKASI

18. ve 19. yüzyıl bence yazarlığın Altın Çağı'ydı. Bilgisayar, sinema, radyo, internet yoktu.

Müzik kayıt edilemiyordu. Tiyatro belli mekânlarda ve gezici kumpanyalarla kısıtlı bir kitleye ulaşabiliyordu. Bir tek kitap, çok kişiye ulaşabilecek bir şekilde ve görece ucuzdu.

Dönemin yazarları günümüzün sinema veya pop müzik sanatçıları kadar meşhur ve efsaneviydi. Charles Dickens veya Alexand-re Dumas'nın yeni kitapları New York rıhtımında kalabalık kitleler tarafından bekleniyor, Victor Hugo'nun kitapları dönemin siyasi gelişmelerini sarsıyordu.

Sir Arthur Conan Doyle'un bir karakteri; Sherlock Holmes o kadar büyük bir hayran kitlesi yaratmıştı ki, yazan bundan bunalmıştı. Polisiyenin yükseliş dönemiydi. Osmanlı soyunun en ilginç isimlerinden birisi; II. Abdülhamit en yeni polisiyeleri sürekli getirtiyor, kendisi için çevirtiyordu.

İnsanların her yere taşıyabilecekleri bir şekli vardı kitabın. Krem rengi sayfalar ve onları bir arada tutacak bir cilt...

Belki zamanla baskı teknikleri gelişti, belki zamanla görsel olarak daha albenili bir hale getirildi kitaplar ama şekil olarak devrimsel bir değişiklik yaşamadı. Bugün de elimizde sayfalarını tek tek çevirmekten hoşlandığımız kitapları tutuyoruz. Sesli kitap, elektronik kitap klasik şeklin tahtını sarsamadı. Hâlâ insanlar kâğıt kokusunu içine çekmekten hoşlanıyor.

İtiraf etmem gerekir ki ben de bu konuda gelenekçi görüş taraftarıyım.

Peki ama bu format içinde bazı yenilikler yapılamaz mı?...

İşte bu arayış sonucu, şekil olarak olmasa da içerikte okuyuculara ufak bir sürpriz yapmak istedim.

Video salgınını hatırlayanlar bilir; bazen filmlerin üzerine kaydedilirdi yenileri. O nedenle, kiraladığınız bir kasette üzerinde ismi yazan film

bittikten bir süre sonra başka bir filmin sonunu, bazen de epey uzun bir bölümünü bulurdunuz. Örneğin, ben Jack Nichol-son'un kült filmi "Cinnet"i böyle seyretmiştim. Filmin Stephen King'in Shinning adlı eserinden uyarlandığını ise çok daha sonra öğrenecektim. Bir kitapta böyle sürpriz fazladan bölüm bulunamaz mıydı?

Ayrıca ben çok sürükleyici romanlarda, sona doğru sayfa sayısının azalmasına ve böylece, "Bu kitap bitiyor," diye beni uyarmasına da kızıyordum. Düşünsenize kitaba duyamamışsınız ama bakıyorsunuz ki incecik bir kısım kalmış arka tarafta.

İşte bu nedenlerle okuyuculara sürpriz bir "Kitap Arkası" hazırladım.

Kitap Arkası'nda elinizde tuttuğunuz "Asi"nin devamı, yani Habis II - Sarı İstila'nm ilk bölümü ve bir de ilk defa okuyucu ile buluşacak olan bir öyküm var.

Bir başka kitap arkasında yeni sürprizlerle buluşmak üzere. Zevkli okumalar...

SİN

SARI İSTİLA

HABÎS ÜÇLEMESİ - II

DERZULYA

"Hani Rabbin meleklere, 'Ben yeryüzünde bir halife yaratacağım,' demişti.

Melekler, 'Ya Rabbi, sen yeryüzünde kargaşalık çıkaracak, kanlar dökecek birini mi yaratacaksın?

Oysa biz seni överek teşbih ediyor, tasdik ediyoruz,' dediler.

Allah, meleklere, "Ben sizin' bilmediklerinizi bilirim," dedi. Allah, Adem'e bütün isimleri öğretti.

Sonra bütün nesneleri meleklere göstererek, "Haydi eğer davanızda haklı iseniz, bunların isimlerini bana söyleyiniz," dedi.

Melekler, "Ya Rabbi, sen yücesin, bizim senin öğrettiklerinin dışında hiçbir bilgimiz yoktur, hiç şüphesiz sen her şeyi bilirsin ve bütün yaptıkların yerindedir," dediler. Allah, Adem'e, "Ey Adem, bunlara o nesnelerin adlarını bildir," dedi.

Adem, meleklere bütün nesnelerin adlarını bildirince, Allah, onlara, "Ben size dememiş miydim ki, göklerin ve yerin bütün gizliliklerini, ayrıca açığa vurduğunuz ve gizli tuttuğunuz bütün yönle-rinizi bilirim," dedi.

Hani biz meleklere, "Adem'e secde ediniz," dedik de hemen secde ettiler. Yalnız iblis secde etmekten kaçındı,

kendini büyük gördü ve kâfirlerden oldu."

(Bakara Suresi: 30-34)

I. Kısım

Vicdan Zindanı

1.

O sabah zindanda olağanüstü bir hareketlilik vardı. Deneyimli kulakları fazladan atılan adımların, havayı dolduran heyecanlı konuşmaların titreşimlerini alıyordu. Kurumuş kan, yemek, salya ve sperm lekeleriyle süslenmiş ince örtünün altından yavaşça kalkıp ranzada, sanki yapması gereken önemli bir işi hatırlamaya çalışıyor-muşçasına oturdu.

Kalın demir parmaklıklı hücre penceresinden Kons güneşinin ısıran güneşi içeri dolmaya

başlamıştı. Sabahın çiğ, san, lanet güneşi.

Manzaranın muhteşemliğini sütunların üzerindeki asil evleri oluşturuyordu. Bu sütunlar doğal bir oluşumdu; en kısası otuz, en uzunu elli metre yüksekliğinde granit bloklar. Kons asilleri büyük evlerini bunların tepesine inşa ettirmişti. Evler doğu stili, eğimli, sarkık saçaklı villalardı.

O evlerin içini çok az insan görebilirdi. Acı acı gülümsedi, çünkü o şanslı gözlerden ikisine sahipti. Neredeyse pürüzsüz o sütunların birisine tırmanmış, hırsızlık için Bet-âmil asil evine girmiş ve yakalanmıştı.

Sabah idmanı için duvara çakılı demir parçasına asıldı, hırsla kendini yukarı çekti. "Kons!" dedi dişlerinin arasında bir lanet okur gibi. "Lanet olası zengin piçlerin diyarı Kons!"

Gözü sinsi bir sürüngen gibi duvardan süzülen kana takıldı. Yukarıdaki mezbahanın kasapları erken işbaşı yapmıştı. Oluklardan taşan kan bazen hücre duvarlarından ince nehirler yaratarak yeraltına akıyordu. Bir zindanı mezbahanın altına yapmak ancak Kons espri anlayışına yakışırdı.

Shaeklen Zorr için bu küçük tabutlukta cezasını beklediği macera beş ay önce E-zmaraf'taki Kurtdişi Hanı'nda, ince yapılı, güleç suratlı bir adamın yanı başına dikilmesiyle başlamıştı.

"Merhaba bayım masanıza oturabilir miyim?" demişti kendine güvenen bir ses. Karşısındakinin deneyimli bir hırsız olduğunu anlamak için insan sarrafı olmaya gerek yoktu.

Etrafındaki boş masaları gözden geçirdikten sonra, "Masa benim değil, ama kulaklar benim. Onları rahatsız etmeyeceksen otur," dedi ve maşrapasındaki son yudumu aldı.

"Ah ama onlara da ihtiyacım var," dedi ufaklık, gözlerinin içi gülerek. "Bir bira ısmarlasam..." Çökmüş avurtlarını işaret ederek, "Yanında da nefis kızarmış bir biftek, közde pişmiş patatesler..." diye ekledi.

Cevap vermeden bakmıştı o zaman, bu kadar mı belli oluyordu durumu?...

Ufaklık bu sessizliği onay olarak algılamış olmalı ki biçimli elleriyle, hancının üç çirkin kızından birisine siparişi işaret ediyordu. Parmaklan zarif ve uzundu... Tam ince işlerin aletleriydi bunlar. Ama aynı rahatlıkla hafif ama öldürücü bir hançeri insanın sırtına sokabilirdi tabi.

Bakışları el hareketlerine takılı kalmıştı, bu yüzden kendisine bir soru sorulduğunu geç anladı.

"Ha... Efendim..."

"Kimsin diyorum. Tanışsak artık. Kiminle masayı... ve kısa süreliğine kulaklarını paylaşacağım."

Çok pervasızdı bu ufaklık. İnsana kim olduğu öyle pat diye sorulmazdı. Güvendiği başka biri veya birileri var mı diye etrafa baktı. Öğleüstü han fazla dolu değildi ve herkes kendi işiyle meşgul gözüküyordu.

"Bana Hiçkimse diyebilirsin," dedi homurdanarak.

Diğeri güldü. "Ne tesadüf! Ben de Buradayok." Şakanın devamını getirmekte gecikmedi, göbekli bir garnizon subayını taklit ederek, "Hey bayım burdan birileri geçti mi? Hiçkimse efendim ve Buradayok. Ha tamam o zaman öbür taraftan gitmiş olmalılar."

Esprisi fena değildi ama başı ağrırken katlanmak da zorlanıyordu. "Baksana," dedi. "Biranı, yemeğini ve o ishal olmuş ağzını al, burdan def ol. İkinci defa uyarmamı bekleme!"

Sesini fazla yükseltmemişti, zoraki misafiri de ilk defa gülümsemesini kesti, gözlerini yılan gibi kıstı. "Dur aslanım sakin ol!" dedi. "Belki son zamanlarda karşına çıkan en iyi fırsatım. Beni kaçırmak istemezsin. Başkente Lensor'dan geldiğini biliyorum. Üstelik de son işinde kızdırdığın om zengin baronun peşine taktığı iki ödül avcısına güçbela izini kaybettirerek..."

Suratı asık kadın siparişleri getirdiğinde konuşmaya bir süre ara verdi, yüzüne o sevimli gülümseme tekrar yapışmıştı bir anda. Başına belayı aldığını anlamıştı. Bu herif nereden biliyordu bunları?! Ödül avcılarına izini kaybettirdiği doğruydu, peki bu yerden bitme nasıl bulmuştu onu?

Yalnız kaldıklarında devam etti.

"Benden yana endişe etmene gerek yok. Meslektaşız. Tarzlarımız farklı ama ikimizde sağ ve özgür olduğumuza göre başarılıyız. Tabi benim kesem daha dolu olduğu için senden biraz daha iyi olduğumu söyleyebilirim."

İnsanların onu bir köşeye sıkıştırmasından hoşlanmazdı. Bu yerden bitme, Bay Burdayok'da bunu öğrenecekti ama bir süre oyununu devam etmesinde sakınca yoktu. O da yemeğini bolca ekmek tüketerek yiyebilirdi.

"Eee... Devam et bakalım. Benden ne istiyorsun?"

"Senden bir şey istemek ne kelime, seni zengin etmek istiyorum. Bir ortaklık, bir iş... Bol kazançlı. Senin ve benim yeteneklerimin birleşmesiyle başarabileceğimiz bir vurgun."

"Bana bak delikanlı eğer bahsettiğin kadar iyi isen ucunda büyük para olan işlerin tehlikeli olduğunu da bilirsin. Bu yüzden martavalı ve satıcı gibi davranmayı kes. Seni biraz ciddiye almamı istiyorsan sadede gel."

"Peki Bay Hiçkimse bu benim de işime gelir. İşin nerde olduğunu söylediğimde niye sana ihtiyacım olduğunu anlayacaksın."

Biftek lezzetliydi. Belki Kurtdişi Hanı'nın mutfağına baksa iştahı biraz kapanabilirdi ama son zamanlarda epey pislik içine batmıştı. Pisliği en azından lezzetli bir etle birlikte gelirken reddetmek şu anda son yapacağı şeydi.

"Nerde? Derzulya'nın çoğu bölgesini gezdim. Umarım palavra atmazsın."

Ufaklık artık iyice heyecanlanmıştı, gözlerini iyice açarak masanın üzerinden ona eğildi. "Dostum Hiçkimse vurgunumuz bizi Kons'da bekliyor!"

İşte o zaman ağzındaki çiğnenmiş eti yutmayı bir süre unutmuştu. Kons! Evet neden onu aradığını anlıyordu. Kons'da zorlu bir hırsızlık ancak ikisinin işbirliği sayesinde yapılabilirdi!

...

Daldığı anılardan gıcırdayan kapı nedeniyle sıyrıldı. Gardiyan yanında, baştan aşağı siyaha bürünmüş askerler olduğu halde onu dışarı çağırıyordu. "Gel hele, bugün belki de özgürlüğüne kavuşabileceğin gün." Sözlerini tamamlayan kahkaha da alay kokusu vardı.

Askerlerin arasında avluya çıktığında, bütün zindan ahalisinin sıraya dizildiğini gördü. On yedi mahkûm birbirlerine zincirlenip şehrin hâkim tepesine kurulu Asiller Meclisi Sarayı'na yürütüldü.

Shaeklen'in sezgileri tehlike borusu çalıyordu. Kons adaletiyle ünlü bir ülke değildi. Zindana atıldığından beri mahkeme lafı edildiğini duymamıştı.

Zincirli kafile meclis binasının mermer sütunları arasından geçirildikten sonra, merdivenlerden karanlık bir labirente sokuldu. Yolculuk daire biçimindeki bir alanda sona erdi. Tiyatro gibi bu alana hâkim seyirlikler vardı. Localar doluydu.

Shaeklen bunca insanın, değecek bir gösteri için burada toplanmış olduğunu tahmin etti. Kesinlikle mahkûmlar için iyi bir gün olmayacaktı.

Askerler zincirleri çözüp onları alanın ortasına topladı. "Herkes sussun!" diye gür bir ses duyuldu. Sesin geldiği locaya baktığında, Kons'un bu dönem yöneticiliğini yapan Droylan Bet-âmil'i tanıdı hırsız. Yakalandığı gece de karşılaşmıştı. Yüzünden kötülük ve zalimlik akan tiplerdendi adam. Yanında karanlık cüppesiyle yüzünü gizleyen iri, sağlam duruşlu bir adam vardı.

"Bu arenadan sadece biriniz sağ çıkacaksınız. Hepinize bir hançer verilecek, iki elinize hançer alamazsınız. Kum saatini çevirdiğimde mücadeleniz başlayacak. Eğer süre bittiğinde arenada birden fazla kişi sağ kalmışsa askerler işi bitirecek. Bu nedenle tereddütsüz ve hızlı olmanızı tavsiye ederim. Sağ kalmaya bakın, belki bir ödül veririz."

Droylan konuşmasının bittiğini belirten şekilde elini kaldırdı. Askerler mahkûmlara hançerlerini dağıtıyordu. Shaeklen localarda-ki asillerin, tüccarların bahse tutuştuğunu duyuyordu. En çok iriyarı Hanto'ya şans tanınıyordu. Deneyimli gözleri birkaç mahkûm arasındaki gizli mesajlaşmayı fark etti. Pek adil bir dövüş olmayacaktı.

Kimlerin işbirliği yapacağını hesaplamaya çalışıyordu ki bir kargaşa oldu. Topallamasıyla dikkatini çeken bir mahkûm, hançer dağıtan askeri rehin almıştı.

"Lütfen efendim beni serbest bırakın, sadece aç çocuklarıma yiyecek götürmek istiyordum," diye bağırıyordu. Shaeklen adamın saf bir köylü olduğunu anladı. Herhangi bir suçlu, bu acımasız yöneticilerin rehin alınacak kadar beceriksiz bir askerin canını önemsemeyeceklerini bilirdi. Nitekim bir ok ıslığı duyuldu. Sivri uç, bıçağın dayandığı boyundan girip enseden çıktı ve mahkûmun yanağından kafasına girdi. Ardı ardına gelen iki ok daha sarsılan bedenlerdeki canı aldı.

Seyirciler bahis hesaplarına devam ederken cesetler dışarı taşındı. Artık arenada sadece ölüm pahasına dövüşecekler kalmıştı.

Shaeklen mücadelenin başlatılmasını beklerken sırtını duvara alacak şekilde geriledi. İşaretleşenlerden biri sinsice Hanto'nun arkasına ilerliyordu. İlk hedef olarak onu belirlemişlerdi. Ortada bir adaletsizliğin olduğu kesindi ama buradan tek kişi sağ çıkacaksa buna karışmaması gerektiği kesindi.

Droylan, "Yarım saatiniz var," diye bağırarak kum saatini döndürdüğü anda bir gong sesi duyuldu.

Shaeklen iyi yer tutmuştu, kısa boylu bir mahkûmun hamlesinden yana kaçarak kurtuldu ve arkasına tekmeyi yapıştırdı. Dengesini yitiren adam yere düşerken pusuda bekleyen bir diğeri hemen sırtına hançerini sapladı.

Ortada ise üç kişilik grup en büyük tehlikeyi ortadan kaldırıyordu... Hanto'nun arkasına geçen yere eğildi, ön taraftan diğer ikisi hançerlerini sallayınca dev adam yara almamak için geriye kaçtı ve arkadakine takıldı. Ondan sonrası kan banyosuydu. Onlarca kez bıçakladılar kurbanlarını.

İlk üç dakikada dövüşe başlayan on altı kişiden yedisi öldürülmüştü. Shaeklen sadece savunma yapıyor, üzerine saldıranların dengesini bozuyor veya açık vermeyerek başka bir rakibe yönelmelerini sağlıyordu. Seyirciler coşmuştu. Üzerine para yatırdıkları adamı uyarmak için çığlık atanlar, ölenlere küfredenler, heyecandan yerinde zıplayanlar büyük bir kaos yaratıyordu.

Üç kişilik grup hâlâ uyumlu çalışıyordu. Arenadaki suçluları tek tek hedef seçip öldürüyorlardı. Shaeklen daha çok onların görüş sahası içinde olmamaya dikkat ediyordu. Bir an Droylan tarafına baktığında, cüppeli adamın bakışlarının üzerinde olduğunu hissetti.

Yirminci dakikada sadece beş kişi kalmıştı. Bir tarafta hırsız ve çilli suratlı bir genç, karşısında üç kişilik grup... İki taraf bir süre birbirini tarttı. Seyirciler kana doymuş, şimdi arenada yapılacak dövüş stratejisi için sessizleşmişlerdi.

Deneyimli hırsız, "Sadece bir kişi sağ çıkacak," diye bağırdı üçüne. Birbirlerine düşmeyeceklerini biliyordu ama zaten amacı içlerindeki korkağı bulmaktı; nitekim sağdakinin diğerlerine kaçamak bakışlar attığını fark etti. Bu adam zayıf halkaydı. Ama diğer ikisi akıllıydı, bir tanesi Shaeklen ve çilli suratlının arasına hamle yapınca ikisi uzak taraflara kaçtı. Böylece aralarında anlaşma fırsatını engellemiş oldular. Yabancının işi kısa sürdü. Bir tanesi hançerini savuranca adamcağız eğildi ve diğerinin saldırısına yandan açık verdi.

Şimdi seyirciler Shaeklen'in boğazlanışını seyretmek için balkonlardan eğilmişti. Hırsız işinin zor olduğunu hissetti. O anda ayağının altında ölen mahkûmların birinin hançerini hissedince gülümsedi. Belki bir şansı olabilirdi.

Üçlü grup birbirlerinden iki adım açılmışlar üç yandan üzerine geliyordu. Shaeklen korkak olarak belirlediğinin sağdan yaklaştığını gördü. Öyleyse ilk olarak diğer ikisine saldırmalıydı. Düşmanları fazla yaklaşmadan harekete geçmeliydi...

Elindeki silahını soldan yaklaşanın alnına, aynı anda da ayak parmaklarıyla kavradığı hançeri karşısındakine fırlattı. İki hançer de hedefini tam bulmuştu. Alnından vurulan anında geriye devrilmişti, diğeri bir an boş gözlerle kalbine girmiş keskin silahın kabzasına bakakaldı. Diz çöktü ve yana devrilirken son nefesini verdi. Zaten Shaeklen'in mesleki ustalığı buydu. Yani çok iyi tırmanır, ayak parmaklarını neredeyse eli kadar iyi kullanırdı. Bu nedenle ayağının altında hissettiği hançeri gizli silâhı olarak kullanabilmişti.

Üçlüden sağ kalanı arkadaşlarının bir anda öldürülmesinden dehşete kapılınca çok değerli saniyelerini kaybetti. Sola takla atan Shaeklen ayağa kalktığında tekrar silahlıydı.

Son mücadele kısa sürdü. Korkak zaten iyi bir dövüşçü değildi; rakibinin boğazına doğru geniş bir hamle yapınca, eğilen hırsız karın boşluğuna hançerini gömdü.

Shaeklen bir an ne yapacağını bilmez halde arenanın ortasında durdu. Sonra tek bir alkış duyuldu, ardından kıyamet koptu. Bütün seyirciler

çılgınca alkışlayıp bağırmaya başladı. İki asker hırsızın kanlı gömleğini çıkarıp temiz bir yelek verdikten sonra locaya kadar eşlik ettiler.

Droylan tahtına kurulmuş cüppeli ile konuşuyordu. Shaeklen gelince sustular. Bet-âmil evinin kâhyası, "Efendim bu adam sizin evinizi soymaya kalkan hırsız," dedi. "Onu serbest bırakırsak..."

Droylan'ın gözleri kısıldı. "Biliyorum Zara ama Harzam'la bahse girmiştik," diyerek gizemli yabancıyı işaret etti. "Sağ çıkanı ona satacağım."

Shaeklen dövüş sırasında ödülün özgürlük olacağını ummuştu bir an ama sütunlara tırmanan bir hırsızdan korkmaları doğaldı. "Bir an önce Kons'dan ayrılmaktan başka bir şey istemiyorum efendim," diye atıldı konuşma izni verilmeden. Askerlerden biri karın boşluğuna yumruğunu geçirdi bu hareketine karşılık.

Yabancı cüppenin başlığını geriye itince efsanevi dövüşçünün sakallı yüzü ortaya çıktı. "Droylan, Bay Zorr ile biraz yalnız konuşabilir miyim?" dedi.

Hemen locanın arkasındaki odaya geçtiler. Harzam konuşmaya başlamadan önce bir kadehe içki doldurup hırsıza uzattı. "Delikanlı iyi dövüşüyorsun ama daha da önemlisi zalim ve aptal değilsin. Tam benim aradığım insansın. Sana bir teklifim olacak."

Shaeklen bu şekilde konuşulmasına hazır değildi. "Efendim eğer beni burdan kurtarırsanız, elimden geleni yaparım," dedi içkisini yudumladıktan sonra.

Harzam gülümseyerek, "Burdan seni götürmem sorun değil. Hatta Kons sınırlarını geçtikten sonra istediğin yere gitmene de izin verebilirim," dedi. "Ama benim sana ihtiyacım var. Bu nedenle yanımda olmanı istiyorum. İstiyorsan; kabul etmen ve söz vermen yeterli."

Bu adamın sözleri yumuşaktı ama en sert zincirden daha tutsak ediciydi. Shaeklen'i köşeye sıkıştırmıştı. Hırsız hâlâ askerlerce mezbahanın altındaki zindana götürülmekten korkuyordu. O nemli hücreden ancak ölüsü çıkardı

artık. Belki de teklifi özgürce kabul edip etmeme önerisi bir tuzaktı. Etmezse onu Droylan'ın insafına bırakacaktı bu adam. Ama eğer söz verirse de sonuna kadar gitmek zorunda kalacaktı. Çünkü, her nasılsa usta kurt, bu hırsızın sözlerine her şeyden çok değer verdiğini anlamıştı.

İçkiyi kafasına dikti. Alkolün yakıcı varlığı boğazından geçerken gözleri yaşardı. "Tamam söz veriyorum," dedi.

Harzam gülümsedi. "İyi o zaman gidelim, senin için bu asil soyguncu benden iki bin doka aldı, daha fazlasını talep etmeden uzaklaşalım."

Harzam, Kral Edmas'ın paralarıyla Janus'a suikast timini oluşturuyordu. Bir sonraki hedefleri Konsdani denilen kanun tanımazların topraklarıydı. Zaten dani yerel dilde çöplük anlamına geliyordu. O topraklar birçok kanun kaçağının, belalı herifin son sığınağıydı. Harzam takımın en değerli savaşçısını orada bulmayı umuyordu.

YAZAR ÜZERİNE

1 Haziran 1969'da Kocaeli-Gölcük'te doğdu. İ.Ü. İletişim Fa-kültesi'nden mezun oldu. Uzun yıllar gazete ve televizyonlarda çalıştı. 1999 yılında Nostromo Dergisi Bilimkurgu Kısa Öykü Yarış-

ması'nda birincilik alınca yazarlığa profesyonel olarak devam etmeye karar verdi. 2000 yılında internet üzerinde Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü'nü hayata geçirdi. 2002 yılında Sibel Atasoy'la birlikte Ölümsüz Öyküler Yayımevi'ni kurarak Türk Bilimkurgu ve Fantastik Edebiyatı'nın ilk adımlarını atmaya çalıştı. On iki kitaptan oluşacak epik fantezi Derzulya serisini "Asi - Habis Üçlemesi I"

başlattı. Burak Turna ile ortaklaşa yazdığı Metal Fırtına adlı olası ABD-Türkiye savaşını anlatan politik-kurgu romanı en çok satanlar listesinde haftalarca kaldı.

>Şu anda Deccal isimli romanı üzerinde çalışan Orkun Uçar, ayrıca Metal Fırtına II ve Habis Üçlemesi'nin ikinci kitabı Sarı İstila'yı da 2005 yılı içinde bitirmeyi umuyor.

DERZULYA SERİSİ'NDEN ÇIKACAK KİTAPLAR

1- Asi (Habis Üçlemesi I / 2005)

2- San İstila (Habis Üçlemesi II / Çıkacak)

3- Gri Tanrı (Habis Üçlemesi III / Çıkacak)

4- Mavi Melek (Hasat Üçlemesi I / Çıkacak)

5- Yeşil Kıyamet (Hasat Üçlemesi II / Çıkacak)

6- Mor Ölüm (Hasat Üçlemesi III / Çıkacak)

7- Kızıl Vaiz (Hain Üçlemesi I / Çıkacak)

8- Cellat (Hain Üçlemesi II / Çıkacak)

9- Aşk (Hain Üçlemesi III / Çıkacak)

10- Beyaz KapıÇıkacak)

11-Zefir (Çıkacak)

12- Derzulya Öyküleri (Çıkacak);